JULIA QUINN

Cennet Gibi

epsilon®

CENNET GİBİ

Orijinal Adı: Just Like Heaven
Yazarı: Julia Quinn
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Nisan 2014

ISBN: 978 9944 82-826-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Julie Cotler Pottinger

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Pam Spengler-Jaffee için.
Sen her bakımdan bir tanrıçasın.

Ve aynı zamanda Paul için,
hasta kahramanımı kurtarmak için tıbbi tavsiye almak üzere
ona gittiğimde,
"Ölmesi gerekiyor," diye yanıtlamasına rağmen.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

Önsöz

Marcus Holroyd hep yalnızdı.

Dört yaşındayken annesi ölmüştü, ne var ki şaşırtıcı bir şekilde bunun hayatının üzerinde pek etkisi olmamıştı. Kontes Chatteris oğluna *kendi* annesinin çocuklarına annelik yaptığı gibi annelik etmişti: uzaktan. Sorumsuz değildi; kocasının yeni varisi için en iyi bebek bakıcısını bulmak istemiş ve bununla gurur duymuştu. Bayan Pimm ellili yaşların karanlık kısmındaydı ve daha önce iki dukalık varisine ve bir vikonta bakmıştı. Leydi Chatteris bebeğini Bayan Pimm'in kollarına vermiş, bakıcıya kontun çileğe tahammülü olmadığını, bu yüzden muhtemelen bebeğin de olmayabileceğini hatırlatmış ve ardından Londra sezonunun keyfini sürmek için oradan ayrılmıştı.

Annesi öldüğünde Marcus onu tam olarak yedi defa görmüştü.

Lord Chatteris kırsal yaşama karısından daha fazla düşkündü ve nesillerdir Holroyd'ların evi olan kuzey Cambridgeshire'da, biçimsiz büyük Tudor malikânesi Fensmo-

re'da daha sık bulunuyordu. Ama oğluna, babasının kendisine yaptığı şekilde babalık etmişti. Bunun, çocuğun üç yaşındayken ata bindirilmesini garantiye almanın dışında, oğlu düzgün bir biçimde sohbet edecek yaşa gelinceye kadar, onun için sıkıntıya girmeye bir sebep görmemesi anlamına geldiğini söylemek yerinde olur.

Kont varis olarak bir yedeğinin olması konusunda uyarıldığı halde, yeniden evlenmek istememişti. Marcus'a bakmış ve iyi bir zekâya sahip, atletik ve uygun göründüğüne karar vermişti. Daha da önemlisi, at kadar sağlıklıydı. Marcus'ın sorun çıkaracağını ve öleceğini düşünmek için bir sebep olmadığından, kont başka bir eş bulma turuna veya daha da kötüsü başka bir eşe katlanmak için bir neden görmemişti. Bunun yerine biricik oğluna yatırım yapmayı tercih etmişti.

Marcus'a en iyi özel öğretmenler tutuldu. Centilmenlik eğitimi için mümkün olan her anlamda eğitim gördü. Tüm yerel bitki ve hayvanların isimlerini söyleyebiliyordu. Eyerde doğmuş gibi ata binebiliyor, bir eskrim ve atıcılık yarışmasında kazanamayacak bile olsa, gene de ortalamanın üstünde oluyordu. Bir damla bile mürekkebi ziyan etmeden uzun çarpım ve toplama işlemleri yapabiliyordu. Latince ve Yunanca okuyabiliyordu.

On iki yaşına kadar böyle devam etti.

Oğlu on iki yaşına bastığında babası, muhtemelen tesadüfen, onun düzgünce sohbet edebileceğine karar verdi.

Bu aynı zamanda babasının, Marcus'ın eğitimi için yeni bir adım atmasına, yani Marcus'un Fensmore'dan ayrılmasına ve bütün Holroyd erkeklerinin resmi eğitimlerine başlamış oldukları Eton Koleji'ne devam etmesine karar

verdiği yaş olmuştu. Bu küçük çocuğun hayatındaki en beklenmedik ve mutlu olay oldu. Çünkü Chatteris Kontluğunun varisi Marcus Holroyd'ın hiç arkadaşı yoktu. Bir tane bile.

Kuzey Cambridgeshire'da Marcus'ın oynayabileceği uygun çocuklar bulunmuyordu. En yakın soylu aile Crowland'lerdi ve sadece kız çocukları vardı. Bir sonraki en iyi aile bu koşullar altında kabul edilebilir toprak sahibi soylulardandı ama oğulları tamamen yanlış yaşlardaydılar. Lord Chatteris oğlunun köylülerle vakit geçirmesine razı olacak değildi, bu yüzden sadece daha fazla öğretmen tutmuştu. Meşgul bir çocuk yalnız bir çocuk olamazdı, hem ayrıca, onun oğlunun fırıncının gürültücü ve kaba çocuklarıyla tarlalarda taşkınlık yapmak istiyor olması mümkün değildi.

Eğer kont Marcus'un fikrini sormuş olsaydı, farklı bir cevap alabilirdi. Ama kont oğlunu akşam yemeğinden hemen önce, günde bir kere görüyordu. Görüşmeleri yaklaşık on dakika sürüyor, ardından Marcus yukarı çocuk odasına, kont ise akşam yemeğine gidiyordu.

Geriye dönüp bakıldığında, Marcus'ın Eton'da çok mutsuz olmaması dikkate değerdi. Yaşıtlarıyla nasıl iletişim kuracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. İlk gün, tüm diğer çocuklar, (onu okula bırakmış olan babasının uşağının sözleriyle) bir dizi vahşi gibi etrafta koşuşurlarken, Marcus sanki kenarda durması gerekiyormuş gibi davranarak, bakışlarını başka yöne çevirmişti.

Nasıl davranacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ama Daniel Smythe-Smith biliyordu.

Daniel Smythe-Smith'in, Winstead Kontluğu'nun varisi olmasının yanı sıra beş kardeşi ve otuz iki birinci dereceden kuzeni vardı. Eğer diğer çocuklarla nasıl geçineceğini bilen bir çocuk varsa, o da Daniel Smythe-Smith'ti. Saatler içinde, Eton'daki küçük çocukların tartışmasız kralı olmuştu. Kendine has bir yolu vardı - kolay bir tebessüm, mutlu bir özgüven, mutlak bir utangaçlık eksikliği. Doğuştan liderdi - şaka yaptığı kadar hızla karar alabiliyordu.

Ve Marcus'ın yanındaki yatakta yatacaktı.

Birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı ve ilk tatilde Daniel onu evine davet edince Marcus gitmişti. Daniel'm ailesinin yaşadığı Whipple Hill, okuldan pek uzakta değildi, bu yüzden sık sık eve yolculuk yapması kolay oluyordu. Öte yandan Marcus... Cambridgeshire'ın kuzey kısımlarından geri dönmek bir günden fazla sürüyordu. İlaveten, babası okuldayken kısa tatiller için hiçbir zaman eve gitmemişti ve oğlunun da bunu yapması için bir sebep göremiyordu.

Böylece ikinci tatil gelip çatmış, Daniel gene davet etmiş ve Marcus gitmişti.

Ve sonra gene.

Gene.

Ve gene, ta ki Marcus Smythe-Smith'lerle kendi ailesinden daha fazla zaman geçirinceye kadar. Kuşkusuz kendi ailesi tam olarak bir kişiden oluşuyordu ama Marcus bu konuda durup düşündüğünde (ki bunu oldukça sık yapıyordu) Smythe-Smith ailesinin her bir ferdiyle kendi babasıyla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiğini fark ediyordu.

Hatta Honoria'yla bile.

Honoria, Daniel'ın en küçük kız kardeşiydi. Smythe-Smith'lerin geri kalanının aksine, onun yaşına yakın kardeşi yoktu. Muhtemelen Leydi Winstead'in muhteşem doğurganlık kariyerini sonlandıran mutlu bir kaza olarak, ailede sonuncu kardeşinden tam beş yıl sonra dünyaya gelmişti.

Ama beş yıl büyük bir uçurumdu. Üç ablası çoktan evlenmiş veya evlenmek üzere nişanlanmıştı ve on bir yaşındaki Charlotte onunla birlikte hiçbir şey yapmak istemiyordu. Daniel da istemezdi ama yokluğu Honoria'nın kalbini garip bir şekilde özlemle dolduruyordu ki okuldan eve geldiği zaman köpek yavrusu gibi onun peşinden ayrılmazdı.

"Onunla göz teması kurma," demişti Daniel bir seferinde Marcus'a, göle yaptıkları yürüyüş sırasında kız kardeşinden kaçınmaya çalışıyorlardı. "Eğer onu fark ettiğini belli edersen, her şey biter."

Başları yukarda, ileri doğru bakıp kararlı bir şekilde yürüdüler. Balık tutmaya gidiyorlardı ve Honoria son seferinde tüm solucanları serbest bırakmıştı.

"Daniel!" diye bağırdı Honoria.

"Onu duymazdan gel," diye mırıldandı Daniel.

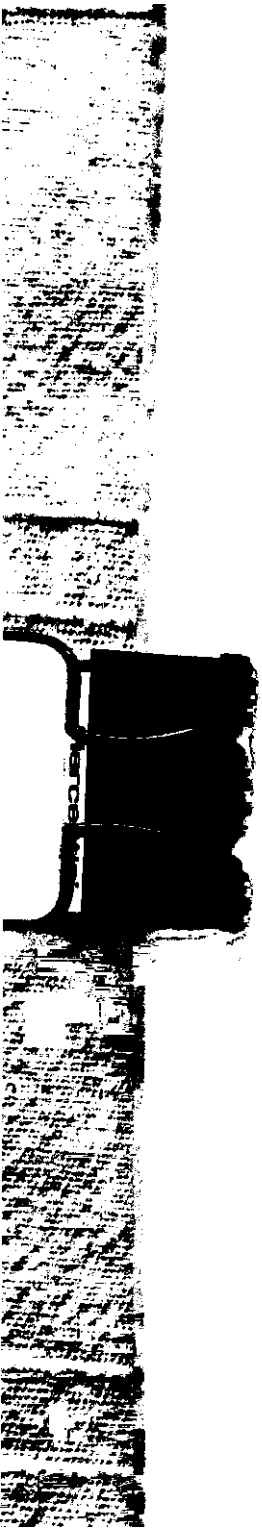
"Daniel!!!!!!!!!!!!" Honoria'nın sesi bir çığlığa dönüşmüştü.

Daniel irkildi. "Daha hızlı," dedi. "Eğer ormana varırsak bizi bulamaz."

"Gölün nerede olduğunu biliyor." Marcus'a bunu belirtmek zorunlu gibi gelmişti.

"Evet ama- "

"Daniel!!!!!!!!!!!!"

"-Ormana yalnız gidecek olursa annemin canına okuyacağını biliyor. Honoria bile annemin bunu hoş karşılamayacağını bilir."

"Dan- " Ama Honoria birden sustu, sonra o kadar acıklı bir sesle konuştu ki görmezden gelmek mümkün değildi. "Marcus?"

Marcus döndü.

"Hayıııııır!" diye haykırdı Daniel.

"Marcus!" diye mutlulukla seslendi Honoria. Öne doğru atıldı ve önlerinde durdu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Balık tutmaya gidiyoruz," diye homurdandı Daniel, "ve sen gelmiyorsun."

"Ama ben balık tutmayı seviyorum."

"Ben de öyle. Sensiz."

Honoria yüzünü buruşturdu.

"Ağlama ama," dedi Marcus çabucak.

Daniel hiç etkilenmemişti. "Numara yapıyor."

"Numara yapmıyorum!"

"Sakın ağlama," diye tekrarladı Marcus, çünkü gerçekten de en önemlisi buydu.

"Eğer sizinle gelmeme izin verirseniz ağlamam," dedi Honoria kirpiklerini kırpıştırarak.

Altı yaşında biri kirpiklerini kırpıştırmayı nasıl bilebilirdi ki? Belki de bilmiyordu, çünkü şimdi kıpır kıpır kıpırdanıyor ve gözlerini ovuşturuyordu.

"Bu defa sorun ne?" diye sordu Daniel.

"Gözüme bir şey kaçtı."

"Belki de bir sinektir," dedi Daniel muzipçe.

Honoria çığlık attı.

"Bu pek de akıllıca bir yorum değil," diye belirtti Marcus.

"Çıkar şunu! Çıkar şunu!" diye ciyakladı Honoria.

"Of, sakin ol," dedi Daniel. "Gayet iyisin."

Ama Honoria çığlık atmaya devam ediyor, elleriyle yüzüne vuruyordu. Sonunda Marcus ellerini yakaladı ve başını tamamen sabit tuttu. Honoria'nın elleri şakaklarında, Marcus'ın elleri onun ellerinin üzerinde duruyordu. "Honoria," dedi ciddiyetle. "Honoria!"

Honoria gözlerini kırpıştırdı ve nihayet sakinleşti.

"Sinek falan yok," dedi Honoria'ya.

"Ama- "

"Muhtemelen bir kirpikti."

Honoria'nın ağzı küçük bir O şeklini aldı.

"Şimdi seni bırakabilir miyim?"

Honoria evet anlamında başını salladı.

"Çığlık atmaya başlamayacaksın, değil mi?"

Honoria başını iki yana salladı.

Marcus onu yavaş yavaş serbest bıraktı ve bir adım geriye çekildi.

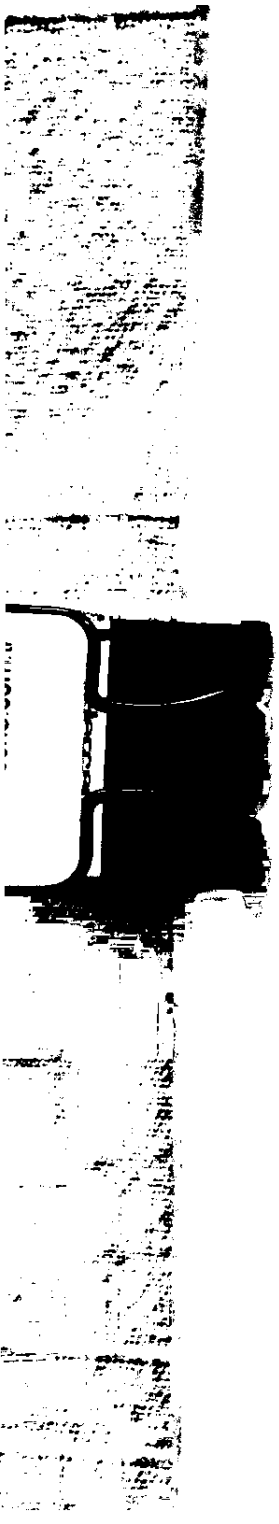
"Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu Honoria.

"Hayır!" diye neredeyse uludu Daniel.

Honoria'nın gelmesini aslında Marcus da istemiyordu. Daha altı yaşındaydı. Ve bir kızdı. "Biz çok meşgul olacağız," dedi ama sesinde Daniel'ın gösterdiği öfkeli tepkiden eser yoktu.

"Lütfen?"

Marcus inledi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla orada dururken çok kimsesiz ve üzgün görünüyordu. Açık-kahverengi saçları yandan ayrılmış ve tokayla geriye doğru at kuyruğu toplanmış, gevşekçe sırtına doğru sarkıyordu. Ve gözleri... neredeyse Daniel'ınkilerle aynı tonda,

dikkat çekici şekilde parlak, eflatunumsu bir mavi tondaydı; kocaman ve nemliydi ve-

"Sana göz teması kurmamanı söylemiştim," dedi Daniel.

Marcus inledi. "Belki sadece bu defalık."

"Ah, sen bir meleksin!" Honoria şaşkın bir kedi gibi yukarı doğru sıçrayıp Marcus'ı kucakladı. "Oh, teşekkürler Marcus! Teşekkür ederim! Sen en iyisin! En iyinin de en iyisi!" Honoria gözlerini kısarak Daniel'a sert bir yetişkin bakışı attı. "*Senin* aksine."

Daniel'ın ifadesi de bir o kadar sevimsizdi. "En kötü olmaktan *gurur* duyuyorum."

"Umurumda değil," diye açıkladı Honoria. Marcus'ın elini yakaladı. "Gidelim mi?"

Marcus, Honoria'nın kendi elindeki eline baktı. Tamamen yabancı ve tuhaf bir duyguydu ve göğsünde pır pır etmeye başlayan oldukça nahoş duygunun panik olduğunu geç de olsa fark etti. Elini en son kimin tuttuğunu hatırlayamıyordu. Acaba dadısı mıydı? Hayır, dadısı bileğinden kavramayı severdi. Bir seferinde kâhyaya bu şekilde daha iyi kavrayabildiğini söylerken duymuştu.

Babası mıydı? Ölmeden kısa bir süre önce annesi miydi?

Kalbi küt küt atıyor, Honoria'nın küçük eli giderek kayganlaşıyordu. Marcus terliyor olmalıydı ama kendisinin terlediğinden oldukça emin olmasına rağmen, belki de Honoria terliyordu.

Aşağıya doğru Honoria'ya baktı: kız gülümsüyordu.

Marcus onun elini bıraktı. "Hava hâlâ aydınlıkken gidelim," dedi beceriksizce.

Her iki Smythe-Smith de ona merakla baktılar. "Daha ancak öğlen oldu," dedi Daniel. "Ne kadar süre balık tutacağız ki?"

"Bilmiyorum," dedi Marcus kendini savunurcasına. "Biraz vakit alabilir."

Daniel başını iki yana salladı. "Babam gölü daha yeni doldurttu. Muhtemelen uzun bir bot giyip suya girerek bir balık yakalayabilirsin."

Honoria neşeyle nefesini tuttu.

Daniel hemen ona döndü. "Bunu aklına bile getirme."

"Ama- "

"Eğer botlarımı suda kullanmayı düşünüyorsan unut. "

Honoria suratını astı ve yere bakarak mırıldandı. "Ben *kendi* botlarımla girmeyi düşünüyordum."

Marcus belli belirsiz gülümsedi. Honoria hemen hain dercesine ona bakarak karşılık verdi.

"Yakaladığın balık çok küçük olurdu," dedi Marcus alelacele.

Bu Honoria'yı tatmin etmiş görünmüyordu.

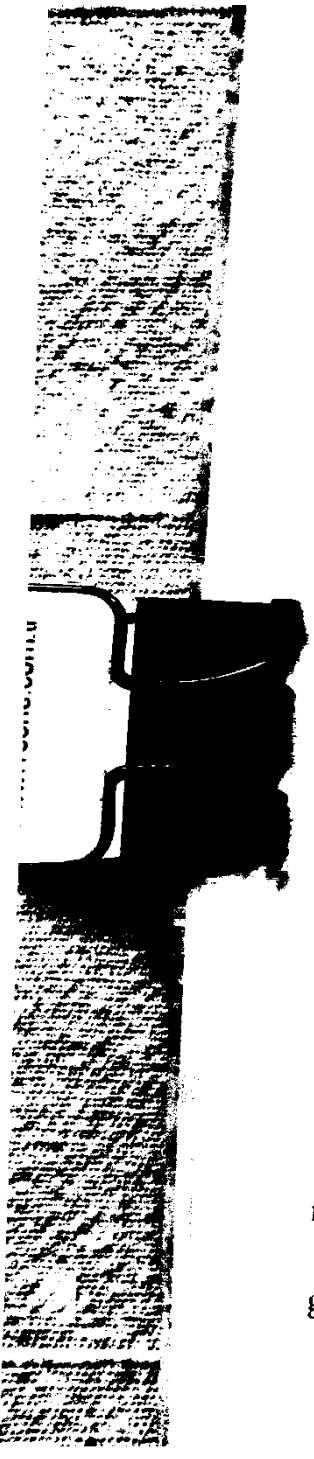
"Çok küçük oldukları zaman yiyemezsin," dedi Marcus, telafi etmek isteyerek. "Çoğu kısmı kılçık olur. "

"Hadi gidelim," diye mırıldandı Daniel. Ormanda ağır adımlarla yürürken Honoria'nın küçücük bacakları onlara yetişmek için iki misli hızla hareket ediyordu.

"Aslında balığa pek de düşkün değilim," dedi Honoria, coşkunca konuşmaya devam ederek. "Berbat kokuyorlar. Ve tadı..."

Dönüş yolunda da konuşmaya devam ediyordu.

"...Ben gene de o *pembe* olanın yenecek kadar büyük olduğuna eminim. Tabii eğer balık seviyorsan ama ben sevmiyorum. Ama eğer balık seviyorsan..."

"Onu bir daha asla bizimle gelmesi için davet etme," dedi Daniel Marcus'a.

"... Ama ben sevmiyorum. Annem balık sever. Ve eminim *pembe* balığı severdi..."

"Etmeyeceğim," diye güvence verdi ona Marcus. Küçük bir kızı eleştirmek çok kaba bir hareketti ama Honoria gerçekten çok yorucuydu.

"...Fakat Charlotte sevmezdi. Charlotte pembeden nefret eder. Hiç giymez. Kendisini sıska gösterdiğini söylüyor. Sıskanın ne demek olduğunu bilmiyorum ama kulağa tatsız geliyor. Ben şahsen eflatun severim."

İki oğlan da aynı şekilde içlerini çektiler, tam yürümeye devam edeceklerdi ki Honoria önlerine sıçrayarak gülümsedi. "Gözlerimin rengine uyuyor," dedi.

"Balık mı?" diye sordu Marcus, elindeki kovaya göz atarak. Kovanın içinde üç alabalık vardı. Honoria yanlışlıkla kovayı tekmeleyip Marcus'ın ilk iki avını göle geri yollamasaydı daha da fazlası olacaktı.

"Hayır. Sen beni *dinlemiyor* muydun?"

Marcus o anı daima hatırlayacaktı. Hayatında ilk kez kadınların en can sıkıcı özelliğiyle karşı karşıya kalıyordu: ne derse desin sorusunu yanlış cevaplamış olacaktı.

"Eflatun gözlerime uyuyor," dedi Honoria büyük bir buyurganlıkla. "Babam bana öyle dedi."

"Öyleyse doğru olmalı," dedi Marcus içi rahatlayarak.

Honoria saçını parmağına doladı. "Kahverengi saçlarıma uyuyor ama ben eflatunu tercih ediyorum. "

Marcus sonunda kovayı yere bıraktı. Giderek daha ağır geliyor, sapı avucuna batıyordu.

"Ah, hayır," dedi Daniel, serbest eliyle Marcus'ın kova-

sını kaparak ona geri verdi. "Eve gidiyoruz." Öfkeyle Honoria'ya baktı. "Çekil yolumuzdan."

"Neden herkese naziksin ama bana öyle davranmıyorsun?" diye sordu Honoria.

"Çünkü sen bir baş belasısın!" diye bağırdı Daniel.

Bu doğruydu ama Marcus yine de Honoria için üzülüyordu. Bazı zamanlarda. Tam anlamıyla yalnız bir çocuktu ve Marcus bunun nasıl olduğunu kesinlikle iyi biliyordu. Honoria'nın tüm istediği olup bitenlerin bir parçası olmak, oyunlara, partilere ve ailesinin sürekli olarak çok küçük olduğunu söylediği aktivitelere dahil edilmekti.

Honoria bu saldırıyı önemsemedi. Gözlerini düşmanca ağabeyine dikmiş kıpırdamadan duruyordu. Sonra tek, uzun bir nefesle gürültülü bir şekilde burnunu çekti.

Keşke bir mendilim olsaydı, diye düşündü Marcus.

"Marcus," dedi Honoria. Ağabeyine sırtını dönerek yüzünü Marcus'a çevirdi. "Benimle çay partime katılmak ister misin?"

Daniel kıs kıs güldü.

"En iyi bebeklerimi getireceğim," dedi Honoria büyük bir ciddiyetle.

Tanrım, bu olmasın da ne olursa olsun.

"Ve kekler olacak," diye ekledi Honoria, Marcus'ın ödünü koparan buyurgan bir tonda.

Marcus panik içinde Daniel'a baktı ama onun hiç yardımı olmadı.

"Eee?" diye sordu Honoria.

"Hayır," diye patladı Marcus.

"Hayır mı?" Marcus'a baykuş gibi bakıyordu.

"Yapamam. Meşgulüm."

"Ne ile?"

Marcus boğazını temizledi. İki kere. "İşlerle."

"Ne tür işler?"

"İşler işte." Ve ardından kendisini çok kötü hissetti, çünkü bu kadar sert olmak istememişti. "Daniel'la bazı planlarımız var."

Honoria üzgün görünüyordu. Alt dudağı titremeye başlamıştı ve Marcus bu sefer onun numara yaptığını sanmıyordu.

"Üzgünüm," diye ekledi, çünkü Honoria'nın duygularını incitmek istememişti. Ama Tanrı aşkına, bu bir *çay partisiydi!* Dünyada bir çay partisine katılmak isteyecek on iki yaşında bir erkek çocuğu yoktu.

Hem de bebeklerle.

Marcus ürperdi.

Honoria yüzü öfkeden kızararak abisine bakmak için arkasını döndü. "Marcus'a bunu sen söylettin."

"Ben tek kelime etmedim," diye yanıtladı Daniel.

"Senden nefret ediyorum," dedi Honoria alçak sesle. "İkinizden de nefret ediyorum." Ve sonra bağırarak devam etti. "Sizden nefret ediyorum! Özellikle de senden Marcus! Senden gerçekten nefret ediyorum!"

Daha sonra sıska bacaklarının taşıyabildiği kadar hızla eve doğru koştu ki bu hiç de hızlı sayılmazdı. Marcus ve Daniel orada sessizce durup onun gidişini izlediler.

Honoria neredeyse eve ulaşmıştı ki Daniel başını sallayarak, "Senden nefret ediyor. Artık resmen ailenin bir üyesi oldun," dedi.

Ve öyleydi. O andan itibaren, Marcus aileden biri olmuştu.

1821 baharında Daniel gidip de her şeyi mahvedinceye kadar.

Bir

Mart 1824
Cambridge, İngiltere

Leydi Honoria Smythe-Smith umutsuzdu.

Güneşli bir gün için umutsuzdu, bir koca için umutsuzdu, bir çift yeni ayakkabı için -düşünürken mahvolmuş mavi terliklerine bakarak yorgun yorgun içini çekti- umutsuzdu.

Bay Hilleford'ın Sezgili Centilmenler İçin Tütüncü Dükkânı'mn dışındaki taş banka kendisini bırakarak oturdu ve sırtını iyice yaslayarak umutsuzca (gene o berbat sözcük) vücudunu tentenin altında tutmaya çalıştı. Şakır şakır yağmur yağıyordu. *Bardaktan boşanırcasına.* Serpiştirmiyor, sadece yağmur yağmakla kalmıyordu, meşhur deyimdeki gibi adeta *gök delinmişti.*

Ayrıca çok kötü kokuyordu. Honoria en sevmediği kokunun puro kokusu olduğunu düşünmüştü ama hayır, küf kokusu daha kötüydü ve Bay Hilleford'ın, Dişlerinin Sararmasını Umursamayan Sezgili Centilmenler İçin Tü-

tüncü Dükkânı'nın dış duvarından, ölü gibi kokan şüpheli siyah bir madde sızıyordu.

Acaba gerçekten de bundan daha kötü bir durumda olabilir miydi?

Evet, olabilirdi. Çünkü çiseleyen yağmur otuz saniye içinde sağanağa dönüştüğünde, Honoria (tabii ki) tamamen yalnızdı. Alışveriş grubunun geri kalan kısmı sokağın karşısında, her türlü eğlenceye ve süslü eşyalara sahip olmanın yanı sıra Bay Hilleford'ın dükkânından çok daha iyi kokan Bayan Pilaster'ın rahat ve sıcak, Fantezi Kurdele ve Hediyelik Eşya Mağazasında, mutluluk içinde etrafa göz gezdiriyorlardı.

Bayan Pilaster parfüm satıyordu. Bayan Pilaster kurutulmuş gül yaprakları ve vanilya kokulu mumlar satıyordu.

Bay Hilleford ise yalnızca tütün ve puro.

Honoria içini çekti. Hayatı hep böyleydi.

Arkadaşlarına bir-iki dakika içinde Bayan Pilaster'ın dükkanında onlarla buluşacağına söyledikten sonra kitapçı vitrininde çok uzun süre oyalanmıştı. İki dakika beş dakika olmuş, daha sonra tam sokağın karşısına geçmeye hazırlanırken gök delinmiş ve Honoria, Cambridge High Caddesi'nin güney tarafındaki tek açık tentenin altına sığınmaktan başka çare bulamamıştı.

Honoria kederle yağmurun sokağı dövmesini seyrediyordu. Damlalar kaldırım taşlarına büyük bir şiddetle iniyor, sıçrıyor ve küçük patlamalar halinde havaya geri püskürüyorlardı. Gökyüzü bir anda kararmıştı ve eğer Honoria İngiltere'nin havasını birazcık biliyorsa, rüzgâr her an hızlanabilir, Bay Hilleford'ın tentesini işe yaramaz hale getirebilirdi.

Suratını asarak üzgün üzgün dudaklarını sarkıttı ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı.

Ayakları ıslanmıştı.

Üşüyordu.

O güne dek hayatında bir kere bile İngiltere sınırları dışına çıkmamıştı ama İngiltere hava durumunu gayet iyi biliyordu ve üç dakika içinde şu anda olduğundan daha bile sefil durumda olacaktı.

"Honoria?"

Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını gökyüzünden, az önce bomboş olan ama şimdi arabanın durduğu sokağa çevirdi.

"Honoria?"

Bu sesi tanıyordu. "Marcus?"

Aman Tanrım, bir *bu* eksikti. Lüks arabasının içinde mutlu ve kupkuru Chatteris Kontu Marcus Holroyd. Marcus şehirden pek de uzak olmayan Cambridgeshire'da yaşıyordu. Daha da önemlisi, ıslak ve berbat bir durumda kendisini görmesi gereken son kişi Marcus'tı.

"Tanrım, Honoria," dedi, kendine has tepeden bakan ifadesiyle kaşlarını çatarak, "soğuktan donuyor olmalısın."

Honoria en yalın haliyle omuz silkti. "Rüzgâr biraz sert esiyor."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ayakkabılarımı mahvediyorum."

"Ne?"

"Alışveriş," dedi Honoria sokağın karşı tarafını işaret ederek, "arkadaşlarımla birlikte. Ve kuzinlerle." Kuzinleri aynı zamanda arkadaşları değilmiş gibi söylemişti. Ama o kadar çok kuzini vardı ki neredeyse kendi başlarına bir kategori oluşturuyorlardı.

Kapı daha fazla açıldı. "Bin," dedi Marcus. *Lütfen biner misin* veya *Lütfen, kurulanman gerekiyor,* değil. Sadece: "*Bin.*"

Başka bir kız saçlarını savurarak *Bana emir veremezsin!* diyebilirdi. Bir başkası, biraz daha az gururlu bir kız, yüksek sesle söyleyecek cesareti bulamasa bile, böyle düşünebilirdi. Ama Honoria üşüyor ve konfora gururundan daha fazla önem veriyordu, daha da önemlisi, bu Marcus Holroyd'dı ve Honoria onu çocuk önlüğü giydiği zamanlardan beri tanıyordu.

Tam olarak söylemek gerekirse altı yaşından beri.

Yüzünü buruşturarak geçmişi anımsadı. Yedi yaşındayken öylesine püsküllü bir bela olmuştu ki Marcus ve ağabeyi Daniel ona Sivrisinek demeye başlamışlardı. Honoria bunu iltifat olarak kabul ettiğini, kulağa çok egzotik ve tehlikeli geldiği için hoşuna gittiğini ileri sürdüğünde, pişmiş kelle gibi sırıtmışlar ve ismini Böcek olarak değiştirmişlerdi.

O zamandan bu yana adı Böcek olmuştu.

Marcus, Honoria'nın bundan daha ıslak halini de görmüştü. Sekiz yaşındayken, Whipple Hill'de yaşlı meşe ağacının dalları arasında tamamen gizlenmiş olduğunu düşünüyordu. Marcus ve Daniel'ın ağacın dibinde yaptıkları kaleye kızların girmesine izin yoktu. Honoria'yı eli kayıp aşağı yuvarlanıncaya kadar çakıl taşı yağmuruna tutmuşlardı.

Geriye dönüp baktığında gölün üzerine doğru uzanan dalı seçmese çok daha iyi olurdu.

Gene de onu sudan Marcus çıkarmıştı.

Marcus Holroyd, diye düşündü hüzünle. Neredeyse kendisini hatırladığından beri hayatındaydı. Marcus'ın

Lord Chatteris olmasından önce, Daniel'ın Lord Winstead olmasından önce. Yaşça kendisine en yakın kız kardeşi Charlotte evlenip evden ayrılmadan önce.

Daniel da gitmeden önce.

"Honoria."

Honoria bakışlarını kaldırdı. Marcus'ın sesi sabırsızdı ve yüzü endişeliydi. "Bin," diye tekrarladı.

Honoria başını sallayarak dediğini yaptı, elini Marcus'ın iri eline koyarak arabaya bindi. Ayakkabılarındaki çamurları önemsemeden, şık bir misafir odasında sergileyeceği şekilde, tüm zarafetiyle yerine yerleşmeye çalıştı. "Marcus seni görmek ne hoş bir sürpriz."

Marcus sadece koyu renk kaşlarını hafifçe çatarak, dikkatle ona baktı. Marcus ne kadar surat assa daha etkili olur buna karar vermeye çalışıyordu, Honoria bundan emindi.

"Ben burada şehirde kalıyorum. Royle'larla birlikte," dedi Honoria, henüz bu konuda soru sorulmasa da. "Beş günlüğüne buradayız. Cecily Royle, kuzinlerim Sarah, Iris ve ben." Marcus'ın gözlerinde tanıdığına dair bir ifade görmek için bekledikten sonra, "Kim olduklarını hatırlamıyorsun, değil mi?" dedi.

"Senin çok fazla kuzenin var," diye belirtti Marcus.

"Sarah'ın gür, koyu renk saçları ve gözleri var."

"Gür gözleri mi var?" diye mırıldandı hafif bir tebessümle.

"Marcus."

Marcus kıkırdadı. "Pekâlâ. Gür saçlar. Koyu renk gözler."

"Iris çok açık renk tenlidir. Çilek sarısı saçları olan hani?" diye hatırlattı. "Onu hâlâ hatırlamıyorsun."

"Şu çiçek ailesinden gelen."

Honoria yüzünü buruşturdu. Yine de William amcasıyla Maria yengesinin kızları için gül, nergis, lavanta, zambak ve papatya anlamına gelen isimleri seçtikleri doğruydu.

"Bayan Royle'un kim olduğunu biliyorum," dedi Marcus.

"O senin komşun. Kim olduğunu bilmen gerek."

Marcus sadece omzunu silkti.

"Her neyse, Cecily'nin annesi hepimizin gelişmesine yardımcı olacağını düşündüğü için burada, Cambridge'teyiz."

Marcus belli belirsiz gülümsedi. "Gelişme mi?"

Honoria erkeklerin okula gitmesi gerekirken, kadınların neden hep gelişmek zorunda olduklarını merak ediyordu. "Derslerini dinlememize izin vermesi için iki profesöre rüşvet verdi."

"Gerçekten mi?" Marcus'ın sesi meraklanmış gibi geliyordu. Ve kuşkulu.

"Kraliçe Elizabeth günleri ve onun hayatı," diye belirtti Honoria görev duygusuyla. "Ve ondan sonra, Yunanca bir şeyler."

"Yunanca biliyor musunuz?"

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," diye itiraf etti Honoria. "Ama kadınlarla konuşmaya istekli iki profesörden biri oydu." Gözlerini devirdi. "Bizi görmesinler ve tüm muhakemelerini kaybetmesinler diye öğrencileri konferans salonundan çıkıncaya kadar bir ofiste beklememiz gerekiyor."

Marcus düşünceli düşünceli başını sallayarak onayladı. "Bu kadar kadınsı güzelliğin karşısında bir centilmenin aklını derslerine vermesi neredeyse imkânsız."

Honoria yaklaşık iki saniye boyunca onun ciddi olduğunu düşündü. Coşkulu bir şekilde kahkahayı basmadan önce Marcus'a kötü bir bakış atmayı başarmıştı. "Ah, lütfen," dedi onun koluna hafif bir yumruk atarak. Londra'da buna benzer davranışlar hoş karşılanmazdı ama burada, Marcus'laydı...

Ne de olsa Marcus kardeşi sayılırdı.

"Annen nasıl?" diye sordu Marcus.

"İyi," diye yanıtladı Honoria, öyle olmadığı halde. Pek iyi sayılmazdı. Leydi Winstead, Daniel'ın ülkeyi terk etmek zorunda bırakan skandalı hiçbir zaman tam olarak atlatamamıştı. Sudan şeyleri problem etmek ve tek oğlu hiç var olmamış gibi davranmak arasında gidip geliyordu.

Bu... zor bir şeydi.

"Bath'ta köşesine çekilmeyi umut ediyor," diye ekledi Honoria. "Kız kardeşi orada yaşıyor ve sanırım ikisi iyi anlaşıyorlar. Aslında Londra'yı pek sevmiyor."

"Annen mi?" diye sordu Marcus, biraz şaşırarak.

"Eskiden olduğu gibi değil," diye açıkladı Honoria. "Daniel'dan beri eskisi gibi değil. Biliyorsun işte."

Marcus'ın dudakları gerildi. Biliyordu.

"Annem hâlâ bu konuda konuşulduğunu düşünüyor," dedi.

"Öyle mi?"

Honoria çaresizlik içinde omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sanmıyorum. Kimse bana doğrudan acı bir söz söylemiyor. Ayrıca neredeyse üç sene oldu. Sence insanların başka konuşacağı bir şey yok mudur?"

"Ben bu olay olduğunda da herkesin konuşacak başka şeyleri olduğunu düşünüyordum," dedi Marcus gizemli bir şekilde.

Honoria somurtan Marcus'a tek kaşını kaldırarak dikkatle baktı. Sosyeteye yeni tanıtılan birçok genç kızın ödünü koparmasının bir sebebi vardı. Honoria'nın arkadaşları ondan korkuyorlardı.

Eh, bu tam olarak doğru değildi. Kızlar Marcus'ın yanındayken korkuyorlardı. Geri kalan zamanda yazı masalarına oturuyorlar, isimlerini onunkiyle birlikte yazıyorlardı - kalpler ve meleklerle süsleyerek.

Marcus Holroyd evlilik için oldukça iyi bir avdı.

Yakışıklı olduğundan değil, çünkü tam anlamıyla yakışıklı değildi. Saçlarının güzel koyu bir rengi vardı; gözleri de öyleydi ama yüzünde Honoria'ya haşin gelen bir şeyler vardı. Kaşları fazla gür, fazla düzdü, gözleri biraz fazla çukurdu.

Ama yine de Marcus'ta göze çarpan bir şeyler vardı. Sanki ahmaklığa karşı hiç sabrı yokmuş gibi bir mesafe koyma, bir tepeden bakma havası vardı.

Kızlar bu yüzden ona deli oluyorlardı.

Marcus hakkında sanki gotik bir romanın esrarengiz şekilde kurtarılması gereken bir kahramanıymış gibi fısıldaşıyorlardı.

Halbuki Honoria için o sadece Marcus'tı ki bu hiç de basit bir şey değildi. Kendisine patronluk taslamasından, gözlerini dikip bakmasından nefret ediyordu. Honoria'nın yıllar öncesinde olduğu gibi, can sıkıcı bir çocuk veya sakar bir ergen gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama gene de aynı zamanda onun etrafında olmasında çok rahatlatıcı bir şeyler de vardı. Yolları eskisi kadar sık kesişmiyordu -Daniel gittiğinden bu yana her şey çok farklıydı- ama Honoria odaya girdiğinde ve Marcus oradaysa...

Honoria bunu biliyordu.

Ve işin garibi, bu iyi bir şeydi.

"Bu sezon Londra'ya gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Honoria nazikçe.

"Bir süre için," diye yanıtladı Marcus, yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Burada katılmam gereken işler var."

"Elbette."

"Ya sen?" diye sordu.

Honoria gözlerini kırpıştırdı.

"Bu sezon Londra'ya gitmeyi planlıyor musun?"

Honoria'nın dudakları aralandı. Marcus kuşkusuz ciddi olamazdı. Evlenmemişti, başka nereye gidebilirdi ki? Hem-

"Gülüyor musun sen?" diye sordu Honoria kuşkuyla.

"Tabii ki hayır." Ama Marcus gülümsüyordu.

"Hiç de komik değil," dedi Marcus'a. "Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi. Sezon için gitmem gerekiyor. Umutsuzum."

"Umutsuz," diye tekrarladı Marcus, kuşkulu görünüyordu. Bu ifade yüzünde sık sık görülürdü.

"Bu sene bir koca bulmak zorundayım." Honoria neye itiraz ettiğinden pek emin olmamasına rağmen, başının ileri geri sallandığını hissetti. Kendi durumu çoğu arkadaşının durumundan çok da farklı değildi. Evlenmeyi umut eden tek genç leydi o değildi. Ama Honoria parmağındaki alyansa hayran hayran bakmak veya evli bir leydi olma statüsünün ihtişamının tadını çıkarmak için koca aramıyordu. O kendisine ait bir evi olsun istiyordu. Bir aile; adabı muaşeret kurallarına uymak zorunda olmadığı büyük, gürültülü bir aile.

Evine hâkim olan sessizlik canına tak etmişti. Evde yankılanan kendi ayak seslerinden nefret ediyordu, bunun çoğunlukla tüm öğleden sonra boyunca duyduğu tek ses olmasından nefret ediyordu.

Bir kocaya ihtiyacı vardı. Tek çare buydu.

"Ah, hadisene, Honoria," dedi Marcus ve yüzündeki ifadeyi görmek için Honoria'nın ona bakması gerekmiyordu – hafifçe bıkkın, kendini beğenmiş ve kuşkulu. "Herhalde hayatın o kadar korkunç değildir. "

Honoria dişlerini gıcırdattı. Bu ses tonundan nefret ediyordu. "Söylediklerimi unut," diye mırıldandı, çünkü Marcus'a izah etmek için uğraşmaya değmezdi.

Marcus nefesini verdi ve bununla bile küçümsemeyi başardı. "Burada bir koca bulman pek olası değil," dedi.

Honoria dudaklarını birbirine bastırdı, konuyu açtığı için pişman olmuştu.

"Buradaki öğrenciler fazla genç," diye belirtti Marcus.

"Benimle aynı yaşlardalar," dedi Honoria tamamen onun tuzağına düşerek.

Ama Marcus bundan keyif almadı; başkasının sıkıntısından keyif alacak türden biri değildi. "Bu yüzden burada Cambridge'tesin, öyle değil mi? Henüz Londra'ya gitmemiş olan öğrencilerle çene çalmak için?"

Honoria kararlı bir şekilde dosdoğru karşıya bakarak, "Sana söyledim, dersleri dinlemek için buradayız," dedi.

Marcus onaylarcasına başını salladı. "Yunanca."

"Marcus."

Marcus gülümsedi. Aslında bir gülümseme değildi. Marcus her zaman o kadar ciddi, o kadar katıydı ki onun için bir gülümseme başka biri için ancak kuru bir yarı te-

bessümü olurdu. Honoria onun kimsenin görmediği zamanlarda ne sıklıkla gülümsediğini merak ediyordu.

"Neydi o öyle?" diye sordu Marcus.

Honoria irkilerek ters ters Marcus'a baktı. "Ne neydi?"

"Gözlerini devirdin."

"Öyle mi?" Doğrusunu söylemek gerekirse, Honoria'nın öyle yapıp yapmadığı hakkında fikri yoktu. Ama daha önemlisi, Marcus onu neden bu kadar yakından izliyordu ki? Tanrı aşkına, işte Marcus böyleydi. Honoria dışarı baktı. "Sence yağmur dinmiş midir?"

"Hayır," diye yanıtladı Marcus, başını çevirmeden. Honoria onun bunu yapmasına hiç gerek olmadığını düşündü. Konuyu değiştirmekten başka hiçbir maksadı olmayan saçma sapan bir soru sormuştu. Yağmur hâlâ acımasızca arabanın tavanını dövüyordu.

"Seni Royle'lara bırakayım mı?" diye sordu Marcus nazikçe.

"Hayır, teşekkür ederim." Honoria hafifçe boynunu uzatarak pencereden fırtınayı ve Bayan Pilaster'ın penceresini görmeye çalıştı. Hiçbir şey göremiyordu ama Marcus'a bakmamak için iyi bir bahane olduğundan bu iyi bir numaraydı. "Birazdan arkadaşlarıma katılacağım."

"Acıktın mı?" diye sordu Marcus. "Az evvel Flindle'a uğradım ve eve götürmek için birkaç kek sardırdım."

Honoria'nın gözleri parladı. "Kek mi?"

Aslında iç geçirerek konuşmuştu. Veya belki de inlemişti. Ama umurunda değildi. Marcus tatlıya karşı zaafı olduğunu biliyordu; Marcus düşkündü. Daniel'ın hiçbir zaman özel olarak tatlıya merakı olmamıştı ve çocukken Marcus'la Honoria birçok kez kendilerini birlikte bir ta-

bağın üzerine eğilmiş, ağızlarına kek ve pasta tıkıştırırken bulmuşlardı.

Daniel bir grup vahşiye benzediklerini söylediğinde Marcus coşkuyla gülerdi. Honoria sebebini hiçbir zaman anlamamıştı.

Marcus uzanarak ayağının dibindeki kutudan bir şey çekip çıkardı. "Çikolataya hâlâ düşkün müsün?"

"Her zaman." Honoria kendisini samimiyetle gülümserken yakaladı. Ve belki de beklentiyle.

Marcus gülmeye başladı. "Aşçının yaptığı o turtayı hatırlıyor musun- "

"Köpeğin içine girdiği mi?"

"Neredeyse ağlayacaktım."

Honoria yüzünü buruşturdu. "Sanırım ben ağlamıştım."

"Ben bir ısırık almayı başarmıştım."

"Ben hiç yiyememiştim," dedi Honoria özlemle. "Ama muhteşem bir kokusu vardı."

"Ah, öyleydi." Marcus sanki bu anıyla heyecanlanmış gibiydi. "Öyleydi."

"Biliyor musun, ben hep Buttercup'ın eve girmesiyle Daniel'ın bir alakası olduğunu düşünmüşümdür. "

"Ben onun yaptığından eminim," diye kabul etti Marcus. "Yüzündeki ifade..."

"Umarım onu dövmüşsündür."

"Öldüresiye patakladım," diye güvence verdi Marcus.

Honoria sırıtarak sordu. "O kadar da değil, değil mi?"

Marcus gülümseyerek karşılık verdi. "Pek sayılmaz." Marcus hatırlayınca kıkırdadı ve kırışık beyaz bir kâğıt parçasının üzerinde kahverengi, küçük dikdörtgen bir çi-

kolatalı kek uzattı. Kokusu harikaydı. Honoria mutlulukla derin derin nefes aldı ve gülümsedi.

Sonra Marcus'a bakarak yeniden gülümsedi. Çünkü bir an için kendisini sadece birkaç yıl önceki, tüm dünyanın önünde parıldayan ışıl ışıl bir top gibi uzandığı o kız gibi hissetmişti.

Marcus'ın ona bu şekilde, bildiği ve ait olduğu yerde hissettirmesi garipti.

Ve pek çok bakımdan, hiç de garip değildi.

Keki Marcus'ın elinden alırken sorgulayarak baktı.

"Korkarım çatal bıçağım yok," dedi Marcus özür dilercesine.

"Etraf korkunç şekilde pislenebilir," dedi Honoria, Marcus'ın aslında, *Lütfen bana kırıntıların arabana saçılmasına aldırmayacağını söyle,* demek istediğini anlamasını umarak.

"Bende de bir kek olacak," dedi Marcus. "Bu yüzden kendini yalnız hissetme."

Honoria gülümsememeye çalıştı. "Çok cömertsin."

"Bunun centilmenlik görevim olduğundan son derece eminim."

"Kek yemek mi?"

"Bu benim centilmenlik görevlerimin en caziplerinden biridir," diye kabul etti Marcus.

Honoria kıkırdadı, sonra kekten bir lokma aldı. "Vay canına."

"Güzel mi?"

"Olağanüstü." Bir ısırık daha aldı. "Ve bununla olağanüstünün de *ötesinde* demek istiyorum."

Marcus gülümsedi ve bir ısırıkta kendi kekinin yarısını yalayıp yuttu. Daha sonra, Honoria şaşkın şaşkın izlerken, diğer yarısını da ağzına atarak bitirdi.

Gerçi parça çok büyük değildi. Honoria aldığı zevki uzatmaya çalışarak kendisininkinden küçük bir ısırık aldı.

"Sen hep böyle yapardın," dedi Marcus.

Honoria ona baktı. "Neyi?"

"Sırf bizlere işkence etmek için tatlını yavaş yavaş yerdin."

"Uzun sürmesi hoşuma gidiyor." Omzunu silkerek ona yandan bir bakış attı. "Eğer bu yüzden işkence çektiğini düşünüyorsan, bu senin sorunun."

"Kalpsiz," diye mırıldandı Marcus.

"Seninleyken her zaman."

Marcus tekrar gülünce Honoria onun başkaları yokken bu kadar farklı olmasına hayret etti. Sanki neredeyse eski Marcus geri gelmiş, gerçekten Whipple Hill'deki insan olmuştu. Gerçekten bir aile üyesi haline gelmiş, hatta o korkunç pandomim oyunlarına bile katılmıştı. Her seferinde bir ağacı canlandırırdı ve her nedense bu Honoria'yı daima eğlendirirdi.

Honoria, o Marcus'ı seviyordu. O Marcus'a hayranlık duyuyordu.

Ama bu son birkaç yılda o Marcus gitmiş, yerini dünya alemin Lord Chatteris olarak tanıdığı sessiz, asık suratlı adam almıştı. Bu gerçekten üzücüydü.

Honoria onun eğlenen ifadesini görmezden gelmeye çalışarak kekini bitirdikten sonra Marcus'ın mendilini kabul etti ve ellerindeki kırıntıları temizledi. "Teşekkür ederim," diyerek mendili geri verdi.

Marcus bir şey değil anlamında başını salladı, ardından, "Sen ne zaman- " dedi ama pencereye sertçe vurulunca sözleri yarım kaldı.

Honoria Marcus'ın üzerinden kimin vurduğuna baktı.

"Affedersiniz sör," dedi tanıdık üniformalı bir uşak. "O Leydi Honoria mı?"

"Öyle."

Honoria öne doğru eğildi. "Acaba... şey... " Adamın ismi hakkında hiçbir fikri yoktu ama alışveriş turunda kızlar grubuna eşlik etmişti. "Royle'lardan biriydi." Ayağa kalkmadan önce Marcus'a telaşla gülümsedi, sonra arabadan inebilmek büzülerek eğildi. "Gitmem gerekiyor. Arkadaşlarım beni bekliyor olmalılar."

"Yarın sana uğrarım."

"Ne?" Honoria hareketsiz kalmıştı.

Marcus tek kaşını kaldırarak alayla selamladı. "Ev sahiben için sorun olmaz umarım."

Bayan Royle, bekâr bir kontun evine ziyarete gelmesini mesele yapmaz mıydı hiç? Bir resmi geçit düzenlemesine engel olmak için Honoria'nın elinden gelen her şeyi yapması gerekecekti.

"Memnun olacağından eminim," demeyi başardı.

"Güzel." Marcus boğazını temizledi. "Çok uzun zaman oldu."

Honoria şaşkınlıkla baktı.

"İyi olduğuna sevindim," dedi Marcus birdenbire.

Honoria böyle bir lafın neden bu kadar şaşırtıcı geldiğine bir anlam veremiyordu. Ama öyleydi. Gerçekten öyleydi.

Marcus, Royle'ların uşağının Honoria'yı sokağın karşısındaki dükkâna götürmesini izledi. Daha sonra, Honoria'nın güvende olduğuna emin olunca üç kez tavana vurarak arabacıya yola devam etmesi için işaret verdi.

Honoria'yı Cambridge'te görmek sürpriz olmuştu. Londra'da yokken, onu yakından izlememişti ama yine de Honoria zamanını evine bu kadar yakın geçirirken bunu bir şekilde öğrenmiş olması gerektiğini düşünüyordu.

Marcus'un sezon için şehre gitme planları yapması artık şart olmuştu. Honoria'ya burada katılması gereken işleri olduğunu söylediğinde yalan söylememişti ama muhtemelen sadece taşrada kalmayı tercih ettiğini söyleseydi daha doğru olacaktı. Cambridgeshire'da bulunmasını gerektiren hiçbir şey yoktu, sadece böyle söylemek işi daha kolaylaştırıyordu.

Buna ilaveten sezondan nefret ediyordu. Tam anlamıyla nefret ediyordu. Ama madem Honoria kendisine bir koca bulmak için can atıyordu, o zaman feci hatalar yapmasına mani olmak için Londra'ya gidecekti.

Her şeyden önce bir yemin etmişti.

Daniel Smythe-Smith, Marcus'ın en yakın arkadaşı olmuştu. Hayır, tek arkadaşıydı, tek *gerçek* dostuydu.

Bin tane tanıdık ve tek gerçek dost.

İşte onun hayatı böyleydi.

Ama Daniel gitmişti, eğer son mektup hâlâ geçerliyse İtalya'da bir yerlerdeydi. Ve intikam almaya kararlı Marki Ramsgate hayatta olduğu sürece büyük ihtimalle geri dönmeyecekti.

Her şey nasıl da bir anda sarpa sarmıştı. Marcus Daniel'a Hugh Prentice'le kumar oynamamasını söylemişti. Ama Daniel buna sadece gülmüştü, elini denemeye kararlıydı. Prentice her zaman kazanırdı. Her zaman. Son derece şanslıydı, bunu herkes bilirdi. Matematik, fizik, tarih - koleji öğretmenlere ders vererek bitirmişti.

Hugh Prentice kumarda hile yapmaz, sadece her zaman kazanırdı, çünkü dünyayı kalıplar ve denklemler halinde gören son derece keskin bir zekâsı ve hafızası vardı.

Ya da Eton'da birlikte öğrenciyken Marcus'a öyle söylemişti. Aslında Marcus onun neden söz ettiğini hâlâ pek anlamıyordu. Kendisi matematikte ikinci iyi öğrenci olmuştu. Ama Hugh'dan sonra...

Aklı başında olan hiç kimse Hugh Prentice'le kumar oynamıyordu ama Daniel'ın aklı başında değildi. Biraz sarhoştu ve az önce yattığı bir kız yüzünden biraz sersemlemişti, bu yüzden Hugh'un karşısına oturmuş ve oynamıştı.

Ve kazanmıştı.

Buna Marcus bile inanamamıştı.

Daniel'ın hile yaptığını düşünmemişti. Daniel'ın hile yaptığını kimse düşünmemişti. Onu herkes severdi. Herkes ona güvenirdi. Ama gene de o güne dek hiç kimse Hugh Prentice'i yenilgiye uğratmamıştı.

Ama Hugh içki içiyordu. Ve Daniel da içki içiyordu. Hepsi içkiliydi ve Hugh masaya yumruk atarak Daniel'ı hile yapmakla itham ettiği zaman, oda cehenneme dönmüştü.

Marcus bugüne dek neler söylendiğinden tam olarak emin olamamıştı ancak birkaç dakika içinde ortalık durulmuştu - Daniel Smythe-Smith şafakta Hugh Prentice'le karşı karşıya gelecekti. Düello.

Ve o zamana kadar kendi aptallıklarını fark edecek kadar ayılacakları umut ediliyordu.

İlk ateş eden Hugh olmuş, mermisi Daniel'ın sol omzunu sıyırıp geçmişti. Ve bunun için herkes soluğunu tut-

muşken -kibarca olan havaya ateş etmek olurdu- Daniel kolunu kaldırmış ve ateş etmişti.

Ve Daniel -lanet olsun ama Daniel daima kötü bir nişancı olmuştu- Daniel Hugh'u bacağının üst kısmından vurmuştu. O kadar çok kanamıştı ki Marcus bunu düşündüğünde hâlâ kusacak gibi oluyordu. Doktor hemen gelmişti. Mermi bir atardamara isabet etmişti; bu kanamaya başka hiçbir şey neden olamazdı. Üç gün boyunca Hugh yaşayacak mı yoksa ölecek mi diye endişe edilmişti; femur kemiğinin parçalanmış olduğunu hiç kimse pek aklına getirmemişti.

Hugh yaşamıştı ama bastonsuz yürüyemiyordu. Ve babası -son derece nüfuzlu ve öfkeli Marki Ramsgate- Daniel'ı adalete teslim etmeye yemin etmişti.

Daniel İtalya'ya bu nedenle kaçmıştı.

Daniel'ın soluk soluğa, son dakikada, "Bana şimdi söz ver çünkü rıhtımda duruyoruz ve gemi hareket etmek üzere," diye yaptığı rica şöyleydi:

"Honoria'ya göz kulak olursun, değil mi? Bir ahmakla evlenmemesi için gerekeni yap."

Marcus tabii ki evet demişti. Başka ne diyebilirdi ki? Ama Honoria'ya hiçbir zaman ağabeyine verdiği sözden bahsetmemişti. Tanrım, bu bir felaket olurdu. Honoria'nın bilgisi olmadan onu izlemek yeterince zordu. Eğer Marcus'ın *anne babası yerine* faaliyet gösterdiğini bilseydi, çok kızardı. Marcus'ın en son ihtiyaç duyduğu şey Honoria'nın kendisini engellemeye çalışmasıydı.

Öğrense yapacağı şey bu olurdu. Marcus bundan emindi.

Bile bile inatçılık yapacağından değil. Honoria genelde

tamamen mantıklı bir kızdı. Ama en mantıklı kadınlar bile kendisine patronluk taslanmasına içerlerdi.

Bu yüzden uzaktan izlemiş ve bir-iki talibi korkutarak kaçırmıştı.

Ya da üç.

Veya belki de dört.

Daniel'a söz vermişti.

Ve Marcus Holroyd sözünden asla dönmezdi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

İki

"Ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Honoria yedinci kez. Royle'ların yeşilli grili konuk odasında bulunan diğer genç leydilere kibarca gülümsedi. Marcus'ın bir gün önceki ortaya çıkışı tartışılmış, parçalara ayrılarak incelenmiş, analizi yapılmış ve şiir olarak yazılmıştı - Honoria'mn kuzini ve en yakın arkadaşlarından biri olan Leydi Sarah Pleinsworth tarafından.

"Yağmurda geldi," diye duygulu bir şekilde okudu Sarah. "Gün heyecansızdı."

Honoria neredeyse çayını püskürtüyordu.

"Çamurlanmış o sokaktan... "

Cecily Royle çay fincanının üzerinden muzip muzip gülümsedi. "Serbest nazım olarak düşündün mü?"

"...Kadın kahraman, acıdan içi yanan..."

"Üşüyordum," diye lafa girdi Honoria.

Iris Smythe-Smith, Honoria'nın başka bir kuzini, im-

zası haline gelen kuru ifadesiyle baktı. "Acı çekiyorum," diye belirtti. "Özellikle kulaklarım."

Honoria, *nazik ol,* diyen bir bakış attı ama Iris sadece omzunu silkti.

"...Onun sıkıntısı, hepsi numaradan..."

"Doğru değil!" diye itiraz etti Honoria.

"Sen görüşlerini araya sokamazsın," dedi Iris tatlı tatlı.

"...Çevirdiği dolaplar, boşuna olmayan..."

"Bu şiir hızla kötüye gidiyor," diye belirtti Honoria.

"Benim hoşuma gitmeye başladı," dedi Cecily.

"...Onun varlığı felaket bir... "

Honoria alaycı biçimde güldü. "Ah, hadi ama!"

"Bence kafiyeli yazmak zorunda olduğu düşünülürse," dedi Iris, "takdire değer bir iş yapıyor." Aniden sessizliğe gömülen Sarah'ya göz attı. Iris başını kaldırdı; Honoria ve Sarah da aynı şeyi yaptılar.

Sarah'nın dudakları aralanmıştı, sol eli abartılı bir şekilde ileri uzanmış duruyordu fakat görünüşe göre sözcükleri tükenmişti.

"Bastondan?" diye önerdi Cecily. "Sopadan?"

"Çılgınlıktan?" diye teklif etti Iris.

"İşte bu her an olabilir," dedi Honoria tatsızca, "eğer burada biraz daha köşeye kıstırılırsam çıldıracağım."

Sarah gülerek kendisini kanepeye bıraktı. "Kont Chatteris," dedi içini çekerek. "Geçen sene bizi onunla tanıştırmadığın için seni asla affetmeyeceğim," dedi Honoria'ya.

"Seninle tanıştırdım!"

"Eh, o zaman unutmaması için iki kere yapmalıydın," diye ekledi Sarah kıkırdayarak." Tüm sezon boyunca benimle iki kelimeden fazla konuştuğunu sanmıyorum."

"Benimle de iki kelimeden fazla konuştu sayılmaz," diye yanıtladı Honoria.

Sarah başını yana eğerek, *gerçekten mi?* dermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Fazla sosyal biri değildir," dedi Honoria.

"Onun yakışıklı olduğunu düşünüyorum," dedi Cecily.

"Öyle mi?" diye sordu Sarah. "Ben onu oldukça düşünceli buluyorum."

"Düşünceli yakışıklı," dedi Cecily ciddiyetle, daha Honoria fikrini söyleyemeden.

"Kötü bir romana sıkışıp kaldım," diye yorum yaptı Iris, belli bir kişiye hitap etmeden.

"Benim soruma cevap vermedin," dedi Sarah Honoria'ya. "Buraya ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Honoria sekizinci kez. "Bir şey söylemedi."

"Nezaketsiz," dedi Cecily bisküvi almak için uzanırken.

"Onun tarzı bu," dedi Honoria hafifçe omzunu silkerek.

"Bunu çok ilginç buluyorum," diye mırıldandı Cecily, "yani 'onun tarzını' bilmeni. "

"İkisi onlarca yıldır birbirlerini tanıyorlar," dedi Sarah. "Asırlardır."

"*Sarah*... " Honoria kuzinine bayılıyordu, gerçekten. Yani çoğu zaman.

Sarah muzip muzip gülümsedi, koyu renk gözlerinde muzır bir parıltı vardı. "Kont eskiden ona Böcek dermiş."

"Sarah!" Honoria ona öfkeyle kötü kötü baktı. Bir kont tarafından bir zamanlar böceğe benzetildiğinin etrafa yayılmasına hiç ihtiyacı yoktu. "Bu uzun zaman önceydi,"

dedi toparlayabildiği tüm vakarıyla. "O zaman yedi yaşındaydım."

"Kont kaç yaşındaydı?" diye sordu Iris.

Honoria bir an için düşündü. "Büyük ihtimalle on üç."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor," dedi Cecily elini sallayarak. "O yaştaki oğlanlar canavar oluyor."

Honoria kibarca evet anlamında başını salladı. Cecily'nin kendisinden küçük yedi erkek kardeşi vardı. Biliyor olması gerekirdi.

"Yine de," dedi Cecily, abartılı bir tavırla, "seninle sokakta karşılaşması ne tuhaf bir tesadüf."

"Rastlantı," diye kabul etti Sarah.

"Neredeyse sanki seni takip ediyormuş gibi," diye ekledi Cecily, iri iri açılmış gözlerle öne doğru eğilerek.

"İşte bu tamamen saçma," dedi Honoria.

"Eh, tabii ki," diye yanıtladı Cecily, sesi hemen sert ve ciddi tonuna geri dönerek. "Böyle bir şey asla olmaz. Ben sadece sanki öyleymiş gibi *görünüyor* dedim."

"Yakınlarda yaşıyor," dedi Honoria elini belirsiz bir yöne doğru sallayarak. Korkunç bir yön duygusu vardı; tüm yaşamı buna bağlı olsa bile ne tarafın kuzey olduğunu söyleyemezdi. Daha Fensmore'a ulaşmak için Cambridge'den hangi yöne gitmesi gerektiğini bile söyleyemiyordu.

"Kontun arazileri bizimkine bitişik," dedi Cecily.

"Öyle mi?" dedi Sarah, büyük bir ilgiyle.

"Ya da belki bizimkini kuşatıyor demeliyim," dedi Cecily hafifçe gülerek. "Adam kuzey Cambridgeshire'm yarısına sahip. Sanırım arazileri kuzeyde, güneyde ve batıda Bricstan'a ulaşıyor."

"Peki ya doğuda?" Iris merak etmişti.

Cecily gözlerini kırpıştırarak düşündü. "Muhtemelen orası da seni onun topraklarına götürür."

"Uzak mı?" diye sordu Sarah.

"Bricstan mı?"

"Hayır," diye terslendi Sarah, iyice sabırsızlanarak. "Fensmore."

"Ah, hayır, aslında değil. Aramızda sadece otuz kilometre var, yani kont sadece biraz uzakta." Cecily bir an durup düşündü. "Kasabada da bir evi olabilir. Pek emin değilim."

Royle'lar Cambridge'de bir evi ve sadece biraz kuzeyinde taşrada bir yazlık evleri olan Doğu Angliyenler idi. Londra'ya gittikleri zaman konut kiralıyorlardı.

"Gitmeliyiz," dedi Sarah birdenbire. "Bu hafta sonu. "

"Gitmek mi?" diye sordu Iris. "Nereye?"

"Taşraya mı?" diye yanıtladı Cecily.

"Evet," dedi Sarah, heyecandan sesi yükselmişti. "Bu ziyaretimizi sadece birkaç gün uzatır, bu yüzden ailelerimiz kesinlikle itiraz etmeyecektir." Hafifçe dönerek sözlerini doğruca Cecily'ye söyledi. "Annen küçük bir ev partisi verebilir. Üniversite öğrencilerinden bazılarını davet edebiliriz. Kuşkusuz okul hayatına bir mola verdikleri için minnettar olacaklardır."

"Oradaki yemeklerin çok kötü olduğunu duydum," dedi Iris.

"Bu ilginç bir fikir," diye belirtti Cecily.

"Bu muhteşem bir fikir," dedi Sarah ciddiyetle. "Git annene sor. Hemen, Lord Chatteris gelmeden önce."

Honoria soluğunu tuttu. "Herhalde *onu* davet etmeye niyet etmiyorsunuz, öyle değil mi?" Dün onu görmek çok

hoş olmuştu ama bir ev partisini onun eşliğinde geçirmek, istediği en son şeydi. Katıldığı takdirde, herhangi bir genç centilmenin ilgisini çekmek için tüm umutlarına veda etmesi gerekecekti. Honoria'nın davranışlarını onaylamadığı zaman, Marcus'ın kendine özgü ters bir bakışı vardı. Ve ters bakışlarının çevredeki tüm insanları korkutma tehlikesi bulunuyordu.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Sarah, en sabırsız ifadesiyle Honoria'ya dönerek. "Hemen yolun aşağısında kendi yatağında uyuyabilecekken, neden katılsın ki? Ama ziyaret etmek isteyecektir, öyle değil mi? Belki de akşam yemeğine veya atıcılık için."

Honoria, Marcus'un bir öğleden sonrası boyunca bir kadınlar topluluğu tarafından köşeye sıkıştırılması halinde *onlara* ateş etmeye başlayacağını düşünüyordu.

"Bu harika," diye ısrar etti Sarah. "Eğer Lord Chatteris'in de orada olacağını öğrenirlerse, genç centilmenlerin davetimizi kabul etmeleri olasılığı çok daha yüksek olur. İyi bir izlenim bırakmak isteyeceklerdir. Çok nüfuz sahibi bir adamdır, biliyorsun."

"Onu davet etmeyeceğini düşünmüştüm," dedi Honoria.

"Etmiyorum. Yani demek istediğim- " Sarah Cecily'ye doğru işaret etti, ne de olsa daveti vermesini istedikleri kişinin kızıydı. "*Biz* etmiyoruz. Ama onun uğrama ihtimalini dikkate alabiliriz."

"Bundan memnun olacağından eminim," dedi Honoria kuru kuru, nasılsa kimsenin dinlediği yoktu onu.

"Kimleri davet edeceğiz?" diye sordu Sarah, Honoria'nın sözlerini tamamen duymazdan gelerek. "Dört centilmen olmalı."

Honoria içini çekti. Kuzini inatçılığın tanımıydı. Bir şeyi kafasına koyduğu zaman Sarah'yla tartışılmazdı.

"Annemle konuşsam iyi olur," dedi Cecily yerinden kalkarak. "Hemen işe koyulmamız lazım." Pembe müslinini hışırdatarak odadan çıktı.

Honoria olayları takip edecek çılgınlığın kesinlikle farkında olan Iris'e şöyle bir baktı. Ama Iris sadece omuzlarını silkti ve, "Bu aslında iyi bir fikir," dedi.

"Cambridge'e bu nedenle geldik," diye hatırlattı Sarah onlara. "Centilmenlerle tanışmak için."

Bu doğruydu. Bayan Royle genç leydilerin kültür ve eğitiminden söz etmeyi seviyordu ama gerçeği hepsi biliyordu: Cambridge'e tamamen sosyal sebeplerle gelmişlerdi. Bayan Royle fikrini Honoria'nın annesine açtığı zaman, sezon başında pek çok genç centilmenin hâlâ Oxford ve Cambridge'de olduğundan ve bu yüzden gerektiği gibi Londra'da bulunup genç leydilere kur yapamadıklarından yakınmıştı. Bayan Royle'un ertesi gün için bir akşam yemeği planı vardı ama şehirden uzak bir ev partisi daha da etkili olabilirdi.

Kaçamadıkları zaman centilmenleri köşeye sıkıştırmak gibisi yoktu.

Honoria'nın bir mektup kaleme alarak annesine Cambridge'te birkaç gün daha kalacağını bildirmesi gerekiyordu. Diğer genç centilmenler daveti kabul etsinler diye Marcus'ın yem olarak kullanılmasından ötürü kendisini kötü hissetse de böyle bir fırsatı kaçırmayı göze alamayacağını biliyordu. Üniversite öğrencileri gençti -dört genç leydiyle hemen hemen aynı yaştaydılar- ama Honoria için bu önemli değildi. Hatta hiçbiri evlilik için hazır olmasa bile,

belki bazılarının ağabeyleri vardı. Ya da kuzenleri. Veya arkadaşları.

İçini çekti. Tüm bunların kulağa bu kadar hesaplı gelmesinden nefret ediyordu ama başka ne yapabilirdi ki?

"Gregory Bridgerton," diye duyurdu Sarah, gözleri mutlak bir zaferle heyecandan ışıl ışıl parlıyordu. "Bu mükemmel olur. Çok geniş bir çevresi var. Kız kardeşlerinden birisi bir dükle, bir diğeri bir kontla evli. *Ve* son sınıf öğrencisi, bu yüzden belki yakında evliliğe hazır olur."

Honoria başını kaldırıp baktı. Bay Bridgerton'la, genellikle Smythe-Smith'lerin berbat müzikallerine sürüklendiği zamanlarda birkaç kez karşılaşmıştı.

Honoria yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Ailenin yıllık müzikalleri sağır olmadığı sürece centilmenlerle tanışmak için asla iyi bir zaman değildi. Aile içinde geleneğin kesin olarak ne zaman başladığına dair bazı tartışmalar vardı ama 1807 yılında dört Smythe-Smith kuzen sahne almışlar ve tamamen masum bir müzik parçasını katletmişlerdi. Kuzenler (veya daha ziyade anneleri) katliamı ertesi yıl da tekrarlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi. Honoria bunun nedenini hiçbir zaman bilemeyecekti ama öyle yapmışlardı ve ardından bir sonraki yıl ve ondan sonraki yıl da tekrarlamışlardı.

Tüm Smythe-Smith kızlarının bir müzik enstrümanı çalmaları ve sıraları geldiği zaman kuartete katılmaları gerektiği anlaşılmıştı. Bir kez girince, bir koca buluncaya kadar mahsur kalınıyordu. Honoria sırf bu yüzden pek çok kez erken bir evliliğin iyi olacağını düşünmüştü.

Garip olan şuydu ki ailesinin çoğu ne kadar *korkunç* olduklarının farkında değildi. Kuzini Viola kuartete altı yıl

katılmıştı ve o günlerden hâlâ özlemle söz ediyordu. Altı ay önce Honoria, Viola'nın baş viyolonist pozisyonunda kalmak için mihrapta damadı terk edeceğini sanmıştı.

Honoria ve Sarah bir önceki yıl görevlerini üstlenmek zorunda kalmışlardı - Honoria keman, Sarah ise piyano çalmıştı. Zavallı Sarah'nın bu deneyim sebebiyle geçirdiği travma hâlâ geçmemişti. Aslında biraz müziğe yatkın sayılırdı ve kendi rolünü doğru bir şekilde oynamıştı. Ya da Honoria'ya öyle söylenmişti; kemanların dışında bir şey duymak mümkün olmamıştı.

Sarah kuzinleriyle bir daha çalmayacağına yemin etmişti. Honoria sadece omzunu silkmişti; gerçekte müzikal umurunda bile değildi - en azından çok değil. Aslında tüm olup bitenlerin biraz eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Ve ayrıca, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu bir aile geleneğiydi ve Honoria için aileden daha önemli bir şey yoktu, hiçbir şey.

Ama artık koca avlama konusunu ciddiye almak zorunda olduğuna göre, müzik kulağı olmayan bir centilmen bulması gerekecekti. Ya da iyi mizah duygusu olan birisini.

Gregory Bridgerton mükemmel bir aday gibi görünüyordu. Onun müzik kulağı olup olmadığı hakkında Honoria'nın bir fikri yoktu ama iki gün önce dört leydi şehirde çaya giderlerken rastlaşmışlar ve onun tatlı tebessümünden hemen etkilenmişti.

Ondan hoşlanmıştı. İnanılmaz derecede cana yakın ve dışa dönük birisiydi. Ayrıca onda Honoria'ya, Whipple Hill'de toplandıkları zamanlarda gürültücü, taşkın ve daima gülen kendi ailesini hatırlatan bir şeyler vardı.

Bunun sebebi muhtemelen onun da geniş bir aileden

gelmesiydi - sekiz çocuktan ikinci en küçük çocuktu. Honoria da altı kardeşin en küçüğüydü, bu yüzden pek çok ortak noktaları olsa gerekti.

Gregory Bridgerton. Hımm. Honoria onu daha önce neden hiç düşünmediğini bilmiyordu.

Honoria Bridgerton.

Winifred Bridgerton. (Çocuğuna hep Winifred adını vermek istemişti, bu yüzden nasıl söylendiğini test etmek akıllıca olurdu.)

Bay Gregory ve Leydi Honor-

"Honoria? Honoria!"

Honoria gözlerini kırpıştırdı. Sarah gözlerini dikmiş, belirgin bir kızgınlıkla ona bakıyordu.

"Gregory Bridgerton?" dedi. "Fikrin ne?"

"Şey, sanırım çok iyi bir seçim," diye cevap verdi Honoria mümkün olan en mütevazı tavrıyla.

"Başka kim olabilir?" dedi Sarah ayağa kalkarak. "Belki de bir liste yapmalıyım."

"Dört isim için mi?" diye sordu Honoria, kendini tutamamıştı.

"Son derece kararlısın," diye mırıldandı Iris.

"Olmak zorundayım," diye terslendi Sarah koyu renk gözleri parlayarak.

"Bir adam bulacağını ve sonra da onunla önümüzdeki iki hafta içinde evleneceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Honoria.

"Senin neden söz ettiğini bilmiyorum," diye yanıtladı Sarah.

Honoria yaklaşan birisinin olup olmadığından emin olmak için açık kapıya göz attı. "Şu anda sadece üçümüz varız Sarah."

"Eğer nişanlanan olursa müzikalde bir şey çalmak zorunda mı?" diye sordu Iris.

"Evet," diye cevapladı Honoria.

"Olamaz," dedi Sarah ciddiyetle.

"Alı, evet, mecbursun," dedi Honoria.

Iris iç çekti.

"Şikâyet etme," dedi Sarah, kısılmış gözlerle ona dönerek. "Geçen sene bir şey çalmak zorunda kalmadın."

"Bunun için ebediyen minnettarım," dedi Iris ona. Bu yıl kuartete çelloyla katılması gerekiyordu.

"Sen de benim gibi fena halde bir koca bulmak istiyorsun," dedi Sarah, Honoria'ya.

"Önümüzdeki iki hafta içinde değil!" Ve biraz daha terbiyeli bir şekilde ekledi: "Hem sadece müzikalde çalmaktan kurtulmak için de değil. "

"Ben de berbat birisiyle evleneceğimi söylemiyorum," dedi Sarah burun kıvırarak. "Ama eğer Lord Chatteris bana umutsuzca âşık olursa... "

"Olmayacak," dedi Honoria hemen. Sonra bunun kulağa ne kadar nezaketsiz geldiğini fark ederek ekledi: "O hiç kimseye âşık olmayacaktır. İnan bana."

"Aşk gizemli bir şekilde çalışır," dedi Sarah. Ama sesi emin olmaktan ziyade umutlu çıkıyordu.

"Marcus sana âşık bile olsa ki böyle bir şey olmayacak, bunun seninle alakası olmayacaktır, o sadece birisine çabucak âşık olacak türden birisi değildir." Honoria duraksayarak cümleye nasıl başladığını hatırlamaya çalıştı, çünkü cümleyi doğru tamamladığından hiç emin değildi.

Sarah kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun bir anlamı var mı? Yani hakaretlerinin arasında gizlenmiş bir anlam?"

Honoria gözlerini devirdi. "Sadece eğer Marcus birisine âşık olursa, bunu sıradan, en uygun davranış şekliyle yapacaktır."

"Aşk sıradan olur mu hiç?" diye sordu Iris.

Sözcükler odayı sessizleştirmek için yeterince felsefiydi. Ama sadece bir an için.

"Yani bir düğün için asla acele etmez," diye devam etti Honoria yeniden Sarah'ya dönerek. "Dikkati üzerine çekmekten nefret eder. Nefret eder," diye tekrarladı, çünkü doğrusu tekrarlamaya değerdi. "Seni müzikalden kurtarmayacaktır, bu kesin."

Sarah birkaç saniye dimdik ve kıpırdamadan oturdu, ardından omuzları çökerken içini çekti. "Belki Gregory Bridgerton," dedi keyifsizce. "Romantik biri olabilirmiş gibi görünüyor."

"Aileden kaçmak için yeterli mi?" diye sordu Iris.

"Hiç kimse kaçmıyor!" diye bağırdı Honoria. "Ve gelecek ay hepiniz müzikalde çalacaksınız."

Sarah ve Iris tamamen aynı korkmuş ifadeyle ona dik dik baktılar.

"Eh, yapacaksınız," diye mırıldandı Honoria. "Hepimiz yapacağız. Bu bizim görevimiz."

"Görevimiz mi?" diye tekrarladı Sarah.

Honoria gözlerini ona dikti. "Evet."

Iris kahkahayı bastı.

"Hiç komik değil," dedi Sarah.

Iris gözlerini sildi. "Ama öyle."

"Enstrüman çalmak zorunda kaldığınız zaman hiç öyle olmayacak," diye uyardı Sarah.

"İşte bunun için şimdi kahkaha atmam gerekiyor," diye yanıtladı Iris.

"Ben gene de bir ev partisi vermemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Sarah.

Honoria bunu, "Aynı fikirdeyim," diye yanıtladı.

Sarah ona kuşkuyla baktı.

"Ben sadece bunu müzikalde çalmaktan kurtulmak için bir araç olarak görmenin fazla iddialı olduğunu düşünüyorum." İddialıdan ziyade aptalcaydı ama Honoria bunu söyleyecek değildi.

Sarah yazı masasının yanına oturdu ve eline bir kalem aldı. "O zaman Bay Bridgerton'da anlaştık, değil mi?"

Honoria, Iris'e göz attı. Her ikisi de başlarını sallayarak onayladılar.

"Başka kim?" diye sordu Sarah.

"Sizce Cecily'yi beklememiz gerekmiyor mu?" diye sordu Iris.

"Neville Berbrooke!" dedi Sarah ciddiyetle. "O ve Bay Bridgerton akrabadır."

"Öyle mi?" diye sordu Honoria. Bridgerton ailesiyle alakalı oldukça fazla şey biliyordu -herkes bilirdi- ama Berbrooke'lardan birisiyle evli olabilecekleri hiç aklına gelmemişti.

"Bay Bridgerton'ın kardeşinin karısının kız kardeşi Bay Berbrooke'un erkek kardeşiyle evli."

Bu tam da alayla yorum yapılacak bir açıklamaydı ama Sarah'ın çabuk çabuk konuşmasından öylesine şaşkına dönmüştü ki Honoria gözlerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadı.

Ne var ki Iris etkilenmemişti. "Ve bu onları... sıradan eş dostlardan mı yapıyor?"

"Kuzenler," dedi Sarah, Iris'e aksi aksi bakarak. "Bacanaklar."

"İkisi de mi?" diye mırıldandı Iris.

Sarah, Honoria'ya baktı. "Sustur şunu."

Honoria kahkahayı bastı. Iris de güldü ve sonunda Sarah kendi kıkırtılarına teslim oldu. Honoria kalkıp içgüdüsel olarak Sarah'ya sarıldı. "Her şey yoluna girecek, göreceksiniz."

Sarah karşılık olarak utangaç biçimde gülümsedi. Bir şeyler söylemeye başladı ama tam o sırada Cecily peşinde annesiyle odaya geri döndü. "Fikre bayıldı!" diye duyurdu Cecily.

"Öyle," diye doğruladı Bayan Royle. Odayı geçerek yazı masasına gitti, Sarah'nın alelacele kalktığı koltuğa yerleşti.

Honoria onu ilgiyle izliyordu. Kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü olan Bayan Royle çok *ortalama* bir kadındı - orta boylu ve orta yapılıydı. Hatta mor elbisesinin etekleri bile orta boyutta fırfırlarla çevrelenmişti. Bir orduyu kumanda etmeye hazır gibi görünüyordu ve kararından taviz vermeyeceği belliydi.

"Bu parlak bir fikir," dedi Bayan Royle, kaşlarını hafifçe çatmış masanın üzerinde bir şey arıyordu. "Bilmiyorum bunu daha önce neden düşünmedim. Tabii ki hızlı çalışmamız lazım. Bu öğleden sonra Londra'ya birisini yollayıp ailelerinize gecikeceğinizi bildirmek gerekiyor." Honoria'ya döndü. "Cecily, Lord Chatteris'in katılmasını sağlayabileceğini söylüyor, öyle mi?"

"Hayır," diye cevapladı Honoria telaşla. "Tabii ki buna çalışabilirim ama- "

"Çok çalış," dedi Bayan Royle hızlıca. "Geri kalanımız partiyi planlarken senin görevin de bu olacak. Aklıma gelmişken, lord ne zaman geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Honoria, bu soruyu yanıtlamaktan bıkmıştı. "Bir şey söylemedi. "

"Unutmuş olabilir mi?"

"Unutacak türden birisi değildir," dedi Honoria ona.

"Hayır, elbette öyle biri olamaz," diye mırıldandı Bayan Royle. "Yine de bir erkeğin kur yapma kurallarına bir kadın kadar sadık olmasını bekleyemeyiz."

Honoria'nın zihninde alarm zillerini duymazdan gelmeye çalıştı. Tanrım, eğer Bayan Royle kendisini Marcus'la eşleştirmeyi düşünüyorsa...

"O bana kur yapmıyor," dedi alelacele.

Bayan Royle ona tartarak baktı.

"Yapmıyor, size doğru söylüyorum."

Bayan Royle bakışlarını Sarah'ya çevirdi.

"Bu pek mümkün değil," dedi Sarah, çünkü Bayan Royle'un onun söze karışmasını istediği açıkça belliydi. "Onlar daha ziyade iki kardeş gibidir."

"Bu doğru," diye teyit etti Honoria. "Marcus ve ağabeyim birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar."

Daniel'dan söz edilince odaya sessizlik çöktü. Honoria bunun saygıdan mı yoksa yakışık almadığından mı ya da evlilik için tam anlamıyla münasip bir centilmenin sosyeteye yeni takdim edilecek hanımlar için büyük bir kayıp olması nedeniyle üzüntüden mi olduğundan pek emin değildi.

"Pekâlâ," dedi Bayan Royle canlı bir şekilde. "Elinden geleni yap. Senden istediğimiz sadece bu kadar."

"Ay!" diye bağırdı Cecily, pencereden geri çekilerek. "Sanırım geldi!"

Sarah hemen hiç kırışıksız eteklerini düzeltmeye başlamıştı. "Emin misin?"

"Ah, evet." Cecily keyifle göğüs geçirdi. "Ah, muhteşem bir arabası var."

Hepsi hareketsiz durarak misafirlerini beklediler. Honoria, Bayan Royle'un nefesini tutmuş olabileceğini düşünüyordu.

"Gerçekten çok aptal görünmüyor muyuz?" diye kulağına fısıldadı Iris.

Honoria kıkırdamasını bastırarak ayağıyla kuzinini dürttü.

Iris sadece sırıttı.

Kapının vurulduğu ve sonrasında uşağın hafif bir gıcırtıyla kapıyı açması duyuldu. "Dik dur," diye tısladı Bayan Royle Cecily'ye. Ardından sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Geri kalan sizler de," dedi.

Ama kâhya kapıda belirdiğinde yalnızdı. "Lord Chatteris üzüntülerini bildirdi," diye duyurdu.

Herkes yıkıldı. Hatta Bayan Royle bile. Sanki her birine bir iğne batmış, içlerindeki hava boşaltılmış gibiydi.

"Bir not yollamış," dedi kâhya.

Bayan Royle elini uzattı ama kâhya, "Leydi Honoria'ya gönderildi," dedi.

Honoria doğruldu, şimdi tüm gözlerin kendi üstünde olduğunun farkındaydı. "Şey, teşekkür ederim," dedi ve kâhyadan katlanmış parşömeni aldı.

"Ne diyor?" diye sordu Sarah, Honoria daha mührü bile kıramadan önce.

"Bekle bir dakika," diye mırıldandı Honoria pencereye doğru birkaç adım attı, böylece Marcus'ın mektubunu nispeten daha gizli bir şekilde okuyabilecekti. "Gerçekten önemli bir şey değil," dedi, üç kısa cümleyi okuyup bitir-

dikten sonra. "Evinde acil bir durum olmuş ve bu öğleden sonra ziyarete gelemiyor."

"Tüm söylediği bu kadar mı?" diye sordu Bayan Royle.

"Marcus uzun uzun açıklama yapacak birisi değildir," dedi Honoria.

"Güçlü erkekler hareketlerini açıklamazlar," diye bildirdi Cecily dramatik bir şekilde.

Herkes durumu sindirirken bir sessizlik oldu ve ardından Honoria zoraki bir neşeyle, "Herkese iyi temennilerde bulunuyor," dedi.

"Varlığıyla bizi şereflendirmesi kadar iyi değil," diye mırıldandı Bayan Royle.

Ev partisi konusu askıda kalmıştı, genç leydiler sessizce kimin öne çıkıp soracağını merak ederken aralarında bakışıyorlardı. Sonunda tüm gözler Cecily'ye çevrildi. Onun olması gerekiyordu. Sorunun başka birinden gelmesi kabalık olurdu.

"Bricstan'daki parti konusunda ne yapmalıyız?" diye sordu Cecily. Ama annesi düşüncelere dalmıştı; gözleri kısılmış, dudakları büzülmüştü. Cecily boğazını temizledikten sonra biraz daha yüksek sesle, "Anne?" dedi.

"Gene de iyi fikir," dedi birdenbire Bayan Royle. Sesi kararlılıkla yükselmişti ve Honoria hecelerin neredeyse kulağında yankılandığını hissediyordu.

"Yani hâlâ öğrencileri davet edecek miyiz?" dedi Cecily.

"Ben Gregory Bridgerton'ı düşünmüştüm," diye lafa karıştı Sarah yardımcı olmak için, "ve Neville Berbrooke'u."

"İyi seçimler," dedi Bayan Royle. "Her ikisi de iyi aileler." Çalışma masasından birkaç krem renkte kâğıt çıkardı,

sonra köşelerinden saydı. "Davetiyeleri derhal yazmalıyım," dedi sayfaların sayısını ayarlayınca. Honoria'ya dönerek kolunu uzattı. "Bunun haricinde."

"Anlayamadım?" dedi Honoria, Bayan Royle'un ne demek istediğini kesinlikle bilmesine rağmen. Sadece bunu kabul etmek istemiyordu.

"Lord Chatteris'i sen davet et. Tıpkı planladığımız gibi. Tüm parti için değil, sadece bir öğleden sonra. Cumartesi veya pazar günü için, hangisini tercih ederse. "

"Davetiyenin senden gelmesi gerekmediğine emin misin?" diye sordu Cecily annesine.

"Hayır, Leydi Honoria'dan olması daha iyi," diye belirtti Bayan Royle. "Bu kadar yakın bir aile dostundan gelince reddetmesi daha zor olacaktır." Bir adım daha ilerledi, Honoria'nın elindeki kâğıdı almaktan kaçamazdı artık. "Tabii ki biz de iyi komşularız," diye ekledi Bayan Royle. "Öyle olmadığımızı düşünme."

"Elbette," diye mırıldandı Honoria. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Elindeki kâğıda bakarken, yapabileceği başka bir şey de olmadığını biliyordu. Ama öte yandan şansı dönmüştü. Bayan Royle masasına oturunca, Honoria'nın odasına çekilerek davetiyeyi kaleme almaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Bunun anlamı, Honoria -ve tabii ki Marcus- dışında aslında ne yazdığını kimse bilmeyecekti:

Marcus—

Bayan Royle benden bu hafta sonu Bricstan için sana bir davetiye iletmemi istedi. Sana bahsettiğim dört genç leydiyle ve üniversiteden dört genç centilmenle küçük bir ev partisi planlıyor. Sana

rica ediyorum kabul etme. Senin iyice keyfin kaçacak ve senin mutsuzluğunu dert edinerek benim de keyfim kaçacak.

Sevgilerle,
Honoria

Farklı türde bir centilmen böyle bir "davetiyeyi" bir meydan okuma olarak alır ve derhal kabul ederdi. Ama Marcus değil. Honoria bundan emindi. Kendini beğenmiş olabilirdi, kınayabilirdi ama nispet yapmazdı. Ve sadece Honoria'nın keyfini kaçırmak için kendi keyfini kaçıracak değildi.

Zaman zaman Honoria'nın başına bela oluyordu fakat özünde iyi bir insandı. Ayrıca mantıklıydı da. Bayan Royle'un toplantısının tamamen nefret edeceği türden bir etkinlik olacağını anlardı. Epeydir Marcus'ın neden Londra sezonuna gittiğini merak ediyordu; her zaman çok sıkılmış görünürdü.

Honoria mektubu kendisi mühürledi ve aşağıya götürerek Marcus'a teslim etmesi için bir uşağa verdi. Marcus'ın birkaç saat sonra gelen cevabı Bayan Royle'a gönderilmişti.

"Ne diyor?" diye sordu Cecily, annesi mektubu açarken nefes nefese yanına koşturarak. Iris de gelmiş, itiş kakış Cecily'nin omzunun üzerinden görmeye çalışıyordu.

Honoria ağırdan alıp geride kalarak bekledi. Ne yazdığını biliyordu.

Bayan Royle mührü kırdı ve notu açtı, yazıları okurken gözleri hızlı hızlı hareket ediyordu. "Üzüntülerini yolluyor," dedi düz bir sesle.

Cecily ve Sarah umutsuzlukla sızlandılar. Bayan Royle

kendisine bakarken Honoria şaşkın görünmeyi başardığını umarak konuştu. "Söylemiştim. Sanırım bu sadece onun tarzında bir eğlence değil. Marcus pek sosyal biri sayılmaz."

"Eh, bu kadarı doğru," diye homurdandı Bayan Royle. "Geçen sezon onu üç balodan daha fazlasında dans ederken gördüğümü hatırlamıyorum. Hem de o kadar çok eşi olmayan genç leydi varken. Bu düpedüz kabalıktı."

"Aslında iyi dans ediyor," dedi Cecily.

Tüm gözler ona çevrildi.

"Öyle," diye ısrar etti, açıklamasının bu kadar ilgi toplamasına biraz şaşırmıştı. "Benimle Mottram balosunda dans etti." Bir açıklama yapacakmış gibi diğer kızlara döndü. "Ne de olsa, biz komşuyuz. Sadece kibarlıktandı."

Honoria başıyla onayladı. Marcus iyi bir dansçıydı. Kendisinden daha iyi olduğu kesindi. Honoria ritim hadisesini hiçbir zaman anlayamamıştı.

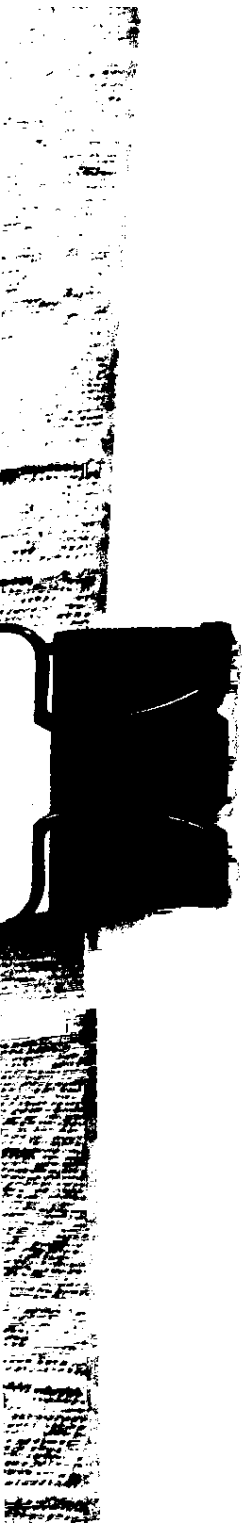
"Azimle devam edeceğiz," dedi yüksek sesle Bayan Royle, bir elini kalbinin üstüne koymuştu. "Diğer dört centilmenin ikisi şimdiden kabul ettiler ve sabaha diğerlerinden de haber alacağımızdan eminim."

Ama o gece daha geç vakit, Honoria yatmak üzere yukarı yöneldiğinde, Bayan Royle onu bir kenara çekerek usulca sordu: "Sence Lord Chatteris'in fikrini değiştirmesi için bir şans var mı?"

Honoria huzursuzca yutkundu. "Korkarım yok hanımefendi."

Bayan Royle başını iki yana sallayarak gıdaklar gibi hafif bir ses çıkardı. "Çok yazık. Benim için gerçekten övünülecek bir başarı olacaktı. Pekâlâ, hadi iyi geceler, canım. Tatlı rüyalar."

Otuz kilometre ötede, Marcus bir fincan sıcak elma şarabıyla oturma odasında oturmuş, Honoria'dan gelen son not üzerinde düşünüyordu. Okuduktan sonra Honoria'nın niyetini hayal edince kahkahalara boğulmuştu. Sözlerinin Marcus'ı çok eğlendireceğini biliyor olmalıydı.

Kâğıda tekrar baktı, gülümseyerek bir daha okudu. Daveti geri çevirme ricasını ancak Honoria bu şekilde ifade edebilirdi.

Honoria'yı yeniden görmek çok hoş olmuştu. Çok uzun zaman geçmişti. Londra'da yollarının kaç kez kesiştiğini saymamıştı. Böyle toplantılar asla Whipple Hill'de Honoria'nın ailesiyle birlikte geçirdiği tasasız zamanlar gibi olamazdı. Londra'da ya kızlarının bir sonraki Leydi Chatteris olmak üzere doğduğundan kesinlikle emin olan hırslı annelerden kaçıyordu ya da Honoria'ya göz kulak olmaya çalışıyordu. Veya ikisi birden.

Geriye dönüp bakıldığında, kimsenin Marcus'ın bizzat Honoria'yla ilgilendiğini düşünmemesi dikkat çekiciydi. Honoria'nın işlerine ihtiyatlı bir şekilde burnunu sokmak için kesinlikle yeterince zaman geçirmişti. Önceki yıl dört centilmeni korkutup kaçırmıştı - ikisi servet avcısıydı, birisi zalim karakterliydi ve sonuncusu yaşlı bir ahmaktı. Honoria'nın sonuncuyu geri çevirecek kadar aklı başında olduğundan hayli emindi ama zalim karakterli olan asıl yüzünü gayet iyi saklıyordu ve servet avcıları da yakışıklı tiplerdi.

Honoria muhtemelen Bayan Royle'un partisine katılacak centilmenlerden biriyle ilgileniyordu ve Marcus'ın orada bulunarak işlerini bozmasını istemiyordu. Kendisi de özel olarak orada bulunmak istemiyordu, bu yüzden temelde mutabık kalmışlardı.

Ama Honoria'nın kime göz koyduğunu Marcus'ın bilmesi gerekiyordu. Eğer tanıdığı birisi değilse, araştırma yapması gerekecekti. Konuk listesini ele geçirmek fazla zor olmazdı; hizmetkârlar buna benzer şeyleri nasıl elde edeceklerini daima bilirlerdi.

Ve eğer hava iyi olursa, belki bir at gezisi yapardı. Veya yürüyüşe çıkardı. Ormanda Fensmore ve Bricstan arasında bir yol vardı. En son ne zaman orada yürüdüğünü hatırlayamıyordu. Bu gerçekten de sorumsuzcaydı. Bir mülk sahibinin mülkünün en özel ayrıntılarını bilmesi göreviydi.

Öyleyse, belki de bir yürüyüşe çıkardı. Ve eğer şans eseri Honoria ve arkadaşlarıyla karşılaşırsa, onlarla gerekli bilgileri edinmeye yetecek kadar sohbet edebilirdi. Partiden kaçınabilir ve Honoria'nın kime göz koyduğunu öğrenebilirdi.

Marcus elma şarabını bitirdi ve gülümsedi. Bundan daha hoş bir sonucu hayal bile edemezdi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Üç

Pazar akşamüstüne kadar, Honoria doğru seçim yaptığına ikna olmuştu. Gregory Bridgerton'dan ideal bir koca olurdu. Birkaç gün önce Royle'ların taşradaki yazlık evinde akşam yemeğinde yan yana oturmuşlardı ve Gregory son derece çekiciydi. Doğru, Honoria'ya tutulmuş olduğuna dair bir belirti göstermemişti ama başka birisine de abayı yakmış gibi görünmüyordu. Nazikti, inceydi ve kendisininkine uygun bir mizah anlayışı vardı.

Daha da önemlisi, Honoria eğer çaba harcarsa, onun ilgisini çekmek için şansı olduğunu düşünüyordu. Gregory küçük -hayır, en küçük oğuldu- ki bu bir unvan edinmeyi uman leydiler için Gregory'nin üzerinde durmaya değmez olması anlamına geliyordu. Muhtemelen paraya ihtiyacı vardı. Ailesi varlıklı sayılırdı ve büyük olasılıkla ona bir gelir sağlayacaklardı ama herkesin bildiği gibi küçük oğulların çeyize ihtiyaçları olurdu.

Honoria'nın çeyizi vardı. Dudak uçuklatacak kadar de-

ğildi ama Daniel ülkeden ayrılmadan önce miktarı açıklamıştı ve oldukça hatırı sayılırdı. Evliliğe eli boş girmeyecekti.

Geriye kalan tek konu Bay Bridgerton'ın birbirleri için mükemmel olduklarını görmesini sağlamaktı. Ve Honoria'nın bir planı vardı.

Aklına sabahleyin kilisedeyken gelmişti. (Leydiler gitmişler, beyler bir şekilde kurtulmayı başarmışlardı.) Çok karmaşık değildi; Honoria'nın sadece güneşli bir güne, kısmen kabul edilebilir bir yön duygusuna ve bir küreğe ihtiyacı vardı.

İlki kolaydı ve zaten öyleydi. Küçük taşra kilisesine girerken güneş pırıl pırıl parlıyordu ki ilk etapta fikri aklına getiren de muhtemelen bu olmalıydı. Daha da önemlisi, kiliseden çıkarken güneş hâlâ parlıyordu. Tabii İngiltere'deki değişken hava durumunu hesaba katmıştı.

İkincisi daha zor olacaktı. Ama bir gün önce ormanda yürüyüş yapmışlardı ve Honoria yolunu gene bulacağından oldukça emindi. Kuzeyle güneyi birbirinden ayıramıyor olabilirdi ama bir yolu takip edebilirdi.

Küreğe gelince, bu konuyu daha sonra çözmesi gerekecekti.

Hanımlar kiliseden sonra Bricstan'a döndüklerinde, beylerin ava gittikleri ve geç vakitte öğlen yemeği için dönecekleri bildirildi. "Son derece aç olacaklardır," diye bildirdi Bayan Royle. "Hazırlıklarımızı buna göre yapmalıyız."

Görünüşe göre, bunun Bayan Royle'a bir yardımcı gerektiği anlamına geldiğini fark etmeyen tek kişi Honoria'ydı. Cecily ve Sarah öğleden sonra giysilerini seçmek

üzere hemen yukarı koşturdular ve Iris mide ağrısıyla alakalı bir takım saçmalıklar geveleyerek sıvıştı. Honoria derhal Bayan Royle'un iki kişilik komitesinde göreve getirildi.

"Etli börek servis etmeyi planlamıştım," dedi Bayan Royle, "ama sanırım bir etli yemek daha iyi olur. Sence rosto beylerin hoşuna gider mi? "

"Elbette," diye yanıtladı Honoria onun peşinden mutfağa giderken. Herkesin hoşuna gitmez miydi?

"Hardallı mı?"

Honoria cevaplamak için ağzını açtı fakat Bayan Royle bir cevap beklemiyor olmalıydı, çünkü konuşmaya devam etti: "Bir de komposto."

Honoria biraz bekledikten sonra, bu sefer Bayan Royle'un ondan bir cevap beklediği belli olunca, "Bunun güzel olacağından eminim," dedi.

Bu Honoria'nın en konuşkan olduğu anlardan biri değildi ama sözü edilen konuya bakılırsa, elinden gelenin en iyisi buydu.

"Ah!" Bayan Royle durdu ve öylesine ani arkasına döndü ki Honoria neredeyse ona çarpıyordu. "Cecily'ye söylemeyi unuttum!"

"Neyi?" diye sordu Honoria, ama Bayan Royle çoktan koridora giden altı basamağı inmiş, bir hizmetçiye sesleniyordu. Geri döndüğünde, "Cecily'nin bu öğleden sonra mavi giymesi çok önemli," dedi. "Bunun konuklardan ikisinin favori rengi olduğunu duydum."

Honoria'nın tahmin yürütmeye başlamayacağından nasıl da emindi.

"Ve mavi renk gözlerini tamamlıyor," diye ekledi Bayan Royle.

"Cecily'nin gözleri güzeldir," diye kabul etti Honoria.

Bayan Royle tuhaf bir ifadeyle ona baktıktan sonra, "Sen de daha sık mavi giymeyi düşünmelisin," dedi. "Gözlerini daha az olağandışı yapacaktır."

"Ben gözlerime bayılıyorum," dedi Honoria bir tebessümle.

Bayan Royle dudaklarını birbirine bastırdı. "Rengi çok sıra dışı."

"Bu aileden gelme bir özellik. Ağabeyimin de gözleri bu renktir."

"Ah, evet ağabeyin." Bayan Royle iç geçirdi. "Ne kadar yazık."

Honoria başını sallayarak onayladı. Üç yıl önce bu sözlere karşı savunmaya geçerdi ama artık daha az fevriydi. Hem ayrıca bu doğruydu. Yazık olmuştu. "Bir gün dönebileceğini umuyoruz."

Bayan Royle homurdandı. "Ramsgate ölene kadar olmaz. Onu daha bebek yürütecinde olduğu zamanlardan beri tanırım ve bir katır kadar inatçıdır."

Bunun üzerine Honoria gözlerini kırpıştırdı. Bayan Royle'un böyle çirkin konuşabildiğini hiç bilmezdi.

"Eh," dedi Bayan Royle içini çekerek, "bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. O zaman aşçı tatlı olarak çilekli ve vanilya kremalı kuplar yapsın. "

"Bu harika bir fikir," dedi Honoria, şu ana kadar kendi işinin Bayan Royle'la aynı fikirde olmak olduğunu anlamıştı.

"Belki bisküvi de yapmalı," dedi Bayan Royle kaşlarını çatarak. "Bisküviler oldukça iyi iş çıkarıyor ve beyler çok aç olacaklar. Atış yapmak oldukça yorucudur."

Honoria uzun zamandır atıcılığın kuşlar için insanlardan çok daha yorucu olduğunu düşünüyordu ama bu fikrini kendine sakladı. Yine de, "Bu sabah kilise yerine ava gitmeleri ilginç değil mi?" demekten kendini alamadı.

"Hayatlarını nasıl idame ettireceklerini söylemek benim haddim değil," dedi Bayan Royle fazlasıyla resmi bir şekilde. "Eğer benim oğlum olsalardı her zaman dediğimi yapmaları gerekirdi."

Honoria sadece başını sallayarak onayladı. Cecily'nin gelecekteki kocasının da "dediğimi yapması gerekir" grubuna gireceğine dair bir his vardı.

Zavallı adamın -her kim olacaksa- neyin içine girdiğini bilecek olmasını umuyordu. Bir seferinde Daniel evlilik konusunda o güne dek aldığı en iyi tavsiyenin (tabii ki talep edilmeden) öğüt vermekten zevk alıyor görünen, korkunç yaşlı dul Leydi Danbury'den geldiğini söylemişti.

Anlaşılan Daniel bu öğüdü ciddiye almış veya en azından ezberlemişti. Leydi, bir erkek evlendiği zaman gelinle olduğu kadar kayınvalidesiyle de evlendiğini anlamalıdır diye öğütlemişti.

Daniel bunu muzip muzip gülerek söylemişti. Honoria'nın sadece boş boş bakması onu daha da güldürmüştü.

Bazen gerçekten çok berbat biri olurdu. Ama Honoria gene de onu özlüyordu.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, Bayan Royle o kadar kötü değildi. Sadece azimliydi ve Honoria tecrübeyle biliyordu ki azimli anneler korkutucu tipler oluyorlardı. Bir zamanlar kendi annesi de azimliydi. Ablaları annelerinin *yüksek sosyetenin* o güne dek hiç görmediği kadar iddialı bir ebeveyn olduğu, bekâr genç leydiler oldukları zamanlara

ait hikâyeleri hâlâ anlatıyorlardı. Margaret, Henrietta, Lydia ve Charlotte Smythe-Smith en iyi giysilerini giyinip kuşanırlar, daima doğru zamanda doğru yerde bulunurlardı ve hepsi de iyi evlilikler yapmışlardı. Çok parlak değildi fakat iyi evliliklerdi. Ve hepsi bir veya iki sezon içinde bunu yapmayı başarmışlardı.

Öte yandan Honoria, üçüncü sezonundaydı ve annesinin onun bir evlilik yapmasına duyduğu ilgi yok denecek kadar azdı. Honoria'nın evlenmesini *istemiyor* değildi; daha ziyade, kendisini toparlayıp pek fazla ilgilenemiyordu.

Daniel ülkeden ayrıldıktan sonra hiçbir şeyle gereğinden fazla ilgilenemiyordu.

Bu yüzden eğer Bayan Royle fazladan tatlı yaptırmayı ve birisinin en sevdiği renkle alakalı bir şeylere kulak misafiri olup, buna dayanarak kızının kıyafetini değiştirmesini istediğinde, bunu sevgi nedeniyle yaptığını biliyordu ve Honoria bu konuda onu asla suçlayamazdı.

"Hazırlıklarda bana yardımcı olduğun için çok tatlısın," dedi Bayan Royle, Honoria'nın kolunu sıvazlayarak. "Fazladan bir çift elle tüm işler daha kolay oluyor, annem bana hep böyle derdi."

Honoria, Bayan Royle'un fazladan bir çift elden ziyade bir çift kulak edindiğini düşünüyordu ama yine de mırıldanarak teşekkür etti ve piknik düzenlemelerini denetlemek isteyen Bayan Royle'u izleyerek peşinden bahçeye çıktı.

"Sanırım Bay Bridgerton benim Cecily'me oldukça hevesle bakıyor," dedi Bayan Royle, pek güneşli olmayan bahçeye çıkarken. "Sence de öyle değil mi?"

"Ben *fark etmemiştim*," dedi Honoria.

"Ah öyle," dedi Bayan Royle oldukça kesin bir ifadeyle, "geçen gece akşam yemeğinde ona bolca gülümsedi."

Honoria boğazını temizledi. "O hep gülümseyen türden bir centilmen."

"Evet ama *farklı* bir şekilde gülümsüyordu."

"Sanırım." Honoria gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Bulutlar toplanıyordu. Gene de pek yağmur yağacak gibi görünmüyordu.

"Evet, biliyorum," dedi Bayan Royle, Honoria'nın bakışlarını izlemiş ve yanlış yorumlamıştı. "Bu sabah olduğu kadar güneşli değil. Umarım hava piknik için uygun olur."

Ve ondan sonraki en az iki saat boyunca Honoria umutlandı. Planı için -etrafına bakınıyordu; ne de olsa bahçedeydiler- kürek gerekiyordu.

"İçeri girmek zorunda kalırsak bir trajedi olacak," diye devam etti Bayan Royle. "Böyle bir durumda buna pek de piknik denemez."

Honoria dalgın dalgın başını salladı, hâlâ bulutları analiz ediyordu. Diğerlerinden biraz daha gri olan bir tane vardı ama acaba uzaklaşıyor muydu yaklaşıyor muydu?

"Eh, sanırım bekleyip görmekten başka yapabileceğim bir şey yok," dedi Bayan Royle. "Hem pek de zararı olmaz. Bir centilmen dışarıda olduğu kadar içerde de âşık olabilir ve eğer Bay Bridgerton'ın Cecily'de gözü varsa, Cecily en azından onu piyanoda etkileyebilir."

"Sarah da oldukça başarılı," diye belirtti Honoria.

Bayan Royle durdu ve döndü. "Öyle mi?"

Honoria bunun Bayan Royle'a sürpriz olmasına şaşırmamıştı. Aslına bakılırsa onun geçen yılki müzikale katıldığını biliyordu.

"Her neyse, zaten muhtemelen içeride olmayacağız," diye devam etti Bayan Royle Honoria daha fazla yorumda bulunamadan. "Gökyüzü fazla can sıkıcı görünmüyor. Hımm. Sanırım Bay Bridgerton'ın Cecily'ye ilgi duyabileceğini umduğumu itiraf etmeliyim. Ah, hizmetçilerin mavi elbiseyi giymesi için onu zamanında yakalamış olduklarını umarım; eğer değiştirmesi gerekirse sinirlenecektir. Yine de kuşkusuz Lord Chatteris daha heyecan verici olurdu."

Alarma geçen Honoria ona bakmak için arkasına döndü."Ama o gelmiyor."

"Hayır, tabii ki gelmiyor fakat o bizim komşumuz. Ve Cecily'nin geçen gün dediğinden yola çıkarak, Londra'da onunla dans edecek demektir ve insan eline geçen fırsatı mümkünse kaçırmamalıdır. "

"Evet, elbette ama- "

"Çok fazla genç leydiye bu lütufta bulunmuyor," dedi Bayan Royle gururla. "Sen, sanırım çocukluk arkadaşlığınızdan dolayı, ayrıca bir-iki leydi daha. Bu taraftan Leydi Honoria," dedi yakında bir masadaki bir dizi çiçek aranjmanını işaret ederek. "Bunun yanı sıra," diye ekledi, "bizim arazilerimiz onunkinin küçük bir parçası gibi. Kuşkusuz bunu isteyecektir."

Honoria boğazını temizledi, nasıl yanıtlayacağından pek emin değildi.

"Bu hepsini ona verebiliriz demek değil," diye devam etti Bayan Royle. "Mülkün hiçbir kısmı şarta bağlanmadı ama yine de Georgie'nin miras hakkını ihmal edemem."

"Georgie mi?"

"En büyük oğlum." Honoria'ya dönüp tartan bakışlarla

baktıktan sonra elini havada salladı. "Hayır, sen onun için çok yaşlısın. Yazık."

Honoria buna verebileceği uygun bir cevap ihtimali olmadığına karar verdi.

"Gene de Cecily'nin çeyizine birkaç dönüm ekleyebiliriz," dedi Bayan Royle. "Ailede bir kontes olması için buna değer."

"Marcus'ın henüz bir eş aradığından pek emin değilim," deme cesaretini gösterdi Honoria.

"Saçma. Her bekâr erkek bir eş arar. Sadece bunun her zaman farkında olmazlar."

Honoria hafifçe tebessüm etmeyi başardı. "Bunu mutlaka hatırlamalıyım."

Bayan Royle dönerek Honoria'ya yakından baktı. "Hatırlamalısın," dedi sonunda, anlaşılan Honoria'nın kendisiyle alay etmediğine karar vermişti. "Ah, işte geldik. Bu çiçek düzenlemeleri hakkında ne düşünüyorsun? Biraz fazla çiğdem ağırlıklı değil mi?"

"Bence çok güzeller," dedi Honoria özellikle eflatun rengi olana hayran kalarak. "Ayrıca daha ilkbaharın erken zamanları. Sadece çiğdemler çiçek açıyor."

Bayan Royle derin derin içini çekti. "Sanırım. Ama ben şahsen onları oldukça sıradan buluyorum."

Honoria hülyalı hülyalı gülümsedi ve parmaklarını çiçek yapraklarında gezdirdi. Çiğdemlerde onu son derece hoşnut eden bir şeyler vardı. "Ben onları şiirsel buluyorum."

Bayan Royle başını yana eğerek Honoria'nın söylediklerini düşündü, ardından yanıt gerekmediğine karar vermiş olmalıydı ki, "Sanırım aşçıdan bisküvi yapmasını isteyeceğim," dedi.

"Benim burada kalmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Honoria çabucak. "Çiçekleri düzenlemekten çok zevk alırım."

Bayan Royle zaten ustaca düzenlenmiş olan çiçeklere baktıktan sonra gözlerini tekrar Honoria'ya çevirdi.

"Sadece kabartmak için," diye açıkladı Honoria.

Bayan Royle havada elini salladı. "Madem istiyorsun. Ama beyler dönmeden önce üstünü değiştirmeyi unutma. Sakın mavi olmasın. Cecily'nin ön plana çıkması gerekiyor."

"Mavi kıyafet getirdiğimi bile sanmıyorum," dedi Honoria tarafsız bir tonda.

"Eh, bu işi kolaylaştırır," dedi Bayan Royle canlı bir ifadeyle. "İyi eğlenceler... şey, yani... kabartmalar."

Honoria gülümsedi ve ev sahibesi yeniden evin içinde gözden kaybolunca kadar bekledi. Sonra biraz daha bekledi, çünkü birkaç hizmetkâr telaşlı telaşlı çatal bıçak taşıyarak içeri girip çıkıyordu. Honoria çiçekleri kurcalarken bir gül ağacının yanında parıldayan parlak bir şey görünceye kadar sağına soluna bakındı. Hizmetkârların meşgul olduğundan emin olmak için göz attıktan sonra, araştırmak için çimlere doğru ilerledi.

Göze çarpmayacak kadar küçük bir kürekti, anlaşılan bahçıvanlar tarafından orada unutulmuştu. "Teşekkürler," dedi sessizce dudaklarını oynatarak. Büyük bir kürek değildi ama işe yarayacaktı. Ayrıca, "kürek" ve "göze çarpmaz" sözcüklerini aynı cümlede nasıl kullanılabildiğini tam olarak anlayamıyordu.

Bahçıvan küreği için hâlâ bazı planlamalar gerekiyordu. Giysilerinin hiçbirinde cep yoktu ve olsaydı bile ön kolu-

nun yarısı büyüklüğünde bir metal parçasını bir şekilde gizlemesinin mümkün olabileceğini hiç sanmıyordu. Ama bir yere saklayıp daha sonra zamanı geldiğinde oradan alabilirdi.

Aslında, diye karar verdi, kesinlikle öyle yapması gerekiyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.roche.com.tr

www.webcanavari.net / Orppersephone

Dört

Ne *yapıyordu* böyle?

Marcus kendini gizlemeye çalışmıyordu ama Honoria'ya toprak kazarken rastlayınca, kendini tutamamıştı. Geriye çekilmiş, izliyordu.

Honoria küçük bir bahçıvan küreğiyle çalışıyordu ve ne türde bir çukur kazıyorsa çok büyük olamazdı, çünkü daha bir dakika bile geçmeden ayağa kalktı. Çıkardığı işi önce gözleriyle, sonra ayağıyla kontrol etti ve ardından -işte o anda Marcus daha dikkatli bir şekilde bir ağacın arkasına sindi- sağına soluna bakınarak küçük küreği altına saklayabileceği bir yaprak yığını buldu.

Marcus az kalsın yakalanacaktı. Ama sonra Honoria çukuruna döndü, kaşlarını çatarak çukura dikkatle baktı ve küreğini saklamak üzere yaprak yığınına yöneldi.

Elinde küçük kürekle yere çömeldi ve bazı düzenlemeler yaptı. Ama Marcus'ın görüşünü engelliyordu, bu yüzden kazdığı çukuru etrafına toprak yığarak gevşek bir halka

içine aldığını ancak Honoria yeniden ölü yaprak yığınına döndüğünde açıkça fark edebildi.

Bir köstebek deliği kazmıştı.

Honoria'nın köstebek deliklerinin bir başına olmadığından haberdar olup olmadığını merak etti. Genellikle yakınlarında oldukça görünür şekilde bir delik daha bulunurdu. Ama belki de bunun önemi yoktu. Honoria'nın niyeti -deliği birçok defa ayağıyla kontrol ettiğine bakılırsa- bir düşme numarası yapmaktı. Ya da belki başka birisinin ayağının takılıp düşmesine neden olmaktı. Her iki şekilde de burkulmuş bir ayak bileğiyle birisinin yakındaki bir başka köstebek deliğini arayacağı şüpheliydi.

Marcus birkaç dakika izledi. Ev yapımı bir köstebek yuvasının üstünde durmaktan başka bir şey yapmayan bir leydiye bakan birisi, bunun sıkıcı olduğunu düşünebilirdi ama Marcus bunu şaşırtıcı derecede eğlenceli bulmuştu.

Daha sonra Honoria sessizce ezbere bir şeyler okuyor gibi göründü, burnunu kırıştırdığına bakılırsa nasıl bittiğini hatırlayamamıştı. Ardından kısa bir jig dansı yaptı ve görünmeyen bir partnere kollarını uzatarak valse geçti.

Orada, ormanın ortasında şaşırtıcı derecede zarifti. Müzik olmadığı halde her zamankinden daha iyi dans ediyordu. Açık yeşil elbisesi içinde bir periye benziyordu. Ormanda hoplayıp sıçrarken, Marcus onun yapraklardan oluşan bir elbise giydiğini hayal etti.

Honoria daima bir taşra kızı olmuştu. Whipple Hill'de taşkınlıklar yapar, ağaçlara tırmanır, tepelerden aşağı yuvarlanırdı. Daniel'la ikisinin peşine takılmaya çalışır fakat gelmesini reddettikleri zaman bile, daima kendisini eğlendirecek bir yol bulur, çoğunlukla açık havada dışarıda

olurdu. Marcus onun bir seferinde, sadece yapılıp yapılamayacağını görmek için, bir öğleden sonra evin etrafında elli kere yürüdüğünü hatırlıyordu.

Oldukça büyük bir evdi. Ertesi gün her tarafı ağrımıştı. Daniel bile Honoria'nın şikâyetlerine inanmıştı.

Marcus kendi malikânesi Fensmore'u gözünde canlandırdı. Muazzam bir büyüklükteydi. Aklı başında kimse etrafında bir günde değil elli, on kere bile dolaşmazdı. Bir an düşündü, Honoria oraya hiç gelmiş miydi? Çocukken kesinlikle kimseyi davet etmemişti. Babası hiçbir zaman konukseverliğiyle bilinmezdi ve Marcus'ın isteyebileceği en son şey çocukluğunun sessiz anıt mezarına arkadaşlarını davet etmek olmuştu.

Yaklaşık on dakika sonra Honoria'nın canı sıkıldı. Ve o sırada Marcus da sıkıldı, çünkü Honoria'nın tek yaptığı dirseklerini dizlerine, çenesini ellerine dayayarak bir ağacın dibinde oturmak olmuştu.

Ama o sırada birisinin geldiğini duydu. Honoria da duymuştu, çünkü ayağa fırlayarak hızla köstebek deliğine koşturdu ve ayağını içine sıkıştırdı. Ardından becerik-siz bir çömelme hareketiyle alçalarak, ayağı bir köstebek deliğinde dururken mümkün olduğu düşünülebilecek en zarif pozisyonu aldı.

Tamamen tetikte, bir an bekledikten sonra, ormandaki her kimse duyabilmesi olası bir mesafeye gelince oldukça inandırıcı bir çığlık attı.

Tüm o aile içinde oynanan pandomimler çok işine yaramıştı. Eğer Marcus kendi düşüşünü kendisinin ayarladığını görmemiş olsaydı, Honoria'nın yaralandığına inanabilirdi.

Marcus kimin boy göstereceğini görmek için bekledi.

Bekledi.

Ve bekledi.

Honoria da bekliyordu ama onu kurtarmak için kimse görünmemişti. İkinci çığlığını kopardı ama yürekten yapmadığı açıktı. "Lanet olsun!" diye söylenerek ayağını hızla dışarı çekti.

Marcus gülmeye başladı.

Honoria nefesini tuttu. "Kim var orada?"

Kahretsin, yüksek sesle gülmek istememişti. İleri çıktı. Honoria'yı korkutmak istemiyordu.

"Marcus?"

Marcus elini kaldırarak selamladı. Bir şeyler söylemeliydi fakat Honoria hâlâ yerdeydi ve terlikleri toprakla kaplanmıştı. Ve yüzü... Oh, Marcus hiç bu kadar eğlenceli bir şey görmemişti. Honoria öfkelenmiş ve yerin dibine girmişti ama hangi duygunun daha güçlü olduğuna pek karar veremiyormuş gibi görünüyordu.

"Gülme!"

"Üzgünüm," dedi Marcus, hiç de üzülmeden.

Honoria'nın kaşları komik bir şekilde çatıldı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ben burada yaşıyorum." Öne çıkarak elini ona uzattı. Bunu yapmak centilmence bir hareket gibi görünmüştü.

Honoria gözlerini kısarak baktı. Marcus'a inanmamıştı, bu kadarı belliydi.

"Yani yakında yaşıyorum," diye düzeltti. "Bu patika mülk sınırı boyunca uzanır."

Honoria elini tutarak kendisini kaldırmasına izin verdi, kalkarken eteğindeki toprakları silkeledi. Ama zemin

www.roche.com.tr

nemliydi ve kumaşa yapışan toprak parçaları yüzünden Honoria'nın homurdanmasına ve iç çekişlerine neden oluyordu. Sonunda vazgeçti, yeniden başını kaldırıp Marcus'a bakarak, "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu.

Marcus sırıttı. "Senin isteyebileceğinden daha uzun süre."

Honoria bitkin bir inilti kopardı. "Bunu kendine saklayacağını sanmıyorum."

"Ağzımdan tek kelime kaçırmayacağım," diye söz verdi Marcus, "ama tam olarak kimi etkilemeye çalışıyordun?"

Honoria dudak büktü. "Ah, hadi. Söyleyeceğim son kişi sensin."

Marcus tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten en sonuncu mu?"

Honoria ona sabırsız bir bakış attı.

"Kraliçeyi geç, başbakanı geç... "

"Yeter." Ama Honoria bunu söylerken tebessümünü saklıyordu. "Tekrar yere otursam senin için bir sakıncası var mı?"

"Hiç yok."

"Elbisem zaten kirlendi," dedi Honoria ağacın dibinde bir yer bularak. "Birkaç dakika daha otururum bir şey fark etmez." Oturdu ve başını kaldırarak alaylı bir ifadeyle Marcus'a baktı. "Burada bana taze bir papatya gibi göründüğümü söylemelisin."

"Sanırım bu papatyaya bağlı."

Bunun üzerine Honoria ona son derece inanmaz bir bakış attı, ifade o kadar tanıdıktı ki neredeyse komikti. Honoria kaç yıldan bu yana kendisine gözlerini deviriyordu? On dört? On beş? Bu ana kadar aklına gelmemişti ama

Honoria kendisiyle yeterli dozda alay katarak açıkça konuşan tanıdığı neredeyse tek kadındı.

Marcus sezon için Londra'ya gitmekten bu sebeple nefret ediyordu. Kadınlar yapmacık yapmacık gülümsüyorlar, saçlarına başlarına çeki düzen veriyorlar ve Marcus'a sadece duymak istediği şeyleri söylüyorlardı.

Erkekler de.

Ve neredeyse hep yanlış şeyleri söylüyorlardı. Marcus hiçbir zaman dalkavuklarla kuşatılmak istemiyordu. Her sözünün ağzının içine bakarak dinlenmesinden nefret ediyordu. Tamamen sıradan, diğer herkesinkine benzeyen yeleği için olağanüstü kesimli ve üstüne oturmuş diye iltifat edilmesini istemiyordu.

Daniel'ın gitmesiyle, Marcus'ı gerçekten tanıyan kimse kalmamıştı. Ortak bir ata bulmak için dört kuşak geri gitmek istemediği sürece hiçbir akrabası yoktu. Marcus kardeşi olmayan bir babanın tek çocuğuydu. Holroyd'lar doğurganlık maharetleriyle tanınmıyorlardı.

Marcus yakındaki bir ağaca yaslanarak oldukça bitkin ve perişan görünen Honoria'ya baktı. "Parti düşündüğün gibi başarılı olmadı galiba?"

Honoria sorgulayan gözlerle baktı.

"Mektubunda çok cazip gibi görünüyordu," diye belirtti.

"Eh, bundan nefret edeceğini biliyordum."

"Eğlenceli bulabilirdim," dedi Marcus, her ikisi de bunun doğru olmadığını bildiği halde.

Honoria, Marcus'a malum bakışlarından bir diğeriyle baktı. "Dört bekâr leydi, üniversiteden dört bekâr centilmen bulunacaktı. Bay ve Bayan Royle, bir de sen." Hemen ardından ekledi: "Ve muhtemelen bir köpek."

Marcus kuru kuru gülümsedi. "Köpekleri severim."

Bu Marcus'a bir kıkırtı kazandırmıştı. Honoria kalçasının yanında duran küçük bir dalı aldı ve toprakta daireler çizmeye başladı. Topuzundan çıkan dümdüz saç tutamları yüzünden sahipsiz görünüyordu. Gözleri de yorgun gibiydi. Yorgun ve... başka bir şey daha. Marcus'ın hoşuna gitmeyen bir şey.

Yenilmiş görünüyordu.

Bu çok yanlıştı. Honoria Smythe-Smith asla böyle görünmemeliydi.

"Honoria- " diye söze başladı.

Ama Honoria onun ses tonuna keskin bir bakışla karşılık verdi. "Ben yirmi bir yaşındayım Marcus."

Marcus duraksayarak hesaplamaya çalıştı. "Bu mümkün olamaz."

Honoria hırçın hırçın dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni temin ederim öyle. Geçen sene ilgileniyor olabileceğini düşündüğüm birkaç centilmen vardı ama hiçbiri ortaya çıkıp bir adım atmadı." Omzunu silkti. "Sebebini bilmiyorum."

Marcus boğazını temizledi, sonra kravatını düzeltme gereğini duydu.

"Bence böylesi daha iyi oldu," diye devam etti Honoria. "Hiçbirine bayılmamıştım. Ve onlardan birinin... onun bir köpeği tekmelediğini gördüm." Kaşlarını çattı. "Bu yüzden sanmıyorum ki- o da olmaz, anlarsın işte."

Marcus başını sallayarak onayladı.

Honoria gülümseyerek doğruldu, bir şekilde neşeli görünüyordu. Belki de fazlasıyla kararlı bir neşeydi bu. "Ama bu yıl daha iyisini yapmaya kararlıyım."

"Yapacağından eminim," dedi Marcus.

Honoria ona kuşkuyla baktı.

"Ben ne dedim ki?"

"Hiçbir şey. Ama bu kadar küçümsemen gerekmez."

Lanet olsun, Honoria neden söz ediyordu böyle? "Küçümsemedim."

"Ah lütfen, Marcus. Sen her zaman tepeden bakarsın."

"Ne demek istediğini açıkla," dedi hızla Marcus.

Honoria ona sanki anlamadığına inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Of, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, ne demek istediğini *bilmiyorum.*"

Honoria güçlükle yeniden ayağa kalktı. "Sen insanlara hep böyle bakıyorsun." Ve ardından Marcus'ın tarif edemeyeceği bir şekilde yüzünü garip bir şekle soktu.

"Eğer *öyle* bakmışsam," dedi kuru kuru, "daha doğrusu *tam olarak* öyleyse, sana beni vurman için izin veriyorum."

"İşte," dedi Honoria muzaffer bir ifadeyle. "İşte böyle."

Marcus acaba aynı lisanı mı konuşuyoruz diye merak etmeye başlamıştı. "Ne gibi yani?"

"*İşte bu!* Biraz önce dediğin gibi."

Marcus kollarını kavuşturdu. Tek kabul edilebilir cevap bu gibi gelmişti. Eğer Honoria doğru düzgün cümleler kurarak konuşamıyorsa, kendisi de konuşmak için bir sebep bulamıyordu.

"Geçen sezonu bana ters ters bakarak geçirdin. Seni her gördüğümde fazlasıyla beğenmeyerek bakıyordun."

"Seni temin ederim niyetim bu değildi." En azından Honoria'yı değil. Ona yağcılık yaparak gözüne girmek isteyen erkekleri beğenmiyordu ama asla Honoria'yı değil.

Honoria kollarını göğsünde kavuşturarak kızgın bir ifa-

deyle dik dik Marcus'a baktı. Marcus'ın yüzündeki ifadeyi bir özür olarak alıp almayacağına karar vermeye çalışıyordu. Aslında bir *özür* olmaması umurunda değildi.

"Sana yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordu Marcus, sözlerini -ve ses tonunu- büyük bir dikkatle seçerek.

"Hayır," dedi Honoria kısaca. "Teşekkür ederim."

Marcus yorgun yorgun içini çekerek yaklaşımını değiştirme zamanının gelmiş olabileceğini düşündü. "Honoria, baban yok, ağabeyin İtalya'da bir yerlerde ve annen Bath'da inzivaya çekilmek istiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye terslendi Honoria.

"Bu dünyada yapayalnızsın," diye yanıtladı Marcus hemen hemen onun kadar aksi bir ifadeyle. "Ya da öyle olabilirsin."

"Ablalarım var," diye itiraz etti Honoria.

"Herhangi biri seni yanına almayı teklif etti mi?"

"Tabii ki hayır. Annemle yaşadığımı biliyorlar."

"Bath'da inzivaya çekilmek isteyen annenle," diye hatırlattı Marcus.

"Ben yalnız değilim!" dedi Honoria öfkeyle, tıkanır gibi konuştuğunu duyunca Marcus'ın ödü koptu. Ama eğer gözyaşları yaklaştıysa bile bastırmıştı, çünkü tekrar konuştuğunda iyice öfkeliydi. "Benim bir sürü kuzenim var. Bir sürü. Ve eğer gerekli olduğunu düşünürlerse beni göz açıp kapayıncaya kadar evlerine alacak olan dört ablam var."

"Honoria... "

"Ve nerede olduğunu bilmediğimiz halde, bir de ağabeyim var. Benim- " Birden sustu, sanki dilinin ucuna gelen sözcüklere şaşırmış gibiydi.

Ama gene de söyledi. "Sana ihtiyacım yok."

Korkunç bir sessizlik oldu. Marcus, Honoria'nın akşam yemeği masasına oturduğu onca zamanı düşünmüyordu ya da her zaman bir ağacı canlandırdığı aile pandomimlerini. Hepsi berbattı ama Marcus her anını sevmişti. Hiçbir zaman başrolü istememişti -hiç konuşmak zorunda kalmadığı için çok seviniyordu- ama yine de rol almayı seviyordu. Orada olmak hoşuna gidiyordu. Onlarla birlikte. Bir aile olarak.

Ama bunlardan hiçbirini düşünmüyordu. Orada durmuş kendisine ihtiyacı olmadığını söyleyen kıza bakarken bunların hiçbiri aklına gelmiyordu.

Ve belki de ihtiyacı yoktu.

Belki o artık küçük bir kız da değildi.

Kahretsin.

Marcus bastırdığı nefesini bırakarak Honoria'nın kendisi için ne düşündüğünün önemi olmadığını kendisine hatırlattı. Daniel kendisinden Honoria'ya göz kulak olmasını istemişti ve o da göz kulak olacaktı.

"Sana gereken... " Honoria'yı kızdırmadan söylemenin yolunu arayarak içini çekti. Hiçbir şeye gerek olmadığı sonucuna vardı, bu yüzden sadece, "Yardıma ihtiyacın var," dedi.

Honoria geriye çekildi. "Bana muhafızlık yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Hayır," dedi Marcus hararetle. "Hayır. İnan bana, bu istediğim en son şey."

Honoria kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü ben bir baş belasıyım, değil mi?"

"*Hayır.*" Tanrım, konuşma nasıl olmuş da bu kadar hız-

la kötüye gitmişti? "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Benim başka bir ağabeye ihtiyacım yok," dedi Honoria kesin bir şekilde.

"Ben senin ağabeyin olmak istemiyorum," diye karşılık verdi Marcus. Ve sonra Honoria'yı yeniden gördü, daha doğrusu, onu *farklı* bir şekilde gene gördü. Belki gözleriydi ya da öfkeden kızaran teniydi. Ya da nefes alma şekli. Veya yanaklarının eğimi. Ya da küçük ben-

"Yanağında toprak var," dedi Honoria'ya kendi mendilini uzatarak. Yoktu ama Marcus'ın konuyu değiştirmek için bir şeylere ihtiyacı vardı.

Hemen.

Honoria mendili hafifçe dokundurarak yüzünü sildikten sonra hâlâ kar gibi beyaz olan mendile baktı, kaşlarını çattı ve tekrar sildi.

"Çıktı," dedi Marcus.

Honoria mendili iade ettikten sonra Marcus'a dik dik bakarak orada öylece durdu. Gene on iki yaşında görünüyordu veya en azından on iki yaş ifadesini takınmıştı ki bu Marcus için gayet iyi olmuştu.

"Honoria," dedi dikkatle, "Daniel'ın arkadaşı olarak- "

"Yapma." Başka bir şey yok. Sadece *yapma.*

Marcus derin bir nefes alarak zamanı doğru sözleri seçmek için kullandı. "Yardım kabul etmek neden bu kadar zor geliyor?"

"Sen olsan yapar mıydın?" diye karşılık verdi Honoria.

Marcus dikkatle ona baktı.

"Yardım kabul etmek *senin* hoşuna gider mi?" diye açıklığa kavuşturdu Honoria.

"Kimin teklif ettiğine bağlı."

"Ben." Honoria kollarını kavuşturdu, kendi cevabından bir şekilde memnun kalmış görünüyordu ama Marcus ne kadar uğraşsa da sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu. "Önce bir düşün. Rollerin değiştiğini hayal et."

"Senin belli bir uzmanlığın olan bir konu olursa, evet, senden yardım kabul etmekten mutlu olurum." Marcus da kollarını kavuşturdu, kendinden oldukça memnundu. Hem yatıştırıcı ve uzlaşmacı, hem de hiçbir şey söylemeyen mükemmel bir cümle olmuştu.

Cevap almak için bekledi ama birkaç dakika sonra Honoria sadece hafifçe başını sallayarak, "Geri dönmek zorundayım," dedi.

"Senin evde olmadığını anlamışlar mıdır?"

"Ortada olmadığımı çoktan anlamış olmalılar," diye mırıldandı Honoria.

"Burkulan ayak bileği," diye mırıldandı Marcus. Sempatiyle başını sallayarak.

Honoria buna kaşlarını çatarak karşılık verdi ve oradan uzaklaştı. Yanlış yöne doğru.

"Honoria!"

Arkasına döndü.

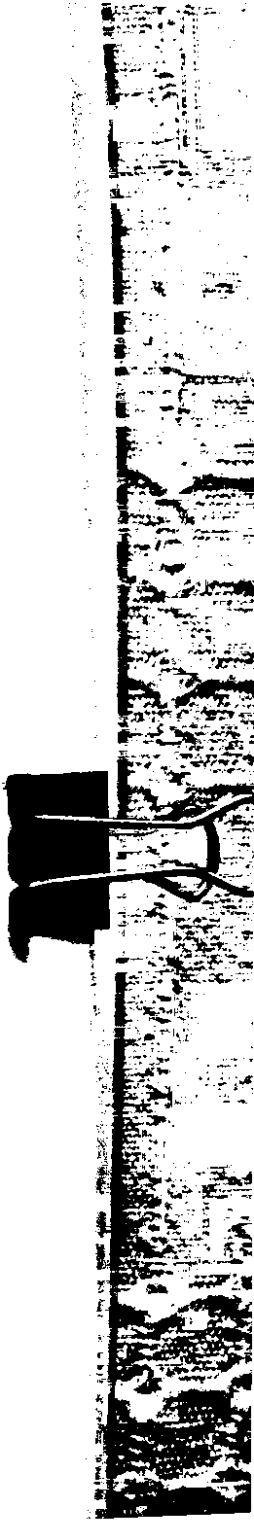
Marcus gülümsememek için büyük dikkat göstererek Honoria'ya doğru yönü işaret etti. "Bricstan bu tarafta."

Honoria'nın çenesi gerildi ama sadece, "Teşekkür ederim," dedi ve öbür tarafa yöneldi. Ama çok hızlı dönmüştü ve ayağı takıldı. Bir çığlık atarak dengesini yeniden kazanmaya çalışırken Marcus her centilmenin içgüdüsel olarak yapacağı gibi davrandı. Onu tutmak için ileri atıldı.

Kahrolası köstebek deliğine basmıştı.

Bir sonraki şaşkın çığlık ondan gelmiş ve biraz küfürlü olmuştu, Marcus bunu itiraf etmekten utanç duyuyordu. O da dengesini kaybedince ikisi birlikte yere yuvarlandılar ve küt diye nemli toprağa düştüler. Honoria sırtüstü ve Marcus tam onun üstüne düşmüştü.

Marcus hemen dirseklerine dayanarak doğruldu, Honoria'nın üzerindeki ağırlığını hafifletmeye çalışırken aşağı baktı. Kendi kendine bunu Honoria'nın iyi olup olmadığını görmek için yaptığını söyledi. Önce bir soluklansın, bunu ona soracaktı. Ama Honoria'ya baktığında, o da nefes nefese kalmıştı. Dudakları aralanmış, bakışları sersemlemişti ve Marcus her erkeğin içgüdüsel olarak yapacağını yaptı. Onu öpmek için başını eğdi.

Beş

Honoria bir an doğrulmuştu... tamam, tam olarak doğrulamamıştı. Sadece Marcus'tan bir an önce uzaklaşmayı o kadar umutsuzca istemişti ki fazlasıyla hızlı dönmüş, nemli toprakta kaymış ve dengesini kaybetmişti.

Ama neredeyse doğrulmuştu ve aslında eğer Marcus havada uçarak (tam anlamıyla) kendisine doğru gelmeseydi, sadece birkaç dakika içinde *doğrulmuş olacaktı*.

Her ikisi birlikte yuvarlandılar, Marcus doğruca kendi üstüne düştü.

Honoria büyük olasılıkla işte bu anda düşünmeye tamamen son vermişti.

Kendi bedeninde bir erkek bedenini hiç hissetmemişti - Tanrım, ne zaman olacaktı ki? Vals yaparken erkeklere zaman zaman olağandan daha yakın oluyordu ama bu hiç böyle bir şey değildi. Marcus'ın ağırlığı, sıcaklığı. Garip bir şekilde ilkel, hatta tuhaf geliyordu, bunda neredeyse hoş bir şeyler vardı.

Konuşmak için dudaklarını oynattı ama görünüşe göre Marcus'a bakarak orada yatarken söyleyecek sözcükleri bulamıyordu. Marcus gözüne farklı görünüyordu. Bu adamı neredeyse kendisini bildi bileli tanıyordu, nasıl olmuş da ağzının şeklini hiç fark etmemişti? Ya da gözlerini. Kahverengi olduklarını biliyordu ama irisinin kenarlarındaki kehribar beneklerle bu kadar zengin renkli olması şaşırtıcıydı. Ve o anda bile, Marcus yaklaştıkça değişiyor gibi görünüyordu...

Yaklaşmak mı?

Tanrım. Kendisini *öpecek miydi*? Marcus?

Nefesi tutuldu. Dudakları aralandı. Beklentiyle içinde bir şeyler sıkışıyordu, tek düşünebildiği... Hiçbir şeydi. Veya en azından tek düşünmesi gereken şey buydu, çünkü Marcus kesinlikle kendisini öpmeyi planlamıyordu. Honoria'nın Daniel ülkeyi terk ettiğinden bu yana benzerini hiç duymadığı bir dizi küfrü sıraladıktan sonra, kendini yukarı ve ondan uzağa çekti, geri çekildi ve sonra-

"Lanet olsun!"

Çılgınca telaşlı hareketleri bir patırtı ve bir başka küfür dizisi izleyince Honoria fazlasıyla hassaslaşarak alındı. Dehşet içinde soluk soluğa dirseklerine dayanarak kendisini yukarı çekti. Marcus yeniden yerdeydi ve yüzündeki ifadeden bu sefer gerçekten canının acıdığı belliydi.

"İyi misin?" diye sordu Honoria telaşla, Marcus'ın iyi olmadığı aşikâr olduğu halde.

"Delik yüzünden," diye sızlandı Marcus, acı karşısında dişlerini sıkarak. Ve ardından, sanki açıklığa kavuşturulması gerekiyormuş gibi ekledi: "Gene."

"Üzgünüm," dedi Honoria çabucak, güçlükle ayağa

kalktı. Daha sonra, durum daha doğru düzgün bir özür gerektirdiği için yeniden söyledi. "Çok çok üzgünüm."

Marcus konuşmuyordu.

"Şunu bilmen gerekir ki benim niyetim... " Honoria lafını bitirmedi. Bir sürü gevezelik ona yardımcı olmayacaktı ve Marcus da onun sesini *hiç* duymak istemiyor gibiydi.

Honoria yutkunarak Marcus'tan tarafa çok ufak bir adım attı. Hâlâ yerdeydi, sırtüstü değildi yan tarafı üzerine yatmıştı. Çizmeleri ve pantolonu çamurlanmıştı. Honoria yüzünü buruşturdu. Marcus bundan hoşlanmayacaktı. Hiçbir zaman aşırı titiz olmamıştı ama üstündeki güzel ceket de mahvolmuştu.

"Marcus?" dedi tereddütle.

Marcus kaşlarını çatmıştı. Özellikle Honoria'ya değildi fakat gene de saçındaki yapraklardan Marcus'a söz etmeme kararını teyit etmesine yeterli olmuştu.

Marcus hafifçe dönerek tamamen sırtüstü uzandı, sonra gözlerini kapadı.

Honoria dudaklarını araladı, neredeyse konuşacaktı ama sonra bekledi. Marcus bir nefes aldı, sonra bir daha, sonra üçüncü nefesini aldı ve gözlerini açtı, ifadesi değişmişti. Şimdi daha sakindi.

Şükürler olsun.

Honoria biraz öne eğildi. Onun etrafında hâlâ ihtiyatla hareket etmek gerektiğini düşünüyordu. "Kalkmana yardım edebilir miyim?"

"Birazdan," diye homurdandı Marcus. Kendisini kaydırarak hemen hemen oturur pozisyona geldikten sonra eliyle baldırını kavradı, yaralı ayağını çekip köstebek deliğinden çıkardı.

Honoria ayağının şimdi deliğe girdiği zamankinden hatırı sayılır şekilde daha büyük olduğunu fark etti.

Marcus'ın ihtiyatla bileğini çevirmesini izledi. Ayağını öne arkaya, sonra bir yandan diğerine esnetti. Görünüşe göre ayağı çok acıyordu.

"Sence kırılmış mıdır?" diye sordu Honoria.

"Hayır."

"Burkuldu mu?"

Marcus homurdanarak onayladı.

"Sence- "

Marcus öylesine öfkeli baktı ki Honoria hemen sustu. Ama Honoria onun acısı karşısında yaklaşık on beş saniye suskun durduktan sonra kendisini tutamadı. "Marcus?"

O esnada Marcus yüzü ona dönük değildi, ismini duysa da dönmedi. Hareketsiz kaldı.

"Sence çizmeni çıkarman gerekmiyor mu?"

Marcus cevap vermedi.

"Bileğinin şişme ihtimaline karşılık."

"*Biliyorum.*" Durdu, soluğunu bıraktı, sonra biraz daha kontrollü bir ses tonuyla devam etti: "Ben sadece düşünüyordum."

Marcus'ın hâlâ arkası dönük olmasına rağmen, Honoria başını sallayarak onayladı. "Tabii ki. Sadece bana haber ver, eee... "

Marcus gene hareket etmeyi kesti.

Honoria gerçekten bir adım geri gitti. "Boş ver."

Marcus uzanarak, muhtemelen şişmeyi incelemek için çizmesinin üstünden yaralı bileğine dokundu. Honoria onun yüzünü görebilmek için ihtiyatla etrafından dolaştı. İfadesinden acısının derecesini anlamaya çalıştı ama çok zordu.

Erkekler bu şekilde çok komik oluyorlardı. Honoria onun bileğini burkmasının kendi hatası olduğunu fark etmişti ve Marcus'ın kendisine en azından biraz sinirlenmiş olduğunu biliyordu ama gene de kendi yardımına ihtiyaç duyacağı besbelliydi. Değil Fensmore'a kadar tüm yolu yürümek, kendi kendine ayağa kalkabilecek gibi bile görünmüyordu. Eğer mantıklı bir şekilde düşünecek olursa, bunu fark edecek ve er ya da geç Honoria'nın yardıma gelmesini kabul edecekti. Ama hayır, yaralı bir kaplan misali etrafa çıkışınca, sanki durumu kendi kontrolü altına alacakmış gibi hissediyordu.

"Iı... " Honoria boğazını temizledi. "Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için... Bir şekilde sana yardım edebilir miyim yoksa hiç ses çıkarmamam daha mı iyi olur?"

İşkence edercesine uzun bir sessizlik oldu, sonra Marcus, "Çizmemi çıkarmama yardım eder misin lütfen?" dedi.

"Tabii ki!" Honoria ileri atıldı. "İşte, bana izin ver de şey... " Bunu uzun süre önce, küçük bir kızken babasına yardım etmek için yapmıştı fakat o günden bu yana ve iki dakika önce kendi üzerinde yatan bir erkekle kesinlikle yapmamıştı.

Yüzünün yandığını hissediyordu. Bu düşünce de nereden çıkmıştı böyle? Bir *kaza* olmuştu. Ve bu Marcus'tı. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Bu sadece Marcus'tı.

Marcus'ın karşısına, uzattığı bacağının ötesine oturdu ve bir eliyle bileğinin gerisinden çizmeyi, diğer eliyle tabanını kavradı. "Hazır mısın?"

Marcus sertçe başını salladı.

Honoria bilekteki eliyle çekti ve diğeriyle itti, ama Mar-

cus öylesine acı dolu bir çığlık kopardı ki ayağını hemen bıraktı.

"İyi misin?" Honoria neredeyse kendi sesini tanıyamayacaktı. Kulağa dehşete düşmüş gibi geliyordu.

"Bir daha dene," dedi Marcus boğuk bir sesle.

"Emin misin? Çünkü- "

"Yap şunu," diye sıkıştırdı Marcus.

"Peki." Honoria ayağı tekrar eline aldı, dişlerini sıktı ve çekti. Sertçe. Marcus bu sefer çığlık atmadı ama korkunç bir ses çıkardı, hasta bir hayvanın uyutulmadan önce çıkardığı sese benziyordu. Sonunda, Honoria artık dayanamayacak hale gelince bıraktı. "Bunun işe yaradığını sanmıyorum." Tekrar Marcus'a baktı. "Demek istiyorum ki bunu asla çıkaramayacağım."

"Gene dene," dedi Marcus. "Bu çizmeleri çıkarmak her zaman zor oluyor."

"Öyle mi?" diye sordu Honoria tam bir inanmazlıkla. Bir de kadın kıyafetlerinin pratik olmadığı söylenirdi.

"*Honoria.*"

"Tamam." Tekrar denedi ve aynı sonucu aldı. "Üzgünüm ama bence eve gittiğin zaman keserek çıkarman gerekecek."

Marcus'ın yüzünden acı dolu bir gölge geçti.

"Bu sadece bir çizme," diye mırıldandı Honoria anlayışla.

"Konu bu değil," diye terslendi Marcus. "Feci halde acıyor."

"Ya." Honoria boğazını temizledi. "Üzgünüm."

Marcus uzun, titrek bir soluk verdi. "Ayağa kalkmama yardım etmen gerekecek."

Honoria başını sallayarak ayağa kalktı. "Hadi elimi tut." Marcus'ın elini tutup yukarı çekti ama Marcus dengesini hemen bulamamıştı. Bir an sonra bıraktı.

Honoria kendi eline göz attı. Boştu ve soğuk geliyordu.

"Kollarımın altından tutman gerekiyor," dedi.

Daha önce olsaydı bu Honoria'yı şoke edebilirdi ama çizmesini çıkarmaya çalıştıktan sonra, bunun daha uygunsuz olabileceğini düşünemiyordu.

Gene başını salladı ve eğilip kollarını kaydırarak Marcus'a doladı.

"İşte oldu," dedi Honoria, onu ayağa kaldırmaya çalışırken. Marcus'ı tutuyor olmak tuhaf ve fena halde uygunsuzdu. Marcus'la o güne dek en yakın olduğu zamandı.

Kuşkusuz eğer köstebek deliğine 'gene' basmamış olsaydı, bu pozisyonda olmayacaklardı.

Biraz manevra ve Marcus'tan bir küfrün daha gelmesiyle, onu ayağa kaldırmayı başardı. Honoria geriye çekilerek aralarına biraz daha uygun bir mesafe koydu ama düz tutmak için Marcus'ın elini kendi omzuna yerleştirdi. "Ağırlığını biraz buraya verebilir misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Marcus bir adım atıp test etti fakat bunu yaparken yüzü acıyla buruşmuştu.

"Marcus?" dedi Honoria tereddütle.

"İyiyim."

Honoria'nın gözüne berbat görünüyordu. "Emin misin?" diye sordu, "çünkü aslında bence- "

"İyiyim dedim- off!" Tökezleyince yere düşmemek için Honoria'nın omzuna sımsıkı tutundu.

Marcus kendini toparlarken, Honoria diğer elini uzatarak sabırla bekledi. Marcus sıkı sıkı kavradığında elinin bu

kadar güzel, büyük ve sıcak olmasından Honoria bir kez daha etkilendi. Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmediği halde, Marcus'ın eli ayrıca güven de veriyordu.

"Yardıma ihtiyacım olabilir," dedi Marcus, istemeyerek itiraf ettiği belliydi.

"Elbette. Ben sadece... Ah... " Honoria biraz uzaklaştı, ardından yeniden duruşunu ayarladı.

"Yanımda dur," dedi Marcus. "Sana dayanmak zorunda kalacağım."

Honoria peki anlamında başını salladı ve Marcus'ın kolunu kendi omzuna dolamasına izin verdi. Ağır gelmişti. Ve güzel. "İşte oldu," dedi Honoria kolunu onun beline dolayarak. "Şimdi, Fensmore hangi tarafta?"

Marcus başıyla işaret etti. "Şu tarafta."

Honoria doğru yöne gitmek için onunla birlikte döndükten sonra, "Aslında en can alıcı soruyu düşünüyordum, Fensmore ne kadar *uzakta*?"

"Beş kilometre."

"*Beş-* " Honoria duraksayıp kendini toplarladı. "Affedersin ama beş kilometre mi dedin?"

"Aşağı yukarı."

Deli miydi bu adam? "Marcus, sana beş kilometre destek olmam mümkün değil. Royle'lara gitmemiz gerekecek."

"Ah hayır," dedi Marcus ölümcül bir ciddiyetle. "Bu durumdayken onların eşiğinde boy gösteremem."

Honoria onunla aynı fikirdeydi. Yaralı, bekâr bir kont... Bayan Royle bunu Tanrı'nın bir lütfu olarak kabul edecekti. Muhtemelen Marcus kendisini daha itiraz bile edemeden hasta odasına yerleştirilmiş bulacaktı. Hemşiresi olarak Cecily Royle ile birlikte.

"Bana tüm yol boyunca yardım etmen gerekmeyecek zaten," dedi Marcus. "Üstüne bastıkça daha iyi olacaktır."

Honoria ona baktı. "Bu hiç mantıklı gelmiyor."

"Sadece eve gitmeme yardım eder misin?" Marcus'ın sesi yorgun çıkıyordu. Belki de bezgin. Muhtemelen her ikisi de.

"Deneyeceğim," diye kabul etti ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Marcus'ın yenilgisini itiraf etmesi için en fazla beş dakika veriyordu.

Birkaç metre topallayarak ilerledikten sonra Marcus, "Bir köstebek deliği çok daha küçük olur," dedi.

"Biliyorum. Fakat ayağımı içine sığdırabilmem gerekiyordu."

Marcus bir adım daha attıktan sonra bir sonrakini yarı hoplayarak attı. "Ne olacağını düşünüyordun?"

Honoria içini çekti. Utanma noktasını geçeli epey olmuştu. Birazcık gururu varmış gibi numara yapmasının bir anlamı yoktu. "Bilmiyorum," dedi yorgun bir sesle. "Sanırım beyaz atlı prensimin geleceğini ve beni kurtaracağını düşündüm. Belki de tam olarak sana yardım ettiğim gibi eve dönmeme yardım edecekti."

Marcus ona bir göz attı. "Ve beyaz atlı prens... "

Honoria ona sanki çıldırmış gibi baktı, bir isim vereceğini düşünmüyordu herhalde.

"Honoria... " diye dürttü Marcus.

"Bu seni ilgilendirmez."

Marcus kıkır kıkır güldü. "Öğrenirsem ne yapacağımı sanıyorsun ki?"

"Sadece istemiyorum- "

"Beni sakatladın, Honoria."

Bu hafif ama etkili bir darbe olmuştu.

"Of, tamam," dedi Honoria savaşmaktan vazgeçerek. "İlle de bilmen gerekiyorsa, Gregory Bridgerton'dı."

Marcus yürürken durdu ve hafif bir şaşkınlıkla Honoria'ya baktı. "Greg- "

"En genç olan," diye lafını kesti Honoria. "Yani en küçük oğul. Bekâr olan."

"Kim olduğunu biliyorum."

"İyi o zaman. Onun nesi var?" Honoria bunun üzerine başını yana eğdi ve umutla bekledi.

Marcus bir an düşündü. "Hiçbir şey."

"Sen... Bekle." Gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey mi?"

Marcus başını iki yana salladı, sonra hafifçe ağırlığını kaydırdı; sağlam ayağı yorulmaya başlamıştı. "Akla doğrudan doğruya bir şey gelmiyor." Bu doğruydu. Honoria, Gregory Bridgerton'dan daha kötü birini bulabilirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Honoria kuşkuyla. "Onda sakıncalı hiçbir şey yok demek."

Marcus biraz daha düşünüyormuş gibi yaptı. Belli ki burada rol yapması gerekiyordu, muhtemelen kötü karakter olacaktı. Ya da en azından yaşlı huysuz adam. "Bence biraz genç," dedi. Beş metre kadar ötedeki düşmüş bir ağacı işaret etti. "Oraya gitmeme yardım eder misin? Oturmam gerekiyor."

Topallayarak birlikte uzun, kalın kütüğe doğru gittiler. Honoria dikkatle Marcus'ın kolunu kendi omzundan kaldırdı ve oturttu. "O kadar da genç değil," dedi.

Marcus ayağına baktı. Çizmenin içinde çok normal görünüyordu ama yine de fazlasıyla rahatsızdı. "Daha kolejde," dedi.

"Yaşı benden büyük."

Marcus bakışlarını tekrar ona kaldırdı. "Son zamanlarda hiç köpek tekmelemiş mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"İyi bari." Serbest eliyle havaya doğru geniş bir yay çizdi. "Benden oluru aldın."

Honoria gözlerini kıstı. "Neden senden onay almam gerekiyor?"

Tanrım, ne zor bir kızdı. "Gerekmiyor. Ama onay almak çok mu acı verici?"

"Hayır," dedi Honoria usulca, "ama... "

Marcus bekledi. Sonunda, "Ama ne?" dedi.

"Bilmiyorum." Honoria her sözcüğü gözlerini onun gözlerinden ayırmadan ters ters söylüyordu.

Marcus kahkahayı bastı. "Sen neden benim hareketlerimi bu kadar kuşkuyla karşılıyorsun?"

"Ah, hiç bilemiyorum," diye yanıtladı Honoria alayla. "Belki de geçen sezonu bana ters ters bakarak geçirdiğin içindir."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

Honoria homurdandı. "Ah, yaptın."

"Bir-iki talibine ters ters bakmış olabilirim..." Lanet olsun, bunu söylemek istememişti. "Ama sana değil."

"Demek ki beni gözetliyorsun," dedi Honoria muzaffer bir ifadeyle.

"Tabii ki hayır," diye yalan söyledi Marcus. "Ama seni pek gözden *kaçıramıyorum*."

Honoria dehşet içinde nefesini tuttu. "Ne demek bu?"

Kahretsin, işte şimdi başına gelecekler vardı. "Bir şey demek değil. Sen Londra'daydın. Ben Londra'daydım."

Honoria cevap vermeyince devam etti. "Tüm o leydileri de gördüm, bir kısmıyla tanıştım." Ve ardından, söyleyebileceği en kötü şey olduğunu fark etmeden ekledi: "Ama hatırladığım tek kişi sensin."

Honoria tamamen hareketsiz kalarak Marcus'a o akıldan çıkmayan, baykuş gibi ifadesiyle bakıyordu. Honoria'nın bunu yapmasından nefret ediyordu. Bu çok sert düşünüyor veya çok fazla şey görüyor anlamına geliyordu ve Marcus kendini korunmasız hissediyordu. Daha çocukken bile, Honoria'nın kendisini ailenin geri kalanından daha derinlemesine görüyor gibi gelirdi. Bu bir anlam ifade etmiyordu; Honoria çoğu zaman mutlu, neşeliydi ama sonra kendisine o olağanüstü, lavanta rengi gözleriyle bu şekilde bakardı ve Honoria'nın ailesinin hiç yapmadığı şeyi yaptığını, insanları anladığını fark ederdi.

Honoria kendisini anlıyordu.

Marcus başını iki yana sallayarak anılardan uzaklaşmaya çalıştı. Honoria'nın ailesini, onların masasında otururken, onların dünyasının bir parçası olduğunda neler hissettiğini düşünmek istemiyordu. Ve Honoria'yı da düşünmek istemiyordu. Onun yüzüne bakmak ve gözlerinin yeni yeni açmaya başlayan misk sümbülü rengi olduğunu düşünmek istemiyordu. Her yıl bu zamanlarda açarlar ve Marcus daima -aklından uzaklaştırmasından hemen önce bir an-bunların Honoria'nın çiçekleri olduğunu düşünürdü. Ama çiçeğin yaprakları değil; onlar fazla koyu renk oluyorlardı. Honoria'nın gözleri çiçeğin daha genç olan henüz tam mavileşmemiş dip kısmına benziyordu.

Marcus'ın göğsü sıkışmıştı; nefes almaya çalışıyordu. Bu gerçeği bildiğini, bir çiçeğe baktığını ve çiçeğin yapra-

ğında Honoria'nın gözlerine benzeyen o noktayı bildiğini gerçekten düşünmek istemiyordu.

Honoria keşke bir şeyler söyleseydi ama tabii ki söylememişti. Şimdi yapmıyor, tam onun gevezeliklerinden memnun olacağı sırada hiçbir şey söylemiyordu.

Ve sonunda usulca konuştu. "Seni tanıştırabilirdim."

"Ne?" Honoria'nın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Seni tanıştırabilirdim," dedi yeniden, "genç leydilerden bazılarıyla. Tanımadığını söylediğin leydilerle."

Tanrı aşkına, problemin bu olduğunu mu sanıyordu? Londra'daki her leydiyle tanışmıştı; sadece hiçbirini tanımıyordu.

"Bunu severek yapardım," dedi Honoria kibarca.

Kibarca mı?

Acıyarak mı?

"Gerek yok," dedi kaba bir sesle.

"Hayır, tabii ki sen tanıştırıldın-"

"Sadece hoşuma gitmiyor-"

"Bizi aptal buluyorsun-"

"Boş boş konuşuyorlar-"

"Ben bile sıkılıyorum-"

"Gerçek şu ki," dedi Marcus, bu konuşmayı bitirmek için can atarak, "Londra'dan nefret ediyorum."

Sesi istediğinden yüksek çıkmıştı ve kendisini aptal gibi hissediyordu. Muhtemelen ikinci en iyi çizmelerini bıçakla kesmek zorunda kalacak bir aptal. "Bu böyle olmayacak," dedi.

Honoria şaşkın şaşkın baktı.

"Bu şekilde Fensmore'a asla geri dönemeyeceğiz." Ho-

noria'nın *ben sana demiştim* dememek için verdiği mücadeleyi görebiliyordu ve her ikisinin de vakarını korumaya karar vererek, "Senin Bricstan'a dönmen gerekecek. Orası daha yakın ve sen yolu biliyorsun," dedi." Sonra kiminle konuştuğunu hatırladı. "Yolu biliyorsun, değil mi?"

Takdire şayan bir şekilde, Honoria alınmamıştı. "Sadece küçük gölete ulaşıncaya kadar yoldan ayrılmamam gerekiyor. Sonra tepeye çıkınca neredeyse oraya varmış oluyorum."

Marcus başını salladı. "Beni alması için birisini yollamalısın. Bricstan'dan olmasın. Fensmore'a talimat yolla. Jimmy'ye."

"Jimmy?"

"Benim baş seyisim. Ona sadece benim Bricstan yolu üzerinde, evden yaklaşık beş kilometre uzakta olduğumu söyle. O ne yapacağını bilir."

"Burada tek başına kalabilecek misin?"

"Yağmur yağmadığı sürece," dedi Marcus şakayla. Her ikisi de yukarı baktılar. Gökyüzünde kalın, kurşuni bir örtü uzanıyordu. "Lanet olsun," dedi Marcus.

"Ben koşacağım," dedi Honoria.

"Yapma." Honoria'nın gerçek bir köstebek deliğine basma ihtimali vardı, o zaman ne olurdu? "Senin de takılıp düşmene hiç ihtiyacımız yok."

Honoria gitmek üzere döndü ve, "Eve güvenle vardığında haber yollar mısın?"

"Elbette." Marcus kendi esenliğiyle alakalı birisine en son ne zaman haber yolladığını hatırlayamıyordu. Bunda can sıkıcı bir şeyler vardı. Ama güzeldi de.

Honoria'nın ayak seslerini kayboluncaya kadar dinle-

yerek gidişini izledi. Acaba yardım gelmesi ne kadar sürerdi? Honoria'nın Bricstan'a dönmesi gerekiyordu, yolunu kaybetmeyeceği varsayılırsa, bir buçuk kilometreden biraz fazla yolu vardı. Sonra bir mektup yazması ve Fensmore'a teslim etmek için birisini yollaması lazımdı. Daha sonra Jimmy'nin iki at eyerlemesi ve ormanda yürüyüşe çok daha uygun olan yoldan ilerlemesi gerekecekti.

Bir saat? Hayır, doksan dakika. Muhtemelen daha uzun.

Yerde kayarak düşmüş kütüğe yaslandı. Tanrım, çok yorgundu. Ayak bileği uyutmayacak kadar acı veriyordu fakat buna rağmen gözlerini kapadı.

Tam o sırada ilk yağmur damlası düştü.

www.roche.com.tr

www.webcanavari.net / Orppersephone

Altı

Honoria Bricstan'a ulaştığında, iliklerine kadar sırılsıklam olmuştu. Marcus'ı düşmüş ağacın yanında bıraktıktan yaklaşık beş dakika sonra yağmur başlamıştı. Başlangıçta hafifti, sadece ara sıra birkaç iri damla düşüyordu. Can sıkmak için yeterli, zarar vermeye yetersiz miktardaydı.

Ama yolun sonuna gelir gelmez şiddetle yağmaya başlamıştı. Honoria mümkün olduğunca hızla çayırın karşı tarafına geçmiş ama bunun bir yararı olmamıştı. On saniyelik sağanaktan sonra sırılsıklamdı.

Ormanda en azından bir saat daha mahsur kalacak olan Marcus'ı düşünmek bile istemiyordu. Onu bıraktığı yeri hatırlamaya çalıştı. Acaba yağmurdan korunmak için ağaçların altına sığınabilecek miydi? Bahara yeni girmişlerdi ve dallar henüz iyice yapraklanmamıştı.

Önce Bricstan'a yan kapıdan girmeyi denedi ama kapı kilitliydi ve binanın etrafından dolaşarak ön tarafa gitmek zorunda kaldı. Kapı daha çalmadan açıldı ve içeri yuvarlandı.

"Honoria!" diye bağırdı Sarah onu doğrultmak için öne atılarak. "Senin için pencereden bakıyordum. Neredeydin? Çılgına döndüm. Tam seni aramak için bir grup yollamak üzereydik. Çiçek toplamak için dışarı çıktığını söyledin ama sonra geri dönmedin."

Honoria Sarah'nın her cümlesinin arasına girmeye çalıştı fakat sadece, "Dur," diyecek kadar soluğunu toparlayabildi. Yere baktı; ayağının dibinde su birikintileri oluşmuştu.

"Seni kurutmamız lazım," dedi Sarah. Honoria'nın ellerini tuttu. "Buz gibisin."

"Sarah, dur." Honoria elini Sarah'nın elinden çekerek kuzininin omuzuna sımsıkı tutundu. "Lütfen. Bana biraz kâğıt lazım. Bir mektup yazmam gerekiyor."

Sarah ona sanki çıldırmış gibi bakıyordu.

"*Hemen.* Yapmak zorundayım- "

"Leydi Honoria!" Bayan Royle aceleyle koridora koşturdu. "Hepimizi çok kaygılandırdın! Dışarıya nereye gittin böyle?"

"Ben sadece çiçek aranıyordum," diye yalan söyledi Honoria, "ama lütfen, bir mektup yazmam gerekiyor."

Bayan Royle alnını kontrol etti. "Ateşin çıkmamış."

"Titriyor," dedi Sarah. Bayan Royle'a baktı. "Kaybolmuş olmalı. Bu konuda berbattır."

"Evet, evet," dedi Honoria, eğer bu konuşmaya son verecekse her türlü hakareti kabullenmeye razıydı. "Ama lütfen beni dinleyin. Hızlı hareket etmem gerekiyor. Lord Chatteris ormanda mahsur kaldı ve ona yapacağımı söyledim- "

"Ne?" diye tiz bir çığlık attı Bayan Royle. "Ne diyorsun sen?"

Honoria kısaca eve dönerken uydurduğu hikâyeyi anlattı. Gruptan ayrılmış ve yolunu kaybetmişti. Lord Chatteris de ormanda yürüyüşe çıkmıştı. Honoria'ya dediğine göre iki mülk arasındaki yolda dolanıyordu. Derken ayak bileğini burkmuştu.

Genel olarak doğruydu.

"Onu buraya getireceğiz," dedi Bayan Royle. "Derhal birisini yollayacağım."

"Hayır," dedi Honoria nefes nefese. "Eve gitmek istiyor. Baş seyisine haber yollamamı istedi. Bana tam olarak ne yazacağımı da söyledi."

"Hayır," dedi Bayan Royle kesin olarak. "Bence buraya gelmesi gerekiyor."

"Bayan Royle, *lütfen.* Burada tartıştığımız her an, orada yağmur altında mahsur kalmış oluyor."

Bayan Royle açık bir şekilde çelişki içindeydi ama sonunda başını salladı ve, "Beni izleyin," dedi. Koridorun sonundaki bir girintide bir yazı masası vardı. Bir kâğıt, kalem ve mürekkep çıkarıp Honoria'nın oturması için yana çekildi. Ama Honoria'nın parmakları uyuşmuştu; kalemi zorla tutuyordu. Ve saçlarındaki sular kesinlikle kâğıda damlayacaktı.

Sarah öne çıktı. "Senin için yapmamı ister misin?"

Honoria minnetle başını salladı ve Sarah'ya tam olarak ne yazacağını söyledi, tüm bu süre boyunca arkasında bekleyip duran, kendince yardımcı olacak yorumlarla sık sık araya giren Bayan Royle'u görmezden gelmeye çalışıyordu.

Sarah mektubu bitirdi, Honoria'nın ismiyle imzaladı ve Honoria'nın başıyla onaylamasından sonra Bayan Royle'a teslim etti.

"Lütfen bunu en hızlı binicinizle yollayın," diye rica etti Honoria.

Bayan Royle mektubu alarak aceleyle uzaklaştı. Sarah hemen ayağa kalkarak kuzininin elinden tuttu. "Isınman lazım," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Hemen şu anda benimle geliyorsun. Bir hizmetçiye çoktan banyo için su ısıtmasını söyledim."

Honoria peki anlamında başını salladı. Yapması gereken yapmıştı. Artık kendini bırakabilirdi.

Ertesi sabah gün doğduğunda hava şaka yaparcasına açıktı. Honoria ayaklarının altında sıcak tuğlayla, yorganlara sarınarak tam on iki saat uyumuştu. Sarah bir ara odasına süzülerek Fensmore'dan haber aldıklarını söylemişti; Marcus emniyetle eve varmıştı ve muhtemelen ayağının altında kendi sıcak tuğlasıyla yatağındaydı.

Ama Honoria giyinirken hâlâ endişeliydi. Kendisi Bricstan'a ulaşıncaya kadar soğuktan donmuştu ve Marcus yağmurun altında çok daha uzun süre kalmıştı. Ayrıca hava rüzgârlıydı; banyo yaparken pencereden ağaçların çatırdadığını duymuştu. Marcus'ın üşütmüş olduğu neredeyse kesindi. Hem ya ayak bileği sadece burkulmakla kalmayıp kırıldıysa? Acaba düzeltmesi için bir doktor yollamalı mıydılar? Onlar bunu yapmayı akıl edecekler miydi?

Kaldı ki bu "onlar" da kimdi? Honoria'nın bildiği kadarıyla Marcus'ın ailesi yoktu. Eğer hastalanırsa ona kim bakacaktı? Fensmore'da hizmetkârlardan başka kimse var mıydı?

Marcus'ın iyi olup olmadığını kontrol etmesi gerekecekti. Aksi halde içi rahat etmeyecekti.

Aşağıda kahvaltıda diğer konuklar onu görünce şaşırdılar. Centilmenlerin hepsi Cambridge'e geri dönmüşlerdi ama genç leydiler masanın etrafına toplanmışlar, haşlanmış yumurtalarını ve tostlarını yiyorlardı.

"Honoria!" diye bağırdı Sarah. "Sen yatağın dışında ne yapıyorsun böyle?"

"Ben gayet iyiyim," diye temin etti onu Honoria. "Bir kere bile burnumu çekmedim."

"Dün gece parmakları buz sarkıtları gibi olmuştu," dedi Sarah, Cecily'yle Iris'e. "Kalem bile tutamıyordu."

"Sıcak bir banyo ve iyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur," dedi Honoria. "Ama bu sabah Fensmore'a bir gezi yapmak isterdim. Lord Chatteris'in bileğini burkması benim kabahatim ve gerçekten onu kontrol etmem gerektiğini hissediyorum."

"Nasıl senin hatan oluyor?" diye sordu Iris.

Honoria neredeyse dudağını ısırdı. Bunun hikâyesinin eksik unsurlarından biri olduğunu unutmuştu. "Aslında önemli bir şey değil," diye anında uydurdu. "Ben bir ağaç köküne takıldım ve o beni doğrultmak için öne atıldı. Bir köstebek deliğine basmış olmalı."

"Of, köstebeklerden nefret ederim," dedi Iris.

"Bana oldukça tatlı geliyorlar," diye lafa karıştı Cecily.

"Anneni bulmam lazım," dedi Honoria. "Bir araba ayarlamam gerekiyor. Yoksa oraya yürümem gerekecek. Yağmur artık yağmıyor."

"Önce kahvaltı etmelisin," dedi Sarah.

"Yalnız gitmene asla izin vermeyecektir," diye yanıtladı Cecily. "Fensmore bekâr evi."

"Tek başına olması pek mümkün değil," dedi Iris. "Bir sürü hizmetkârı olmalı."

"Bence en azından yüz hizmetkâr vardır," dedi Cecily. "Sen evi gördün mü? Muazzam bir şey. Ama bu önemli değil." Tekrar Honoria'ya döndü. "Hâlâ yalnız yaşıyor. Uygun bir şaperon olacak kimse yok."

"Yanımda birisini götüreceğim," dedi Honoria sabırsızlıkla. "Gerçekten umurumda değil. Ben sadece yola çıkmak istiyorum."

"Nereye birisini yanında götüreceksin?" diye sordu Bayan Royle kahvaltı odasına girerken.

Honoria talebini tekrarlayınca Bayan Royle hemen kabul etti. "Kesinlikle kontun iyi olup olmadığını görmemiz lazım. Bunu yapmazsak tamamen Hıristiyanlığa aykırı olur. "

Honoria gözlerini kırpıştırdı. Bu kadar kolay olacağını beklemiyordu.

"Ben seninle birlikte geleceğim," dedi Bayan Royle.

Bir çay fincanı hızla ve gürültüyle tabağına indi. Honoria masaya göz attığında, Cecily gergin bir tebessüm takınmıştı ama parmakları fincanını sımsıkı kavramış, neredeyse parçalayacaktı.

"Anne," dedi Cecily, "eğer sen gidiyorsan, ben de gitmeliyim."

Bayan Royle düşünmek için duraksadı fakat daha cevap veremeden Sarah, "Eğer Cecily gidiyorsa, ben de gitmeliyim," dedi.

"Neden?" diye sordu Cecily.

"Oldukça eminim ki hiçbir koşul altında gitmem gerekmiyor," dedi Iris kuru kuru.

"Kimin eşlik edeceği benim için gerçekten önemli değil," dedi Honoria, sesinin hissettiği kadar aksi çıkmama-

sına gayret ederek. "Sadece mümkün olduğu kadar çabuk yola çıkmak istiyorum."

"Cecily seninle gidecek," diye bildirdi Bayan Royle. "Ben burada Iris ve Sarah'yla kalacağım."

Sarah görünür şekilde bu olaylar dizisine dahil edilmemişti ama tartışmadı. Diğer yandan Cecily, yüzünde geniş bir tebessümle ayağa fırladı.

"Cecily yukarı git ve Peggy saçlarını yeniden düzeltsin," dedi Bayan Royle.

"Lütfen gerçekten hemen gitmeliyim," diye araya girdi Honoria.

Bayan Royle çelişki içinde görünüyordu fakat kızının saç biçimini tartışmanın Chatteris Kontu'nun esenliğinden daha önemli olmasına içi el vermedi. "Pekâlâ ikiniz hemen gidin," dedi kısaca. "Ama açık olmak istiyorum. Eğer kont çok hastaysa, iyileşinceye kadar buraya gelmesi için ısrar etmelisiniz."

Honoria böyle bir şeyin olmayacağına oldukça emindi fakat peşinde Cecily ve Bayan Royle'la birlikte ön kapıya giderken hiçbir şey söylemedi.

"Ve bizim birkaç hafta daha Cambridge'e geri dönmeyi planlamadığımızı öğrenmesi için gerekeni yapın," diye devam etti Bayan Royle.

"Dönmeyecek miyiz?" diye sordu Cecily.

"Hayır ve siz tamamen sorumluluklarınızdan muaf olarak onun bakımına nezaret etmek için her gün oraya gidebilirsiniz." Bayan Royle duraksadı. "Yani Lord Chatteris bunu isterse."

"Elbette anne," dedi Cecily fakat utanmış görünüyordu.

"Ve ona saygılarımı iletin," diye devam etti Bayan Royle.

Honoria arabanın getirilmesini beklemek üzere aceleyle merdivenlerden indi.

"Ve ona Bay Royle'la benim hızla iyileşmesi için dua ettiğimizi söyleyin."

"Hasta olmayabilir anne," dedi Cecily.

Bayan Royle ona kaşlarını çattı. "Ama yine de... "

"Senin iyi dileklerini ona iletmem gerekiyor," diye onun yerine tamamladı Cecily.

"İşte araba geliyor," dedi Honoria, neredeyse umutsuzca.

"Unutmayın!" Bir uşak Cecily ve Honoria'nın arabaya binmesine yardım ederken Bayan Royle seslendi. "Eğer hastaysa onu getirin- "

Ama onlar çoktan yola koyulmuşlardı.

Uşağı sessizce odasına girip Leydi Honoria Smythe-Smith ve Bayan Royle'un geldiğini, sarı konuk odasında beklediklerini haber verdiğinde Marcus hâlâ yataktaydı.

"Onlara misafir kabul edecek durumda olmadığınızı söyleyeyim mi?" diye sordu uşak.

Marcus'a bir an evet demek cazip geldi. Kendisini berbat hissediyordu ve görüntüsünün daha da kötü olduğundan emindi. Bir önceki akşam Jimmy kendisini bulduğunda, o kadar çok titriyordu ki dişlerinin dökülmemesine şaşırmıştı. Daha sonra eve vardığında, çizmesini keserek çıkarmışlardı. Bu yeterince kötüydü -o çizmeleri çok seviyordu- ama uşağı biraz fazla gergin olduğundan Marcus şimdi sol bacağında on santimlik bir kesik yarası taşıyordu.

Ancak eğer durumları tersine olsaydı, Honoria'nın iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için ısrar ederdi, bu yüzden karşılarına çıkması gerekli gibi görünüyordu. Diğer kıza gelince -uşak galiba Bayan Royle demişti- sadece çok hassas bir hanım olmadığını umuyordu.

Çünkü Marcus aynaya son baktığında cildinin yeşil olduğuna yemin edebilirdi.

Marcus uşağının yardımı sayesinde -hem giyinirken, hem de merdivenlerden inip misafir odasına giderken- iki leydiyi selamlarken oldukça iyi göründüğünü düşünüyordu.

"Tanrım, Marcus," diye bağırdı Honoria ayağa kalkarken. "Ölü gibi görünüyorsun."

Anlaşılan Marcus yanılmıştı. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Honoria." Yakındaki kanepeyi işaret etti. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, buyur lütfen. Gözlerin feci şekilde çökmüş." Marcus'ın masanın etrafından dolaşmak için yaptığı manevra girişimini izlerken yüzünü buruşturdu. "Sana yardım edeyim mi?"

"Hayır, hayır, ben gayet iyiyim." Minderlerin kenarına ulaşmak için iki kere zıpladıktan sonra geriye doğru kanepeye neredeyse düştü. Anlaşılan hasta odasında vakarın yeri yoktu.

"Bayan Royle," dedi Marcus diğer leydiyi başıyla selamlayarak. Yıllar içinde onunla bir-iki kez karşılaşmıştı, bundan emindi.

"Lord Chatteris," dedi kibarca. "Annemle babam saygılarını yolladılar ve hızla iyileşmenizi temenni ediyorlar."

"Teşekkür ederim," dedi Marcus başıyla zayıf bir selam

vererek. Birdenbire büyük bir yorgunluk hissetti. Yatak odasından aşağı kata kadar gelmek tahmininden zor olmuştu. Ayrıca bir gece önce iyi uyuyamamıştı. Başı yastığa değdiği anda öksürmeye başlamış ve o andan itibaren durmamıştı.

"Özür dilerim," dedi iki leydiye, önündeki masaya bir minder koyup ayağını üzerine yerleştirirken. "Ayağımı yüksekte tutmam söylendi."

"Marcus," dedi Honoria, kibarca konuşma gayretini hemen bir yana bırakarak, "yataktan çıkmamalıydın."

"Ziyaretçilerim olduğu haber verilene kadar oradaydım," dedi Marcus kuru kuru.

Bu laf ona, çok uzun zaman önceki dadısı Bayan Pimm'i aklına getiren, kınayan bir bakış kazandırmıştı. "Uşağına kabul etmeyeceğini söylemeliydin," dedi Honoria.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Marcus. "Eminim bunu uysalca kabul ederdin ve benim iyi olduğuma inanmış olarak eve dönerdin." Başını alaycı bir şekilde eğerek diğer leydiye baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Royle? Leydi Honoria hiç yorum yapmadan gider miydi?"

"Hayır lordum," dedi Bayan Royle, eğlenmişti; dudakları seğiriyordu. "Sizi bizzat görme arzusu çok ciddiydi."

"Cecily!" dedi Honoria öfkeyle. Marcus onu duymazdan gelmeye karar verdi.

"Öyle mi Bayan Royle?" dedi, ondan tarafa daha da fazla dönerek. "Onun ilgisiyle kalbim ısınıyor."

"Marcus," dedi Honoria, "kes şunu hemen."

"O inatçı bir ufaklıktır," dedi Marcus.

"Marcus Holroyd," dedi Honoria sertçe, "eğer hemen şu anda benimle dalga geçmeyi kesmezsen, Bayan Royle'a

nekahet döneminin geri kalan kısmı için Bricstan'a gitmeyi gerçekten çok istediğini bildiririm."

Marcus donakaldı, gülmemeye çalışıyordu. Bayan Royle'a göz attı, o da gülmemeye çalışıyordu. Her ikisi de savaşı kaybettiler.

"Bayan Royle hemşirelik becerilerini göstermek için can atıyor," diye ekledi Honoria sakin sakin, şeytani bir tebessümle.

"Sen kazandın, Honoria," dedi Marcus, yeniden geriye kanepe yastıklarına dayanarak. Ama kahkahası öksürük nöbetine yol açmıştı ve kendine gelmesi neredeyse bir dakika sürdü.

"Dün gece yağmurda ne kadar kaldın?" diye sordu Honoria. Ayağa kalkıp alnını kontrol etti, bu samimiyet Bayan Royle'un gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu.

"Ateşim var mı?" diye mırıldandı Marcus.

"Sanmıyorum." Ama konuşurken kaşları çatılmıştı. "Biraz sıcak olabilirsin. Belki de sana bir battaniye istetmeliyim."

Marcus ona bunun gerekli olmadığını söylemeye girişti ama sonra bir battaniyenin aslında kulağa hoş geldiğini fark etti. Ve Honoria bunu teklif ettiği için tuhaf bir şekilde minnet hissediyordu. Bu yüzden evet anlamında başını salladı.

"Ben hallederim," dedi Bayan Royle ayağa fırlayarak. "Koridorda bir hizmetçi görmüştüm."

Cecily odadan çıkarken Honoria tekrar oturarak kaygılı gözlerle Marcus'a baktı. "Çok üzgünüm," dedi yalnız kaldıklarında. "Başına gelenler yüzünden kendimi korkunç hissediyorum."

Marcus özrünü elini sallayarak savuşturdu. "Ben iyi olacağım."

"Bana yağmur altında ne kadar kaldığını hiç söylemedin," diye hatırlattı Honoria.

"Bir saat?" diye tahmin yürüttü Marcus. "Galiba iki."

Honoria üzüntüyle içini çekti. "Çok özür dilerim."

Marcus tuhaf bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Bunu zaten söylemiştin."

"Eh, *öyleyim.*"

Marcus ona tekrar gülümsemeye çalıştı, çünkü gerçekten de bu saçma bir konuşmaydı ama bir başka öksürük nöbetine yakalandı.

Honoria kaygıyla kaşlarını çattı. "Belki de Bricstan'a gelmelisin."

Marcus konuşamasa da ona öfkeli bir bakış attı.

"Burada yalnız olduğun için endişeleniyorum."

"Honoria," demeyi başardı iki kere daha öksürdükten sonra, "sen yakında Londra'ya geri döneceksin. Bayan Royle komşuların en naziği, eminim ama ben kendi evimde iyileşmeyi tercih ederim."

"Evet," diye cevap verdi Honoria başını iki yana sallayarak, "muhtemelen daha ay sonu gelmeden seni Cecily'yle evlendirecek olması da cabası."

"Birisi benim adımı mı söyledi?" diye sordu canlı bir şekilde Cecily, odaya koyu mavi bir battaniyeyle dönmüştü.

Marcus bir başka öksürük nöbetine yenik düştü, sadece bu seferki biraz numaraydı.

"İşte," dedi Cecily. Battaniyeyle yaklaştı, bununla ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. "Galiba ona yardım etmen gerekiyor," dedi Marcus Honoria'ya.

Honoria battaniyeyi ondan aldı, katlarını açarak yaklaştı. "İşte," dedi yumuşak bir ifadeyle, eğilerek yumuşak yünlü battaniyeyi Marcus'ın üzerine örterken. Hafifçe gülümseyerek köşelerini sıkıştırdı. "Çok mu sıkı oldu?"

Marcus başını iki yana salladı. Bakılmak garip geliyordu.

Honoria işini bitirince doğruldu, derin bir nefes aldıktan sonra Marcus'a çay gerektiğini bildirdi.

"Ah, evet," diye onayladı Bayan Royle. "Yapılması gereken şey bu."

Marcus bu sefer itiraz etmeyi denemedi bile. Ayağı masaya kaldırılmış, her tarafı battaniyeyle sarmalanmış haldeyken acınası göründüğünden emindi ve her öksürük başladığında ne düşündüklerini hayal bile edemiyordu. Ama üzerine titrenmesi oldukça rahatlatıcı geliyordu ve eğer Honoria çaya ihtiyacı olduğu için ısrar etmek istiyorsa, onu mutlu etmek için memnuniyetle içebilirdi.

Honoria'ya çay için çalacağı zilin ipini nerede bulacağını söyledi ve az sonra bir hizmetçi gelip talimatlarını aldıktan sonra Honoria Marcus'ın karşısındaki yerine yeniden yerleşti.

"Bileğine bakmak için bir doktor geldi mi?" diye sordu.

"Buna gerek yok," dedi Marcus. "Kırık değil."

"Emin misin? Bu şansa bırakılacak türden bir şey değil."

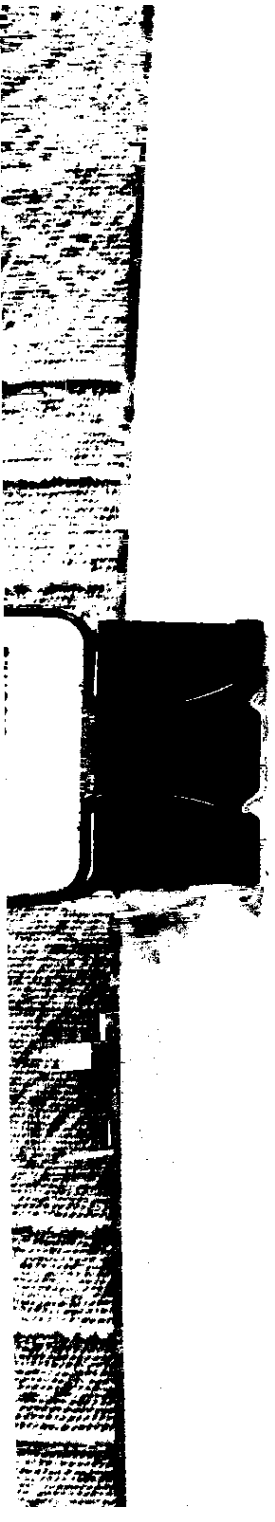
"Eminim."

"İçim daha rahat ederdi eğer- "

"Honoria, sus. Kırık değil."

"Peki ya çizmen?"

"Çizmesi mi?" diye sordu Bayan Royle, şaşkın görünüyordu.

"Korkarım o kesildi," diye cevap verdi Marcus.

"Vah vah," dedi Honoria. "Kesmek zorunda kalabilecekleri aklıma gelmişti."

"Çizmenizi kesmek zorunda mı kaldılar?" diye tekrarladı Bayan Royle. "Ah, ama bu çok *korkunç*."

"Bileği fena halde şişmişti," dedi Honoria ona. "Tek çaresi buydu."

"Ama *çizme*," diye üsteledi Bayan Royle.

"En sevdiğim çizmelerimden biri değildi," dedi Marcus, zavallı kızı neşelendirmeye çalışarak. Sanki birisi bir köpek yavrusunun kafasını kesmiş gibi davranıyordu.

"Acaba birisi tek çizme yapabilir mi diye merak ediyorum," dedi Honoria merakla. "Diğerine uyacak şekilde. O zaman heba olmazdı."

"Ah, hayır, bu asla işe yaramaz,"dedi Bayan Royle, belli ki bu gibi konularda uzmandı. "Deri hiçbir zaman tam olarak uymuyor."

Uzun zamandır kâhyası olan Bayan Wetherby'nın gelmesiyle Marcus bu ayakkabı tartışmasından kurtulmuş oldu. "Siz daha istemeden önce zaten çay hazırlamaya başlamıştım," diye bildirdi bir tepsiyle aceleyle içeri girerken.

Marcus gülümsedi, şaşırmamıştı. Kâhyası böyle şeyleri hep yapardı. Onu Honoria ve Bayan Royle'la tanıştırdığında kâhya kadın Honoria'yı selamlarken gözleri parıldadı.

"Ah, siz Bay Daniel'ın kız kardeşi olmalısınız!" dedi çay servisini yerleştirirken.

"Öyle," diye yanıtladı Honoria mutlulukla. "Onu tanıyor musunuz?"

"Evet. Birkaç kez ziyarete gelmişti, genellikle eski kont şehir dışındayken. Bay Marcus kont olduğundan bu yana bir-iki kez buraya gelmişti."

Kâhya unvanını kullanmadan hitap edince Marcus utandığını hissetti. Ama onu hiçbir zaman düzeltmezdi. Yetişirken Bayan Wetherby kendisi için bir anne gibiydi, genellikle Fensmore'da tek sıcak tebessümler ve yüreklendiren sözcükler sadece ondan gelirdi.

"Sizinle tanıştığıma sevindim," diye devam etti Bayan Wetherby. "Sizin hakkınızda çok şey duydum."

Honoria şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

Marcus da şaşkın şakın gözlerini kırpıştırıyordu. Honoria'dan birisine söz ettiğini hatırlamıyordu, özellikle de kâhya kadına.

"Ah evet," dedi Bayan Wetherby. "Tabii ki çocukken. İtiraf etmeliyim ki sizi hâlâ küçük bir çocuk olarak düşünüyordum. Ama oldukça büyümüşsünüz, değil mi?"

Honoria gülümsedi ve başını sallayarak onayladı.

"Çayınızı nasıl alırdınız?" diye sordu kâhya kadın ama daha Honoria ve Bayan Royle tercihlerini söyleyemeden her üç fincana da süt ekledi.

"Bay Daniel'ı görmeyeli çok uzun zaman oldu," diye devam etti, doldurmak için demliği kaldırırken. "Biraz haytadır ama onu severim. İyi mi kendisi?"

Garip bir sessizlik oldu ve Honoria yardım etmesi için Marcus'a baktı. Marcus hemen boğazını temizleyerek, "Size söylememiş olmalıyım Bayan Wetherby," dedi. " Lord Winstead birkaç yıldır yurt dışında." Hikâyenin geri kalan kısmını ona daha sonra anlatırdı, Honoria ve arkadaşının önünde olmazdı.

"Anlıyorum," dedi Bayan Wetherby, sessizliğin konuyu kurcalamaması için bir ipucu olduğunu düşünerek. Birkaç kez boğazını temizledikten sonra, ilk fincanı ve tabağını

Honoria'ya verdi. "Ve sizin için de bir tane," diye mırıldandı ikinci fincanı Bayan Royle'a uzatarak.

Her ikisi de ona teşekkür ettiler ve kâhya kadın Marcus'a fincanını vermek için durdu. Ama sonra Honoria'ya döndü. "Hepsini içmesi için gerekeni yapın, olur mu?"

Honoria gülümsedi. "Kesinlikle."

Bayan Wetherby eğilerek yüksek sesle fısıldadı, "Centilmenler çok kötü hastalar oluyorlar."

"Bunu duymuştum," dedi Marcus.

Kâhyası ona muzip bir bakış attı ve reverans yaparak odadan çıktı.

Ziyaretin geri kalan kısmı olaysız geçti. Çaylarını içtiler (Honoria'nın ısrarıyla Marcus iki fincan içti), bisküvilerini yediler ve Marcus çok uzun öksürüp Honoria yatağına dönmesi için ısrar edinceye kadar, çeşitli hoş konulardan söz ettiler.

"Zaten gitme zamanımız geldi," dedi Honoria, Bayan Royle'la birlikte ayağa kalkarak.

"Eminim Bayan Royle dönüşümüzü dört gözle bekliyordur." Marcus başıyla onayladı ve kendileri yüzünden ayakta kalmaması için ısrar ettiklerinde, gülümseyerek teşekkür etti. Gerçekten de kendisini berbat hissediyordu ama gururunu bir yana bırakarak odasına çıkarılmak da istemiyordu.

Kuşkusuz bunu iki leydi de gittikten sonra yapabilirdi.

İniltisini zapt etti. Hasta olmaktan nefret ediyordu.

Arabaya bindiklerinde, Honoria kendisini bırakarak arkasına yaslandı ve gevşedi. Marcus hasta görünüyordu fakat bu bir haftalık dinlenme ve et suyu çorbayla iyileş-

meyecek bir şey değildi. Huzurlu anları birdenbire Cecily'nin konuşmasıyla kesildi. "Bir ay."

Honoria baktı. "Anlayamadım?"

"Bu benim tahminim." Cecily işaret parmağını kaldırdı, küçük bir daire şeklinde çevirdi, sonra pat diye dümdüz uzattı. "Lord Chatteris evlenme teklif etmeden önce bir ay."

"Kime?" diye sordu Honoria, yaşadığı şoku saklamaya çalışarak. Marcus, Cecily için hiçbir belirgin tercih göstermemişti ve daha da önemlisi, bu kadar kendini beğenmiş davranmak Cecily'ye pek uymuyordu.

"Sana, seni budala."

Honoria şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Oh," dedi büyük bir şiddetle. "Oh. Oh. Oh. Oh, hayır."

Cecily gülümsedi.

"Hayır, hayır." Honoria duraksadı. "Hayır," dedi gene. "Oh, hayır."

"Hatta bahse girmeye bile hazırım," dedi Cecily gözlerini açarak. "Sen sezonun sonunda evlenmiş olacaksın."

"Umarım," dedi Honoria nihayet sözcüklerini bularak, "ama bu Lord Chatteris'le olmayacak."

"Şimdi Lord Chatteris oldu, öyle mi? Orada olduğumuz süre boyunca onu ismiyle çağırdığını fark etmedim sanma."

"Ben onu öyle tanıyorum," diye itiraz etti Honoria. "Onu altı yaşından beri tanıyorum."

"Bu doğru olsa da siz ikiniz... Nasıl söylesem?" Cecily dudaklarını büzdü ve bakışlarını arabanın tavanına doğru kaldırdı. "Zaten evliymişsiniz gibi davranıyorsunuz."

"Saçmalama."

"Doğruyu söylüyorum," dedi Cecily, kendinden son derece memnun görünüyordu. Kıkırdadı. "Diğerlerine söyleyinceye kadar bekle."

Honoria neredeyse yerinden zıpladı. "Sakın ha!"

"Bana öyle geliyor ki fazla tepki gösteriyorsun."

"Lütfen Cecily, seni temin ederim Lord Chatteris'la aramızda aşk falan yok ve sana söz veriyorum hiçbir zaman evlenmeyeceğiz. Dedikodu yaymak benim hayatımı sefil etmekten başka bir işe yaramaz."

Cecily başını yana yatırdı. "Sevgi yok mu?"

"Şimdi de benim sözlerimi çarpıtıyorsun. Tabii ki onunla ilgileniyorum. O benim için kardeş *gibiydi*."

"Pekâlâ," diye kabul etti Cecily. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teş- "

"*Ta ki* siz nişanlanıncaya kadar. Ve sonra dinleyecek herkese bağırarak söyleyeceğim: Ben bunu tahmin etmiştim!"

Honoria yanıtlama zahmetine bile girmedi. Neticede nişan falan olmayacaktı. Ama Marcus için ilk kez kardeşim gibiydi dediğini daha sonra fark edecekti.

Geçmiş zaman.

Peki artık kardeş gibi değilse, o zaman neydi?

www.roche.com.tr

Yedi

Honoria ertesi gün Londra'ya döndü. Sezonun başlamasına daha bir ay vardı ama hazırlık için bir sürü şey yapmak gerekiyordu. Honoria'nın dönüşünün ilk akşamı ziyarete gelen, yakınlarda evlenmiş kuzini Marigold'a göre, şimdi pembe revaçtaydı ancak bir kadın terzisine gidildiğinde çuhaçiçeği, gelincik veya yakut rengi demeye özen göstermek gerekiyordu. Buna ilave olarak, sadece bilezik takmak gerekiyordu. Hiç kimse bunlar olmadan yapamaz diye temin etti Marigold.

Bu Marigold'un moda önerilerinin sadece başlangıcı olduğundan, Honoria o hafta daha sonra terziye gitmeyi planladı. Ama daha en sevdiği pembe tonunu (çuha çiçeği, her şeyi sade tutmak için idealdi) seçmekten fazla bir şey yapamadan, Fensmore'dan onun adına bir mektup geldi.

Honoria Marcus'tan olduğunu tahmin ederek mektubu sabırsızlıkla açtı, onun kendisine yazmak için vakit ayırdığına şaşırmıştı. Ama katlanmış tek sayfayı açtığında, yazı Marcus'ın elinden çıkamayacak kadar kadınsı geldi.

Kaygıyla kaşlarını çatarak mektubu okumak için oturdu.

Sevgili Leydi Honoria,

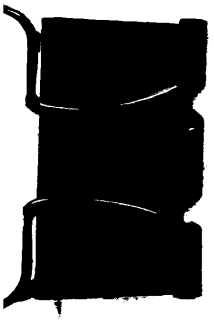
Size yazma cesaretini gösterdiğim için beni bağışlayın ama başka kime başvuracağımı bilemedim. Lord Chatteris iyi değil. Üç gündür ateşi var ve dün gece baygın gibiydi. Doktor her öğleden sonra uğruyor ama bekleyip görmekten başka bir şey tavsiye etmiyor

Sizin de bildiğiniz gibi, kontun ailesi yok. Ama ben birisine bildirmem gerektiğini düşündüm ve kont her zaman sizin ailenizden çok söz ederdi.

Saygılarımla,

Bayan Wetherby

Kont Chatteris'in Kâhyası

"Ah, hayır," diye mırıldandı Honoria, gözleri bulanıncaya kadar mektuba bakarak. Bu nasıl olabilirdi? Fensmore'dan ayrıldığında, Marcus'ın berbat bir öksürüğü vardı, evet ama... Durumunda bu kadar sert bir şekilde kötüye döneceğini belli edecek hiçbir şey yoktu.

Peki ya Bayan Wetherby kendisine mektup yollayarak ne demek istiyordu? Sadece Marcus'ın durumunu mu bildiriyordu, yoksa incelikle kendisinden Fensmore'a gitmesini mi istiyordu? Ve eğer ikincisiyse, bu Marcus'ın durumunun vahim olduğu anlamına mı geliyordu?

"Anne!" diye seslendi Honoria. Düşünmeden ayağa kalktı ve evin içinde yürümeye başladı. Kalbi küt küt atıyordu, daha hızlı hareket etmeye başladı. Sesi de daha yüksek çıkıyordu.

"Anne!"

"Honoria?" Leydi Winstead merdivenin tepesinde göründü, en sevdiği Çin ipeğinden yelpazesiyle yelpazeleniyordu. "Bu kadar önemli mesele ne olabilir? Terziyle alakalı bir sorun mu var? Marigold'la gitmeyi planladığını sanıyordum."

"Hayır, hayır, konu bu değil," dedi Honoria merdivenlerden yukarı koşturarak. "Konu Marcus."

"Marcus Holroyd mu?"

"Evet. Kâhyasından bir mektup aldım."

"Onun kâhyasından mı? Neden o- "

"Marcus'ı Cambridge'de görmüştüm, hatırlıyor musun? Sana bahsetmiştim- "

"Evet, evet." Annesi gülümsedi. "Ona rastlaman ne hoş bir tesadüf. Bayan Royle bana bununla ilgili bir not yazdı. Sanırım Marcus'ın kızına evlenme teklif etmesini umuyor."

"Anne, işte, lütfen oku şunu." Honoria Bayan Wetherby'nın mektubunu uzattı. "Çok hastaymış."

Leydi Winstead kısa mektubu hızla okurken ağzı endişeli bir ifadeyle gerilmişti. "Tanrım. Bu gerçekten çok kötü bir haber."

Honoria elini annesinin koluna koydu, durumun vahametini vurgulamaya çalışıyordu. "Fensmore'a gitmeliyiz. Hemen."

Leydi Winstead şaşkınlık içinde baktı. "Biz mi?"

"Başka kimsesi yok."

"Bu doğru olamaz."

"Öyle," diye ısrar etti Honoria. "Daniel'la ikisi Eton'da okurlarken bizimle kalmaya ne kadar sık geldiğini unuttun

mu? Çünkü başka gidecek yeri yoktu. Babasıyla ikisinin iyi geçindiğini pek sanmıyorum."

"Bilemiyorum, bu bana çok cüretkârca geliyor. " Annesi kaşlarını çattı. "Biz ailesinden değiliz."

"Onun *ailesi yok*!"

Leydi Winstead alt dudağını ısırdı. "Çok iyi bir çocuktu ama ben sanmıyorum ki... "

Honoria ellerini kalçalarına koydu. "Eğer benimle gelmezsen, yalnız gideceğim."

"Honoria!" Leydi Winstead dehşetle geriledi ve konuşmada ilk kez solgun gözlerinde bir kıvılcım alevlendi. "Öyle bir şey yapmayacaksın. İtibarın beş paralık olur."

"Ölüyor olabilir."

"O kadar ciddi olmadığından eminim."

Honoria ellerini birbirine kenetledi. Titremeye başlamışlardı ve parmakları son derece soğuk geliyordu. "Öyle olmasaydı kâhyasının bana yazacağını hiç sanmıyorum."

"Of, tamam," dedi Leydi Winstead hafifçe içini çekerek "Yarın yola çıkacağız."

Honoria başını salladı. "Bugün."

"Bugün mü? Honoria, böyle yolculuklar için planlama gerektiğini biliyorsun. Ben muhtemelen- "

"Bugün anne. Kaybedecek zaman yok." Honoria yeniden merdivenlerden aşağı koştururken omzunun üzerinden seslendi. "Ben arabanın hazırlanmasını halledeceğim. Bir saat içinde hazır ol!"

Ancak Leydi Winstead, tek oğlunun ülkeden sürgüne gitmesinden önce sahip olduğu heyecandan birazını göstererek bundan daha iyisini yapmıştı. Kırk beş dakika içinde hazırlanmış, çantaları toplanmış, hizmetçisinin eşliğinde konuk odasının önünde Honoria'yı bekliyordu.

Beş dakika sonra yola çıkmışlardı.

Kuzey Cambridgeshire'a yolculuk bir günde yapılabiliyordu ve bu yüzden Winstead arabası Fensmore'un önünde durduğunda gece yarısına yaklaşıyordu. Leydi Winstead Saffron Walden'ın biraz kuzeyinde uyuyakalmıştı ama Honoria tamamen uyanıktı. Fensmore'a giden uzun yola saptıkları andan itibaren, gergin ve tetikte bir ruh haline bürünmüş ve tüm yapabildiği kapı kolunu sımsıkı tutmak olmuştu. Nihayet durdukları zaman, kimsenin yardıma gelmesini beklemedi. Hemen kapıyı iterek açtı, aşağı atladı ve aceleyle ön basamaklara koşturdu.

Ev sessizdi. Honoria nihayet bir pencerede titreşen bir mum ışığı gördüğü ve aceleyle yaklaşan ayak seslerini duyduğunda, en az beş dakikayı kapı tokmağını vurarak geçirmişti.

Kapıyı baş uşak açtı -Honoria adamın ismini hatırlayamamıştı- ve tek söz edemeden, Honoria konuştu. "Bayan Wetherby bana yazarak kontun durumunu bildirdi. Kontu hemen görmem gerekiyor."

Uşak hafifçe geri çekildi, tavrı işvereni gibi mağrur ve aristokrattı. "Korkarım bu mümkün değil."

Honoria destek almak için kapıya tutunmak zorunda kaldı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye fısıldadı. Kuşkusuz Bayan Wetherby'ın kendisine yazmasından bu yana geçen kısa sürede Marcus ateşe dayanamamış olamazdı.

"Kont uyuyor," diye yanıtladı uşak haşin bir ifadeyle. "Gecenin bu vaktinde onu uyandırmayacağım."

Honoria'nın içini bir ferahlama kapladı. "Şükürler olsun," dedi hararetle, uzanıp uşağın elini tutarak. "Şimdi

onu görmem lazım, lütfen. Onu rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Uşak onun elinin kendi elinde olmasıyla belli belirsiz telaşlanmıştı. "Bu saatte onu görmenize izin veremem. Bana daha isminizi bile vermediğinizi hatırlatmak isterim."

Honoria gözlerini kırpıştırdı. Fensmore'da ziyaretler bu kadar yaygın mıydı da uşak bir haftadan kısa süre önce yaptığı ziyareti hatırlamıyordu? Sonra adamın karanlıkta gözlerini kıstığını fark etti. Tanrım, muhtemelen net olarak göremiyordu. "Lütfen özrümü kabul edin," dedi en yatıştırıcı sesiyle. "Ben Leydi Honoria Smythe-Smith, annem Kontes Winstead hizmetçisiyle birlikte arabada bekliyor. Belki biri ona yardım edebilir."

Uşağın kırışık yüzünde muazzam bir değişiklik oldu. "Leydi Honoria!" diye bağırdı. "Bağışlayın beni. Karanlıkta sizi tanıyamadım. Lütfen içeri girin, buyurun."

Uşak onu kolundan tutarak içeri götürdü. Honoria uşağın kendisini yönlendirmesine izin verdi, adımlarını yavaşlatarak arkasına döndü ve arabaya baktı. "Annem..."

"Onun tüm olası ihtiyaçlarıyla bir hizmetkârın ilgilenmesini sağlayacağım," diye güvence verdi uşak "Ama sizi derhal bir odaya yerleştirmeliyiz. Hazır bir odamız yok ama kısa sürede hazırlanmaya müsait birkaç odamız var." Bir kapıda durdu, eğildi ve birkaç kez bir ipi çekti. "Hizmetkârlar birazdan yataktan kalkıp gelmiş olurlar."

"Lütfen onları benim için uyandırmayın," dedi Honoria ama bunun için çok geç olduğunu tahmin ediyordu. "Bayan Wetherby'yle görüşmem mümkün mü? Onu uyandırmaktan nefret ediyorum fakat bu son derece önem taşıyor."

"Elbette, elbette," diye temin etti uşak, Honoria'yı hâlâ evin daha iç kısmına doğru yönlendirirken.

"Ve annem..." dedi Honoria geriye doğru sinirli bir bakış atarak. Leydi Winstead başlangıçtaki itirazlarından sonra, gün boyunca hayret verecek kadar iyi bir destek olmuştu. Honoria onu arabada uyurken bırakmak istemiyordu. Sürücü ve seyisler onu asla yalnız bırakmazlardı ve tabii ki oda hizmetçisi de karşı koltukta oturuyor, o da uyukluyordu ama gene de bu doğru görünmüyordu.

"Sizi Bayan Wetherby'ye götürür götürmez onu karşılayacağım," dedi uşak.

"Teşekkür ederim, ee..." Adamın ismini bilmemek garip gelmişti.

"Springpeace, leydim." Honoria'nın elini iki elinin içine aldı ve sıktı. Elleri nemli ve tutuşu kararsızdı ama dokunuşunda bir aciliyet vardı. Minnet de. Bakışlarını kaldırdı, koyu renk gözleri Honoria'nınkilerle karşılaştı. "Burada olmanızdan çok memnun olduğumu söylemek isterim leydim."

On dakika sonra, Bayan Wetherby Honoria'yla birlikte Marcus'ın oda kapısının dışında duruyordu. "Onu böyle bir durumda görmeniz kontun hoşuna gider mi bilmiyorum," dedi kâhya kadın, "ama onu görmek için o kadar uzaktan geldiğinizi görünce... "

"Onu rahatsız etmeyeceğim," diye güvence verdi Honoria. "Onun iyi olduğunu görmeye ihtiyaç duyuyorum."

Bayan Wetherby yutkunarak ona samimiyetle baktı. "İyi değil, hanımefendi. Bunun için hazır olmalısınız."

"B-ben 'iyi' demek istemedim," dedi Honoria tered-

dütle. "Demek istedim ki... Ah, ne demek istediğimi bilmiyorum, sadece- "

Kâhya kadın elini hafifçe Honoria'nın koluna koydu. "Anlıyorum. Dünden, size yazdığım zamandan biraz daha iyi."

Honoria başını sallayarak onayladı ama hâlâ gergindi, çünkü bu Marcus'ın daha önce ölümün eşiğine geldiğini biliyordu. Ve yeniden o noktaya gelmeyeceğini düşünmek için hiçbir sebep yoktu.

Bayan Wetherby odaya girerlerken işaret parmağını dudaklarına götürerek Honoria'ya sessiz olmasını işaret etti. Kapı tokmağını yavaş yavaş çevirdi ve menteşeleri gıcırdatmadan sessizce kapıyı itip açtı.

"Uyuyor," diye fısıldadı Bayan Wetherby.

Honoria başını salladı, loş ışıkta gözlerini kırpıştırarak ilerledi. İçerisi çok sıcak, hava ağır ve yoğundu. "Ona sıcak gelmiyor mudur?" diye fısıldadı Bayan Wetherby'ye. Havasız odada zorla nefes alıyor, Marcus battaniyeler ve yorganlardan bir yığının altına gömülmüş gibi görünüyordu.

"Doktor öyle yapmamızı söyledi," diye yanıtladı Bayan Wetherby. "Hiçbir koşulda üşümesine izin yok."

Honoria yakasını gevşetmenin bir yolu olmasını dileyerek günlük elbisesinin boynunu çekiştirdi. Tanrım, kendisi bu kadar rahatsız oluyorsa, o zaman Marcus acı çekiyor olmalıydı. Böyle bir sıcakta sarılıp sarmalanmış olmanın sağlıklı olduğunu hayal bile edemiyordu.

Ama Marcus'a aşırı sıcak geliyorsa bile, en azından uyuyordu. Nefesi normal geliyordu veya en azından Honoria normal olduğunu düşünüyordu. Biraz daha yaklaşarak eğildi. Marcus korkunç terlemiş görünüyordu. Yüzünün

sadece bir tarafını görebiliyordu fakat teni olağandışı bir şekilde parlıyordu.

"Bence gerçekten bu kadar fazla battaniyenin altında olmaması gerekir," diye fısıldadı Honoria.

Bayan Wetherby çaresizlik içinde hafifçe omzunu silkti. "Doktor çok açıktı."

Honoria bacakları yatağın kenarına değene kadar yaklaştı. "Rahat görünmüyor."

"Biliyorum," diye kabul etti Bayan Wetherby. Honoria bir-iki santim bile olsa, örtüleri geri çekip çekemeyeceğini anlamak için kararsızca elini uzattı. En üstteki yorganı kenarından tutarak yavaşça çekti ve sonra-

"Aaaaaah!"

Honoria çığlık atarak geriye sıçrayıp Bayan Wetherby'nın kolunu yakaladı. Marcus fırlayarak neredeyse oturma pozisyonuna geçmiş, çılgın gibi etrafına bakınıyordu.

Ve üstünde hiçbir şey yok gibi görünüyordu. En azından Honoria'nın görebildiği kısmında, belden yukarısında bir şey yoktu. "Tamam, tamam, bir şey yok," dedi ama sesinde güvenden eser yoktu. Kendisine bir şey yokmuş gibi gelmiyordu ve nasıl aksini düşünüyormuş gibi dillendireceğini bilemiyordu.

Marcus zorla nefes alıyordu ve korkunç haldeydi, dahası gözleri kendisine odaklanmış gibi görünmüyordu. Aslında kendisinin orada olduğunun farkında olduğundan bile emin değildi. Sanki bir şey arıyormuş gibi kafasını öne arkaya çevirdikten sonra garip bir şekilde sallamaya başladı. Zorla olmasına rağmen, "Hayır," dedi. Sesi öfkeli değil, sadece üzgündü. "Hayır."

"Uyanık değil," dedi Bayan Wetherby usulca.

Honoria hafifçe başını salladı, üstlendiği şeyin büyüklüğünü nihayet idrak etmişti. Hastalık konusunda hiçbir şey bilmiyordu ve ateşi olan birine nasıl bakılacağından kesinlikle emin değildi.

Bunun için mi gelmişti? Ona bakmak için mi? Bayan Wetherby'nın mesajını okuduktan sonra endişeden öylesine deliye dönmüştü ki tek düşünebildiği sadece onu kendi gözleriyle görmek olmuştu. Bu halde olabileceğini düşünememişti.

Ne kadar da aptallık etmişti. Marcus'ı görünce ne yapacağını sanmıştı ki? Arkasını dönüp eve gideceğini mi?

Ona bakması gerekecekti. Artık buradaydı ve başka bir şey yapması düşünülemezdi. Ama bu olasılık onu dehşete düşürüyordu. Ya yanlış bir şey yaparsa? Ya onu daha kötü hale getirirse?

Ama başka ne yapabilirdi ki? Marcus'ın kendisine ihtiyacı vardı. Marcus'ın kimsesi yoktu ve Honoria bunu şimdiye dek hiç fark etmediği için şaşkındı - ve biraz utanmıştı.

"Ben onunla kalacağım," dedi Honoria.

"Ah, hayır hanımefendi, yapamazsınız. Bu olmaz- "

"Yanında birisinin olması gerekiyor," dedi Honoria kesin olarak. "Yalnız kalmamalı." Kâhya kadını kolundan tutarak odanın öbür tarafına götürdü. Marcus'ın yakınında bir konuşma yapmak imkânsızdı. Marcus yeniden yatmıştı, ama öylesine şiddetle bir o yana bir bu yana dönüyordu ki Honoria ona her baktığında korkuyordu.

"Ben kalacağım," dedi Bayan Wetherby. Ama sesi gerçekten istiyormuş gibi gelmiyordu.

"Sizin onun yanında zaten çok uzun zaman geçirdiği-

nizi tahmin ediyorum," dedi Honoria. "Nöbeti ben devralacağım. Sizin dinlenmeniz lazım."

Bayan Wetherby minnetle başını salladı ve koridora açılan kapıya ulaştığında, "Kimse tek kelime etmeyecek," dedi. "Sizin odada kalmanızla alakalı. Size söz veriyorum, Fensmore'daki hiç kimse tek söz etmeyecek."

Honoria ona güven verdiğini umduğu bir tebessümle gülümsedi. "Annem burada, Fensmore'da. Bu dedikoduları önlemeye yeterli olsa gerek."

Bayan Wetherby başıyla selam vererek odadan dışarı süzüldü ve Honoria ayak sesleri kesilip etraf sessizleşinceye kadar dinledi.

"Ah, Marcus," dedi usulca, yavaşça tekrar yanına giderek. "Ne oldu sana böyle?" Ona dokunmak için uzandı, sonra yapmamasının daha iyi olacağını düşündü. Bu yakışık almazdı ve ayrıca onu şimdiye dek yaptığından daha fazla rahatsız etmek istemiyordu.

Marcus tek kolunu örtülerin altından çıkardı, yan tarafına dönüp serbest kolunu yorganın üstüne uzattı. Honoria onun bu kadar kaslı olduğunu fark etmemişti. Kuvvetli olduğunu tabii ki biliyordu. Bu belliydi. Honoria bir an durup düşündü. Aslında belli değildi. Marcus'ı bir şey kaldırırken en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Ama kuvvetli görünüyordu. Sadece onun böyle bir görünümü vardı. Kudretli. Her erkek böyle olmuyordu. Aslında, çoğu değildi, en azından Honoria'nın tanıdıklarından çoğu.

Yine de bir kolundaki kasların bu kadar belirgin olduğunu fark etmemişti.

İlginçti.

Biraz daha öne eğilerek başını yana eğdi, ardından mumu yavaşça ileri tuttu. Omuzdaki şu kasa ne deniyordu acaba? Marcus'ınki gerçekten çok güzeldi.

Soluğunu tuttu, düşüncelerinin yakışıksızlığı yüzünden dehşete düşerek bir adım geriledi. Zavallı adamı arzuyla süzmek için burada değildi, ona bakmak için buradaydı. Dahası, eğer birisini arzuyla süzecekse, bu kesinlikle Marcus Holroyd olmamalıydı.

Birkaç metre ötede bir sandalye vardı, tuttu ve ileri çekti. Fırlayıp hemen ona ulaşacak kadar yakın ama çırpınırken kendisine çarpamayacağı kadar uzağa yerleşti.

Marcus daha zayıf görünüyordu. Tüm yorgan ve örtülerin altında bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyordu ama kesinlikle kilo kaybetmişti. Yüzü bir deri bir kemikti ve mumun loş ışığında bile gözlerinin altındaki alışılmadık gölgeleri görebiliyordu.

Birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadan oturdu, aslında kendisini iyice aptal gibi hissediyordu. Marcus artık sakinleşmiş gibi görünüyordu; ara sıra örtülerin altında huzursuz huzursuz kıpırdanıyordu ama çoğunlukla uyuyordu.

Tanrım, çok sıcaktı. Honoria'nın üstünde hâlâ günlük elbisesi vardı, arkadan düğmeli, küçük güzel bir elbise. Tek başına içine giremeyeceği (veya çıkamayacağı) şu saçma kadın kıyafetlerinden biriydi.

Gülümsedi. Az çok Marcus'ın çizmeleri gibiydi. Erkeklerin de neredeyse kadınlar kadar modaya düşkün olduklarını bilmek hoştu.

Yine de elbisesi bir hasta odasında giymek için kesinlikle yanlış bir kıyafetti. Üst düğmelerden bir kaçını açmayı

www.roche.com.tr

başardı, düğmeleri gevşettiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştı.

"Bu sağlıklı olamaz," dedi sesli olarak, iki parmağıyla yakasını tutmuş, terli boynunu yelpazelemeye çalışarak ileri geri çekeliyordu.

Marcus'a göz attı, sesinden rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardıktan sonra, eğer birisi gelecek olursa itibarını zedelemeye yetecek kadar zaten soyunmuş olduğu için eğilip çoraplarını sıyırdı.

"Iyy." Sıkıntıyla bacaklarına baktı. Çorapları neredeyse sırılsıklam olmuştu.

Sabırla içini çekerek bir sandalyenin arkasına serdi, sonra fikrini değiştirdi. Galiba çorapları bu şekilde sergilememesi daha iyi olacaktı. Bu yüzden onları ayakkabılarının içine tıkıştırdı. Ayakta durup eteğini kavradı, bacaklarını serinletmeye çalışarak hışırtıyla ileri geri sallamaya başladı.

Bu tahammül edilmez bir şeydi. Doktorun ne dediği umurunda değildi. Bu halin sağlıklı olduğuna inanamıyordu. Marcus'ı kontrol etmek için tekrar yatağa doğru yürüyerek aniden sert bir tepki vermesi ihtimaline karşılık arada güvenli bir mesafe bıraktı.

Dikkatle, ihtiyatla elini uzattı. Ona dokunmadı ama yaklaştı. Marcus'ın yakınında hava odanın geri kalan kısmına göre en az on derece daha sıcaktı.

Marcus'ı yelpazeleyebileceği bir şey aranarak odada sağına soluna bakındı. Kahretsin, annesinin Çin ipeği yelpazelerinden birini alsaydı keşke. Annesi bu günlerde *hep* yelpazeleniyordu. Bagajına konmuş en az üç yelpaze olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Böylesi daha iyiydi, çünkü şehrin her tarafında bırakma eğilimi vardı.

Ama odada yelpazelemeye uygun hiçbir şey yoktu, bu yüzden Honoria eğilerek hafifçe Marcus'a üfledi. Marcus'ın uyanmamasını iyi bir işaret olarak kabul etti. Başarısıyla cesaret bularak (eğer gerçekten öyleyse) biraz daha kuvvetlice tekrar denedi. Marcus bu sefer biraz ürpermişti.

Honoria kaşlarını çattı, bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Eğer Marcus göründüğü kadar terliyse, onu üşütme riskine girmişti, oysa doktor buna karşı kesin olarak uyarmıştı.

Tekrar oturdu, sonra kalktı, sonra gene oturdu, eliyle sabırsızca bacağında tempo tutuyordu. O kadar kötü bir hal aldı ki hareketsiz tutmak için diğer elini neredeyse üstüne yerleştirmesi gerekecekti.

Bu saçmalıktı. Ayağa fırladı ve tekrar ona doğru yürüdü. Marcus gene kıpırdanıp duruyor, üstünden atacak gücü olmamasına rağmen, örtüsünün altında boşuna çabalıyordu.

Ona dokunmak zorundaydı. Gerçekten yapmalıydı. Teninin ne kadar sıcak olduğunu anlamanın tek yolu buydu. Bu bilgiyle ne yapacağından emin değildi fakat bunun bir önemi yoktu. Eğer kendisi Marcus'ın hemşiresiyse -ve öyle görünüyordu- onun durumuna karşı daha dikkatli olması gerekiyordu.

Öne uzanarak parmaklarıyla hafifçe omzuna dokundu. Beklediği kadar sıcak gelmemişti ama bunun sebebi kendisinin de sıcaktan kavrulması olabilirdi. Ancak Marcus terliydi ve Honoria bu mesafeden çarşaflarının sırılsıklam olduğunu görebiliyordu.

Acaba çarşafları kaldırmayı denemeli miydi? Diğer battaniyeler kalacaktı. Uzandı ve bir eliyle en üstteki yorganı

yerinde tutarak diğeriyle çarşafı çekti. Ama işe yaramadı; tüm set ona doğru kayarak gelince, Marcus'ın uzun, hafifçe bükülmüş tek bacağı meydana çıktı.

Honoria'nın dudakları aralandı. O kısmı da iyice kaslıydı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Marcus'a bakmıyordu. Yapmıyordu. Ona değildi. Kesinlikle ona değildi. Dahası Marcus dönmeden ve kendisini tamamen gözler önüne sermeden önce battaniyeyi tekrar yerine koyması gerekiyordu, çünkü iç çamaşırı giyip giymediğini bilmiyordu. Kollarında ve bacaklarında hiçbir şey yoktu, bu nedenle bu mantıklı görünüyordu...

Honoria onun karın kısmına baktı. Yapamadı. Marcus hâlâ örtülüydü tabii ki ama Honoria yanlışlıkla yatağa çarparsa...

Onu yeniden örtmeye çalışarak yorganın bir parçasını yakalayıp itti. Çarşaflarını başka birisinin değiştirmesi gerekecekti. Tanrım, çok sıcak geliyordu. Nasıl olmuştu da burası daha da fazla ısınmıştı? Belki biraz dışarı çıkabilirdi. Ya da bir pencere aralayıp yanında durabilirdi.

Eliyle yüzünün etrafındaki havayı yelpazeledi. Tekrar oturmalıydı. Gayet güzel bir koltuk vardı ve sabaha kadar orada elleri kucağında uysal uysal oturabilirdi. Sırf iyi olduğundan emin olmak için Marcus'a bir kez daha göz attı.

Mumu alarak Marcus'ın yüzüne doğru kaldırdı.

Gözleri açıktı.

Geriye doğru dikkatle bir adım attı.

Bu onun uyanık olması anlamına gelmiyor olabilirdi.

"Honoria? Sen burada ne yapıyorsun?"

Ama bu, o anlama geliyordu.

Sekiz

Marcus cehennemde gibi hissediyordu.

Hayır, daha önce cehennemdeymiş gibi geliyordu. Ve şimdi geri gelmişti ama belki de sırf ilk seferinde yeterince sıcak olmadığı için gene gidecekti.

Ne zamandan beri hasta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir gün? İki? Ateşi çıktığında... Salı mıydı? Evet, salı günüydü fakat aslında bu bir şey ifade etmiyordu, çünkü şimdi hangi gün olduğunu bilmiyordu.

Veya gece. Gece olabileceğini düşündü. Karanlık gibiydi ve kahretsin, çok sıcaktı. Aslında aşırı sıcaktan başka bir şey düşünmek çok zordu.

Belki de cehenneme gitmişti ve tüm o lanet olası yeri yanında getirmişti. Veya belki de hâlâ cehennemdeydi ama öyle bile olsa, yataklar kesinlikle rahattı.

Bu, kilisede öğrendiği her şeye aykırı görünüyordu.

Esneyerek başını tekrar yastığa koymadan önce, boynunu sola ve sağa doğru esnetti. Bu yastığı tanıyordu. Yumu-

şaktı, kaz tüyündendi ve tam doğru kalınlıktaydı. Kendi yatağında, kendi yatak odasındaydı. Ve kesinlikle geceydi. Karanlıktı. Göz kapaklarını açacak enerjiyi toparlayamasa da bunu söyleyebilirdi.

Bayan Wetherby'nin odada dolandığını duyabiliyordu. Onun hastalığı boyunca yatağının yanında olduğunu tahmin etti. Bu şaşırtmamıştı ama gene de alakası için ona minnettardı. Hastalandığını ilk hissettiğinde kendisine et suyu çorba getirmişti ve bir doktorla konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu. Birkaç kere ateşin sislerinden çıktığında Bayan Wetherby odadaydı, kendisini izliyordu.

Omzuna dokunmuştu, parmakları hafif ve yumuşaktı. Ama bu onu uyuşukluğundan uyandırmaya yeterli olmamıştı. Hareket edemiyordu. Çok yorgundu. Hiç bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Bütün vücudu ağrıyordu ve bacağı *gerçekten* acıyordu. Sadece tekrar uyumak istiyordu. Ama çok sıcaktı. Bir oda neden bu kadar sıcak tutulurdu ki?

Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi, Bayan Wetherby yorganını çekiştirdi ve Marcus mutlulukla yan tarafına dönerek sağlam bacağını örtülerin altından çıkardı. Hava! Yüce Tanrım, iyi gelmişti. Belki de örtüleri tamamen üstünden atabilirdi. Acaba çıplak yatacak olsa, Bayan Wetherby çok utanır mıydı? Muhtemelen ama eğer tıp uğruna olursa...

Ama sonra battaniyeleri yine üzerine çekmeye başladı ve Marcus son enerji kırıntılarını toparlayarak gözlerini açtı.

O Bayan Wetherby değildi.

"Honoria?" dedi kurbağa gibi bir sesle. "Senin ne işin var burada?"

Honoria sıçrayarak geriye çekilirken kulaklarını tırmalayan garip bir ses çıkardı. Marcus yeniden gözlerini kapadı. Oldukça meraklı görünmesine rağmen, Honoria'yla konuşacak enerjisi yoktu.

"Marcus?" dedi, sesi tuhaf bir şekilde telaşlıydı. "Bir şeyler söyleyebilir misin? Uyanık mısın?"

Marcus çok hafifçe evet anlamında başını salladı.

"Marcus?" Şimdi daha yakındaydı ve Marcus nefesini boynunda hissedebiliyordu. Korkunçtu. Fazla sıcak ve fazla yakındı.

"Neden buradasın?" diye sordu tekrar, ağzında sıcak şurup varmış gibi sözcükleri yuvarlıyordu. "Sen şeyde olmalıydın... " Nerede olmalıydı? Londra, diye düşündü. Bu doğru değil miydi?

"Ah, şükürler olsun." Honoria elini alnına değdirdi. Marcus'a teni sıcak gelmişti ama zaten her şey sıcaktı.

"Hon- Honor-" İsminin geri kalan kısmını söylemeyi beceremedi. Denedi; dudaklarını oynattı ve birkaç nefes daha aldı. Ama bu çaba çok fazla gelmişti, özellikle de Honoria sorusunu yanıtlayacak gibi görünmediği için. Honoria neden buradaydı?

"Çok hastaydın," dedi Honoria.

Marcus başını sallayarak onayladı. Ya da sallamış olabilirdi. En azından başını sallamayı düşünmüştü.

"Bayan Wetherby bana, Londra'ya yazdı."

Ah, demek ki sebebi buydu. Gene de çok tuhaftı.

Honoria onun elini kendi eline aldı, sinirli, titrek bir hareketle hafifçe vurdu. "Elimden geldiğince çabuk geldim. Annem de burada."

Leydi Winstead? Marcus gülümsemeye çalıştı. Leydi

Winstead'i severdi. "Sanırım hâlâ ateşin var," dedi Honoria, sesi kendinden emin değilmiş gibi geliyordu. "Alnın oldukça sıcak. Elbette bu odanın çöl kadar sıcak olduğunu söylemem gerek."

"Lütfen," diye inledi Marcus, ondan destek almak için bir kolunu ileri doğru sallayarak. Gözlerini açıp loş ışıkta kırpıştırdı. "Pencere."

Honoria başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Keşke yapabilseydim. Doktor Bayan Wetherby'ye demiş ki-"

"*Lütfen.*" Marcus yalvarıyordu, lanet olsun, ağlamak üzereymiş gibi konuşuyordu. Sadece onun kahrolası pencereyi açmasını istiyordu.

"Marcus, yapamam..." Ama kararsızdı.

"Nefes alamıyorum," dedi Honoria'ya. Ve doğrusu abarttığını hiç sanmıyordu.

"Ah, tamam," dedi Honoria aceleyle pencereye giderek. "Ama kimseye söyleme."

"Söz," diye geveledi Marcus. Bakmak için doğrulup başını çeviremedi ama gecenin yoğun sessizliğinde Honoria'nın her hareketini duyabiliyordu.

"Bayan Wetherby gayet ciddiydi," dedi perdeyi geri çekerek. "Odanın sıcak kalması gerekiyormuş."

Marcus homurdanarak elini kaldırıp önemsemez bir tavırla sallamaya çalıştı.

"Hasta bakımıyla alakalı hiçbir şey bilmiyorum ama insanın ateşi varken böyle bir sıcakta pişmesinin sağlıklı olduğunu düşünemiyorum."

Marcus daha serin havanın ilk kıpırtılarının tenine değdiğini hisseder etmez neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

"Ben hiç ateşlenmedim," dedi Honoria onun yanına

geri dönerek. "Veya en azından hatırladığım kadarıyla. Ne tuhaf değil mi?"

Marcus onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Hatta bunun ne tür bir tebessüm olduğunu bile tam olarak biliyordu - sadece hafif bir merakla, biraz utangaç. Sık sık böyle gülümserdi. Ve her seferinde, ağzının sağ tarafı çok hafifçe sol tarafından daha yukarı kayardı.

Ve Marcus şu anda bunu duyabiliyordu. Güzeldi. Ve tuhaf Honoria'yı bu kadar iyi tanıması ne garipti. Onu tabii ki neredeyse herkesten daha iyi *tanıyordu*.Ama bu birisinin tebessümünü tanımakla aynı şey değildi.

Yoksa öyle miydi?

Honoria yatağın yakınına bir sandalye çekerek oturdu. "Buraya sana bakmaya gelene kadar bu hiç mi hiç aklıma gelmemişti. Yani hiç ateşlenmediğim demek istiyorum. Annem korkunç bir şey olduğunu söylüyor."

Honoria kendisi için mi gelmişti? Marcus bunun neden bu kadar olağandışı geldiğini bilmiyordu. Fensmore'da gelecek başka kimsesi yoktu ve burada, kendi hasta odasındaydı ama yine de her nedense. . . Eh, tuhaf değildi. Şaşırtıcı da değildi. Sadece...

Beklenmedikti.

Honoria'nın her şeyi bırakıp kendisine bakmak için Fensmore'a geleceğini asla beklemezdi. Ama gene de şimdi burada olması şaşırtıcı değildi.

Neredeyse normal geliyordu.

"Pencereyi açtığın için teşekkür ederim," dedi usulca.

"Bir şey değil." Honoria gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki endişeyi saklayamadı. "Beni ikna etmen pek zor olmadı. Hayatım boyunca bu kadar sıcakta kaldığımı sanmıyorum. "

"Ben de," diyerek şakalaşmaya çalıştı Marcus.

Honoria gülümsedi ve bu sefer gerçek bir tebessümdü. "Ah, Marcus," dedi, uzanıp onun alnındaki saçları düzeltirken. Başını iki yana salladı ama neden öyle yaptığını biliyormuş gibi görünmüyordu. Kendi saçları her zamanki gibi dümdüz yüzüne düşmüştü. Ağzından uzaklaştırmaya çalışarak saçlarına üfledi fakat hemen aşağı düşüverdiler. Sonunda parmaklarını geçirerek uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırdı.

Tekrar yüzüne düştü.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Marcus boğuk bir sesle.

"Söyleyene bak, gözlerini açık tutamıyorsun." Honoria bir süre sustuktan sonra, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Marcus başını salladı.

"Üzgünüm. Bunu uyandığın anda sormalıydım. Fena halde susamış olmalısın."

"Sadece biraz," diye yalan söyledi Marcus.

"Bayan Wetherby bir sürahi su bıraktı," dedi Honoria arkasındaki masaya uzanarak. "Soğuk değil ama sanırım ferahlatır."

Marcus gene başını sallayarak onayladı. "Kaynamayan her şey ferahlatıcı olacaktır."

Honoria bir bardak uzattı, sonra Marcus'ın sırtüstü yatarken içemeyeceğini fark etti. "Hadi kalkmana yardım edeyim," dedi bardağı masaya geri bırakarak. Marcus'a doğru uzandı ve oturur pozisyona geçmesine yardım etti. "İşte oldu," dedi.

Marcus birkaç kez gözlerini yumup açtı, her hareketi o kadar yavaştı ki gözlerini tekrar açıp açamayacağından

emin olamıyordu. Üstü çıplaktı. Marcus'ın bunu daha yeni fark etmesi ne kadar komikti. Daha da komik olan, Honoria'nın genç kızlık mahcubiyeti için hiçbir endişe aklına gelmiyordu.

Kızarmış olabilirdi ama oda bunu görmek için fazla karanlıktı. Yine de önemli değildi. Bu Honoria'ydı. Güvenilir, iyi biriydi. Mantıklıydı. Yarı çıplak haliyle onu sonsuza dek yaralamış olamazdı.

Bir yudum su aldı, sonra bir yudum daha alırken bir kısmının çenesine sızdığını hemen hemen hiç fark etmedi. Tanrım, su ağzına çok güzel bir his veriyordu. Dili nasıl da sertleşmiş ve kurumuştu.

Honoria hafifçe mırıldanır gibi bir ses çıkardı, sonra öne doğru uzanarak eliyle Marcus'ın tenindeki nemi sildi. "Üzgünüm," dedi. "Mendilim yok."

Marcus yavaş yavaş başını salladı, içindeki bir şeyler Honoria'nın parmaklarının teninde bıraktığı hissi ezberliyordu. "Sen daha önce de buradaydın," dedi Marcus.

Honoria ona sorgulayarak baktı.

"Bana dokundun. Omzuma. "

Honoria'nın dudaklarında hafif bir tebessüm titreşti. "Bu sadece birkaç dakika önceydi."

"Öyle mi?" Marcus bunu düşündü. "Ya."

"Ben birkaç saattir buradayım," dedi Honoria.

Marcus'ın çenesi belli belirsiz kıpırdadı. "Teşekkür ederim." Bu kendi sesi miydi? Lanet olsun, çok zayıf çıkıyordu.

"İyi olduğunu görünce ne kadar rahatladığımı sana anlatamam. Yani berbat görünüyorsun fakat öncekinden çok daha iyi görünüyorsun. Konuşuyorsun. Ve mantığın ye-

rinde." Ellerini kaldırıp asabi ve biraz fazla heyecanlı bir hareketle birbirine kenetledi. "Şu anda kendim için söyleyebileceğimden daha fazla."

"Saçmalama," dedi Marcus.

Honoria çabucak başını iki yana salladı, sonra yüzünü yana çevirdi. Ancak Marcus onun hızla gözlerini eliyle sildiğini görmüştü.

Honoria'yı ağlatmıştı. Başının hafifçe yana düştüğünü hissetti. Bunun sadece düşüncesi bile yorucuydu. Yürek sızlatıyordu. Asla Honoria'yı ağlatmak istemezdi.

Honoria... Öyle olmamalıydı... Marcus yutkundu. Onun ağlamasını istemiyordu. Bitkindi. Çok fazla şey biliyor sayılmazdı ama bunu biliyordu.

"Beni korkuttun," dedi Honoria. "Bunu yapabileceğini hiç düşünmediğine bahse girerim." Sesi sanki şakalaşmaya çalışıyor gibiydi. Gene de Marcus yaptığı çabayı takdir etti.

"Bayan Wetherby nerede?" diye sordu.

"Onu yatmaya yolladım. Yorgunluktan bitap düşmüştü."

"İyi."

"Sana çok iyi bakıyordu."

Marcus tekrar başını salladı, bu küçücük hareketi Honoria'nın görebildiğini umuyordu. Kâhya kadın en son ateşi çıktığında, yani on bir yaşındayken de ona bakmıştı. Babası odaya bir kere bile girmemiş ama Bayan Wetherby yanından ayrılmamıştı. Honoria'ya bunu veya belki de babasının Noel'den önce evden ayrıldığını, bu yüzden Bayan Wetherby'nin görev edinerek her tarafa çok fazla çoban püskülü astığını, Fensmore'un haftalarca orman gibi koktuğunu anlatmak istiyordu. Bu o güne dek geçirdiği

en güzel Noel olmuştu, ta ki ertesi yıl Smythe-Smith'lerle geçirmeye davet edildiği Noel'e kadar.

O Noel en güzeliydi. Her zaman en güzeli olacaktı.

"Biraz daha su ister misin?" diye sordu Honoria.

İstiyordu fakat doğru dürüst yutacak enerjisi olup olmadığından emin değildi.

"Ben sana yardım ederim," dedi Honoria bardağı Marcus'ın dudaklarına götürerek.

Marcus ufak bir yudum aldıktan sonra, yorgun yorgun soluğunu bıraktı. "Bacağım acıyor."

"Muhtemelen burkulma hâlâ iyileşmedi," dedi Honoria bir baş işaretiyle.

Marcus esnedi. "Biraz... fazla sıcak gibi geliyor. Biraz da şiş."

Öne eğildi, endişeyle kaşlarını çatarak elini bir kez daha Marcus'ın alnına değdirdi. "Sana gene sıcak basmaya başlamış."

Marcus gülümsemeye çalıştı. "Hiç düştüğü oldu mu?"

"Ama şimdi daha sıcaksın," dedi Honoria

"Gelip gidiyor."

"Ateş basması mı?"

Marcus evet anlamında başını salladı.

Honoria'nın dudakları gerildi, hiç olmadığı kadar olgun görünüyordu. Yaşlı değildi; yaşlı görünme olasılığı yoktu. Ama endişeli görünüyordu. Saçlarının görüntüsü aynıydı, her zamanki gevşek topuzuyla toplanmıştı. Ve tamamen kendine has o canlı hafif yürüyüşüyle aynı şekilde hareket ediyordu.

Ama gözleri farklıydı. Nedense daha koyuydu. Endişeden dolayı gergin bakıyordu. Marcus bundan hoşlanmadı.

"Biraz daha su alabilir miyim?" diye sordu. Bu kadar susadığını hiç hatırlamıyordu.

"Elbette," dedi Honoria hemen, sonra da sürahiden bardağa biraz daha su doldurdu.

Marcus bir kez daha fazla hızlı içti ama bu sefer ağzını elinin tersiyle sildi. "Muhtemelen geri gelecek," diye uyardı Honoria'yı.

"Ateş." Honoria bu sefer söylediğinde, bir soru değildi.

Marcus başını salladı. "Bilmen gerekir diye düşündüm."

"Anlamıyorum," dedi Honoria Marcus'ın titreyen elinden bardağı alırken. "Seni son gördüğümde gayet iyiydin."

Marcus tek kaşını kaldırmaya çalıştı. Başarıp başarmadığından emin değildi.

"Ah, pekâlâ," diye düzeltti Honoria. "Tam olarak iyi değildin ama düzeliyordun, bu belliydi."

"Öksürüğüm vardı," diye hatırlattı Marcus.

"Biliyorum. Ama ben sadece düşünmüyorum..." Honoria kendini küçümser bir şekilde hafifçe homurdandı ve başını iki yana salladı. "Ne diyorum ben? Hastalık hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hatta sana bakabileceğimi neden düşündüğümü bile bilmiyorum. Aslında hiç düşünmedim."

Honoria'nın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu fakat bazı açıklanamayan nedenlerle, bu Marcus'ı mutlu ediyordu.

Honoria onun yanındaki koltuğa oturdu. "Sadece geldim. Bayan Wetherby'nın mektubunu aldım ve sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gerçeğini durup düşünmedim bile. Sadece geldim."

"Yardım ediyorsun," diye fısıldadı Marcus. Ve ediyordu.

Daha şimdiden kendisini daha iyi hissediyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Dokuz

Honoria ertesi sabah ağrıyla uyandı. Boynu tutulmuştu, sırtı ağrıyordu ve sol ayağı tamamen uyuşmuştu. Sıcak basmıştı ve ter içindeydi, dahası kendisini son derece çirkin hissediyordu. Muhtemelen kokuyordu. Ve koku derken söylemek istediği-

Ah, kendisi nasıl koktuğunu gayet iyi biliyordu ve beş metre yakınına gelen herkes öğrenecekti.

Marcus uykuya daldıktan sonra pencereyi kapamıştı, çünkü açık bırakacak kadar kendinden emin değildi.

Ayağını oynatırken küçük iğneler gibi saplanan acıyla yüzünü buruşturdu. Lanet olsun, ayağının uyuşmasından nefret ediyordu. Eğilip dolaşımı yeniden başlatmak için ayağını sıktı ama bu sadece tüm alt bacağını tutulmuş gibi hissetmesine sebep oldu.

Bir esneme ve iniltiyle kendini ayağa kalmaya zorlarken, eklemlerinden gelen uğursuz sesleri duymazdan gelmeye çalıştı. İnsanların sandalyede uyumamasının bir

sebebi var, diye karar verdi. Eğer bu gece de hâlâ burada olursa, yere yığılacaktı.

Yarı yürüyüp yarı topallayarak pencereye doğru ilerledi, perdeleri çekmek ve içeri hiç olmazsa birazcık güneş ışığı girmesini sağlamak için can atıyordu. Marcus uyuyordu, bu yüzden fazla aydınlık olmasını istemiyordu fakat onu görmek için oldukça sabırsızlanıyordu.

Perdenin bir kanadını çektiğinde, sel gibi süzülen erken sabah aydınlığıyla gözlerini kırpıştırdı. Şafak vaktinden bu yana fazla zaman geçmiş olamazdı; gökyüzünde hâlâ pembe ve şeftali rengi öbekler vardı ve çayırlarda yavaş yavaş sabah sisi süzülüyordu.

Dışarısı çok güzeldi, hava taze ve yumuşaktı, Honoria pencereyi araladı, hatta sadece serin nemi solumak için küçük aralıktan burnunu çıkardı.

Ama yapacak bir işi vardı. Bu yüzden bir adım geri çekildi ve Marcus'ın alnına elini koyup yeniden ateşlenip ateşlenmediğini kontrol etmek için tüm kararlılığıyla arkasına döndü. Ama daha iki adımdan fazla atmamıştı ki Marcus uykusunda döndü ve-

Tanrım, dün gece de yüzü bu kadar kırmızı mıydı?

Hâlâ karıncalanan sol ayağı üzerinde tökezleyerek, aceleyle Marcus'ın yanına gitti. Berbat görünüyordu - kızarmıştı, ona dokunduğunda teni kuru ve kavrulmuş gibi geldi.

Ve sıcaktı. Korkutacak kadar sıcak.

Honoria hemen su sürahisine koştu. Hiç havlu ya da mendil görmemişti, bu yüzden ellerini sürahiye batırdıktan sonra Marcus'ın yanaklarına koyarak serinletmeye çalıştı. Ama belli ki bu makul bir çözüm olmayacaktı, bu

yüzden çekmecelere koşturdu, sırayla çekmeceleri açıp kapayarak sonunda mendil olduğunu düşündüğü bir şeyler buldu. Bunların tamamen başka bir şey olduğunu ancak su sürahisine batırmak için bir tanesini silkelediği zaman fark etti.

Tanrım. Marcus'ın yüzüne neredeyse iç çamaşırlarını koymak üzereydi.

Yüzü kızararak fazla suyunu sıktı ve aceleyle onu yanına döndü. Bir özür geveledi ve ıslak kumaşı Marcus'ın alnına bastırdı.

Marcus hemen bir o yana bir bu yana dönmeye başladı, garip, kaygı veren sesler çıkarıyordu - homurtular, yarım sözcükler ve başı sonu olmayan cümleler. Honoria, "Dur," ve "Hayır," sözcüklerini duydu fakat aynı zamanda "Rahatlatmak," "Maymunbalığı," ve "Yaya köprüsü" sözcüklerini de duymuş olabilirdi.

Yine de "Daniel" dediğini kesinlikle duymuştu.

Gözyaşlarını tutarak, su dolu sürahiyi yakına getirmek için bir an Marcus'ın yanından ayrıldı. Geri döndüğünde bezi Marcus'ın yüzünden düşürmüştü ve tekrar koymaya çalıştığında Honoria'yı iterek uzaklaştırdı.

"Marcus," dedi Honoria sertçe, "yardım etmeme izin vermen gerekiyor."

Ama Marcus onunla mücadele ederek karşı koyuyor, kıvranarak bir o yana bir bu yana dönüyordu. Sonunda Honoria onu sabit tutmak için neredeyse üstüne oturdu. Marcus vücudunu yükselterek karşı koyunca, "Kes şunu," diye payladı ve koluyla onun omuzlarından birini bastırarak sabitledi.

Marcus aniden sıçrayınca kafaları çarpıştı. Honoria

acıyla homurdandı ama onu bırakmadı. "Ah hayır, yapmayacaksın," diyerek Marcus'ı engelledi. "Ölmeyeceksin!" Yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Onu sabit tutmak için tüm ağırlığını kullanarak kolunu su sürahisine uzatıp kumaşı tekrar ıslatmaya çalıştı. "Yarın yüzüne ne koyduğumu fark ettiğin zaman benden nefret edeceksin," dedi kumaşı pat diye yeniden alnına bastırarak. Bu kadar sert yapmak istememişti fakat Marcus yumuşak davranması için hiç yardımcı olmuyordu.

"Sakin ol," dedi usulca, kumaşı boynuna indirerek. "Seni temin ederim sakin olursan çok daha iyi hissedeceksin." Kumaşı tekrar suya batırdı.

Daha sonra ıslak kumaşı uzun süredir çıplak olmasına dikkat etmediği göğsüne koymayı başardı. Ama Marcus bundan hoşlanmış gibi görünmüyordu; sertçe geriye itince Honoria yatağın öbür ucuna yuvarlanarak gürültüyle halının üstüne düştü.

"Hayır, yapma," diye mırıldandı Honoria, tüm gücüyle geri dönerek. Ama daha yatağın etrafından dolanıp sürahiye ulaşamadan, Marcus tek bacağını örtünün altından çıkararak karnına çarptı.

Honoria tökezledi, umutsuz bir girişimle kollarını öne doğru sallayıp dengesini kazanmaya çalışırken kendisini yine yerde buldu. Hiç düşünmeden ulaşabildiği ilk nesneyi eliyle yakaladı.

Marcus çığlık attı.

Honoria kalbi üç misli hızla çarparak, şimdi Marcus'ın bacağı olduğunu fark ettiği nesneyi bıraktı. Tutunacağı bir şey olmayınca, sertçe sağ dirseğinin üzerinde tekrar yere düştü.

"Oooooffff!" diye bağırdı. Ama dirseğini sımsıkı yan tarafında tutarak bir şekilde zorla ayağa kalktı. Marcus'ın çıkardığı gürültü...

İnsanlık dışıydı.

Yatağın yanına ulaştığında, hâlâ sızlanıp inliyor, zorla nefes alıyordu - insanın acıyı geçiştirmek için yaptığı türden kesik kesik, sık nefesler alıyordu.

"Neyin var?" diye fısıldadı Honoria. Bu ateşten değildi. Daha vahim bir şeydi.

Bacağı. Marcus'ın bacağını yakaladı.

O zaman elinin yapış yapış olduğunu fark etti.

Hala dirseğini tutarak serbest elini döndürdü, avucu ortaya çıkana kadar çevirdi.

Kan.

"Tanrım."

Midesinde huzursuz bir duyguyla ona baktı. Marcus bacağını tekrar örtünün altına sokmuştu, bu yüzden dikkatle battaniyeyi kaldırarak bacağı dizine kadar açılıncaya dek geriye itti.

"Aman Tanrım!"

Baldırının yan tarafında uzun, iltihaplı derin bir yara açılmış, kan ve Honoria'nın aklına bile getirmek istemediği başka bir şey sızıyordu. Bacak fena halde şişmiş rengi değişmişti, yaranın yanındaki cildi kızarmıştı ve korkunç şekilde parlıyordu. Berbat görünüyor, çürüyen bir şeye benziyordu ve Honoria dehşet içinde Marcus'ın çürüyüp çürümediğini merak etti.

Battaniyeyi indirdi ve geriye doğru sendeledi, midesindekileri çıkarmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Aman Tanrım," dedi yeniden, başka bir şey söyleye-

mıyor, neredeyse başka hiçbir şey *düşünemiyordu*. Ateşin sebebi bu olmalıydı. Soğuk algınlığı ve öksürüğüyle hiçbir alakası yoktu.

Honoria'nın kafası karışmıştı. Marcus'ın iltihaplı bir yarası vardı. Herhalde çizmesi kesilirken olmuştu. Ama kesikle alakalı hiçbir şey söylememişti. Neden bundan bahsetmemişti? Birisine söylemiş olmalıydı. *Kendisine* söylemeliydi.

Kapının hafifçe vurulduğu duyuldu ve Bayan Wetherby başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı? Büyük bir çarpma gürültüsü duydum."

"Hayır," diye cevap verdi Honoria, sesi tiz ve panik içindeydi. İçinde yükselen dehşeti bastırmaya çalışıyordu. Mantıklı olmak zorundaydı. Hiç kimseye bu şekilde yardım etmemişti. "Bacağı. Bacağını biliyor muydunuz?"

"Neden söz ediyorsunuz siz?" diye sordu Bayan Wetherby hızla Honoria'nın yanına gelerek.

"Bacağı. Korkunç iltihaplanmış. Ateşin sebebinin bu olduğundan eminim. Öyle olması gerekiyor."

"Doktor öksürükten olduğunu söyledi. O... Oh!" Honoria, Marcus'ın bacağını göstermek için battaniyeyi kaldırınca Bayan Wetherby irkildi. "Ulu Tanrım." Eliyle ağzını örterek geri çekildi. Kusacak gibi görünüyordu. "Hiç bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Bunu nasıl görmemiş olabiliriz?"

Honoria da aynı şeyi merak ediyordu ama birisini suçlama zamanı değildi. Marcus'a yardım etmek için herkesin birlikte çalışmasına gerek vardı, kimin suçlanacağını tartışmaya değil. "Doktoru çağırtmamız lazım," dedi Bayan Wetherby'ye. "Tahminime göre yaranın temizlenmesi gerekiyor."

Kâhya kadın hızla başıyla onayladı. "Doktora haber yollayacağım."

"Buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Diğer hastaları görmeye gidip gitmediğine bağlı. Eğer evdeyse, uşağın onunla birlikte dönmesi iki saatten az sürer."

"İki saat!" Honoria çığlığını bastırmak için gecikmiş bir çabayla dudağını ısırdı. Buna benzer bir şeyi hiç görmemişti ama hikayeler duymuştu. Bu insanı öldüren türde bir enfeksiyondu. Hızla. "İki saat bekleyemeyiz. Marcus'a hemen tıbbi müdahale gerekiyor."

Bayan Wetherby korkulu gözlerle ona döndü. "Bir yaranın nasıl temizleneceğini biliyor musunuz?"

"Tabii ki hayır. Ya siz?"

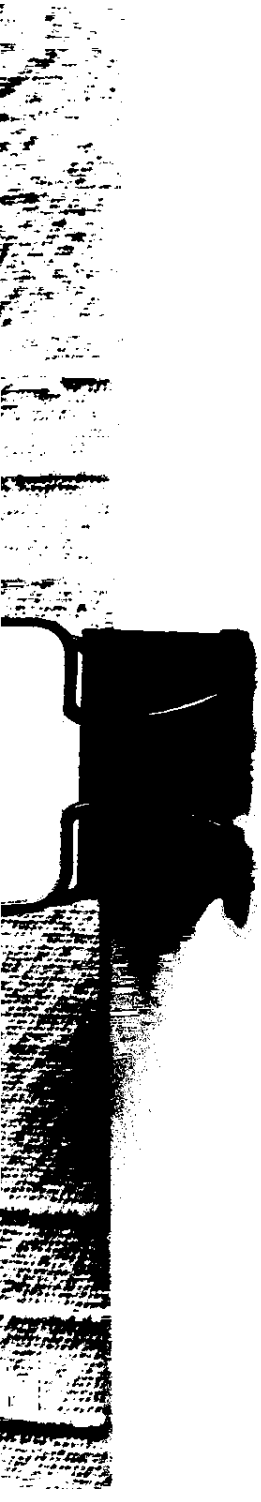
"Böyle bir şeyi değil," diye yanıtladı Bayan Wetherby, kusacakmış gibi bir ifadeyle Marcus'ın bacağını gözden geçirerek.

"Peki daha küçüğüne nasıl bakım yaparsınız?" diye sordu Honoria. "Yani yaranın demek istiyorum."

Bayan Wetherby ellerini ovuşturdu, panik içindeki gözleri Honoria'dan Marcus'a çevrildi. "Bilmiyorum," dedi kekeleyerek. "Sanırım kompres. Zehri çekip çıkaracak bir şeyler."

"Zehir mi?" diye tekrarladı Honoria. Tanrım, kulağa tam anlamıyla ortaçağa özgü gibi geliyordu. "Doktoru çağırın," dedi sesinin hissettiğinden daha kendinden emin çıkmasına çalışarak. "Derhal. Ve sonra hemen geri gelin. Sıcak suyla birlikte. Ve havlular. Ve aklınıza başka ne gelirse."

"Annenizi de getireyim mi?"

"Annem mi?" Honoria ağzı açık bakakalmıştı ama nedeni annesinin hasta odasında bulunmasında bir yanlışlık olması değildi. Daha ziyade, Bayan Wetherby neden bunu şimdi düşünmüştü? "Bilmiyorum. Sizce en iyisi neyse onu yapın fakat acele edin."

Bayan Wetherby başını sallayıp koşarak odadan çıktı.

Honoria tekrar Marcus'a baktı. Bacağı hâlâ açıktaydı, yara korkunç bir biçimde tam karşısındaydı. "Ah, Marcus," diye fısıldadı. "Bu nasıl olmuş olabilir?" Marcus'ın elini tuttu ve Marcus bu sefer elini çekmedi. Biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu; solukları birkaç dakika öncesine göre daha düzenliydi ve acaba teni daha mı az kırmızıydı?

Yoksa Honoria gerçek olmayan şeyleri görecek kadar umutsuz muydu?

"Belki öyle," dedi yüksek sesle, "ama yine de bunu umut belirtisi olarak kabul ediyorum." Kendini zorlayarak Marcus'ın bacağına daha yakından baktı. Midesi tehlikeli bir şekilde bulanıyordu ama sıkıntısını bastırdı. Yarayı temizlemeye başlaması gerekiyordu. Doktorun ne zaman gelebileceğini ancak Tanrı bilirdi ve kompresi sıcak suyla yapsa daha iyi olurdu fakat elinde olanla başlamaması için ortada bir neden yoktu.

Serinletmek için kullandığı ıslak bezi Marcus odanın karşı tarafına fırlatmıştı, bu yüzden Honoria onun şifoniyerine gidip başka bir iç çamaşırı çıkardı, oldukça yumuşak ketenden yapılmış olduklarının dışında hiçbir şeye dikkat etmemeye çalışıyordu.

Gevşek bir silindir şeklinde sardı ve bir ucunu suya batırdı. "Üzgünüm Marcus," diye fısıldadıktan sonra, ıslak kumaşı çok hafif bir şekilde yaraya değdirdi.

Marcus irkilmemişti.

Honoria tuttuğu nefesini bıraktı ve beze baktı. Marcus'ın kanıyla benek benek olmuş, ayrıca yaradan sızan iltihaptan sarılaşmıştı.

Hemşirelik becerilerine biraz daha güvenerek, bezin temiz kısmını tekrar yaraya, bu sefer ilkinden biraz daha fazla bastırdı. Görünüşe göre bu Marcus'ı fazla rahatsız etmemişti, bu yüzden bezde çok az temiz alan kalıncaya kadar, işlemi yineledi.

Endişeyle kapıya göz attı. Bayan Wetherby nerede kalmıştı? Honoria ilerleme kaydediyordu ama sıcak suyla daha iyi iş çıkaracağından emindi. Gene de madem Marcus nispeten sakin duruyordu.

Şifoniyere giderek Marcus'ın külotlarından başka bir tanesini aldı. "Seninle işim bittiğinde ne giyeceksin bilmiyorum," dedi.

Bezi suya daldırarak bu sefer daha sert bastırdı. Kanamayı kesmek için kesiklerin ve sıyrıkların üzerine bastırmak gerekiyordu, bu kadarını biliyordu. Şu anda tam olarak kanaması yoktu ama kuşkusuz baskı yapmanın bir zararı olmazdı.

Temiz bir iç çamaşırı daha bularak yeniden suya batırdı, sonra yarada kaçınması gerektiğini bildiği o kısma yaklaştırdı. En üst bölümde geri kalandan daha çirkin bir nokta vardı

Biraz daha sarı ve kesinlikle daha şişti.

Canını acıtmamaya çalışarak hafifçe değdirdi ve Marcus uykusunda homurdanmaktan başka bir şey yapmayınca, biraz daha sertçe bastırdı. "Her seferinde bir adım," diye fısıldadı, sakinleşmek için nefes almaya kendini zorlayarak. "Sadece bir adım."

Bunu yapabilirdi. Ona yardım edebilirdi. Hayır, onu düzeltebilirdi. Sanki hayatındaki her şey onu bu ana getirmiş gibiydi. "Geçen sene bu sebeple evlenmedim demek," dedi Marcus'a. "Sana bakmak için burada olamazdım o zaman." Bu konuda biraz düşündü. "Tabii o zaman sen de bu durumda olmazdın. Ama bunun üzerinde duracak değiliz."

İşine devam ederek yarayı dikkatle temizledikten sonra, durup bir o yana bir bu yana boynunu esnetti. Elindeki kumaşa göz attı. Hâlâ iğrençti fakat artık bundan rahatsız olmuyordu.

"İşte, gördüğün gibi," dedi Marcus'a. "Bu demektir ki bu konuda giderek daha iyi oluyorum."

Ayrıca, daha iyi olduğunu gerçekten düşünüyordu. Soğukkanlı ve pratik olmaya çalışıyordu ama sonra birdenbire giderek daha iyi olduğunu neşeyle açıklamasının hemen ardından, boğazından muazzam bir boğulma sesi çıktı. Kısmen soluma, kısmen berbat bir hırıltıydı ve tam anlamıyla Honoria'ya sürpriz olmuştu.

Marcus *ölebilirdi.* Bu gerçek, sarsıcı bir güçle tokat gibi indi. Marcus ölebilirdi ve kendisi gerçekten yalnız kalırdı. Gerçi son yıllarda birbirlerini pek görmemişlerdi, tabii son birkaç hafta hariç.

Ama Marcus'ın var olduğunu hep bilirdi. Marcus'ın olduğunu bilince dünya daha iyi bir yer oluyordu.

Ve şimdi ölebilirdi. Honoria onsuz kaybolurdu. Bunu nasıl olmuş da fark etmemişti?

"Honoria!"

Honoria döndü. Annesiydi, kapıdan içeri dalıyordu.

"Elimden geldiği kadar çabuk geldim," dedi Leydi

Winstead aceleyle odayı adımlayarak. O sırada Marcus'ın bacağını gördü. "Tanrım."

Honoria içinde o zorlu, hırıltılı gürültülerden bir başkasının patlak verdiğini hissetti. Annesini görmekte, annesinin Marcus'ı görmesinde bir şeyler vardı. Honoria'nın on iki yaşında olduğu ve attan düştüğü zamana benziyordu. O zaman iyi olduğunu sanmıştı; yara bere içinde ve ağrılarla, bir kayaya çarptığı yüzü kanayarak eve kadar olan yolu yürümüştü.

Sonra annesini ve annesinin yüzündeki ifadeyi görmüş, avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

Aynı şey olmuştu. Bas bas bağırmak istiyordu. Tanrım, tek istediği geri çekilmek, dönüp gitmek ve ağlamak, ağlamak ve ağlamaktı.

Ama yapamadı. Marcus'ın ona ihtiyacı vardı. Sakin ve becerikli olmasına ihtiyacı vardı. "Bayan Wetherby sıcak su getiriyor," dedi annesine.

"İyi. Bol miktarda ihtiyacımız olacak. Ve brendiye. Bir de bıçağa."

Honoria şaşkın şaşkın annesine baktı. Ne yaptığını biliyor gibi konuşuyordu. Kendi annesi.

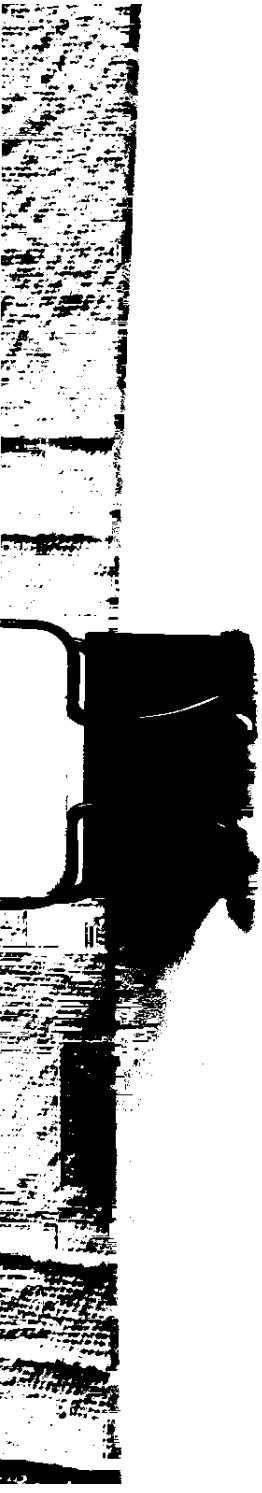
"Doktor bacağı kesmek isteyecektir," dedi Leydi Winstead tatsız bir sesle.

"*Ne*?" Bu Honoria'nın aklının ucundan bile geçmemişti.

"Ve doktor haklı olabilir."

Honoria'nın kalbi durdu sanki, ta ki annesi, "Ama henüz değil," deyinceye kadar.

Honoria şoke olarak annesine bakakaldı. Annesinin en son ne zaman bu kadar kararlılıkla konuştuğunu hatırla-

mıyordu. Daniel ülkeden kaçtığında, annesinin bir parçasını yanında götürmüştü. Tamamıyla kaybolmuş, hiçbir şeye veya kimseye, hatta kızına bile kendisini veremiyordu. Sanki herhangi bir karar almayı kendisine yediremiyor gibiydi, çünkü bunu yapmak tek oğlunun gitmesiyle, muhtemelen sonsuza dek, hayatı olduğu gibi kabul etmesi anlamına gelecekti.

Ama belki de ona tek gereken onu uyandıracak bir sebepti. Kritik bir an.

Belki de ihtiyaç duyulmaya ihtiyacı vardı.

"Geri çekil," dedi Leydi Winstead, elbisesinin kollarını sıvayarak.

Honoria yana çekilerek içinde alevlenen küçücük kıskançlık sızısını göz ardı etmeye çalıştı. Annesine ihtiyaç duyan kendisi değil miydi?

"Honoria?"

Beklentiyle bakana annesine döndü. "Üzgünüm," diye geveledi Honoria, elindeki kumaşı ona uzatarak. "Bunu ister misin?"

"Temiz bir tane olsun lütfen."

"Elbette." Honoria annesinin talimatlarını yerine getirmek için koşturarak Marcus'ın iç çamaşırlarını biraz daha tüketti.

Annesi kumaşı aldıktan sonra şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bu nedir... "

"Tek bulabildiğim buydu," diye açıkladı Honoria. "Ve zamanın hayati önem taşıdığını düşündüm."

"Öyle," diye doğruladı annesi. Bakışlarını kaldırdı, ciddiyetle dosdoğru Honoria'nın gözlerine baktı. "Bunu daha önce görmüştüm," dedi, asabiyetinin tek belirtisi

titrek nefesiydi. "Babanın omzunda. Sen doğmadan önce olmuştu."

"Ne olmuştu?"

Annesi tekrar Marcus'ın bacağına baktı, gözlerini kısarak yarayı inceledi. "Bak bakalım daha fazla ışık sağlayabilir misin?" Ve sonra, Honoria perdeleri tamamen açmak için pencereye gittiğinde, "Kendini nasıl yaraladığını bile bilmiyordum," dedi. "Sadece korkunç bir şekilde iltihap kapmıştı." Çok yumuşak bir sesle ekledi. "Hemen hemen bunun kadar kötüydü."

"Ama o iyiydi," dedi Honoria annesinin yanına geri dönerek. Annesinin anlattığı sonunu bildiği bir hikâyeydi. Babasının kolları öldüğü güne kadar son derece kuvvetliydi.

Annesi başıyla onayladı. "Çok şanslıydık. İlk doktor kesmek istemişti. Ve ben- " Sesi kısıldı ve devam etmeden önce biraz durdu. "Bunu yapmasına izin verecektim. Babanın hayatı için çok endişeleniyordum." Temiz kumaşı kullanarak Marcus'ın bacağına hafifçe dokundu, daha iyi görmeye çalışıyordu. Yeniden konuştuğu zaman, sesi çok yumuşaktı. "Bana söylenecek her şeyi yapardım."

"Kolunu neden kesmediler?" diye usulca sordu Honoria.

Annesi sanki kötü bir anıyı uzaklaştırırmış gibi oflayarak kısa bir soluk saldı. "Baban başka bir doktora görünmek istedi. Eğer ikinci doktor da birincisiyle aynı fikirde olursa istediklerini yapacağını söyledi bana. Ama bir adam yapmasını söyledi diye kolunu kesecek değildi."

"İkincisi gerekmediğini mi söyledi?"

Annesi haşin bir ifadeyle kendi kendine güldü. "Hayır,

neredeyse kesin olarak kesmek zorunda olduğunu söyledi. Ama babana önce temizlemeye çalışabileceklerini belirtti. Gerçekten *temizlemeyi*."

"İşte benim yaptığım da buydu," dedi Honoria aceleyle. "Sanırım bir miktar iltihabı çıkardım."

"Bu iyi bir başlangıç," dedi annesi. "Ama... " Yutkundu.

"Ama ne?"

Annesi dikkatini tamamen Marcus'ın yarasına çevirdi, bezle hafifçe bastırarak inceledi. Honoria'ya bakmadan çok alçak bir sesle konuştu. "Doktor eğer baban bağırmazsa, yeterince temizlememiş olacağımızı söyledi."

"Doktorun ne yaptığını hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Honoria.

Leydi Winstead evet anlamında başını salladı. "Her şeyi," dedi usulca.

Honoria gerisini duymak için bekledi ama sonra da duymamış olmayı diledi.

Annesi gözlerine baktı. "Onu bağlamamız gerekecek."

www.roche.com.tr

On

Marcus'ın odasını eğreti bir ameliyathaneye çevirmek on dakika bile sürmemişti. Bayan Wetherby sıcak su ve temiz bezlerle geri dönmüştü. İki hizmetkâra Marcus'ı sımsıkı yatağa bağlaması emredilince, yüzlerinde açıkça görülen dehşete rağmen emri yerine getirdiler.

Annesi makas istedi. Ellerindeki en keskin, en küçük makası. "Ölü deriyi kesip çıkarmam gerekiyor," dedi Honoria'ya, ağzının kenarlarında kararlılık çizgileri oluşmuştu. "Doktor babana yaparken izlemiştim."

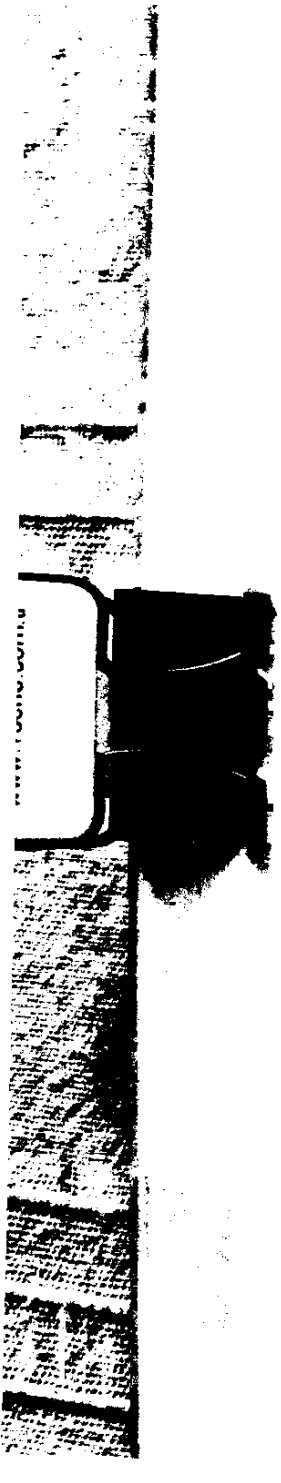
"Ama *sen* hiç yaptın mı?" diye sordu Honoria.

Annesi gözlerinin içine baktıktan sonra, arkasını döndü. "Hayır."

Honoria yutkundu.

"Sinirlerine hâkim olduğun sürece zor bir şey değil," dedi annesi. "Çok kusursuz olmak gerekmiyor."

Honoria şaşkınlıktan ağzı açık, önce Marcus'a sonra annesine baktı. "Ne demek istiyorsun? Bu onun bacağı!"

"Bunun farkındayım," diye yanıtladı annesi. "Ama sana söz veriyorum, eğer fazla kesersem de Marcus'ın canını çok yakmayacağım."

"Canını *yakmamak*- "

"Eh, tabii ki canı yanacak." Leydi Winstead üzüntülü bir ifadeyle Marcus'a baktı. "İşte bu yüzden onu bağlamak zorunda kaldık. Ama bu kalıcı bir zarar vermeyecek. Çok az yerine fazla kesmek daha iyidir. Tüm enfeksiyonu tamamen ortadan kaldırmak kesinlikle şart."

Honoria başını salladı. Mantıklı geliyordu. Korkunç ama anlaşılırdı.

"Artık başlayacağım," dedi annesi. "Makas olmadan da birçok şey yapabilirim."

"Tabii ki." Honoria Leydi Winstead'in Marcus'ın yanına oturmasını ve buharları çıkan suya bir bez batırmasını izledi. "Yardım etmek için benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Honoria, kendisini yatağın ayakucunda oldukça faydasız hissederek.

"Sen diğer tarafa otur," dedi annesi. "Başına yakın. Onunla konuş. Bundan teselli bulabilir."

Honoria yaptığı herhangi bir şeyle Marcus'ı teselli edebileceğinden pek emin değildi ama *kendisinin* teselli bulacağını biliyordu. Yine de hiçbir şey yapmadan aptal gibi orada durmaktan kesinlikle daha iyiydi.

"Merhaba Marcus," dedi koltuğu yatağın yanına çekerek.

Marcus'ın cevap vermesini beklemiyordu ve gerçekten de vermedi.

"Çok hastasın, biliyorsun," diye devam etti, sözleri öyle olmasa da sesinin canlı ve mutlu çıkmasına çalışıyordu.

Yutkundu, sonra elinden geldiğince en canlı sesiyle devam etti. "Ama annemin buna benzer konularda uzman olduğu ortaya çıktı. Bu olağanüstü değil mi?" İçinde kabaran bir gurur duygusuyla annesine baktı. "İtiraf etmeliyim ki annemin böyle şeyler bildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu." Eğilerek Marcus'ın kulağına fısıldadı. "Daha ziyade onun kan görünce bayılan türden birisi olduğunu düşünüyordum."

"Bunu duydum," dedi annesi.

Honoria özür dilercesine gülümsedi. "Üzgünüm ama-
"

"Özür dilemene gerek yok." Annesi alaylı bir tebessümle ona baktıktan sonra işine kaldığı yerden devam etti. Ancak konuştuğu zaman, bakışlarını kaldırmadı. "Ben... " Bir an duraksar gibi oldu. "Senin benden beklediğin kadar kuvvetli olamadım," diye bitirdi Leydi Winstead sonunda.

Honoria annesinin sözlerini sindirinceye kadar hareketsiz kaldı. Bu annesinin gerçekten *Özür dilerim* demesiyle eş değerdi.

Ama aynı zamanda da bir ricaydı. Annesi bu konuda daha fazla tartışmak istemiyordu. Bunları söylemesi yeterince zor olmuştu. Ve bu yüzden Honoria özrü tam olarak annesinin umduğu tavırla kabul etti. Tekrar Marcus'a döndü.

"Her neyse, bacağına bakmak kimsenin aklına gelmedi sanırım. Öksürük vardı, biliyorsun. Doktor ateşe bunun neden olduğunu düşünmüş."

Marcus kısa bir çığlık attı. Honoria çabucak annesine doğru baktı, artık Bayan Wetherby'nin getirmiş olduğu makasla çalışıyordu. Makası iyice açmıştı ve neşter gibi

kullanarak bir ucunu Marcus'ın bacağına yöneltmişti. Tek bir akıcı hareketle, yaranın orta yerinin hemen altından uzun bir kesik açtı.

"Marcus irkilmedi bile," dedi Honoria şaşkınlıkla.

Annesi bakışlarını kaldırmadı. "Bu acı veren kısım değildi."

"Ya," dedi Honoria tekrar Marcus'a dönerek. "Eh. Bak o kadar kötü değilmiş."

Marcus bağırdı.

Honoria tam zamanında başını çevirince annesinin bir brendi şişesini uşağa geri verdiğini gördü.

"Pekâlâ, *bu* kötüydü," dedi Marcus'a. "Ama iyi haber, bundan daha kötü olması olası değil."

Marcus tekrar bağırdı.

Honoria yutkundu. Annesi makası ayarlamıştı ve şimdi gerçekten doku parçalarını kesip ayırıyordu.

"Pekâlâ," dedi yeniden, Marcus'ın omzunu hafifçe sıvazlayarak. "Daha iyi olmayabilir de. Gerçek şu ki hiçbir fikrim yok. Ama sana söz veriyorum, tüm süre boyunca senin yanında olacağım."

"Bu düşündüğümden de kötü," dedi annesi kendi kendine.

"Düzeltebilir misin?" diye sordu Honoria.

"Bilmiyorum. Deneyeceğim. Bu sadece... " Leydi Winstead durdu, büzülmüş dudaklarıyla uzun, alçak sesli bir soluk bıraktı. "Birisi alnımı silebilir mi?"

Honoria kalkmak için davrandı fakat Bayan Wetherby harekete geçerek serin bir bezle Leydi Winstead'in yüzünü sildi.

"Burası çok sıcak," dedi Leydi Winstead.

www.roche.com.tr

"Bize pencereleri kapalı tutmamız söylendi," diye açıkladı BayanWetherby. "Doktor ısrar etti."

"Bacağındaki kocaman yarayı fark etmeyen aynı doktor mu?" diye sordu Leydi Winstead sert sert.

Bayan Wetherby cevap vermedi, pencereye giderek kısmen açtı.

Honoria dikkatle annesini izliyor, bu odaklanmış, kararlı kadını neredeyse tanıyamıyordu. "Teşekkür ederim anne," diye fısıldadı.

Annesi bakışlarını kaldırdı. "Bu çocuğun ölmesine izin vermeyeceğim."

Marcus artık çocuk değildi fakat Honoria annesinin onu hâlâ o şekilde düşünmesine şaşırmamıştı.

Leydi Winstead işine geri döndü ve çok alçak bir sesle, "Bunu Daniel'a borçluyum," dedi.

Honoria kesinlikle kıpırdamıyordu. Daniel utanç içinde ülkeyi terk ettiğinden bu yana annesinin onun adını söylediğini ilk kez duyuyordu. "Daniel mı?" diye tekrarladı, sesi kayıtsız ve dikkatliydi.

Annesi dönüp bakmadan, "Ben zaten bir oğul kaybettim," dedi.

Honoria önce annesine, sonra Marcus'a baktı. Annesinin Marcus'ı bu şekilde düşündüğünü fark etmemişti. Marcus'ın da bunu bilip bilmediğini merak etti, çünkü...

Mümkün olduğu kadar sessizce gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Marcus tüm hayatını bir aile özlemiyle geçirmişti. Böyle bir ailesi olduğunu hiç fark etmiş miydi acaba?

"Bir mola vermeye ihtiyacın var mı?" diye sordu annesi.

"Hayır," diye yanıtladı Honoria başını iki yana sallayarak. "Hayır. Ben gayet iyiyim." Kendisini toparlamak için

bir an durduktan sonra Marcus'ın kulağına fısıldamak için eğildi. "Duydun mu bunu? Annem çok kararlı. Bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratma." Marcus'ın saçlarını okşayarak kalın, koyu renk bir tutamı alnından geriye itti. "Ya da beni."

"Aaaahhh!"

Honoria onun haykırışıyla irkilerek geri çekildi. Annesi arada bir her zamankinden daha fazla canını acıtacak bir şeyler yapıyordu ve Marcus bağlamak için kullandıkları bez şeritlere tüm vücuduyla karşı koyuyordu. Bunu görmek korkunçtu, hissetmek ondan da beterdi. Sanki Marcus'ın acısı kendisine geçiyordu.

Canının acımaması dışında. Sadece kendisini çok kötü hissettiriyordu. Midesi ağzına geliyordu. Kendinden rahatsızdı. Marcus'ın o aptalca sahte köstebek deliğine basması, bileğini burkması kendi suçuydu. Çizmesini kesmek zorunda kalmış olmaları Honoria'nın suçuydu ve bu yüzden bu kadar hasta olması da.

Ve eğer ölecek olursa, bu da onun suçu olacaktı.

Honoria yutkunarak boğazını tıkayan boğucu yumruyu bastırmaya çalıştı ve biraz daha yakına eğilerek, "Çok üzgünüm," dedi. "Ne kadar üzgün olduğumu ne söylesem anlatamam."

Marcus iyice hareketsizleşerek bir an nefes almayınca Honoria kendisini duyduğunu düşündü. Ama sonra bunun sebebinin sadece annesinin işine ara vermesi olduğunu anladı. Sözlerini duyan Marcus değil, annesi olmuştu. Fakat annesi bunu merak etmişse de onu sorgulamadı. Sadece hafifçe başını salladı ve işine geri döndü.

"Daha iyi olduğun zaman Londra'ya gelmen gerektiği-

ni düşünüyorum," diye devam etti Honoria, sesini neşeli bir tonda tutarak. "Başka hiçbir şeye olmasa bile, bir çift çizmeye ihtiyacın olacak. Belki de daha bol kesimli bir şey. Tarzın değil, biliyorum ama belki yeni bir trend yaratırsın."

Marcus irkildi.

"Ya da taşrada kalabiliriz. Sezonu es geçeriz. Sana bu yıl evlenmek için can attığımı söylemiştim ama- " Annesine kaçamak bir bakış attı, sonra eğilerek Marcus'ın kulağına biraz daha yaklaştı ve fısıldadı. "Annem çok farklı görünüyor. Sanırım onun yanında bir yıl daha kalabilirim. Hem yirmi iki yaş evlenmek için çok yaşlı sayılmaz."

"Sen yirmi birsin," dedi annesi bakmadan.

Honoria dondu. "Söylediklerimin ne kadarını duydun?"

"Sadece son kısmını."

Annesinin gerçeği söyleyip söylemediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama soru sormamak için sözsüz bir anlaşma yapmış gibiydiler, bu yüzden Honoria, "Ben eğer gelecek yıla kadar, yirmi iki yaşına kadar evlenmezsem, aldırmayacağımı söylemek istemiştim," diyerek yanıtlamaya karar verdi.

"Bu aile kuartetinde bir yıl daha demek oluyor," dedi annesi bir tebessümle. Ve hiç sahte bir tebessüm değildi. Tamamen içten, cesaret veren bir tebessümdü.

Honoria annesi sağır olabilir mi diye merak etti, yine.

"Kuzinlerinin bir yıl daha seninle olmaktan mutluluk duyacaklarından eminim," diye devam etti Leydi Winstead. "Sen ayrıldığın zaman yerini Harriet'ın alması gerekecek ve gerçekten yaşça hâlâ biraz küçük olabilir. Daha on altı bile olduğunu sanmıyorum."

"Eylül'e kadar değil," diye doğruladı Honoria. Kuzini Harriet'ın -Sarah'nın küçük kız kardeşi- Smythe-Smith ailesindeki en kötü müzisyen olması muhtemeldi. Aslında böyle söylemek hafif bile kalıyordu.

"Biraz daha pratik yapması gerekeceğini düşünüyorum," dedi Leydi Winstead yüzünü buruşturarak. "Zavallı kız. Böyle müziğe yatkın bir ailede onun için çok zor olmalı."

Honoria ona şaşkın bakmamaya çalıştı. "Eh," dedi, belki biraz umutsuzca, "görünüşe göre pandomimleri tercih ediyor."

"Seninle Harriet arasında keman çalacak birisinin olmadığına inanmak zor," diye belirtti Leydi Winstead. Kaşlarını çattı, gözlerini kısarak Marcus'ın bacağına baktıktan sonra tekrar işe koyuldu.

"Sadece Daisy," diye yanıtladı Honoria, ailenin başka bir kolundan olan kuzininden söz ederek, "ama şimdi Viola evlendiği için çoktan başka bir görev yüklendi."

"Yüklendi mi?" diye tekrarladı annesi bir çınlayan bir kahkahayla. "Sanki bir angaryaymış gibi konuşuyorsun."

Honoria bir an durarak şaşkınlıktan ağzının açık kalmasına mani oldu. Ya da gülmesine. Ya da belki ağlamasına. "Tabii ki öyle değil," demeyi başardı sonunda. "Kuartetlere bayılıyorum."

Bu kadarı doğruydu. Kuzinleriyle pratik yapmayı seviyordu, hatta önceden kulaklarını pamuktan tamponlarla tıkamak zorunda olmasına rağmen. Berbat olan sadece performanslardı.

Sarah'nın söylemeyi adet edindiği gibi korkunç.

Dehşet.

www.roche.com.tr

Kâbus.

(Sarah'nın her zaman biraz abartıya eğilimi vardı.)

Ama her nedense Honoria utancı hiçbir zaman bireysel olarak üzerine almamıştı ve konser boyunca yüzündeki tebessümü koruyabiliyordu. Ayrıca yayını enstrümana değdirdiği zaman, bunu zevk alarak yapardı. Ne de olsa ailesi izliyordu ve bu onlara çok şey ifade ediyordu.

"Her neyse," dedi ve neden bahsettiklerini hatırlaması biraz zaman aldı. "Sezonu es geçmeyeceğimden eminim," dedi. "Sadece konuşuyordum. Sohbet ediyordum." Yutkundu. "Aslında gevezelik ediyordum."

"İyi bir adamla evlenmeyi beklemek aceleyle, düşünmeden bir felakete dalmaktan daha iyidir," dedi annesi son derece bilgece konuşarak. "Ablalarının hepsi iyi kocalar buldular."

Honoria bunu kabul ediyordu, gerçi enişteleri genelde kendisinin çekici bulacağı türden kişiler değillerdi. Ama her biri eşlerine saygılı davranıyorlardı.

"Onların hiçbiri ilk sezonlarında evlenmediler," diye ekledi Leydi Winstead, işinden başını kaldırmadan.

"Doğru ama sanırım hepsi ikinci sezonlarının sonunda nişanlanmışlardı."

"Öyle mi?" Annesi başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Galiba haklısın. Ya Henrietta...? Evet, sanırım onunki de tam sonunda olmuştu." Tekrar işine döndü. "Birisini bulacaksın. Endişeli değilim."

Honoria hafif bir homurtu çıkardı. "Olmadığına memnun oldum."

"Geçen sene ne olduğundan pek emin değilim. Travers'in evlenme teklif edeceğini gerçekten düşünmüştüm. Ve o değilse, o zaman Lord Fotheringham."

Honoria başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ben de yapacaklarını düşünmüştüm. özellikle Lord Bailey çok istekli görünüyordu. Ama sonra... hiçbir şey olmadı. Sanki bir gece içinde ilgilerini kaybettiler." Omzunu silkti ve tekrar Marcus'a baktı. "Belki de en iyisi budur. Sen ne düşünüyorsun Marcus? Sanırım hiçbirini pek beğenmemiştin." İçini çekti. "Bununla alakalı olduğundan değil ama sanırım senin fikirlerin benim için önemli." Hafif bir homurtuyla güldü. "Biraz önce söylediğime inanabiliyor musun?"

Marcus başını çevirdi.

"Marcus? Uyandın mı?" Eğilerek ona daha yakından baktı, yüzünde bir işaret arıyordu... Herhangi bir şey.

"Ne oldu?" diye sordu annesi.

"Emin değilim. Başını oynattı. Yani, tabii ki daha önce de yapmıştı fakat bu farklıydı." Marcus'ın omzunu sıktı, ateşinin sisleri içinde bunu hissedebilmesi için dua ediyordu. "Marcus? Beni duyabiliyor musun?"

Marcus kuru ve çatlak dudaklarını çok çok hafif kıpırdattı. "Hon- Hon- "

Tanrı'ya şükür.

"Konuşma," dedi Honoria. "Sorun değil."

"Acıtıyor," dedi soluk soluğa. "Tıpkı... şeytanın dokunuşu gibi."

"Biliyorum. Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Bilinci yerinde mi?" diye sordu annesi.

"Az çok." Honoria onun elini tuttu. Parmaklarını parmaklarına geçirdi ve sımsıkı kavradı. "Bacağında korkunç bir kesik var. Onu temizlemeye çalışıyoruz. Canını yakacak. Korkarım oldukça kötü bir şekilde ama yapılması gerekiyor."

Marcus hafifçe başını salladı.

Honoria Bayan Wetherby'ye baktı. "Hiç afyon ruhumuz var mı? Belki de hazır yutabilirken ona biraz vermemiz lazım."

"Sanırım var," dedi kâhya kadın. Sıcak su ve havlularla geri gelmesinden bu yana ellerini ovuşturmayı bırakmamıştı ve yapacak bir şey olduğu için rahatlamış görünüyordu. "Hemen gidip bakayım. Bulunabileceği tek bir yer var."

"İyi fikir," dedi Leydi Winstead. Sonra kalkarak yatağın başucuna yöneldi. "Beni duyabiliyor musun Marcus?"

Marcus'ın çenesi oynadı. Fazla değil, birazcık.

"Çok hastasın," dedi.

Marcus gerçekten gülümsedi.

"Evet, evet," dedi Leydi Winstead, tebessümle karşılık vererek, "belli olan şeyi söylüyorum, biliyorum. Ama seni temin ediyorum, tamamen iyileşeceksin. Sadece başlangıçta biraz acıtacak."

"Biraz mı?"

Honoria dudaklarında titrek bir tebessümün oynaştığını hissetti. Marcus'ın böyle bir anda şaka yapmasına inanamıyordu. Onunla çok gururlanıyordu. "Bunu atlatmanı sağlayacağız Marcus," dedi ve sonra, ne yapmak üzere olduğunu düşünmeden eğilip onu alnından öptü.

Marcus yeniden yüzünü ona döndürdü, şimdi gözleri neredeyse tamamen açılmıştı. Zorla nefes alıyordu ve teni hâlâ korkunç derecede sıcaktı. Ama Honoria onun gözlerine baktığı zaman, acının etkisinde orada onu gördü.

Hâlâ Marcus'tı ve Honoria ona hiçbir şey olmasına izin vermeyecekti.

Otuz dakika sonra, Marcus'ın gözleri yeniden kapanmış, büyük ölçüde afyon ruhunun yardımıyla uykuya dalmıştı. Honoria onun pozisyonunu düzelterek elini tuttu ve konuşmaya devam etti. Ne söylediğinin önemi yok gibi görünüyordu ama sesinin Marcus'ı yatıştırdığını fark eden tek kişi Honoria değildi.

Ya da en azından öyle umuyordu, çünkü eğer yatıştırmıyorsa o zaman tamamen yararsızdı. Ve bu katlanabileceğinden fazlaydı.

"Sanırım hemen hemen bitti," dedi Marcus'a. Hâlâ titizlikle bacağın üzerinde çalışan annesine temkinli bir bakış attı. "Sanırım bitirmek zorundayız. Daha temizlenecek bir şey kalmadı."

Ama annesi asabi bir şekilde soluğunu bırakarak oturup alnını silmek için durdu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Honoria.

Annesi başını iki yana sallayarak işine kaldığı yerden devam etti, ama biraz sonra geri çekildi. "Göremiyorum."

"Ne? Hayır, bu mümkün değil. " Honoria sükûnetini korumaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Sadece başını biraz daha yaklaştır."

Leydi Winstead başını iki yana salladı. "Sorun bu değil. Tıpkı okuduğum zaman olduğu gibi. Kitabı gözlerimden uzaklaştırmam gerekiyor. Ben sadece yapamıyorum..." Bıkkın, sabırsız bir şekilde içini çekti. "Sadece yeterince iyi göremiyorum. Küçük parçalarda yapamıyorum."

"Ben yaparım," dedi Honoria, düşündüğünden çok daha emin bir sesle.

Annesi ona bakıyordu ama şaşkınlıkla değil. "Bu kolay değil."

"Biliyorum."

"Bağırabilir."

"Zaten yaptı," dedi Honoria fakat boğazı sıkışmış gibi geliyor, kalbi küt küt atıyordu.

"Elinde makas olan kişi için bunu duymak daha zordur," dedi annesi usulca.

Honoria eğer Marcus ölürse ve kendisi onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmamış olursa çok daha zor geleceğine dair hoş bir şeyler, kahramanca bir şeyler söylemek istiyordu. Ama söylemedi. Yapamadı. İçinde belli bir enerji vardı ve bu enerjiyi en iyi kullanma şekli sözcükler değildi.

Tüm söylediği, "Bunu yapabilirim," oldu.

Marcus'a baktı, yatağa hâlâ sıkı sıkı bağlıydı. Son bir saat içinde koyu bir kırmızı olan teni kireç gibi olmuştu. Bu iyi bir belirti miydi? Annesine sormuştu ama o da bilmiyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi tekrar Honoria, annesi çoktan makası ona vermiş olduğu halde. Leydi Winstead sandalyesinden kalktı ve Honoria derin bir nefes alarak oturdu.

"Her seferinde bir adım," dedi kendi kendine, işe başlamadan önce yaraya yakından bakarak. Annesi hangi dokunun kesilip çıkarılacağını nasıl belirleyeceğini göstermişti. Tüm yapması gereken bir parçaya bakmak ve onu kesmekti. Ve onunla işi bittiğinde, bir başkasını bulacaktı.

"Olabildiğince sağlıklı dokunun yakınına kadar kes," dedi annesi.

Honoria peki anlamında başını sallayarak makası yaradan daha yukarı doğru hareket ettirdi. Dişlerini sıkarak kesti.

Marcus inledi ama uyanmadı.

"Aferin," dedi Leydi Winstead usulca.

Honoria başını sallayarak gözyaşlarını bastırdı. Bu kadar az sözcük onu nasıl oluyor da bu kadar duygusallaştırıyordu?

"Alt tarafta ulaşamadığım bir parça var," dedi annesi. "Kenarlarını yeterince göremiyordum."

"Gördüm," dedi Honoria ciddiyetle. Ölü derinin bir kısmını kesti fakat orası hâlâ şiş gibi gelmişti. Makasın ucunu annesinden gördüğü gibi tuttu, açısını Marcus'a göre ayarladı ve dokuyu delerek sarı iltihap sızıntısının çıkmasını sağladı. Marcus gerilerek bağlarını zorlayınca Honoria fısıldayarak özür diledi ama durmadı. Bir bez alarak sertçe bastırdı.

"Su, lütfen."

Birisi bir bardak su verdi ve Honoria, Marcus'ın acıyla inlemesini duymamaya çalışarak yaranın üstüne döktü. Su sıcaktı, çok sıcaktı ama annesi onca yıl önce babasını kurtaranın bu olduğuna yemin etti. Sıcaklık iltihabı söküp atmıştı.

Honoria annesinin haklı olması için dua ediyordu.

Marcus'a bir bez bastırarak fazla suyu emdirdi. Marcus önceki kadar yürek burkmasa da gene garip bir ses çıkardı. Ama sonra titremeye başladı.

"Tanrım," diye haykırdı Honoria, bezi aniden çekerek. "Ne yaptım ona ben?"

Annesi şaşkın bir ifadeyle aşağı baktı. "Marcus neredeyse gülüyormuş gibi görünüyor."

"Ona biraz daha afyon ruhu verebilir miyiz?" diye sordu Bayan Wetherby.

"Bence yapmamalıyız," dedi Honoria. "Fazla verildiği için uyanamayan kişiler olduğunu duydum."

"Bana gerçekten gülüyor gibi geliyor," dedi annesi yeniden.

"Gülmüyor," dedi Honoria düz bir şekilde. Tanrım, böyle bir zamanda gülecek ne bulabilirdi ki? Annesine geri çekilmesi için hafif bir işaret yaptı ve Marcus'ın bacağına biraz daha sıcak su dökerek elinden gelen en iyi şekilde yarayı temizlediğinden tatmin oluncaya kadar işine devam etti.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Honoria arkasına yaslanarak. Derin bir nefes aldı. Kendisini son derece gergin hissediyordu, vücudundaki her kas gerilmişti. Makası bıraktı ve parmaklarını esnetmeye çalıştı.

"Acaba afyon ruhunu doğruca yaraya mı koysaydık?" diye sordu Bayan Wetherby.

Leydi Winstead gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir fikrim yok."

"Canını yakmaz, değil mi?" diye sordu Honoria. "Yutulan bir şey olduğuna göre derisini tahriş etmeyecektir. Ve eğer acısını dindirme olasılığı varsa... "

"İşte hemen burada," dedi Bayan Wetherby küçük kahverengi şişeyi uzatarak.

Honoria şişeyi alarak tıpasını çıkardı. "Anne?"

"Birazcık," diye yanıtladı Leydi Winstead, kararından tam olarak emin görünmüyordu.

Honoria bacağına biraz afyon ruhu serpince Marcus acıyla uludu.

"Tanrım," diye inledi Bayan Wetherby. "Çok üzgünüm. Bu benim fikrimdi."

"Hayır, hayır," dedi Honoria. "Bu şeriden oldu. Şeri böyle yapar." Bunu nereden biliyordu, hiçbir fikri yoktu, ama uğursuzca etiketlenmiş şişenin ayrıca tarçın ve safran da içerdiğinden oldukça emindi. Parmağını içine sokarak birazcık tadına baktı.

"Honoria!" diye bağırdı annesi.

"Tanrım, iğrenç bir şey," dedi Honoria, tadından kurtulmak için dilini beyhude bir girişimle damağına sürterek. "Ama içinde kesinlikle şeri var."

"Onu tattığına inanamıyorum," dedi Leydi Winstead. "Bu tehlikeli bir şey."

"Sadece merak ettim. Marcus'a verdiğimizde yüzünde garip bir ifade vardı. Ve üstüne döktüğümüz zaman acı verdiği açıkça belliydi. Hem sadece bir damla aldım."

Annesi üzgün üzgün bakarak içini çekti. "Keşke doktor gelse."

"Daha var," dedi Bayan Wetherby. "En az bir saat sanırım. Ve bu eğer çağrıldığında evdeyse öyle. Eğer dışarıdaysa... " Sözleri canlılığını yitirdi.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Tek ses Marcus'ın garip bir şekilde, sığ ve zahmetle aldığı nefeslerdi. Sonunda Honoria sessizliğe daha fazla tahammül edemedi ve sordu. "Şimdi ne yapacağız?" Marcus'ın bacağına baktı. Hâlâ yer yer kanıyor, yara açık görünüyordu. "Üstüne bandaj koysak mı?"

"Sanmıyorum," dedi annesi. "Doktor geldiğinde çıkarmamız gerekecek."

"Aç mısınız?" diye sordu Bayan Wetherby.

"Hayır," dedi Honoria, öyle olması dışında. Açlıktan gözü dönmüştü. Sadece yiyebileceğini sanmıyordu.

"Leydi Winstead?" dedi Bayan Wetherby usulca.

"Belki hafif bir şey," diye mırıldandı, endişeli gözlerini Marcus'tan ayırmadan.

"Sandviç belki?" diye önerdi Bayan Wetherby, "Tanrım kahvaltı. Hiçbiriniz kahvaltı etmediniz. Aşçıdan yumurta ve pastırma hazırlamasını isteyebilirim."

"Hangisi daha kolaysa," diye yanıtladı Leydi Winstead. "Ve lütfen Honoria için de bir şeyler." Kızına baktı. "Yemeye çalışmalısın."

"Biliyorum. Ben sadece... " Cümlesini bitirmedi. Annesinin kendi hissettiklerini tam olarak bildiğinden emindi.

Bir el hafifçe omzuna kondu. "Oturman da lazım."

Honoria oturdu.

Ve bekledi.

Bu o güne dek hayatında yaptığı en zor şey olmuştu.

On Bir

Afyon ruhu harika bir şeydi.

Marcus normalde ilaçtan sakınırdı ve aslında kullananları küçümsemiş olduğunu hissediyordu ama şimdi acaba hepsine bir özür mü borçluyum diye merak ediyordu. Belki de tüm dünyaya bir özür borçluydu. Çünkü açıkçası hiçbir zaman gerçek bir acısı olmamıştı. Böylesi değil.

Bıçakla şişlenmek ve makasla kesilmek o kadar kötü olmamıştı. Vücut parçalarının bir ağaçkakanın ağaç gövdesini gagalaması gibi doğranmasının acı vereceği düşünülebilirdi ama bu aslında o kadar kötü değildi. Canı acıyordu ama dayanamayacağı bir şey değildi.

Hayır, onu öldüren (veya en azından öyle hissettiren) Leydi Winstead'in brendiyi ortaya çıkarması olmuştu. Açık, derin yarasına sık sık döktüğü ilaç galonla olmalıydı. Kendisini ateşe verse bu kadar canı acımazdı.

Bir daha asla brendi içmeyecekti. Gerçekten ihtiyacı olmadığı sürece. Ve o zaman bile, bunu sadece prensiplerine göre yapacaktı. Çünkü bu gerçekten iyi bir uyuşturucuydu.

Ki içilmesi gerekiyordu.

Bir an bunu düşündü. İlk düşündüğünde mantıklı gelmişti. Hayır, hâlâ mantıklı geliyordu. Öyle değil miydi?

Durum ne olursa olsun, Leydi Winstead'in içtenlikle pahalı brendisi olmadığını umduğu şeyi bacağına dökmesinden biraz sonra, boğazından aşağı bir doz afyon ruhu dökmüşlerdi, söylemesi gerekiyordu ki bu harika bir şeydi. Leydi Winstead'in hiç anestezisiz "bakımına" dayandıktan sonra, bacağının bir bıçakla delinmesinin uyuşturucu etkisi altında olması neredeyse hoş gelmişti.

Neredeyse rahatlatıcı.

Ve bunun ötesinde, anlatılamaz bir şekilde kendisini mutlu hissediyordu.

Yukarı doğru Honoria'ya gülümsedi ya da daha doğrusu onun durduğunu tahmin ettiği yere doğru gülümsedi; gözkapakları üstünde kaya varmış gibi ağırlaşarak kapanıyordu.

Aslında gülümsediğini *zannediyordu*; ağzı da iyice ağırlaşmış gibi geliyordu.

Ama gülümsemek istiyordu. Mümkün olsaydı, yapardı. Şüphesiz bu en önemli şey olmalıydı.

Bacağındaki dürtüklenme bir süre durdu, sonra tekrar başladı. Ardından harika, kısa bir duraklama ve sonra-

Kahretsin, acıtıyor.

Ama bağırtacak kadar değil. Gerçi inleyebilirdi. Emin değildi. Üstüne sıcak su döktüler. Bol bol. Bacağını haşlamaya çalışıp çalışmadıklarını merak etti.

Haşlanmış et. Nasıl da korkunç derecede İngilizlerdi.

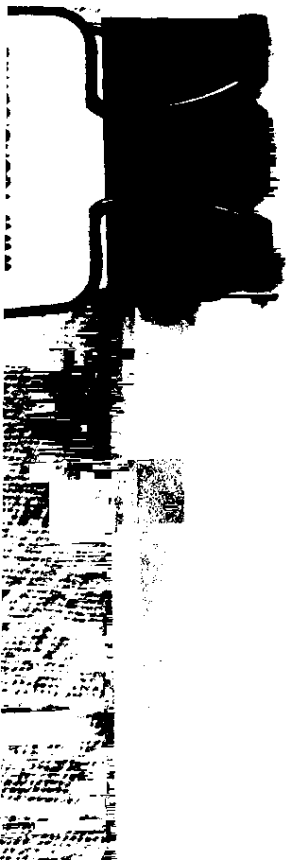
Kıkırdadı. Bu komik gelmişti. Kendisinin bu kadar komik olduğunu kim tahmin ederdi ki?

"Tanrım!" diye haykırdığını duydu Honoria'nın. "Ne yaptım ben ona?"

Marcus biraz daha güldü. Çünkü Honoria'nın sesi komik geliyordu. Neredeyse sanki bir sis düdüğü gibi konuşuyordu. *Aaaaaaahhhhh Tannnnnnnnnnnn.*

Honoria'nın bunu da duyup duyamadığını merak etti.

Dur bir dakika... Honoria kendisine ne yaptığını soruyordu. Yani bu makası onun kullandığı anlamına mı geliyordu? Bu konuda ne hissetmesi gerektiğinden pek emin değildi.

Öte yandan... haşlanmış et!

Gene gülerek umursamamaya karar verdi. Tanrım, kendisi komik bir adamdı. Nasıl olmuş da daha önce kendisine komik olduğunu kimse söylememişti?

"Ona biraz daha afyon ruhu versek mi?" dedi Bayan Wetherby.

Ah, evet, lütfen.

Ama vermediler. Bunun yerine, biraz daha kurcalayıp dürtmeye ilaveten, kendisini gene haşlamaya çalıştılar. Ama sadece birkaç dakika sonra işlerini bitirmişlerdi.

Leydiler tekrar afyon ruhu vermekten bahsetmeye başlamışlar ancak inanılmaz zalim oldukları meydana çıkmıştı, çünkü kimse bir bardak ya da kaşık çıkarıp onu beslememişti. Bunun yerine ilacı tam bacağının üstüne dökmüşlerdi ki-

"Aaaahhh!"

Görünüşe göre brendiden daha fazla can yakıyordu.

Ama leydiler sonunda kendisine işkence ettiklerine karar vermiş olmalıydılar, çünkü biraz tartıştıktan sonra bağlarını çözdüler ve kendisini haşlamak için kullandıkları tüm o sıcak sularla ıslanmamış olan yatağın öbür tarafına geçirdiler.

Ve sonra, eh... Biraz uyuklamış olmalıydı. Uyumayı tercih ederdi, çünkü yatak odasında iki metrelik bir tavşanın hoplayıp zıpladığından oldukça emindi ve eğer bu bir hayal değilse, o zaman hepsinin başı büyük dertteydi.

Gerçi tavşan elinde bir topuz gibi etrafa salladığı dev havuç kadar tehlikeli değildi.

Bu havuç tüm köyü doyurabilirdi.

Marcus havuç severdi. Gerçi turuncu hiçbir zaman gerçekte en sevdiği renklerden biri olmamıştı. Her zaman biraz göz tırmalayıcı bulurdu. Sükûnetin ortasında aniden belirmiş gibi gelirdi ve Marcus hayatında sürprizler olmamasını tercih ederdi.

Mavi. İşte, doğru dürüst bir renk. Güzel ve yatıştırıcı. Açık mavi. Gökyüzü gibi. Güneşli bir gündeki gök gibi.

Ya da Honoria'nın gözleri. Honoria gözleri için lavanta rengi diyordu -çocukluğundan beri öyle derdi- ama Marcus'ın görüşüne göre, öyle değildi. Her şeyden önce, lavanta rengi olmak için fazla ışıltılıydı. Lavanta yalın bir renkti. Ve fazla cicili biciliydi. Marcus'ın aklına yas tutan leydileri getiriyordu. Başlarında örtüleriyle. Matem takviminde siyahtan sonra neden lavanta renginin uygun renk kabul edildiğini hiçbir zaman anlamamıştı. Kahverengi daha uygun olmaz mıydı? Daha orta tonda bir şey?

Peki yaşlı leydiler neden başlarını örtüyorlardı?

Bu gerçekten çok ilginçti. Renkler hakkında daha önce

bu kadar ciddi düşündüğünü hiç sanmıyordu. Belki de yıllar önce babası resim dersleri aldırdığı zaman renklere daha fazla dikkat etmeliydi. Ama on yaşında hangi çocuk bir meyve kâsesiyle uğraşarak dört ayını geçirmek isterdi ki?

Yeniden Honoria'nın gözlerini düşündü. Gerçekten de lavanta renginden çok maviydi. Buna rağmen onları bu kadar olağandışı yapan morumsu hareleri vardı. Bu doğruydu, kimsede onunki gibi gözler yoktu. Hatta Daniel'in gözleri bile tam olarak aynı değildi. Onunkiler daha koyu renkti. Çok fazla değil ama Marcus aradaki farkı söyleyebilirdi.

Gerçi Honoria bunu kabul etmeyecekti. Çocukken sık sık Daniel'la ikisinin gözlerinin nasıl aynı olduğu konusunda bıktıracak kadar çok konuşurdu. Marcus daima Honoria'nın aralarında bir bağ, onları özel bir şekilde bağlayan bir şeyler aradığını düşünmüştü.

Honoria sadece olup bitenlerin bir parçası olmak istemişti. Her zaman tek istediği bu olmuştu. Evlenmek ve sessiz, boş evinden uzaklaşmak için bu kadar hevesli olmasında şaşacak bir şey yoktu. Onun gürültüye ihtiyacı vardı. Kahkahaya.

Yalnız olmamaya ihtiyacı vardı. Asla yalnız olmaması gerekiyordu.

Acaba Honoria odada mıydı? Etraf oldukça sessizdi. Tekrar gözlerini açmaya çalıştı. Başaramadı.

Yan tarafa döndü, o kahrolası bağlardan kurtulduğu için mutluydu. Her zaman yan tarafına dönerek uyurdu.

Birisi omzuna dokundu, sonra battaniyeyi yukarı çekerek üstünü örttü. Memnuniyetini belirtmek için hafif

www.rocnio.com.tr

bir mırıldanma sesi çıkarmaya çalıştı ve başarılı olduğunu tahmin etti, çünkü Honoria'nın, "Uyanık mısın?" dediğini duydu.

Yeniden aynı sesi çıkardı. Görünüşe göre tek yapabildiği buydu.

"Eh, belki biraz uyanık," dedi Honoria. "Bence bu hiç yoktan iyidir. "

Marcus esnedi.

"Hâlâ doktoru bekliyoruz," dedi Honoria. "Şimdiye kadar gelmiş olacağını umuyordum." Birkaç dakika sessiz kaldı, sonra canlı bir sesle ekledi: "Bacağın epeyce düzelmiş görünüyor. Ya da en azından annem öyle söylüyor. Dürüst olacağım, bana hâlâ korkunç görünüyor. Fakat kesinlikle bu sabahki kadar korkunç değil."

Bu sabah mı? Yani bu, öğleden sonra oldu demek miydi? Gözlerini açabilmeyi diledi.

"Kendi odasına gitti. Yani annem. Soluklanmaya ihtiyacı olduğunu söyledi." Bir başka duraksamanın ardından, "Burası hayli sıcak. Pencereyi açtık, ama sadece birazcık. Bayan Wetherby soğuk alırsın diye korktu. Biliyorum, bu kadar sıcakken soğuk aldığını düşünmek hayli zor ama bana bunun mümkün olduğunu söyledi," dedi.

"Ben kalın bir battaniyeyle serin odada uyumayı severim," diye ekledi Honoria. "Senin hoşlandığını sanmıyorum."

Marcus hoşlanmazdı, evet. Sadece Honoria'nın sesini dinlemekten hoşlanıyordu.

"Ve anneme son zamanlarda hep sıcak geliyor. Bu beni deli ediyor. Önce sıcak geliyor, sonra üşüyor, sonra gene sıcak basıyor ve yemin ederim bu çok saçma sapan. Ama

üşümekten daha sık, sıcak basıyor. Ona bir hediye almak için tavsiye isteyene bir yelpaze öneririm. Onun *daima* bir yelpazeye ihtiyacı var."

Honoria tekrar omzuna dokunduktan sonra hafifçe alnındaki saçları geriye itti. Hoşuna gitmişti. Yumuşak ve nazik, Marcus'a tamamen alışılmadık gelen bir şekilde sevecen. Kısa bir ziyarete geldiği ve çay içmeye zorladığı zamana benziyordu.

Üzerine titrenmesi hoşuna gidiyordu. Şu hale bak.

Marcus içini çekti. Kulağına mutlu bir iç çekiş gibi gelmişti. Honoria'ya da öyle geldiğini umuyordu.

"Oldukça uzun bir süredir uyuyordun," dedi Honoria. "Ama sanırım ateşin düştü. Tamamen değil fakat huzurlu görünüyorsun. Buna rağmen uykunda konuştuğunu biliyor muydun?"

Gerçekten mi?

"Gerçekten," dedi Honoria. "Bugün daha erken saatlerde maymun balığıyla alakalı bir şeyler söylediğine yemin edebilirdim. Ve daha biraz önce soğanla alakalı bir şeyler söyledin."

Soğan mı? Havuç değil miydi?

"Ne düşünüyordun, merak ediyorum? Yemek mi? Soğanlı maymun balığı mı? Ben hasta olsaydım istediğim şey bu olmazdı ama herkesin zevki kendine." Marcus'ın saçlarını tekrar okşadıktan sonra, onu tamamen şaşırtarak ve memnun ederek, hafifçe yanağından öptü. "O kadar kötü değilsin, biliyorsun," dedi bir tebessümle.

Marcus tebessümü görememişti ama olduğunu biliyordu.

"Korkunç bir şekilde soğuk ve düşünceliymiş gibi dav-

www.rcche.com.tr

ranmayı seviyorsun fakat öyle değilsin. Biraz surat asmana rağmen."

Öyle mi yapıyordu? Bunu istememişti. Honoria'ya değil.

"Beni az daha kandıracaktın, biliyorsun. Londra'da gerçekten senden hoşlanmamaya başlıyordum. Ama bu sadece seni unuttuğum için oldu. Eskiden nasıl biri olduğunu, demek istiyorum. Muhtemelen hâlâ o kişisin."

Honoria'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İnsanlara, gerçekte kim olduğunu görmeleri için izin vermiyorsun."

Honoria yeniden sustuğunda Marcus onun kıpırdandığını duyduğunu düşündü, belki de oturuşunu ayarlıyordu. Ve konuştuğu zaman, Honoria'nın yeniden gülümsediğini duydu. "Senin utangaç olduğunu düşünüyorum."

Tanrı aşkına, bunu ona kendisi söylemiş olmalıydı. Tanımadığı insanlarla konuşmaktan nefret ediyordu. Daima etmişti.

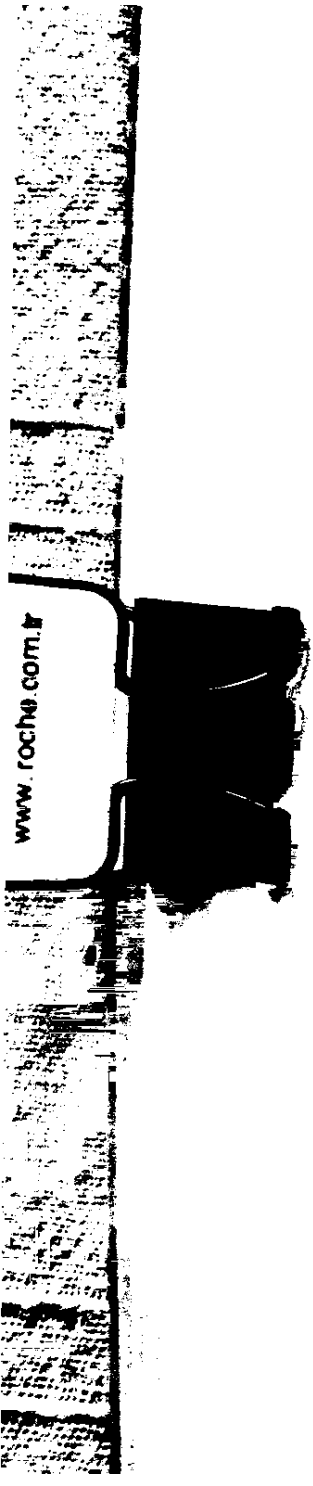
"Seni böyle düşünmek çok garip," diye devam etti Honoria. "Bir *erkeğin* utangaç olacağı insanın aklına hiç gelmiyor."

Marcus bunun neden olamayacağını hayal edemiyordu.

"Uzun boylusun," dedi düşünceli bir sesle Honoria, "atletiksin, akıllısın ve bir erkekte tüm bunların olması gerekir."

Marcus kendisi için yakışıklı demediğini fark etti.

"Acayip ölçüde zengin olman da cabası, ha, tabii ki bir de şu unvanın var. Eğer evlenmeye niyetin varsa, istediğin herkesi seçebileceğinden eminim."

www.rocha.com.tr

Honoria onun çirkin olduğunu mu düşünüyordu?

Honoria parmağıyla omzunu dürttü. "Kaç kişinin senin yerinde olmak isteyeceğini hayal bile edemezsin."

Tam şu anda bunu istemezlerdi.

"Ama sen utangaçsın," dedi Honoria neredeyse hayretle. Marcus onun daha da yaklaştığını hissedebiliyordu; nefesi hafifçe yanağına geliyordu. "Sanırım utangaç olman hoşuma gidiyor."

Gerçekten mi? Çünkü Marcus bundan her zaman nefret etmişti. Okulda geçirdiği tüm o yıllar boyunca, Daniel'ın herkesle ve herhangi biriyle bir dakika bile tereddüt etmeden konuşmasını izlemişti. Nasıl uyum sağlayacağını anlamak için daima biraz daha uzun zamana gerek duyardı. İşte bu yüzden Smythe-Smith'lerle o kadar fazla zaman geçirmeyi sevmişti. Evleri daima çok kaotik ve çılgınca olurdu; hiç rutin olmayan yaşamlarına fark edilmeden süzülmüş ve aileden biri haline gelmişti.

Bu tanıdığı tek aile olmuştu.

Honoria gene yüzüne dokunarak, parmağını burun kemiğinin üzerinden geçirdi. "Eğer utangaç olmasaydın fazla mükemmel olurdun," dedi. "Fazlasıyla kitap kahramanı. Eminim hiç roman okumamışsındır ama ben daima arkadaşlarımın seni Bayan Gorely'nin gotik karakterlerinden biri gibi gördüklerini düşünmüşümdür."

Honoria'nın arkadaşlarından hiç hoşlanmamasının bir sebebi olduğunu biliyordu.

"Ancak ben senin bir kahraman mı yoksa kötü karakter mi olduğundan hiçbir zaman tam emin olamadım."

Marcus bu sözlerde hakaret bulmamaya karar verdi. Bunları söylerken Honoria'nın muzip muzip gülümsediğini söyleyebilirdi.

"İyileşmen gerekiyor," diye fısıldadı Honoria. "Eğer iyileşmezsen bilmiyorum ne yaparım." Ve ardından söylediklerini Marcus zar zor duyabildi. "Benim mihenk taşım olabileceğini düşünüyorum."

Marcus dudaklarını oynatmaya, bir şeyler söylemeye çalıştı, çünkü bu cevapsız bırakılacak türden bir şey değildi. Ama yüzü hâlâ sert ve ağır geliyordu tüm yapabildiği birkaç gürültülü soluk almak oldu.

"Marcus? Biraz su ister misin?"

Gerçekten de istiyordu.

"Yoksa uyanık mısın?"

Hemen hemen.

"İşte," dedi Honoria. "İçmeyi dene."

Marcus dudaklarına soğuk bir şeyin değdiğini hissetti. Bir kaşık, ağzına azar azar ılık su akıtıyordu. Yutkunmakta zorlanınca Honoria sadece birkaç damla içirdi.

"Uyanık olduğunu sanmıyorum," dedi. Marcus onun yeniden koltuğuna yerleştiğini duydu. Honoria içini çekti. Sesi kulağa yorgun geliyordu. Marcus bundan nefret etti.

Ama Honoria'nın burada olmasından memnundu. Marcus'a da Honoria kendi mihenk taşı olabilirmiş gibi geliyordu.

On İki

"Doktor!" Yirmi dakika sonra şaşırtacak kadar genç bir adam odaya girerken Honoria ayağa fırladı. Kır saçlı olmayan bir doktorla karşılaşacağı hiç aklına gelmemişti. "Hastanın bacağını," dedi."Sanırım görmemişsiniz- "

"Hastayı daha önce ben muayene etmedim," dedi doktor sertçe. "Babam etti."

"Ah." Doktor Marcus'ın bacağına eğilince Honoria saygıyla bir adım geri çekildi. Doktorun hemen arkasından odaya giren annesi Honoria'nın yanına gitti. Ve elini tuttu. Honoria sanki cankurtaran simidiymiş gibi bu iletişime minnet duyarak annesinin elini sıktı.

Genç adam Marcus'ın bacağına Honoria'nın gerekli olduğunu düşündüğü kadar uzun bakmadı, daha sonra eğildi ve kulağını göğsüne koydu. "Ona ne kadar afyon ruhu verdiniz"

Honoria annesine baktı. Dozu ayarlayan kişi oydu.

"Bir kaşık," dedi Leydi Winstead. "Belki de iki."

Doktor ağzı gerilerek doğruldu ve onlara döndü. "Bir miydi iki mi?"

"Söylemek zor," diye cevapladı Leydi Winstead. "Tamamını içmedi."

"Yüzünü silmek zorunda kaldım," diye lafa karıştı Honoria.

Doktor bir yorumda bulunmadı. Tekrar kulağını Marcus'ın göğsüne dayadı ve dudaklarını oynattı, sanki içinden sayı sayıyordu. Honoria dayanabildiği kadar bekledi, sonra konuştu. "Doktor, eee... "

"Winters," diye tamamladı annesi.

"Evet, Doktor Winters, lütfen söyleyin bize, fazla mı vermişiz?"

"Sanmıyorum," diye cevapladı Doktor Winters ama kulağını hâlâ Marcus'ın göğsünde tutuyordu. "Afyon akciğerlerin çalışmasını engeller. İşte bu yüzden böyle sık nefesler alıyor. "

Honoria dehşetle elini ağzına götürdü. Nefeslerinin sık olduğunu fark bile etmemişti. Aslında, kulağa daha iyi geldiğini düşünmüştü. Daha huzurlu.

Doktor doğruldu ve dikkatini Marcus'ın bacağına çevirdi. "Tüm gerekli bilgileri almam çok kritik," dedi sertçe. "Eğer afyon ruhu verilmiş olduğunu bilmeseydim çok daha fazla endişelenirdim."

"Endişeli değil misiniz?" diye sordu Honoria inanamayarak.

Doktor Winters ona sertçe baktı. "Endişeli değilim demedim." Marcus'ın bacağına dönerek yakından inceledi. "Sadece bilmeseydim daha fazla endişe duyardım dedim. Eğer solukları afyon ruhu olmadan sık olsaydı, bu gerçekten ciddi bir enfeksiyonu işaret ederdi."

"Bu ciddi değil mi?"

Doktor ona tekrar canı sıkkın bir ifadeyle baktı. Honoria'nın sorularından hoşlanmıyordu, bu kadarı belliydi. "Muayenemi bitirinceye kadar yorumlarınızı kendinize saklayın lütfen."

Honoria tüm yüzünün asabi bir şekilde kasıldığını hissetti ama geri adım attı. Bu kendisini öldürecek bile olsa Dr. Winters'a karşı nazik olacaktı; eğer birisinin Marcus'ın hayatını kurtarma ihtimali varsa, o da bu adamdı.

"Yarayı temizlemek için ne yaptığınızı bana tam olarak anlatın," dedi doktor, Marcus'ın bacağını muayene ederken kısaca yukarı göz atarak. "Ayrıca siz başlamadan önce neye benzediğini de öğrenmek istiyorum."

Honoria ve annesi sırayla neler yaptıklarını anlattılar. Doktor onaylamış görünüyordu ya da en azından yanlış bulmamıştı. Anlatmaları sona erince, doktor Marcus'ın bacağına dönerek bir kez daha baktı ve derin bir nefes verdi.

Honoria biraz bekledi. Doktor düşünmek için zaman ayırmış gibi görünüyordu. Ama lanet olsun, düşünmesi fazla uzun sürmüştü. Sonunda dayanamadı. "Fikriniz nedir?" diye patladı.

Doktor Winters sanki sesli düşünüyormuş gibi, yavaş yavaş konuşuyordu. "Bacak kurtarılmış olabilir."

"Olabilir mi?" diye tekrarladı Honoria.

"Kesin konuşmak için daha çok erken. Ama eğer bacak kesilmezse bu sizin yaptığınız iyi çalışma sayesinde olacak." Hem Honoria'ya hem de annesine baktı.

Honoria şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı; bir övgü beklemiyordu. Sonra korkudan ödünü koparan soruyu sordu: "Ama yaşayacak değil mi?"

Doktorun gözleri dürüst bir metanetle Honoria'nın gözleriyle buluştu. "Eğer bacağını kesersek kesinlikle yaşar."

Honoria'nın dudakları titredi. "Ne demek istiyorsunuz?" diye fısıldadı. Ama ne demek istediğini kesin olarak biliyordu; sadece ondan duymak istiyordu.

"Şu anda bacağını kesersem yaşayacağından eminim." Sanki göz atmak son bir ipucu verecekmiş gibi, tekrar Marcus'a baktı. "Eğer bacağını kesmezsem, pekala tamamen iyileşebilir. Veya ölebilir. Enfeksiyonun nasıl gelişeceğini önceden tahmin edemem."

Honoria hareketsiz kaldı. Sadece gözleri Doktor Winters'ın yüzünden Marcus'ın bacağına, sonra tekrar doktora çevrildi. "Nasıl anlayacağız?" diye sordu usulca.

Doktor Winters kuşkulu bir ifadeyle başını yana eğdi.

"Ne zaman karar verileceğini nasıl anlayacağız?" diye açıklık getirdi Honoria, sesi yükseliyordu.

"Aranacak bazı belirtiler var," diye yanıtladı doktor. "Mesela eğer bacakta aşağıya veya yukarıya doğru kırmızı çizgiler oluşursa, bacağı kesmek gerektiğini anlarız."

"Ve eğer böyle bir şey olmazsa, iyileşiyor mu demek oluyor?"

"Tam olarak değil," diye itiraf etti doktor, "ama bu noktada, eğer yaranın görüntüsünde değişiklik olmazsa, bunu iyi bir işaret olarak alırım."

Honoria yavaş yavaş başını salladı, tam olarak kavramaya çalışıyordu. "Siz burada Fensmore'da mı kalacaksınız?"

"Kalamam," dedi doktor, çantasını toplamak için dönerek. "Bir hastayı daha görmem gerekiyor ama akşama geri döneceğim. Ondan önce herhangi bir karar vermemiz gerekeceğini sanmıyorum."

"*Sanmıyor* musunuz?" diye sordu Honoria hızla. "Yani emin değil misiniz?"

Doktor Winters içini çekti, odaya girdiğinden beri ilk kez yorgun görünüyordu. "Tıpta hiçbir zaman emin olunamaz leydim." Fensmore'un güneyindeki çimlerin sonsuz yeşilliğini gözler önüne seren, perdeleri çekilmiş pencereye doğru baktı. "Belki günün birinde bu değişir. Ama korkarım bizim zamanımızda değil."

Bunlar Honoria'nın duymak istediği şeyler değildi ama gerçek olduğunu kabul etti ve başıyla onaylayarak ilgisi için teşekkür etti.

Doktor Winters bu nezakete bir baş selamıyla karşılık verdikten sonra, Honoria ve annesine talimatlarını bildirip gece daha geç vakitte dönmeye söz vererek oradan ayrıldı. Leydi Winstead onu geçirmeye giderek, Honoria'yı bir kere daha yatağında korkutacak kadar hareketsiz yatan Marcus'la yalnız bıraktı.

Honoria birkaç dakika odanın ortasında kıpırdamadan durdu, kendisini garip bir şekilde elden ayaktan kesilmiş ve kaybolmuş hissediyordu. Gerçekten yapılacak bir şey yoktu. O sabah da iyice korkuyordu ama en azından bacağı iyileştirmeye konsantre olabilmişti. Şimdi tek yapabileceği beklemekti ve belirli bir işi reddeden zihnini dolduracak, korkudan başka bir şey yoktu.

Aman ne seçim. Marcus'ın hayatı veya bacağı. Honoria bu seçimi yapacak kişi olabilirdi.

Bu sorumluluğu istemiyordu. Tanrım, bunu istemiyordu.

"Ah, Marcus," diye içini çekerek nihayet yatağın yanındaki koltuğa yöneldi. "Bu nasıl oldu? *Neden* oldu? Hiç adil değil." Oturup yatağa doğru eğildi.

Marcus'ın hayatını kurtarmak için kuşkusuz bacağını feda ederdi. Eğer kendi adına konuşacak kadar kendinde olsaydı Marcus da aynı seçimi yapardı. O gururlu bir erkekti ama engelli olmak yerine ölümü tercih edecek kadar değil. Onun böyle olduğunu biliyordu. Bu konuda tabii ki hiç konuşmamışlardı, böyle şeyleri kim konuşurdu ki? Kimse yemek masasına oturup bacak mı kesmeli yoksa ölmeli mi diye konuşmazdı.

Ama Marcus'ın ne isteyeceğini biliyordu. Onu onbeş yıldır tanıyordu. Seçimini öğrenmek için soru sorması gerekmiyordu.

Marcus kızacaktı. Kendisine değil. Hatta doktora da değil. Hayata. Belki Tanrı'ya. Ama azimle devam edecekti. Honoria bundan emindi. Marcus'ın yanından ayrılmayacaktı, ta ki...

Tanrım. Bunu hayal bile edemiyordu.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bir yanıyla içinden odadan dışarı koşmak ve Doktor Winters'a Marcus'ın bacağını hemen kesmesi için yalvarmak geliyordu. Eğer bu hayatta kalmasını garantiye alacaksa, o zaman o lanet testereyi eline alacaktı. Ya da en azından doktora teslim edecekti.

Marcus kendi hayatında olmasa, burada Cambridgeshire'da kalsa ve Honoria gidip Yorkshire veya Orkney Adaları'nda yaşayan birisiyle evlense ve onu bir daha hiç görmeyecek olsa bile, yine de onun hayatta ve iyi olduğunu, ata bindiğini veya bir kitap okuduğunu ya da şöminenin karşısında bir koltukta oturduğunu bilecekti.

Belirsizlikten ne kadar nefret etse de daha karar verme zamanı değildi. Bencil olmamalıydı. Mümkün olduğunca

www.tocrk.com.tr

uzun süre Marcus'ı bütün olarak muhafaza etmesi gerekiyordu. Ama ya böyle yaparak hayatta kalma şansını azaltıyorsa?

Başını kollarının arasına gömmüş olmasına rağmen, gözlerini sımsıkı kapadı. Gözyaşlarının gözlerini yaktığını, içinde oluşan tüm dehşet ve üzüntüyle akmak için beklediğini hissedebiliyordu.

"Lütfen ölme," diye fısıldadı. Kolunu yüzüne sürerek gözyaşlarını silmeye çalıştı, sonra başını yeniden kollarının arasına yerleştirdi. Belki de Marcus'a değil, bacağına yalvarmalıydı. Veya Tanrı'ya ya da şeytana veya Zeus'a. Eğer bir fark yaratacağını bilse inekleri sağan adama bile yalvarırdı.

"Marcus," dedi tekrar, çünkü onun ismini söylemek güç veriyordu. "Marcus."

"...Noria."

Honoria donakaldı, sonra yerinde doğruldu. "Marcus?"

Marcus'ın gözleri açılmamıştı ama gözkapaklarının altındaki kıpırtıyı ve çenesinin hafifçe aşağı yukarı oynadığını görebiliyordu.

"Ah, Marcus," diye hıçkırdı. Gözyaşları taşarak akmaya başlamıştı. "Özür dilerim. Ağlamamalıyım." Çaresizlik içinde mendil arandı ve sonunda gözlerini yatak çarşafına sildi.

"Sadece sesini duyunca çok mutlu oldum. Senin sesine hiç mi hiç benzemediği halde."

"Sss..."

"Su mu istiyorsun?" diye sordu Honoria, Marcus'ın kırık dökük sözcüklerinin üstüne atlayarak.

Marcus gene çenesini oynattı.

www.roche.com.tr

"İşte, izin ver de seni biraz doğrultayım. Böyle daha kolay olur." Marcus'ın kollarının altından tutarak onu birkaç santim doğrultmayı başardı. Çok fazla değildi ama bu da bir şeydi. Komodinin üzerinde bir bardak su vardı, ona son içirmeye çalıştığından bu yana kaşık içinde duruyordu. "Sana sadece birkaç damla vereceğim," dedi Marcus'a. "Her seferinde sadece birazcık. Daha fazla verirsem boğulmandan korkuyorum."

Marcus bu sefer daha iyisini becermişti ancak Honoria sekiz kaşık su vermeyi başardığında yeter diye işaret ederek tekrar kendisini bıraktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Honoria, yastığını kabartmaya çalışırken. "Yani berbattan başka demek istiyorum."

Marcus hafifçe başını yana doğru hareket ettirdi. Bu cılız bir omuz silkme gibi görünüyordu.

"Tabii ki korkunç hissediyorsun," diye açıklığa kavuşturdu Honoria, "ama herhangi bir değişiklik var mı? Daha korkunç? Daha az korkunç?"

Marcus hiçbir tepki vermedi.

"Aynı derecede mi korkunç?" Honoria güldü. Gerçekten güldü. Şaşırtıcıydı. "Saçma sapan konuşuyorum."

Marcus başıyla onayladı. Küçük bir hareketti fakat şimdiye kadar başarabildiğinden daha büyüktü.

"Beni duydun," dedi Honoria, yüzündeki kocaman titrek tebessümü gizleyemedi. "Benimle dalga geçiyorsun ama beni duydun."

Marcus gene başıyla onayladı.

"Bu iyi. Çekinme, rahat olabilirsin. Daha iyi olduğunda ve daha iyi olacaksın, bunu yapmana izin yok, yani benim-

www.roche.com.tr

le dalga geçmeni kastediyorum ama şimdilik devam edebilirsin. Oh!" Ayağa fırladı. "Bacağını kontrol etmem lazım. Doktor Winters gideli çok olmadı biliyorsun ama yine de bir bakmalı."

Yaranın değişmemiş olduğunu görmek iki adımını ve bir saniyesini almıştı. Hâlâ iltihaplıydı, kırmızı kırmızı parlıyordu ama artık o hastalıklı sarımsı renkte değildi ve çok daha önemlisi, bacakta ilerleyen hiçbir kırmızı çizgi bulamamıştı.

"Aynı," dedi Marcus'a. "Bir değişiklik olacağını düşündüğümden değil fakat... Neyse, bilirsin işte." Mahcup bir biçimde gülümsedi. "Bunu zaten söylemiştim."

Honoria kısa bir süre için sustu, ona sadece bakmaktan memnundu. Marcus'ın gözleri kapalıydı ve aslında Doktor Winters'ın muayene ettiği zamandan farklı görünmüyordu ama Honoria onun sesini duymuş, su vermişti ve bu kadarı bile kalbini umutla doldurmak için yeterliydi.

"Ateşin!" diye bağırdı ansızın. "Kontrol etmem lazım." Marcus'ın alnına dokundu. "Bana aynı gibi geldi. Bu da normalden daha sıcaksın demek oluyor. Ama eskisinden daha iyi. Eskisinden kesinlikle daha iyisin." Durdu boşuna konuşup konuşmadığını merak ediyordu. "Beni hâlâ duyabiliyor musun?"

Marcus başını oynattı.

"İyi bari, çünkü aptalca konuştuğumu biliyorum ve kimse olmayınca aptalca konuşmanın bir anlamı yok."

Marcus'ın dudakları kıpırdadı. Honoria onun gülümsemiş olabileceğini düşündü. Zihninde bir yerlerde gülümsüyordu.

"Senin için aptalca konuşmaktan mutluyum," diye duvurdu Honoria.

Marcus başını salladı.

Honoria elini ağzına götürdü. "Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim."

Marcus çok hafif omzunu silkti.

"Bana pek bir şey düşünmediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?" Parmağını Marcus'a uzattı. "Çünkü buna inanmayacağım. Seni fazlasıyla iyi tanıyorum." Ne kadar küçük olursa olsun, başka bir tepki bekledi. Hiçbir tepki görmeyince konuşmaya devam etti.

"Muhtemelen arazindeki mısır hasadını nasıl maksimuma çıkaracağını düşünüyorsundur," dedi. "Ya da topladığın kiraların çok düşük olduğunu." Bir an bunu düşündü. "Hayır, kiraların çok yüksek olup olmadığını düşünüyorsun. Senin yufka yürekli bir mülk sahibi olduğundan oldukça eminim. Hiç kimsenin zorluk çekmesini istemiyorsundur."

Marcus başını iki yana salladı.

"Hayır, kimsenin zorluk çekmesini istemiyor musun, yoksa hayır, düşündüğün şey bu değil mi? "

"Sen," dedi Marcus kulak tırmalayan bir sesle.

"Beni mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı Honoria.

"Teşekkür ederim." Duyulamayacak kadar hafif bir sesle söylemişti fakat Honoria onu duydu. Ve ağlamamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Seni bırakmayacağım," dedi Marcus'ın elini kendi eline alarak. "İyileşinceye kadar bırakmam..."

"Te-te-"

"Tamam," dedi Honoria. "Tekrar söylemene gerek yok. Bunu ilk kez söylemene de gerek yoktu."

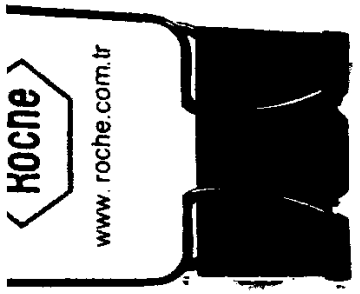
Ama söylemesinden memnundu. Marcus'ın hangi söz-

lerinin kendisine daha çok dokunduğundan emin değildi - teşekkür sözleri mi yoksa sen demesi mi...

Marcus onu düşünüyordu. Orada neredeyse ölümün eşiğinde yatarken, hatta daha büyük ihtimalle bacağı kesilmek üzereyken, Marcus onu düşünüyordu.

Honoria Fensmore'a gelmesinden bu yana ilk defa korku duymuyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Üç

Marcus sonraki uyanışında, bir şeylerin değişmiş olduğuna emindi. Her şeyden önce, bacağında gene ağrı vardı ama her nedense bunun kötü bir şey olmadığını tahmin ediyordu. İkincisi acıkmıştı. Aslında günlerdir hiçbir şey yememiş gibi açlıktan midesi kazınıyordu.

Ki muhtemelen bu doğruydu. Hastalandığından bu yana ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Son olarak gözlerini açabiliyordu. Bu harika bir şeydi.

Saatin kaç olduğundan emin değildi. Etraf karanlıktı ancak pekâlâ sabahın dördü olabileceği gibi gecenin onu da olabilirdi. Hasta olmak bir şekilde kafasını karıştırıyordu.

Yutkunmaya çalıştı. Biraz daha su iyi olurdu. Başını komodine doğru çevirdi. Gözleri karanlığa hâlâ alışmamıştı ama yatağının yanındaki sandalyede uyuyan birisi olduğunu görebiliyordu. Honoria? İçinde tüm bu çile boyunca odadan ayrılmadığına dair bir his vardı.

Gözlerini kırpıştırdı, Honoria'nın Fensmore'a nasıl geldiğini hatırlamaya çalışıyordu. Ah, evet, Bayan Wetherby ona yazarak haber vermişti. Kâhya kadının bunu yapmayı neden düşündüğünü hayal edemiyordu ama bunun için ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Eğer Honoria ve annesinin bacağına yaptıkları işlemler olmasaydı ölebileceğini tahmin ediyordu.

Ama hepsi bu kadar değildi. Bilinçli ve bilinçsiz süreçler geçirdiğini ve hafızasında bu korkunç süreçle alakalı daima muazzam boşluklar olacağını biliyordu. Fakat öyle bile olsa, Honoria'nın orada, kendi odasında bulunduğunu anlamıştı. Elini tutmuş, konuşmuş ve yumuşak sesiyle ruhuna ulaşmıştı.

Honoria'nın orada olduğunu bilince... Sadece daha kolay olmuştu. Yalnız kalmamıştı. Hayatında ilk kez yalnız kalmamıştı.

Hafifçe inledi. Aşırı dramatik olmaya başlamıştı. Tanrı aşkına, o bir konttu. Parmağını şıklatsa evi doldurabilirdi.

Fakat hayatında önemli olan her şeyde yalnız olmuştu.

Bunu kendisi istemişti.

Bunu istediğini düşünmüştü.

Birkaç kere daha gözlerini kırpıştırınca oda belirginleşmeye başladı. Perdeler çekilip kapatılmıştı ve ay yeterince ışık vererek renkleri seçebilmesini sağlıyordu. Veya belki de sadece kendi duvarlarının bordo ve şöminenin üstünde asılı dev manzara resminin genellikle yeşil olduğunu bildiği içindi. İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürlerdi. Bu hayatın en temel gerçeklerinden biriydi.

Marcus tekrar başını çevirerek sandalyedeki kişiye baktı. Bu kesinlikle Honoria'ydı ve sadece görmeyi beklediği

kişi olduğu için o zannetmiyordu. Saçları kısmen çözülmüştü ve Leydi Winstead olacak kadar koyu değil, net bir şekilde açık kahverengiydi.

Ne zamandan beri orada oturduğunu merak etti. Orada rahat etmiş olamazdı.

Ama Honoria'yı rahatsız etmemeliydi. Kuşkusuz uykuya ihtiyacı vardı.

Kendisini zorlayarak oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı ama birkaç santimden fazlasını yapamayacak kadar güçsüz olduğunu fark etti. Yine de biraz daha iyi görebiliyordu, hatta belki de Honoria'nın karşısındaki masada duran su bardağına bile ulaşabilirdi.

Belki de yapamazdı. Kolunu yaklaşık yarım metre kaldırmıştı ki tekrar yan tarafına düştü. Lanet olsun, çok yorgundu. Ve susamıştı. Ağzı talaşla doluymuş gibi geliyordu.

Lanet olsun.

Marcus içini çekti, sonra da yapmamış olmayı diledi, çünkü kaburgaları ağrımıştı. Tüm vücudu ağrıyordu. Nasıl oluyor da bir bedenin kesinlikle her yerinin ağrıması mümkün oluyordu? Yanıp tutuşan bacağının dışında...

Ama belki de artık ateşinin olmadığını düşündü. En azından çok fazla değildi. Söylemesi zordu. Belli bir süre öncesine göre kendisini kesinlikle daha açılmış hissediyordu.

Bir dakika kadar Honoria'yı izledi. Uykusunda hiç kıpırdamıyordu. Başı tuhaf bir açıyla yan tarafına eğilmişti ve Marcus onun fena halde boynu tutulmuş olarak uyanacağına emindi.

Belki de onu uyandırmalıydı. Bunu yapmak nazik bir şey olacaktı.

"Honoria," dedi karga gibi bir sesle.

Honoria kıpırdamadı.

"Honoria." Daha yüksek sesle söylemeye çalışmış ama sesi aynı çıkmıştı - gıcırtılı ve boğuk. Bu çabanın onu bitkin düşürmesi de cabasıydı.

Tekrar Honoria'ya uzanmaya çalıştı. Kolu ölü gibi ağırdı ama bir şekilde yataktan çıkardı. Honoria'yı sadece dürtmek istiyordu fakat bunun yerine eli ağır bir şekilde onun ileri uzanmış bacağına düştü.

"Aaaaah!" Honoria bir çığlıkla uyandı ve başını o kadar hızla kaldırdı ki karyola direğine çarptı. "Of," diye inleyerek elini kaldırıp acıyan yeri ovuşturdu.

"Honoria," dedi Marcus tekrar, onun dikkatini çekmeye çalışarak.

Honoria bir şeyler geveledi ve elinin kenarıyla yüzünü ovuşturarak esnedi. "Marcus?"

Sesi uykulu geliyordu. Sesi harika geliyordu.

"Biraz su alabilir miyim lütfen?" diye sordu Honoria'ya. Belki de daha derin bir şeyler söylemeliydi; ne de olsa tam olarak ölümden dönmüştü. Ama susamıştı. Çölde susuz dolaşır gibiydi.

"Elbette." Karanlıkta el yordamıyla aranarak bardağı buldu. "Of, kahretsin," dediğini duydu Honoria'nın. "Bir dakika."

Marcus onun ayağa kalkmasını ve başka bir masaya giderek sürahiyi almasını izledi. "İçinde pek kalmamış," dedi sersemce. "Ama yeter herhalde." Bardağa biraz su koydu, sonra kaşığı aldı.

"Ben yapabilirim," dedi Marcus.

Honoria şaşkın şaşkın ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Oturmama yardım edebilir misin?"

Honoria başını sallayarak neredeyse kucaklar gibi kollarını ona doladı. "İşte oldu," diye mırıldandı, Marcus'ı yukarı çekerek. Honoria'nın sözleri hafif hafif ensesine değiyordu, neredeyse öpücük gibiydi. Marcus içini çekti ve kıpırdamadan durarak bir an Honoria'nın tenindeki sıcak nefesinin tadını çıkardı.

"İyi misin?" diye sordu Honoria geri çekilerek.

"Evet, tabii ki," dedi Marcus, onun durumundaki birinin başarabileceği kadar hızla, hülyalarından uzaklaşıp yanıtladı. "Özür dilerim."

Oturur pozisyonuna geçtikten sonra, Marcus bardağı alarak Honoria'nın yardımı olmadan içti. Bunun zafer kazanmış gibi gelmesi ne tuhaftı.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi Honoria uyku akan gözlerini kırpıştırarak. "Ben-ben- " Tekrar gözlerini kırpıştırdı ama bu sefer Marcus bunun gözyaşlarını tutmak için olabileceğini düşündü. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Marcus başını sallayarak bardağı uzattı. "Biraz daha lütfen."

"Elbette." Honoria bir bardak daha doldurdu ve ona verdi. Marcus oburca içti ancak hepsini bitirdikten sonra nefes aldı.

"Teşekkür ederim," dedi bardağı uzatarak.

Honoria bardağı aldı, bıraktı, sonra tekrar sandalyeye yerleşti. "Senin için çok endişelendim," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Marcus. Bir kısmını hatırlıyordu - annesini ve makası, dev tavşanı. Ve Honoria'nın kendisine mihenk taşı dediğini. Bunu her zaman hatırlayacaktı.

"Doktor iki kere seni görmeye geldi," dedi Honoria. "Doktor Winters. Genç olan Doktor Winters. Babasına ne olduğundan pek emin değilim ama doğruyu söylemek gerekirse, bilmek umurumda değil. Bacağına hiç bakmamış bile. İltihaplı bir yaran olduğundan haberi bile yok. Eğer bu kadar kötü olmadan önce görmüş olsaydı... Sanırım aynı şekilde sonuçlanırdı." Dudaklarını öfkeyle sıktı. "Ama belki de olmazdı."

"Doktor Winters ne dedi?" diye sordu Marcus, sonra açıklığa kavuşturdu. "Genç olan."

Honoria gülümsedi. "Bacağının kalacağını düşünüyor."

"Ne?" Marcus başını iki yana salladı, anlamaya çalışıyordu.

"Bacağını kesmek zorunda kalmaktan korktuk."

"Tanrım." Marcus yastıklara gömüldüğünü hissetti. "Tanrım."

"Böyle bir ihtimal olduğunu bilmemen iyi oldu sanırım," dedi Honoria yumuşak bir sesle.

"Of, aman Tanrım." Bacaksız bir hayat düşünemiyordu. Mecbur kalıncaya kadar, kimsenin düşünebildiğini sanmıyordu.

Honoria onun elini kendi eline aldı. "Her şey yoluna girecek."

"Bacağım," diye fısıldadı Marcus. Oturmak ve bacağına bakmak için akıldışı bir dürtü hissediyor, sadece bacağının yerinde olduğundan emin olmak istiyordu. Kıpırdamadan yatmak için kendini zorladı; Honoria kuşkusuz bacağını bizzat görmek istemesini aptalca bulacaktı. Neyse ki canı yanıyordu. Çok acıyordu ve bu acıya minnettardı. Hiç olmazsa bacağının olması gereken yerde olduğunu biliyordu.

Honoria elini çekerek büyük bir esnemeyi bastırdı. "Affedersin," dedi işi bittiğinde. "Korkarım pek uyuyamadım."

Marcus kendi yüzünden olduğunu fark etti. Honoria'ya minnet borçlu olması için bir başka sebep daha. "Muhtemelen o sandalye hiç rahat değil," dedi Honoria'ya. "Yatağın öbür tarafına yatabilirsin."

"Yapamam."

"Bugün olup biten başka şeylerden daha uygunsuz olma ihtimali yok."

"Hayır," dedi Honoria, eğer bu kadar yorgun olmasaydı gülecekmiş gibi görünüyordu. "Yani gerçekten yapamam. Bacağını temizlediğimizden beri yatak hâlâ ıslak."

"Ya." Ve Marcus güldü. Çünkü komikti ve gülmek çok iyi hissettiriyordu.

Honoria koltukta rahat etmeye çalışarak kıpırdandı. "Belki de battaniyenin üzerine uzanabilirdim," dedi boynunu uzatıp Marcus'ın üzerinden boş yere bakarak.

"Sen nasıl istersen."

Honoria yorgun yorgun içini çekti. "Ayaklarım ıslanabilir. Ama aldıracağımı sanmıyorum."

Bir an sonra yatağa çıkmış, battaniyenin üzerinde yatıyordu. Aslında vücudunun büyük bir kısmı başka bir yorganın altında olmasına rağmen, bacağını açıkta bırakmak istediklerini tahmin ediyordu.

Honoria bir daha esnedi.

"Honoria," diye fısıldadı Marcus.

"Hımm?"

"Teşekkür ederim. "

"Hımm."

Biraz geçtikten sonra Marcus konuştu, çünkü söylemesi gerekiyordu. "Burada olmandan çok memnunum."

"Ben de," dedi Honoria uykulu uykulu. "Ben de."

Honoria yavaş yavaş düzenli nefesler almaya başladı ve Marcus da aynısını yaptı. Beraber uyudular.

Honoria ertesi sabah ona sokulmuş ve ısınmış olarak keyifli uyandı. Gözleri hâlâ kapalıydı, ayak parmaklarını oynattı, bacağını esnetti ve bileklerini bir o yana bir bu yana çevirdi. Yatakta gerinmek onun sabah ritüeliydi. Elleri daima bir sonraki olurdu. Denizyıldızı gibi açtıktan sonra tekrar kapadı. Sonra boynu, öne arkaya eğer ve daire çizerdi.

Honoria esnedi, elini yumruk yaparak kolunu ileri doğru uzattı ve-

Birisine çarptı.

Donakalmıştı. Gözlerini açtı. Her şey yeniden aklına geldi.

Tanrım, Marcus'la birlikte yataktaydı. Hayır. Bunu dile getirmenin doğru şekli bu değildi. Kendisi Marcus'ın yatağındaydı.

Ama onunla *birlikte* değildi.

Yakışık almıyordu, evet ama şerefine kesinlikle leke sürmeyecek kadar hasta centilmenlerle kendisini yatakta bulan leydiler için özel bir kural muhakkak olmalıydı.

Yavaş yavaş uzaklaşmaya çalıştı. Marcus'ı uyandırmaya gerek yoktu. Muhtemelen kendisinin orada olduğunun bile farkında değildi. Ve *orada* kelimesi, hemen yanında, onunla yan yana, ayakları onunkilere değiyor anlamına geliyordu. Kesinlikle yatağın öbür ucunda, dün gece başladığı yerde değildi.

www.roche.com.tr

Dizlerini bükerek kendini çekmek için ayak tabanlarını şilteye koydu. Önce kalçalarını kaldırarak bir santim sağa çekti. Sonra omuzlarını. Sonra tekrar kalçalarını ve ardından aynı doğrultuya getirmek için ayaklarını. Omuzlarının zamanı gelmişti ve sonra-

Pat!

Marcus'ın kollarından biri ağır bir şekilde üstüne inmişti.

Honoria hareketsiz kaldı. Tanrım, şimdi ne yapması gerekiyordu? Belki bir-iki dakika beklerse, Marcus eski pozisyonuna dönerdi.

Bekledi. Ve bekledi. Sonra Marcus hareket etti.

Honoria'ya doğru.

Honoria yutkundu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu -şafaktan sonra bir vakit ama bundan başka hiçbir ipucu yoktu- ve Bayan Wetherby'nın gelip de kendisini Marcus'ın yatağında bulmasını kesinlikle istemiyordu. Veya daha da kötüsü, annesinin.

Kuşkusuz kimse kendisi için kötü düşünmezdi, özellikle de bir gün önce olup bitenlerden sonra. Ama Honoria bekârdı, Marcus da öyleydi ve üstünde çok az giysi vardı ve-

Hepsi bu kadardı. Honoria yataktan çıkıyordu. Marcus uyanırsa da uyansındı. En azından sırtında kendisini evliliğe sürükleyecek bir silahla uyanmamış olacaktı.

Marcus'ın öbür tarafa dönüp yorganın altına kıvrılırken çıkardığı keyifli uykulu sesleri duymazdan gelmeye çalışarak, kendisini sertçe yukarı çekti ve yataktan çıktı. Ayakları sağlam bir şekilde yere değince, çabucak Marcus'ın bacağına göz attı. Uygun şekilde iyileşiyor gibiydi, Doktor

Winters'ın uyardığı o uğursuz kırmızı çizgilerin belirtisi yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Honoria şükranla.

"Bir şey değil," diye mırıldandı Marcus.

Honoria şaşkınlıkla bir çığlık atarak geriye doğru sıçradı.

"Üzgünüm," dedi Marcus ama gülüyordu.

Bu Honoria'nın o güne dek duyduğu en güzel sesti.

"Teşekkürüm sana değildi," dedi şımarıkça.

"Biliyorum." Marcus gülümsedi.

Honoria feci bir şekilde buruşmuş eteklerini düzeltmeye çalıştı. Üstünde Londra'da giydiği aynı mavi elbise vardı ki bu -aman Tanrım- iki gün öncesine aitti. Ne kadar berbat göründüğünü hayal bile edemiyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok daha iyi," dedi Marcus oturarak. Honoria onun kendisiyle birlikte battaniyeyi de yukarı çektiğine dikkat etti. Ki yüzünün kıpkırmızı yerine pembe pembe olmasının tek nedeni buydu. Komik bir durumdu - hemen hemen. Bir gün önce Marcus'ın çıplak göğsünü yüz kere görmüş, çıplak bacağını kurcalayıp kesmiş, hatta -bunu asla ona söyleyecek değildi- kalçaları bile gözüne ilişmişti. Ama şimdi, her ikisi de uyanıkken ve Marcus artık ölümün eşiğinde değilken, Honoria onunla göz göze bile bakışamazdı.

"Hâlâ çok acıyor mu?" diye sordu, örtünün dışında duran bacağını işaret ederek.

"Daha ziyade körelmiş bir acı."

"Korkunç bir yara izin olacak."

Marcus acı acı gülümsedi. "Bunu gurur ve yalan söyleyerek taşıyacağım."

"Yalan mı?" diye tekrarladı Honoria, eğlendiğini gizleyemeden.

Marcus başını yana eğerek bacağındaki kocaman yaraya baktı. "Bunun için bir kaplanla mücadele ettiğimi söyleyebileceğimi düşünüyorum."

"Bir kaplan. Cambridgeshire'da."

Marcus omzunu silkti. "Köpekbalığından daha muhtemel."

"Yaban domuzu," diye karar verdi Honoria.

"Bu o kadar şerefli değil. "

Honoria dudaklarını birbirine bastırdı, daha sonra küçük bir kahkaha attı. Marcus da güldü ve Honoria işte ancak o zaman inanmak için kendisine izin verdi: Marcus iyiye gidiyordu. Bu bir mucizeydi. Bunu tarif edecek başka bir söz düşünemiyordu. Yüzüne renk gelmişti, belki biraz fazla zayıf görünüyordu ama gözlerindeki canlılıkla kıyaslandığında bu hiç önemli değildi.

Marcus iyileşecekti.

"Honoria?"

Sorgularcasına Marcus'a baktı.

"Sen sallanıyorsun," dedi Marcus.

"Kendimi biraz dengesiz hissediyorum," dedi Honoria yatağın yanındaki koltuğa doğru giderek. "Sanırım... "

"Bir şey yedin mi?"

"Evet," dedi Honoria. "Hayır. Yani biraz. Galiba yemem lazım. Sanırım ben sadece... rahatladım." Ve ardından, kendi kendini dehşet içinde bırakarak, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Birdenbire gelmiş, bir okyanus dalgası gibi vurmuştu. Her bir hücresi son derece gerilmişti. Elinden geldiğince ve mümkün olduğu kadar uzun süre ken-

disini tutmuş ve şimdi Marcus'ın iyi olduğunu görünce dağılmıştı.

İyice gerilen ve ardından çat diye koparak ikiye ayrılan bir keman teline benziyordu.

"Üzgünüm," dedi, hıçkırıklarının arasında nefes almaya çalışarak. "Böyle yapmak istemedim... Ben sadece çok mutluyum... "

"Şşş," diye mırıldandı Marcus, onun elini tutarak. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum," diye hıçkırdı Honoria. "Biliyorum. İşte bu yüzden ağlıyorum."

"Ben de bu yüzden ağlıyorum," dedi Marcus usulca.

Honoria döndü. Marcus'ın yüzünden aşağı yuvarlanan gözyaşları yoktu ama gözleri nemliydi. Onu hiç bu kadar duygusal görmemiş, hatta bunun mümkün olduğunu bile düşünmemişti. Eli titreyerek uzanıp Marcus'ın yanağına, sonra göz pınarına dokundu, parmağını geri çekerken Marcus'ın gözyaşlarından biri düştü. Ve sonra Honoria her ikisini de şaşırtan beklenmedik bir şey yaptı.

Kollarını Marcus'a dolayarak yüzünü boynuna gömdü ve sımsıkı sarıldı. "Çok korktum," diye fısıldadı. "Sanırım ne kadar korktuğumu fark etmemişim bile."

Marcus kollarını ona doladı, önce tereddütle ama sonra, sanki sadece bu küçük iteklemeye gerek duymuş gibi, kucaklamayla gevşedi. Honoria'yı nazikçe tutarak saçlarını okşadı.

"Sadece bilmiyordum," dedi Honoria. "Fark etmedim." Ama şimdi bunlar manasını kendisinin bile anlamadığı sözcüklerdi. Honoria'nın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Neyi bilmiyordu? Neyi fark etmemişti? Honoria sadece... sadece...

Bakışlarını kaldırdı. Sadece Marcus'ın yüzünü görmeye ihtiyaç duymuştu.

"Honoria," diye fısıldadı Marcus, onu daha önce hiç görmemiş gibi bakarak. Gözleri sıcak, çikolata kahverengisi ve duygu doluydu. Derinliklerinde alev alev, Honoria'nın pek anlamadığı bir şeyler vardı ve yavaşça, çok yavaşça Marcus'ın dudakları onunkilerle buluştu.

Marcus Honoria'yı neden öptüğünü asla açıklayamazdı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Ağlarken Honoria'yı tutuyordu ve bu yapılacak en doğal, en masum şey gibi gelmişti. Buna rağmen onu öpme hevesi, daha ileriye götürme dürtüsü yoktu.

Ama sonra ona baktı. Honoria'nın gözlerinde -ah, o inanılmaz gözler- yaşlar parıldıyor, dolgun dudakları titriyordu. Düşünmeye son verdi. Onu başka bir şey, içinin derinliklerinde kollarındaki kadını hisseden bir şey ele geçirdi ve Marcus kayboldu.

Marcus değişti.

Honoria'yı öpmek zorundaydı. Bu kendi nefesleri, kanı, ruhunun özü kadar temel ve doğal bir şeydi.

Ve yaptığında...

Dünyanın dönmesi durdu.

Kuşlar ötmeyi kestiler.

Dünyadaki her şey, kendisiyle Honoria'dan, onları birleştiren tüy kadar hafif öpüşmeden başka her şey durdu.

İçindeki bir şey, bir tutku, bir arzu hayata geçti. Ve Marcus eğer bu kadar zayıf, bu kadar dermansız olmasaydı, daha ileri gideceğini fark etti. Honoria'nın vücudunu kendisininkine bastırır, onun yumuşaklığıyla, kokusuyla mutlu olurdu.

Onu derinlemesine öper, ona dokunurdu. Her yerine.

Ona yalvarırdı. Ona kalması için yalvarırdı, tutkusunu gidermesi için yalvarırdı, kendisini içine alması için yalvarırdı.

Onu istiyordu. Ve Marcus'ı hiçbir şey bundan fazla korkutamazdı.

Bu Honoria'ydı. Onu korumak için yemin etmişti. Ve bunun yerine...

Dudaklarını onunkilerden çekti ama kendisini pek uzaklaştıramadı. Alnını onun alnına koyarak, son bir temasın tadına vararak fısıldadı. "Affet beni."

Sonra Honoria oradan ayrıldı. Odadan yeterince hızlı çıkamadı. Marcus onun gidişini izlerken ellerinin titrediğini, dudaklarının seğirdiğini gördü.

Marcus bir canavardı. Honoria'nın hayatını kurtarmasına karşılık ne yapmıştı böyle?

"Honoria," diye fısıldadı. Parmaklarını dudaklarına değdirdi, sanki bir şekilde hâlâ hissedebiliyordu.

Ve öyleydi. Bu son derece tuhaftı.

Honoria'nın öpüşünü hâlâ hissediyordu, kendi dudaklarının altındaki dudaklarının hafif teması tatlı bir şekilde onu ürpertiyordu.

Honoria hâlâ kendisiyle birlikteydi.

Ve içinde, her zaman öyle olacağına dair çok tuhaf bir his vardı.

www.roche.com.tr

On Dört

Neyse ki Honoria yaşamının bir sonraki gününü Marcus'la kısa öpüşmesi üzerine kafa yorarak geçirmek zorunda kalmamıştı.

Bunun yerine uyumuştu.

Marcus'ın yatak odasıyla kendi odası arasında kısa bir yürüme Mesafesi vardı, bu yüzden kafasını elindeki işe vermişti - yani, bir ayağını diğerinin önüne atmak ve yatak odasına ulaşmasına yetecek kadar dik kalabilmek. Ve bunu başardığında, yatağına uzanmış ve yirmi dört saat boyunca bir daha uyanmamıştı.

Rüya görmüşse bile hiçbir şey hatırlamıyordu.

Nihayet uyandığında sabah olmuştu ve üstünde Londra'da giydiği -acaba kaç gün önceydi?- aynı elbise vardı. Bir banyo yapıp temiz giysiler giydi ve arkasından kahvaltı etti, Bayan Wetherby'ye kendisine katılması için ısrar ederek masada mutlulukla, Marcus'la alakalı olmayan çeşitli konulardan bahsettiler.

Yumurtalar gibi pastırma da son derece ilginç geliyordu ve pencerenin dışındaki ortancalar kesinlikle büyüleyiciydi.

Ortancalar. Kimin aklına gelirdi ki?

Bütün olarak değerlendirildiğinde, sadece Marcus'tan değil onunla alakalı tüm düşüncelerden sakınıyordu, ta ki Bayan Wetherby soruncaya kadar. "Bu sabah lord hazretlerini görmek için daha uğramadınız mı?"

Honoria duraksadı, ağzına götürürken çöreği yarı yolda havada kalmıştı. "Şey, daha değil," dedi. Çörekten eline yağlar damlıyordu. Arkasına yaslanarak parmaklarını sildi.

Bayan Wetherby daha sonra, "Eminim sizi görmekten çok memnun olacaktır," dedi.

Ki bu Honoria'nın gitmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Marcus ateşler içindeyken ona bakmak için gösterdiği onca çabadan sonra, sadece elini sallayıp, "Eminim iyidir," demesi son derece garip görünürdü.

Kahvaltı odasından Marcus'ın yatak odasına yürüyüş yaklaşık üç dakikalarını aldı ki bu, Marcus'la üç saniyelik öpüşmesini düşünerek geçirmek istemediği fazladan bir üç dakika demekti.

Ağabeyinin en iyi arkadaşını öpmüştü. *Marcus*'ı öpmüştü... kendisinin de en iyi arkadaşı haline geldiğini farz ettiği kişiyi.

Ve bu onu, neredeyse gerçekleşen öpüşme kadar kısa bir süre durdurdu. Böyle bir şey nasıl olmuştu? Marcus hep Daniel'ın arkadaşı olmuştu, kendisinin değil. Ya da daha doğrusu, önce Daniel'ın, sonra kendisinin. Bu demek değildi ki-

Honoria durdu.

Muhtemelen Marcus bunu bir kere bile düşünmemişti. Kim bilir, belki hatırlamıyordu bile.

Hem zaten buna gerçekten bir öpüşme denebilir miydi ki? Çok kısa olmuştu. Ve öpen kişi (Marcus) öpülene (Honoria) karşı son derece minnettar ve hatta muhtemelen en basit şekliyle borçlu hissediyorsa, bunun bir anlamı olur muydu?

Ne de olsa Marcus'ın hayatını kurtarmıştı. Bir öpüşme tam anlamıyla uygunsuz sayılmazdı.

İlaveten, "Beni affet," demişti. Eğer öpen kişi af dilerse bu bir öpüşme sayılır mıydı?

Honoria, hayır, diye düşündü.

Yine de istediği en son şey onunla bu konuyu konuşmaktı, bu yüzden Bayan Wetherby kontrol etmeye gidip de Marcus'ın hâlâ uyuduğunu söyleyince, Honoria onu uyanmadan yakalamak için apar topar ziyaretini yapmaya karar verdi.

Marcus'ın kapısı hafifçe aralıktı, bu yüzden Honoria avucunu koyu renk ahşaba koydu ve yavaşça itti. Fensmore gibi iyi idare edilen bir evin kapılarında gıcırdayan menteşeler olabileceğine ihtimal vermiyordu ama yine de dikkatli olmalıydı. Kapıyı başı sığacak kadar aralayınca, başını içeri uzatarak onu görebilmek için boynunu çevirdi ve-

Marcus dönerek ona baktı.

"Ah, uyanıksın!" Sözcükler ağzından tıpkı küçük, şaşkın bir kuş cıvıltısı gibi fırlayıvermişti.

Lanet olsun.

Marcus yatakta oturuyordu, battaniyeleri düzgün bir şekilde belinin etrafına sıkıştırılmıştı. Honoria nihayet bir gecelik entarisi giymiş olduğunu fark edince içi rahatladı.

Marcus kitabını kaldırdı. "Okumaya çalışıyordum."

"O zaman seni rahatsız etmeyeyim," dedi çabucak, gerçi Marcus'ın ses tonu bariz bir şekilde *okumaya çalışıyorum ama kendimi kaptıramadım* türündendi.

Sonra Honoria reverans yaptı.

Reverans!

Neden reverans yapmıştı ki? Marcus'a hayatı boyunca hiç reverans yapmamıştı. Başıyla selam vermişti, hatta hafifçe diz kırdığı da olmuştu ama Tanrım, eğer ona reverans yapmış olsaydı Marcus gülmekten kırılırdı. Aslında büyük ihtimalle şu anda da gülüyordu. Fakat bunu asla öğrenemeyecekti, çünkü Marcus daha bir şey söylemeden odadan kaçmıştı.

Yine de gün içinde daha geç vakit misafir odasında annesi ve Bayan Wetherby ile karşılaştığında, büyük bir dürüstlükle Marcus'ı ziyarete gitmiş olduğunu ve onu oldukça iyileşmiş bulduğunu söyleyebilmişti.

"Hatta kitap bile okuyordu," dedi muhteşem bir şekilde üstünkörüymüş gibi konuşarak. "Bu iyi bir işaret olsa gerek."

"Ne okuyordu?" diye sordu annesi kibarca, uzanıp ona bir fincan çay doldururken.

"Şey... " Honoria gözlerini kırpıştırdı, koyu kırmızı deri kitap kabından başka hiç bir şey hatırlamıyordu. "Aslında fark etmedim."

"Ona içinden seçebileceği daha fazla kitap getirmeliyiz," dedi Leydi Winstead, Honoria'ya çayını vererek. "Çay sıcak," diye uyardı, sonra devam etti. "Yatağa bağlı kalmak korkunç sıkıcıdır. Tecrübeyle konuşuyorum. Sana hamileyken dört ay ve Charlotte doğduğundaysa üç ay boyunca yatakta kalmıştım."

www.roche.com.tr

"Bunu bilmiyordum."

Leydi Winstead elini sallayarak geçiştirdi. "Bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. Benim seçim şansım yoktu. Ama akıl sağlığımı koruyanın kesinlikle kitaplar olduğunu söyleyebilirim. İnsan ya kitap okuyabilir ya da nakış işleyebilir ve ben Marcus'ın eline iğne iplik aldığını hiç düşünemiyorum."

"Hayır," diye kabul etti bu düşünceye gülümseyerek.

Annesi bir yudum daha çay aldı. "Onun kitaplığını araştırmalı ve onun için neler bulabileceğine bir bakmalısın. Ve biz giderken benim romanımı da alabilir." Fincanını bıraktı. "Sarah Gorely'nin kitabını getirdim. Hemen hemen bitirdim sayılır. Şimdiye kadar olan kısmı harikaydı."

"*Bayan Butterworth ve Çılgın Baron* mu?" diye sordu Honoria kuşkuyla. Kitabı kendisi de okumuş ve son derece oyalayıcı bulmuştu ama neredeyse saçma bir şekilde aşırı duygusaldı ve Marcus'ın beğeneceğini hayal bile edemiyordu. "Sence daha ciddi bir şey tercih etmez mi?"

"Daha ciddi bir şeyi tercih ettiğini *düşüneceğinden* emindim. Ama bu çocuk zaten fazla ciddi. Hayatında daha fazla hafifliğe ihtiyacı var."

"Artık pek çocuk sayılmaz."

"Benim için daima bir çocuk olacak." Leydi Winstead tüm bu karşılıklı konuşma sırasında suskun kalan Bayan Wetherby'ye döndü. "Sizce de öyle değil mi?"

"Ah, gerçekten öyle," diye kabul etti Bayan Wetherby. "Ama tabii ben onu daha altı bezli olduğundan bu yana tanıyorum."

Honoria, Marcus'ın bu sohbeti onaylamayacağından *emindi.*

"Belki sen onun için birkaç kitap seçebilirsin Honoria," dedi annesi. "Onun zevkini benden daha iyi bildiğinden eminim."

"Aslında ben de bildiğimden pek emin değilim," dedi Honoria gözleri çayında. Her nedense bu onu rahatsız etmişti.

"Burada Fensmore'da kapsamlı bir kütüphanemiz var," dedi Bayan Wetherby gururla.

"Bir şeyler bulacağımdan eminim," dedi Honoria yüzüne parlak bir tebessüm kondurarak.

"Tabii ona nakış öğretmek istemiyorsan," dedi annesi.

Honoria ona panik içinde bir bakış attığında annesinin gözlerinde bir kahkaha gördü. "Ah, düşünebiliyor musun?" dedi Leydi Winstead kıkırdayarak. "Erkeklerin olağanüstü terziler olduklarını bilirim ama arka odalarında saklanan bir sürü dikiş diken kadın olduğundan eminim."

"Parmakları çok büyük oluyor," diye kabul etti Bayan Wetherby. "İğneyi doğru düzgün tutamıyorlar."

"Eh, Margaret'tan kötü olamaz." Leydi Winstead, Bayan Wetherby'ye dönerek açıkladı. "En büyük kızım. İğne işlerinde ondan daha beceriksiz birini görmedim. "

Honoria ilgiyle annesine baktı. Margaret'ın iğne işinde bu kadar berbat olduğunu hiç fark etmemişti. Kaldı ki Margaret ondan on yedi yaş büyüktü. Daha Honoria yeterince anı oluşturamadan evlenmiş ve Smythe-Smith hanesinden ayrılmıştı.

"Keman konusunda bu kadar yetenekli olması iyi bir şey," diye devam etti Leydi Winstead.

Honoria bunun üzerine hızla bakışlarını kaldırdı. Margaret'ın keman çalışını duymuştu. Bunu tanımlamak için kullanacağı sözcük "yetenek" olmazdı.

www.roche.com.tr

"Benim bütün kızlarım keman çalar," dedi Leydi Winstead gururla.

"Siz de mi Leydi Honoria?" diye sordu Bayan Wetherby.

Honoria başını salladı. "Evet."

"Keşke kemanınızı getirseydiniz. Duymak isterdim."

"Ben ablam Margaret kadar yetenekli değilim," dedi Honoria.

Bu trajik bir şekilde doğruydu.

"Of, saçmalama," dedi annesi, koluna şakadan hafifçe vurarak. "Geçen sene olağanüstü olduğunu düşünmüştüm. Sadece biraz daha pratik yapman gerekiyor." Tekrar Bayan Wetherby'ye döndü. "Bizim aile her yıl bir müzikale ev sahipliği yapar. Şehirdeki en beğenilen davetlerden biridir."

"Böyle bir aileden gelmek ne büyük bir hazine. "

"Evet," dedi Honoria, çünkü başka herhangi bir şey söylemeyi başarabileceğinden hiç emin değildi.

"Kuzinlerinin senin yokluğunda prova yaptıklarını umuyorum," dedi annesi endişeli bir ifadeyle.

"Bunu nasıl yapabileceklerini pek bilemiyorum," dedi Honoria. "Bu bir kuartet. Aslında bir keman eksik olunca yapamazlar."

"Evet, sanırım öyle. Yine de Daisy çok tecrübesiz."

"Daisy mi?" diye sordu Bayan Wetherby.

"Yeğenim," diye açıkladı Leydi Winstead. "Oldukça genç ve..." Honoria ne kadar uğraşsa da sebebini anlayamadığı halde annesi sesini alçalarak fısıltı halini getirdi. "Pek yetenekli değil."

"Vah vah," dedi Bayan Wetherby, soluğunu tutup bir

elini göğsüne götürerek. "Ne yapacaksınız? Müzikaliniz mahvolacak."

"Daisy'nin geri kalanımıza ayak uyduracağından eminim," dedi Honoria zayıf bir tebessümle. Doğrusunu söylemek gerekirse, Daisy kötüydü. Yine de kuarteti gerçekten daha da kötü yapacağını düşünmek zordu. Ve gruba acilen gerek duyulan bir coşku getirecekti. Sarah hâlâ kuartete katılmak yerine dişini çektirmeyi tercih edeceğini ileri sürüyordu.

"Lord Chatteris hiç bu müzikallere geldi mi?" diye sordu Bayan Wetherby.

"Ah, her yıl gelir," diye yanıtladı Leydi Winstead. "Ve ön sırada oturur."

Marcus bir aziz, diye düşündü Honoria. En azından yılda bir gece.

"O müziği sever," dedi Bayan Wetherby.

Bir aziz. Hatta bir şehit.

"Bu sene kaçırmak zorunda kalacak herhalde," dedi Leydi Winstead üzgün üzgün içini çekerek. "Belki de özel bir konser için kızların buraya gelmesini ayarlayabiliriz."

"Hayır!" diye bağırdı Honoria, diğer iki kadının dönüp ona bakmasını sağlayacak kadar yüksek sesle. "Yani Marcus'ın hoşuna gitmez demek istiyorum, bundan eminim. İnsanların onun için zahmete girmelerinden hoşlanmaz." Annesinin ifadesinden bunu güçlü bir savunma olmadığını görebiliyordu, bu yüzden ekledi. "Ve Iris pek yolculuk yapmaz."

Bariz bir yalandı ama bu kadar çabuk aklına gelen en iyi şey buydu.

"Eh, herhalde," diye kabul etti annesi. "Ama daima bir

www.roche.com.tr

gelecek yıl vardır." Daha sonra, gözlerinde bir panik parıltısıyla ekledi. "Gerçi *sen* çalmıyor olacaksın, bundan eminim." Açıklama yapmak zorunda kalarak Bayan Wetherby'ye döndü ve, "Her Smythe-Smith kızı evlendiği zaman kuartetten ayrılmak zorundadır. Gelenek böyle," dedi.

"Siz nişanlı mısınız Leydi Honoria?" diye sordu Bayan Wetherby, şaşkınlıkla kaşları çatılmıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Honoria, "ve ben- "

"Söylemek istediği," diye lafa karıştı annesi, "bu sezonun sonuna kadar nişanlanmasını bekliyoruz."

Honoria sadece dik dik bakabildi. Annesi ilk iki sezonunda bu kadar kararlılık ya da strateji sergilememişti.

"Madam Brovard için geç kalmadığımızı umarım," dedi annesi.

Madam Brovard mı? Londra'daki en seçkin terzi mi? Honoria şaşırmıştı. Daha sadece birkaç gün önce, annesi kuzini Marigold'la alışverişe gitmesini ve "pembe bir şeyler bulmasını" söylemişti. Şimdi Honoria'nın Madam Brovard'a gitmesini mi istiyordu?

"Eğer özel olursa, aynı kumaşı iki kere kullanmaz," diye açıklıyordu annesi Bayan Wetherby'ye. "En iyi olarak kabul edilmesinin nedeni bu."

Bayan Wetherby onaylarcasına başını salladı, sohbetten keyif aldığı belliydi.

"Ama kötü yanı eğer sezonda onu görmekte geç kalırsanız..." Leydi Winstead abartılı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Tüm iyi kumaşlar gitmiş oluyor."

"Of, bu korkunç," diye yanıtladı Bayan Wetherby.

"Biliyorum, biliyorum. Ve bu sene Honoria'ya doğru rengi bulmak için gerekeni yapmak istiyorum. Gözlerini ortaya çıkarmak için."

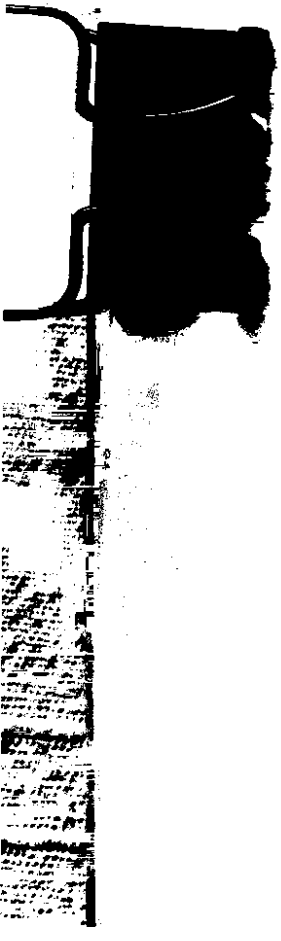
"Çok güzel gözleri var," diye kabul etti Bayan Wetherby. Honoria'ya döndü. "Gerçekten öyle."

"Şey, teşekkür ederim," dedi Honoria hemen. Annesinin bu şekilde davrandığını görmek tuhaftı... Tam anlamıyla dürüst olmak gerekirse, Bayan Royle gibiydi.

"Kütüphaneye gitmeyi düşünüyorum," diye bildirdi. İki yaşlı hanım, lavanta ve menekşe arasındaki fark hakkında canlı bir sohbete dalmışlardı.

"İyi eğlenceler canım," dedi annesi, ondan tarafa bakmamıştı bile. "Dediğim gibi Bayan Wetherby, eğer menekşenin daha açık bir tonu olursa... "

Honoria sadece başını iki yana salladı. Bir kitaba ihtiyacı vardı. Ve belki de bir başka şekerleme yapmaya. Ve bir dilim pastaya. Tabii ille de bu sırayla olması gerekmiyordu.

Doktor Winters öğleden sonra uğrayarak Marcus'ın iyileşme yolunda olduğunu bildirdi. Ateşi tamamen düşmüştü, bacağı hızla düzeliyordu ve hatta burkulmuş bileği de -hepsinin bütünüyle unuttuğu- artık şişme belirtileri göstermiyordu.

Marcus'ın hayati tehlikesi kalmayınca, Leydi Winstead Honoria'yla ikisinin hemen eşyalarını toplayacaklarını ve Londra'ya doğru yola çıkacaklarını duyurdu. "Öncelikle bu yolculuğu yapmak son derece kuraldışı oldu," dedi Marcus'a özel olarak. "Önceki bağlantımıza ve senin sağlığının tehlikeli durumuna bakıldığında, dedikodu olacağından kuşkuluyum ama her ikimiz de biliyoruz ki daha fazla oyalanacak olursak cemiyet o kadar hoşgörülü olmayacaktır."

"Elbette," diye mırıldandı Marcus. Bu en doğrusuydu.

Onların etrafta olmasını özleyecekti ama sezon ciddi olarak çok yakında başlıyor olacaktı ve Honoria'nın Londra'ya geri dönmesi gerekiyordu. Bir kontun bekâr kızıydı ve bu yüzden uygun bir koca arayışındaydı; yılın bu zamanında onun için daha uygun bir yer yoktu.

Daniel'a verdiği sözü tutmak ve Honoria'nın bir salakla evlenmemesini sağlama almak için kendisi de gitmek zorundaydı ama yatağa yapışıp kalmıştı -doktorun talimatıyla- ve en az bir hafta daha kalması gerekiyordu. Ondan sonra Doktor Winters enfeksiyonu atlattığından emin oluncaya kadar bir, muhtemelen iki hafta daha evde kalacaktı. Leydi Winstead doktorun direktiflerini yerine getireceğine söz verdirmişti.

"Biz hayatını heba et diye seni kurtarmadık," demişti Marcus'a.

Onların peşinden şehre gitmesi yaklaşık bir ay sürecekti. Marcus bunu ifade edemeyeceği kadar sinir bozucu buluyordu.

"Honoria buralarda mı?" diye sordu Leydi Winstead'e, evlenmemiş genç bir leydiyi annesine soruşturmamak gerektiğini bildiği halde. Ama canı çok sıkılmıştı ve Honoria'nın arkadaşlığını özlemişti.

"Biraz önce çay içtik," dedi Leydi Winstead. "Bu sabah seni gördüğünden söz etti. Sanırım buradaki kütüphanede senin için birkaç kitap bulmayı planlıyordu. Onları getirmek için akşama uğrar diye tahmin ediyorum."

"Bu çok makbule geçer. Hemen hemen bitirdim..." Komodinine göz attı. Okuduğu kitap *neydi ki*? "*İnsan Özgürlüğünün Esası Hakkında Felsefi Araştırmalar*"

Leydi Winstead'in kaşları kalktı. "Bundan zevk alıyor musun?"

"Pek fazla sayılmaz, hayır."

"Öyleyse Honoria'ya kitaplar için acele etmesini söyleyeyim," dedi Leydi Winstead eğlenen bir tebessümle.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Marcus. Gülümsemeye de başlamıştı, sonra kendisini tutarak daha ciddi bir tavır takındı.

"Honoria'nın da öyle olduğundan eminim," dedi Leydi Winstead.

Marcus bundan pek emin değildi. Yine de eğer Honoria öpüşmeden söz etmezse, kendisi de etmeyecekti. Aslında bu önemsiz bir şeydi. Veya öyle değilse bile, olmalıydı. Kolaylıkla unutulmalıydı. Kaşla göz arasında eski dostluklarına döneceklerdi.

"Sanırım Honoria hâlâ yorgun," dedi Leydi Winstead, "gerçi ben nedenini pek hayal edemiyorum. Yirmi dört saat uyuduğunu biliyor muydun?"

Marcus bilmiyordu.

"Ateşin düşünceye kadar senin yanından ayrılmadı. Onun yerini almayı teklif ettim fakat kabul etmedi."

"Ona çok şey borçluyum," dedi Marcus usulca. "Ve anladığım kadarıyla size de."

Bir an için, Leydi Winstead hiçbir şey söylemedi. Ancak sonra dudakları aralandı, sanki konuşup konuşmamaya karar veriyor gibiydi. Marcus sessizliğin genellikle en iyi teşvik olduğunu bilerek bekledi ve birkaç saniye sonra, Leydi Winstead boğazını temizleyerek konuştu. "Eğer Honoria ısrar etmemiş olsaydı Fensmore'a gelmezdik."

Marcus buna ne diyeceğini bilemedi.

"Ona gelmememiz gerektiğini, bunun uygun olmadığını, çünkü aile olmadığımızı söyledim."

"Benim ailem yok," dedi Marcus usulca.

"Evet, Honoria da öyle dedi."

Marcus bu sözler üzerine içinde garip bir sızı hissetti. Tabii ki Honoria ailesi olmadığını biliyordu; herkes biliyordu. Ama her nedense, onun bunu söylediğini veya başka birisinden bunu söylediğini duymak...

İncitmişti. Sadece birazcık. Ve Marcus bunun sebebini anlayamadı.

Honoria tüm bunların ötesini görmüş ve yalnızlığının içine girmişti. Honoria bunu kendisinin bile anlayamadığı şekilde görmüştü.

Honoria yanlışlıkla dahil oluncaya kadar hayatının ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti.

"Çok ısrar etti," dedi Leydi Winstead, Marcus'ın düşüncelerini bölerek. Ve sonra o kadar alçak sesle konuştu ki Marcus zor duyabildi. "Sadece bilmen gerekir diye düşündüm."

On Beş

Birkaç saat sonra, Honoria bir kez daha ziyarete geldiğinde Marcus yatakta oturuyor, *İnsan Özgürlüğünün Esası Hakkında Felsefi Araştırmalar* kitabını okuyormuş gibi bile yapmıyordu. Honoria kucağında yarım düzine kadar kitap ve yanında akşam yemeği tepsisi taşıyan bir hizmetçi vardı.

"Sana birkaç kitap getirdim," dedi kararlı bir tebessümle. Hizmetçi tepsiyi yatağın üzerine yerleştirinceye kadar bekledikten sonra yığını komodinin üstüne bıraktı. "Annem eğlenceye ihtiyacın olabileceğini söyledi." Tekrar gülümsedi ama hafifçe döndü ve hizmetçinin peşinden odadan dışarı yöneldi.

"Bekle!" diye seslendi Marcus. Gitmesine izin veremezdi. Daha değil.

Honoria durdu, döndü ve ona merakla baktı.

"Benimle kalır mısın?" diye sordu Marcus, başıyla koltuğu işaret ederek. Honoria tereddüt edince Marcus ekledi. "İki gündür çoğunlukla arkadaş olarak sadece kendim

vardım." Honoria hâlâ kararsız görününce Marcus acı acı gülümseyerek, "Korkarım kendimi biraz sıkıcı buluyorum," dedi.

"Sadece biraz mı?" diye yanıtladı Honoria, sohbet etmemeye çalıştığını unutarak.

"Umutsuzum Honoria," dedi Marcus.

Honoria içini çekti fakat bunu yaparken hüzünle gülümseyerek odaya girdi. Koridora açılan kapıyı aralık bırakmıştı; Marcus artık ölümün eşiğinde olmadığına göre, uyulması gereken belli kurallar vardı. "Bu kelimeden nefret ediyorum," dedi.

"Umutsuzdan mı?" diye tahmin yürüttü Marcus. "Çok sık kullanıldığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Honoria, içini çekerek yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Genellikle yerinde oluyor. Bu korkunç bir duygu."

Marcus aslında çaresizliği anladığını düşünmemesine rağmen başını sallayarak onayladı.

Honoria ellerini kucağında kavuşturmuş, sessizce yanında oturuyordu. Uzun bir sessizlik oldu, pek garip değildi ama rahat da değildi, derken birdenbire, "Etsuyuna çorba," dedi.

Marcus tepsisindeki kapağı hâlâ kapalı olan küçük porselen çorba kâsesine baktı.

"Aşçı buna *sığır konsome* diyor," diye devam etti Honoria, her zamankinden biraz daha hızlı konuşarak, "ama sade ve basit bir etsuyu çorbası. Bayan Wetherby iyileştirme gücünün inanılmaz olduğunda ısrar ediyor."

"Çorbadan başka bir şey içmiyorum zaten," dedi Marcus, keyifsizce fazla dolu olmayan tepsisine baktı.

"Kuru kızarmış ekmek," dedi Honoria sempatiyle. "Üzgünüm."

Marcus başının bir santim daha öne eğildiğini hissetti. Bir dilim çikolatalı pasta için neler vermezdi. Ya da elma turtası. Veya çörek ya da bir kurabiye ya da bol şekerli ne olursa olsun.

"Oldukça güzel kokuyor," dedi Honoria. "Çorba."

Oldukça güzel kokuyordu ama çikolatanın olacağı kadar değil.

Marcus içini çekti ve üfleyerek bir kaşık aldı. "Güzel," dedi.

"Gerçekten mi?" Honoria kuşkulu görünüyordu.

Marcus başını sallayarak biraz daha yedi. Veya daha doğrusu içti. Çorba yenir miydi yoksa içilir miydi? Ve daha da önemlisi üstünde erisin diye biraz peynir koyabilir miydi acaba? "Akşam yemeğinde ne yediniz?" diye sordu Marcus.

Honoria başını iki yana salladı. "Öğrenmek istemezsin."

Marcus bir kaşık daha yedi-içti. "Muhtemelen öyle." Sonra kendisini tutamadı. "Jambon var mıydı?"

Honoria bir şey söylemedi.

"*Vardı*," dedi Marcus suçlayan bir ses tonuyla. Çorbasının son tortularına baktı. Kuru kızarmış ekmeğini buna banmak için kullanabileceğini düşünüyordu. Ancak yeterli sıvı kalmamıştı ve iki ısırıktan sonra ekmeği gerçekten kuru kaldı.

Talaş gibi kuru. Çölde kalmış kadar kuru. Marcus bir an durdu. Birkaç gün önce çölde susuz dolaşmıyor muydu? Tamamen tatsız tostundan bir lokma ısırdı. Hayatında

www.roche.com.tr

hiç çöl görmemişti ve muhtemelen hiç görmeyecekti ama coğrafi ortamlar son zamanlarda örneklerinde fazlasıyla bulunuyor gibi görünüyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Honoria merakla.

"Öyle mi yapıyorum? Seni temin ederim ki bu üzgün bir tebessümdü." Kızarmış ekmeğine baktı. "Gerçekten jambon yediniz mi?" Ve sonra, cevabı öğrenmek istemediğini bildiği halde sordu. "Puding var mıydı?"

Marcus ona baktı. Honoria'nın suçlu bir ifadesi vardı.

"Çikolata?" diye fısıldadı.

Honoria başını salladı.

"Kiraz? Tanrım, aşçı pekmezli turta yapmış mıydı?"

Pekmezli turtayı hiç kimse Fensmore'un aşçısı gibi yapamazdı.

"Çok lezzetliydi," diye itiraf etti Honoria. "Kaymak ve çilekle ikram edildi."

"Hiç kaldı mı?" diye sordu Marcus efkârlı bir ses tonuyla.

"Olması gerekir diye düşünüyorum. Muazzam bir şeyin içinde servis edildi... Dur bir dakika." Gözleri kısıldı ve ok gibi bakışlarla şüpheyle ona baktı. "Benden senin için bir parça aşırmamı istemiyorsun, değil mi?"

"Yapar mısın?" Marcus yüzünün de sesi kadar acıklı olduğunu umuyordu. Honoria'nın gerçekten kendisine acımasına ihtiyacı vardı.

"Hayır!" Ama dudakları gülmemek için belirgin bir çabayla birbirine bastırılmıştı. "Pekmezli turta hasta yatağı için uygun bir gıda değil."

"Neden olmadığını anlamıyorum," dedi Marcus, son derece içten bir şekilde.

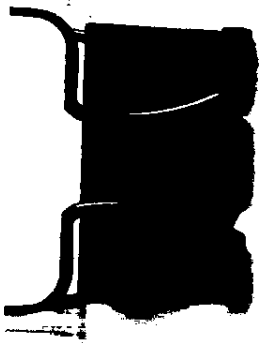
"Çünkü senin et suyu içmen gerekiyor. Ve balıkyağı. Bunu herkes bilir."

Marcus söylenenlerle midesi bulanmasın diye çabaladı. "Bu yiyeceklerin seni iyi hissettirdiği hiç oldu mu?"

"Hayır ama meselenin bu olduğunu sanmıyorum."

"Bu nasıl oluyor da mesele olmuyor?"

Honoria'nın hızlı bir cevap için dudakları aralandı fakat sonra komik bir şekilde sessiz kaldı. Gözlerini yukarı ve sola doğru çevirdi, sanki zihninde verecek uygun bir karşılık arıyordu. Sonunda, kararlı bir yumuşaklıkla, "Bilmiyorum," dedi.

"O zaman bana bir parça çalar mısın?" Honoria'ya en tatlı tebessümüyle gülümsedi. En iyi *ben neredeyse öl üyordum beni nasıl reddedersin* tebessümü. Ya da en azından öyle göründüğünü umuyordu. Gerçek şuydu ki, Marcus flörtte çok başarılı biri değildi ve pekâlâ *ben iyice dengesizleştim bu yüzden benimle hemfikirmiş gibi davranırsan ikimiz için de hayırlı olur* tebessümü vermiş olabilirdi.

Bunu bilmenin gerçekten bir yolu yoktu.

"Başımın ne kadar derde gireceği hakkında bir fikrin var mı acaba?" diye sordu Honoria. Sanki gerçekten birisi onları gizlice gözetliyebilirmiş gibi sorarken öne eğilmişti.

"Pek girmez," diye yanıtladı Marcus. "Burası benim evim."

"Bayan Wetherby, Doktor Winters ve annemin müşterek gazabına karşı koymak gerekirse bunun pek bir önemi olmaz."

Marcus omzunu silkti.

"Marcus... "

Ama Honoria'nın bunun ötesinde mantıklı bir itirazı olmadı. Bunun üzerine Marcus, "Lütfen," dedi.

Honoria ona baktı. Marcus acınası görünmeye çalışıyordu.

"Of, tamam." Nezaketten yoksun bir şekilde teslim olarak hafif bir homurtu çıkardı. "Hemen mi gitmek zorundayım?"

Marcus yalvarırcasına ellerini birleştirdi. "Bunu yaparsan son derece minnettar olurum."

Honoria ayağa kalkarak açık yeşil renkteki eteklerini düzeltti. "Geri geleceğim," dedi.

"Sabırsızlanıyorum."

Honoria kapıya yürüdü ve arkasına döndü. "Turtayla birlikte."

"Sen benim kurtarıcımsın."

Honoria gözlerini kıstı. "Bana borçlusun."

"Sana pekmezli turtadan çok daha fazlasını borçluyum," dedi Marcus oldukça ciddi bir ifadeyle.

Honoria başka bir şey söylemeden odadan çıkarak Marcus'ı boş çorba kâsesi ve ekmek kırıntılarıyla baş başa bıraktı. Ve kitaplarla. Marcus masaya, Honoria'nın kendisi için bıraktığı kitaplara baktı. Bayan Wetherby'nin kendisi için hazırladığı ılık limonlu su bardağını devirmemek için dikkatle tepsisini yatağın öbür tarafına koydu. Eğilip ilk kitabı kavradı ve bir göz attı. *Loch-Earn Çevresinde Büyük, Güzel, Harika ve İlginç Manzaranın Pitoresk Tanımları.*

Tanrım, bunu kütüphanesinde mi bulmuştu?

Bir sonrakine baktı. *Bayan Butterworth ve Çılgın Baron.* Bu normalde Marcus'un seçeceği bir kitap değildi ama *Loch-Earn Çevresinde Büyük, Güzel, Harika ve İlginç Manzaranın Pitoresk Tanımları* ile kıyaslandığında oldukça etkileyici görünüyordu.

Yastıklarına yerleşerek başlangıç bölümüne kadar sayfaları çevirdi ve okumaya koyuldu.

Karanlık ve rüzgârlı bir geceydi...

Bunu daha önce duymamış mıydı?

...ve Bayan Priscilla Butterworth her an yağmurun başlayabileceğinden, yağmurun bardaktan boşanırcasına yağacağından emindi...

Honoria geri döndüğünde Bayan Butterworth bir kapı eşiğinde terk edilmiş, vebayı atlatarak hayatta kalmış ve bir yaban domuzu tarafından kovalanmıştı.

Bu Bayan Butterworth oldukça çevik biriydi.

Marcus, Bayan Butterworth'ün bir çekirge sürüsüne rastlamasını beklediği üçüncü bölüme hevesle geçtiğinde, Honoria nefes nefese ve elinde içi dolu bir bezle kapıda belirdiğinde kendisini iyice kaptırmıştı.

"Getirmedin mi?" diye sordu Marcus, *Bayan Butterworth*'ün kenarından bakarak.

"Tabii ki getirdim," diye yanıtladı Honoria tepeden bakar bir edayla. Bezi kenara koydu ve katlarını açarak ufalanmış ama gene de tanınabilecek haldeki pekmezli turtayı gözler önüne serdi.

"Bütün turtayı getirdim."

Marcus gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. Tatlı bir şekilde ürperiyordu. Gerçekten. Beklentiyle ürperiyordu. Bayan Butterworth ve çekirgeleri bununla kıyaslandığında bir hiçti. "Sen benim kahramanımsın."

"Hayatını kurtardım bir de," dedi Honoria şakayla.

"O da var," diye itiraz etti Marcus.

"Uşaklardan biri takip etti." Omzunun üzerinden açık kapıya göz attı. "Sanırım beni hırsız sandı, gerçi Fensmer

re'u soymaya gelseydim pek de pekmezli turtayla işe başlamazdım."

"Gerçekten mi?" diye sordu ağzı dolu dolu. "Ben kesinlikle oradan başlardım."

Honoria bir parça koparark ağzına attı. "Ah, çok güzel," diye içini çekti. "Krema ve çilek olmadan bile."

"Bundan iyisi can sağlığı," dedi Marcus mutlu mutlu içini çekerek. "Belki çikolatalı pasta dışında."

Honoria yatağın kenarına tüneyerek küçük bir parça daha aldı. "Üzgünüm," dedi devam etmeden önce yutarak, "çatalların nerede durduğunu bilmiyordum."

"Umurumda değil," dedi Marcus. Değildi. Sadece lezzetli, gerçek bir yemek yemekten son derece mutluydu. Bu gerçek bir çiğneme gerektiriyordu. İnsanların sıvı şeylerin iyileşmek için işe yaradığını nereden çıkardıklarını hiçbir zaman anlamamıştı.

Fırında kıymalı patates fantezileri kurmaya başlamıştı. Tatlı harikaydı ama bazı gerçek besinlere ihtiyacı olacaktı. Dana kıyması. Dilimlenmiş patatesleri fırında hafifçe çıtır çıtır olmuş. Neredeyse tadını alabiliyordu.

Honoria'ya göz attı. Her nedense bunları mutfaktan gizlice aşıracağına hiç inanmamıştı.

Honoria bir parça daha turta almak için uzandı. "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"*Bayan Butterworth ve* şey... " Yatağın üzerinde sayfaları açık duran kitaba baktı. "Görünüşe göre *Çılgın Baron*."

"Gerçekten mi?" Honoria şaşırmış görünüyordu.

"*İskoçya'da Issız Küçük Bir Yer Hakkında Düşünceler Ve Açıklamaları* aralamak için kendimi ikna edemedim. "

"Ne?"

"İşte bu," dedi kitabı Honoria'ya uzatarak.

"Oldukça açıklayıcı görünüyor," dedi Honoria hafifçe omzunu silkerek. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Ancak ateş beni öldürmezse diye endişe duysaydım, öyle bir şey olabilirdi," dedi Marcus bir homurtuyla.

"Ben ilginç olduğunu düşünüyorum."

"Öyleyse sen okumalısın," dedi Marcus nazikçe elini sallayarak. "Ben bir şey kaçırmış olmam."

Honoria hırçın bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana getirdiklerimden başka bir şeye baktın mı?"

"Aslında hayır."*Miss Butterworth*'ü yukarı kaldırdı. "Bu gerçekten oldukça ilgi çekiciydi."

"Bunu beğendiğine inanamıyorum."

"Sen de okudun o zaman?"

"Evet ama- "

"Bitirdin mi?"

"Evet ama- "

"Hoşuna gitti mi?"

Honoria'nın hazırda bir cevabı yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden Marcus onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak turtayı biraz daha yakınına çekti. Birkaç santim daha çekerse pekmezli turta tamamen onun erişemeyeceği bir noktada olacaktı.

"Beğendim," dedi sonunda Honoria, "ama bazı kısımlarını inandırıcı bulmadım."

Marcus kitabı ters çevirdi ve göz gezdirdi. "Gerçekten mi?"

"Sen fazla ilerlememişsin," dedi Honoria çay havlusunu kendi tarafına geri çekerek. "Annesi güvercinler tarafından ölümüne gagalandı."

Marcus kitaba yeni bulunmuş bir saygıyla baktı. "Gerçekten mi?"

"Oldukça korkunçtu."

"Sabırsızlanıyorum."

"Alı, hadisene," dedi Honoria, "bunu okumak istiyor olamazsın."

"Neden olmasın?"

"O kadar... " Elini havada sallayarak doğru sözü bulmaya çalıştı. "Gayri ciddi ki."

"Ben gayri ciddi bir şey okuyamaz mıyım?"

"Tabii ki okuyabilirsin. Sadece senin bunu tercih edeceğini hayal etmekte zorlanıyorum."

"Peki ama neden?"

Honoria kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar savunmacı olmana gerek yok."

"Merak ettim. Ben neden gayri ciddi bir şey okumayı seçmeyeyim?"

"Bilmiyorum. Sen *sensin* işte. "

"Acaba bu neden kulağa bir hakaretmiş gibi geliyor?" Marcus sadece meraktan sormuştu.

"Öyle değil." Honoria bir parça daha pekmezli turta alarak dişledi. Ve o sırada çok garip bir şey oldu. Marcus'ın gözleri onun dudaklarına takıldı ve tam onu izlerken Honoria dilini çıkarıp ağzındaki başıboş bir kırıntıyı yaladı.

Bir saniye bile sürmeyen, çok ufak bir hareketti. Ama vücuduna elektrik gibi bir şey yayılınca Marcus soluğunu tutarak bunun arzu olduğunu fark etti. Ateşli, içini sızlatan bir arzu.

Honoria için.

"Gerçekten iyi misin sen?" diye sordu Honoria.

Hayır. "Evet, neden?"

"Duygularını incitmiş olabileceğimi düşündüm," diye itiraf etti Honoria. "Eğer incittiysem, lütfen özrümü kabul et. Doğrusu bir hakaret olmasını istemedim. Bu halinle gayet hoşsun."

"Hoş mu?" Ne kadar ılımlı bir sözdü.

"Hoş olmamaktan daha iyi."

İşte bu noktada başka bir erkek onu yakalar ve nasıl "hoş olmayabileceğini" ona gösterirdi. Marcus bu sahneyi en ince detaylarıyla hayal edebiliyordu. Ama aynı zamanda ölümcül ateş sonrası ortaya çıkan etkilerin sıkıntısını hâlâ çekiyordu, açık olan kapı ve muhtemelen hemen koridorun sonunda bulunan Honoria'nın annesi de cabasıydı. Dolayısıyla bunun yerine, "Bana okuyacak başka ne getirdin?" dedi.

Bu, sohbet için daha güvenli bir yoldu, özellikle de günün büyük kısmını öpüşmelerinin arzuyla *hiç* alakası olmadığına kendisini ikna etmeye çalışarak geçirdiği için. Aşırı bir duygu patlamasının sebep olduğu anlık bir delilik yoldan çıkmasına sebep olmuştu. Her şey bundan ibaretti.

Ne yazık ki bu fikri şu anda paramparça oluyordu. Honoria ayağa kalkmadan kitaplara ulaşmak için uzanmıştı ve bu da demekti ki ona biraz daha yaklaşıyordu... yani kendi alt tarafına ya da aslında açık seçik ifade etmek gerekirse kalçasına. Aralarında bir çarşaf ve battaniye vardı, kendi gecelik entarisi, Honoria'nın elbisesi ve Tanrı bilir altında her ne varsa, bunlar da cabasıydı fakat şu anda hepsini fazlasıyla merak ediyordu.

"*Ivanhoe*," dedi Honoria.

Neden bahsediyordu böyle?

"Marcus? Dinliyor musun sen? Sana *Ivanhoe*'yu getirdim. Sör Walter Scott'ın. Bir bak şuna, ilginç, öyle değil mi?"

Marcus gözlerini kırpıştırdı, kesinlikle bir şey kaçırmış olmalıydı. Honoria başlangıçtaki sayfaları karıştırdı.

"Kitabın üstünde ismi yok. Hiçbir yerinde göremiyorum." Kitabı ters çevirdi ve yukarı kaldırdı. "Sadece Waverley'nin yazarı diyor. Bak, kitabın sırtında bile yok."

Marcus başını evet anlamında salladı, çünkü kendisinden beklenenin bu olduğunu düşünüyordu. Ama aynı zamanda, Honoria'nın düşünürken hep büzdüğü gül goncası gibi dudaklarından da gözlerini alamıyordu.

"Ben Waverley'yi okumadım, ya sen?" Honoria başını kaldırdı, gözleri parıldıyordu.

"Okumadım," diye cevap verdi Marcus.

"Belki de okumalıyım," diye mırıldandı Honoria. "Ablam beğendiğini söylemişti. Ama yine de sana Waverley'yi getirmedim, *Ivanhoe*'yu getirdim. Daha doğrusu birinci cildini. Hepsini yüklenmeye gerek görmedim."

"*Ivanhoe*'yu okumuştum," dedi Marcus.

"Ya. O zaman onu bir kenara bırakalım." Honoria bir sonraki kitaba baktı.

Ve Marcus da Honoria'ya baktı.

Kirpikleri. Bu kadar uzun olduklarını nasıl olmuş da hiç fark etmemişti? Çok tuhaftı, çünkü genellikle uzun kirpiklere eşlik eden o renkten yoksundu. Belki de bu yüzden fark etmemişti; Honoria'nın kirpikleri uzundu ama koyu renk değildi.

"Marcus? Marcus!"

"Hmm?"

"Sen iyi misin?" Öne eğilerek ona biraz kaygıyla baktı. "Biraz kızarmış gibi görünüyorsun."

Marcus boğazını temizledi. "Belki biraz daha limonlu su." Bir yudum, sonra bir yudum daha aldı. "Sana burası sıcak gelmiyor mu?"

"Hayır." Honoria'nın alnı kırıştı. "Gelmiyor."

"Bir şey olmadığından eminim. Ben- "

Honoria çoktan elini alnına koymuştu. "Alnın sıcak gelmedi."

"Başka ne getirdin?" diye sordu Marcus alelacele, başıyla kitapları işaret ederek.

"Ah, şey, işte burada... " Başka bir tane alıp kapağını okudu. "*Kutsal Toprakları Kurtarmak ve Sahip olmak için Haçlı Seferlerinin Tarihi.* Aman Tanrım."

"Ne oldu?"

"Sadece ikinci cildi getirmişim. Bundan başlayamazsın. Kudüs kuşatmasının tamamını ve Norveçliler hakkındaki her şeyi kaçırırsın."

Bir erkeğin ateşini hiçbir şey Haçlı Seferleri gibi yatıştıramaz, diye düşündü Marcus alayla. Yine de merakla baktı. "Norveçliler mi?"

"Başlangıç kısmında pek duyulmamış bir haçlı seferi var," dedi Honoria, bileğinin bir hareketiyle geç bunu işareti yaparak muhtemelen on yıllık bir tarihi bir kenara attı. "Hemen hemen kimse bundan söz etmiyor." Marcus'a baktığında gördüğü tam bir şaşkınlık ifadesi olsa gerekti. "Haçlı seferleri hoşuma gidiyor," dedi Honoria omzunu silkerek.

"Bu... harika."

"*Kardinal Wolsey'nin Hayatı ve Ölümü*'ne ne dersin?" diye

www.roche.com.tr

sordu Honoria başka bir kitabı alarak. "Hayır mı? Ayrıca *Amerikan Devriminin Yükselişi, Gelişimi ve Son Bulmasının Tarihçesi* de var."

"Sen benim gerçekten sıkıcı olduğumu düşünüyorsun," dedi Marcus.

Honoria suçlar bir ifadeyle ona baktı. "Haçlı seferleri sıkıcı değildir."

"Ama sen sadece ikinci cildi getirmişsin," diye hatırlattı ona Marcus.

"Kesinlikle geri gidip birinci cildini arayabilirim."

Marcus bunu bir tehdit olarak yorumlamaya karar verdi.

"Ah, işte burada. Şuna bir bak." Honoria muzaffer bir ifadeyle ince, cep boy bir kitabı aldı. "Bir tane Byron'dan var. Dünyadaki en az sıkıcı adam. Ya da bana öyle söylendi. Ben şahsen hiç karşılaşmadım." Kitabın başlık sayfasını açtı. "*Korsan'ı* okumuş muydun?"

"Yayımlandığı gün."

"Ya." Honoria kaşlarını çattı. "Burada başka bir Sör Walter Scott var. *Zirvedeki Peveril.* Oldukça uzun. Seni belli bir süre oyalayacaktır."

"Sanırım ben *Bayan Butterworth*'e devam edeceğim."

"Sen nasıl istersen." Honoria ona *hiçbir şekilde beğenmeyeceksin* der gibi baktı. "Annemin kitabı. Ama sende kalabileceğini söyledi."

"Başka hiçbir şey olmasa bile güvercin etli turta sevgimi alevlendireceğinden eminim."

Honoria güldü. "Aşçıya biz gittikten sonra sana hazırlamasını söyleyeceğim." Aniden baktı. "Yarın Londra'ya gideceğimizi biliyor muydun?"

"Evet, annen söyledi."

"Senin iyileştiğinden emin olmasaydık gitmezdik," diye temin etti onu.

"Biliyorum. Eminim şehirde yapman gereken bir sürü iş vardır."

Honoria yüzünü buruşturdu. "Aslında provalar."

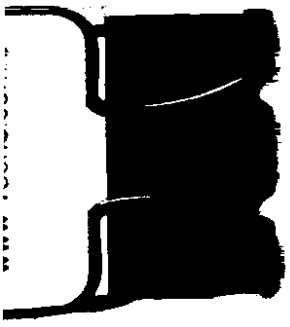
"Provalar mı?"

"Şey için..."

Hayır, olamaz.

"...Müzikal."

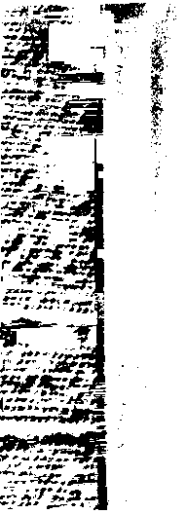
Smythe-Smith müzikali. Haçlı seferlerinin başlattığını bu tamamlamıştı. Smythe-Smith müzikalinin anısıyla -ya da tehdidiyle- yüzleşip de romantik düşüncelerini devam ettirebilen bir erkek yoktu.

"Hâlâ keman çalıyor musun?" diye sordu Marcus kibarca.

Honoria ona komik bir bakış attı. "Geçen yıldan bu yana kemanla meşgul olmadım."

"Hayır, hayır, tabii hayır." Bunu sormak aptalca olmuştu. Ama büyük ihtimalle ortaya atabileceği tek nazik soru buydu. "Ee, müzikalin bu yıl ne zaman için planlandığını biliyor musun?"

"Nisan ayının on dördünde. Yani çok uzak değil. İki haftadan sadece biraz fazla."

Marcus bir parça daha pekmezli turta aldı ve çiğnerken iyileşmek için ne kadar zaman gerektiğini hesaplamaya çalıştı. Üç hafta tam olarak doğru bir süre gibi görünüyordu. "Kaçıracağım için üzgünüm," dedi.

"Gerçekten mi?" Sesi inanamıyormuş gibi gelmişti. Marcus bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi.

"Eh, tabii ki," dedi hafifçe kekeleyerek. Hiçbir zaman mükemmel bir yalancı olmamıştı. "Yıllardır hiç kaçırmadım."

"Biliyorum," dedi Honoria başını sallayarak. "Gerçekten şaşırtıcı bir çaba bu."

Marcus ona baktı.

Honoria ona baktı.

Marcus ona daha yakından baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

Honoria'nın yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Şey," dedi, bakışları tamamen boş bir duvara yönelerek, "fark ettim ki biz en... Ee..." Boğazını temizledi. "*Ahenksiz* sözünün eşanlamlısı var mıdır?"

Marcus ona inanmaz bir ifadeyle baktı. "Bildiğini mi söylemek istiyorsun... Yani bu demek oluyor ki-"

"Bizim korkunç olduğumuzu mu?" diye tamamladı Honoria onun için. "Tabii ki biliyorum. Sen beni aptal mı sandın? Ya da sağır?"

"Hayır," dedi Marcus, düşünecek zaman kazanmak için uzatarak söylemişti. Gerçi bunun kendisine ne faydası dokunacaktı, hiçbir fikri yoktu. "Ben sadece düşünmüştüm ki..."

Burada bıraktı.

"Korkuncuz," dedi Honoria omzunu silkerek. "Ama somurtmanın bir anlamı yok. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Pratik?" diye önerdi Marcus, ama çok dikkatle.

Birisinin hem mağrur, hem de eğleniyor olabileceğini hiç düşünmemişti fakat eğer Honoria'nın ifadesi bir göstergeyse, bu mümkündü. "Eğer pratiğin bizi gerçekten

daha iyi yapacağını düşünseydim," dedi Honoria, dudağı çok hafif kıvrılarak, "inan bana, kimsenin görmediği kadar çalışkan bir keman öğrencisi olurdum."

"Belki eğer- "

"Hayır," dedi tam bir ciddiyetle. "Biz korkuncuz. Söylenecek tek şey bu. Yaradılışımızda müzikal bir yatkınlık yok, özellikle kulaklarımızda hiç yok."

Marcus duyduklarına inanamıyordu. O kadar çok Smythe-Smith müzikalinde bulunmuştu ki müziği hâlâ seviyor olması bir mucizeydi. Ve geçen yıl, Honoria kemanla ilk sahneye çıktığında, oldukça parlak görünüyor, kendi kısmını o kadar büyük bir tebessümle çalıyordu ki insan sadece coşkuyla kendisini kaptırmış olduğunu düşünebilirdi.

"Aslında," diye devam etti Honoria, "ben bunu biraz sevimli buluyorum."

Marcus bu konuda onunla hemfikir olacak başka bir insanoğlu bulacağından pek emin değildi ama bunu yüksek sesle söylemek için bir neden görmüyordu.

"Bu yüzden gülümsüyorum," diye devam etti Honoria, "ve zevk alıyormuşum gibi davranıyorum. Ve bir şekilde keyif alıyorum. Smythe-Smith'ler müzikalleri 1807 yılından beri sahneliyorlar. Bu tamamen bir aile geleneği." Ve ardından daha alçak, daha dalgın bir sesle ekledi. "Aile geleneklerimiz var olduğu için çok şanslı olduğumu düşünüyorum."

Marcus kendi ailesini düşündü, daha doğrusu o büyük boşluğu. "Evet," dedi usulca, "öylesin."

"Örneğin," dedi Honoria, "şanslı ayakkabılar giyerim."

Marcus onu doğru duymuş olamayacağından oldukça emindi.

www.roche.com.tr

"Müzikal sırasında," diye açıkladı Honoria hafifçe omzunu silkerek. "Henrietta ve Margaret bunu kimin başlattığı konusunda hep tartışırlar, ama biz daima kırmızı ayakkabılar giyeriz."

Kırmızı ayakkabılar. Amatör müzisyenlerin düşüncesiyle ortadan kalkan o küçük arzu kıpırtısı yeniden hayat bulmuştu. Aniden dünyadaki hiçbir şey kırmızı ayakkabılardan daha tahrik edici olamaz gibi geldi. Ulu Tanrım.

"Sen iyi olduğundan emin misin?" diye sordu Honoria. "Biraz kızarmış gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Marcus boğuk bir sesle.

"Annem bilmiyor," dedi Honoria.

Neyi? Daha önce kızarmamışsa bile, şimdi kızarmıştı. "Anlayamadım?"

"Kırmızı ayakkabıları. Onları giydiğimizden hiç haberi yok."

Marcus boğazını temizledi. "Bunu sır olarak saklamanızın özel bir nedeni var mı?"

Honoria bir an düşündükten sonra uzanarak pekmezli turtadan bir parça daha kopardı. "Bilmiyorum. Sanmıyorum." Ağzına attı, çiğnedi ve omzunu silkti. "Aslında şimdi düşündüm de neden kırmızı ayakkabılar olduğunu bilmiyorum. Pekâlâ, yeşil de olabilirdi. Ya da mavi. Yo, mavi değil. Bu en azından sıradışı olmazdı. Ama yeşil olabilir. Ya da pembe."

Hiçbiri kırmızı gibi olamazdı. Marcus'a göre bu kesindi.

"Londra'ya döner dönmez prova yapmaya başlayacağımızı düşünüyorum," dedi Honoria.

"Üzgünüm," dedi Marcus

"Alı, hayır," dedi Honoria, "ben provaları seviyorum. Özellikle de şimdi kardeşlerimin hepsi gitmişken, evde tıklayan saatlerden ve tepsideki öğünlerden başka bir şey yokken. Bir araya toplanmak ve konuşacak birisi olması güzel." Üzgün bir ifadeyle Marcus'a baktı. "Hiç olmazsa provalar sırasında konuşuyoruz."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," diye mırıldandı Marcus.

Honoria onun bu küçük iğnelemesini kaçırmadığını söyleyen bir bakış attı. Ama Honoria alınmazdı, Marcus bunu biliyordu.

Ve sonra Marcus fark etti: Honoria'nın alınmayacağını bilmiş olması hoşuna gitmişti. Başka birisini bu kadar iyi tanımakta harika bir şeyler vardı.

"Yani," diye devam etti Honoria, konuyu bitirmeye oldukça kararlı bir şekilde, "Sarah bu yıl yine piyanoda olacak ve o gerçekten en yakın arkadaşım. Birlikte çok güzel vakit geçiriyoruz. Ve Iris çelloyla bize katılacak. Hemen hemen tam benim yaşımda ve ben her zaman onunla daha fazla vakit geçirmek istemişimdir. O da Royle'lardaydı ve ben- " Durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Marcus. Honoria neredeyse endişeli görünüyordu.

Honoria gözlerini kırpıştırdı. "Onun gerçekten iyi olabileceğini düşünüyorum. "

"Çelloda mı?"

"Evet. Düşünebiliyor musun?"

Marcus bir cevap beklemediğine karar verdi.

"Her neyse," diye devam etti Honoria, "Iris çalacağı gibi kardeşi Daisy de çalacak, söylemeye korkuyorum ama Daisy berbat."

"Şey... " Bu kibarca nasıl sorulabilirdi acaba? "İnsanlığın çoğuyla kıyaslandığında mı berbat, yoksa Smythe-Smith'lerle mi kıyaslandığında?"

Honoria gülümsememeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Bizim için bile berbat."

"Bu gerçekten çok vahim," dedi Marcus şaşırtacak kadar ciddi bir yüzle.

"Biliyorum. Sanırım zavallı Sarah önümüzdeki üç hafta içinde kendisine bir yıldırım çarpacağını umuyor. Geçen yıldan sonra daha yeni kendisine geldi. "

"Bundan gülümsemediğini ve cesur bir ifade takınmadığını mı anlamalıyım?"

"Sen orada değil miydin?"

"Sarah'ya bakmıyordum. "

Honoria'nın dudakları aralandı ama şaşkınlıktan değildi. Gözleri beklentiyle hâlâ parlıyordu, onun zekice esprili bir karşılık vermek üzere olduğu söylenebilirdi. Ama sonra, anlaşılan Marcus'ın ne dediğini fark etmişti.

Ve işte Marcus da ancak o zaman ne dediğini fark etti.

Honoria yavaşça başını yana eğmiş ona bakıyordu, sanki... Sanki...

Bilmiyordu. Marcus bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama orada oturmuş kendisine bakarken Honoria'nın gözlerinin daha da koyulaştığına yemin edebilirdi. Daha koyu ve daha derindi. Marcus'ın tek düşünebildiği onun kendi içini, tam olarak yüreğini görebildiği oldu.

Kesinlikle ruhunu görebiliyordu.

"Ben sana bakıyordum," dedi, sesi o kadar alçaktı ki kendisi bile zor duyuyordu. "Ben sadece sana bakıyordum."

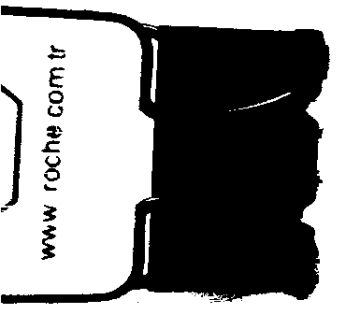
Ve bu her şeyi anlamasından hemen önceydi...

Honoria elini onunkinin üstüne koydu. Küçük, narin görünüyordu ve pembemsiydi. Harikulade görünüyordu.

"Marcus?" diye fısıldadı Honoria.

Ve sonra Marcus anladı. Ona âşık olmuştu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Altı

Bu olağanüstü bir şey, diye düşündü Honoria ama dünya dönmeyi gerçekten durdurmamıştı.

Bundan emindi. Bu baş dönmesini, düşüp bayılacakmış gibi olmanın, bu anın, hemen orada, yemek tepsisi ve çalıntı pekmezli turtayla Marcus'ın odasındaki kırılgan sessizliğin ve tek, mükemmel bir öpüşme için nefessiz duyulan özlemin başka bir açıklaması olamazdı.

Honoria döndü, başının son derece hafifçe yana eğildiğini hissediyordu, sanki bir şekilde, eğer açısını değiştirirse onu daha net görebilecekti. Ve şaşırtıcı bir şekilde öyle oldu. Honoria hareket etti ve Marcus odak alanına girdi, bu çok garipti, çünkü sadece bir an önce görüşünün kristal kadar berrak olduğuna yemin edebilirdi.

Sanki Marcus'ı daha önce hiç görmemiş gibiydi. Onun gözlerinin içine baktı ve renginden fazlasını, şeklinden fazlasını gördü. İrisinin kahverengi veya göz bebeğinin siyah olması değildi bahsettiği. Marcus'ı, onun her bir kısmını görebiliyordu ve düşündü...

Onu seviyorum.

Bu zihninde yankılandı.

Onu seviyorum.

Başka hiçbir şey aynı anda hem sade ve gerçek, hem de bu kadar şaşırtıcı olamazdı. Sanki içinde bir şeyler yıllardır kayıptı ve Marcus üç masum sözcükle -Ben Sarah'ya bakmıyordum- bunu yerine koymuştu.

Marcus'ı seviyordu. Onu hep sevmişti. Bu çok mantıklıydı. Marcus Holroyd'dan başka kimi sevebilirdi ki?

"Ben sana bakıyordum," demişti Marcus, o kadar usulca söylemişti ki Honoria duyduğundan bile emin değildi. "Ben sadece sana bakıyordum."

Honoria aşağı baktı. Kendi eli onunkinin üzerindeydi. Elini oraya koyduğunu hatırlamıyordu. "Marcus?" diye fısıldadı, bunu neden soru sorar gibi söylediğini bilmiyordu. Ama başka bir şey söylemeyi başaramamıştı.

"Honoria," diye fısıldadı Marcus, ardından-

"Lordum! Lordum!"

Honoria geri sıçradı, neredeyse sandalyeden düşüyordu. Koridorda küçük bir kargaşa, kendilerine doğru aceleyle yaklaşan ayak sesleri vardı. Honoria alelacele ayağa kalktı ve sandalyenin arkasına geçti.

Bir an sonra, Honoria'nın annesi ve Bayan Wetherby hızla odaya daldılar. "Bir mektup geldi," dedi Leydi Winstead soluk soluğa. "Daniel'dan."

Honoria hafifçe sallanarak destek almak için koltuğun arkasına tutundu. Ağabeyinden haber almayalı bir yıldan fazla olmuştu. Eh, belki Marcus almıştı ama Honoria almamıştı ve Daniel uzun zamandır annelerine yazmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Ne diyor?" diye sordu Leydi Winstead, Marcus daha mührü kırmaya uğraşırken.

"İzin ver de önce açsın," diye uyardı Honoria. Mektubu yalnız başına okumasına izin vermek için odadan çıkmaları gerektiğini söylemek dilinin ucuna kadar geldi fakat bunu yapamadı. Daniel tek ağabeyiydi ve onu çok özlemişti. Ondan basit bir not bile almadan aylar geçerken, kendi kendine bunun ağabeyinin onu ihmal etmesi anlamına gelmediğini söylemişti. Mektubu mutlaka kaybolmuştu; uluslararası postanın güvenilmez olduğu herkesçe bilinirdi.

Ama tam şu anda ondan neden o kadar uzun süre haber almadığı umurunda değildi; sadece Marcus'a mektupta ne yazdığını öğrenmek istiyordu.

Hepsi nefeslerini tutarak gözlerini Marcus'a dikmiş, orada duruyorlardı. Bu kabalıktan da öteydi ama kimse yerinden kıpırdamaya istekli değildi.

"İyi miymiş?" demeye cesaret etti sonunda annesi, Marcus ilk sayfayı bitirince.

"Evet," diye mırıldandı Marcus, okuduklarına pek inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. "Evet. Aslında eve geliyor."

"Ne?" Leydi Winstead'in beti benzi atınca Honoria ona destek olmak için yanına koşturdu.

Marcus boğazını temizledi. "Hugh Prentice'den bir tür haber aldığını, Ramsgate'in nihayet eski defterleri kapamayı kabul ettiğini yazıyor."

Eski meseleler mazide kalırken, diye düşünmekten kendini alamadı Honoria, bu oldukça büyük bir meseleydi. Marki Ramsgate'le son karşılaştığında, adam kendisini görünce sinirden neredeyse felç geçirecekti.

"Lord Hugh bir oyun oynuyor olabilir mi?" diye sordu Honoria. "Ülkeye geri dönmek Daniel'a cazip gelsin diye?"

"Sanmıyorum," dedi Marcus, mektubun ikinci sayfasına bakarak. "Böyle şeyler yapacak türden birisi değildir."

"O türden değil mi?" diye tekrarladı Leydi Winstead, hayretle sesi yükselmişti. "Benim oğlumun hayatını mahvetti."

"İşte bu yüzden bunların hepsi çok garip," dedi Marcus. Hâlâ aşağı doğru bakıyor, konuşurken bile kâğıttaki sözleri okuyordu. "Hugh Prentice her zaman iyi bir insandı. Tuhaftır ama onursuz değildir."

"Daniel ne zaman döneceğini söylüyor mu?" diye sordu Honoria.

Marcus başını iki yana salladı. "Belirli bir zaman vermiyor. İtalya'da ilgilenmesi gereken birkaç işi olduğundan ve ondan sonra eve dönüş yolculuğuna çıkacağından söz ediyor."

"Tanrım," dedi Leydi Winstead, yakında duran bir koltuğa çökerek. "Bu günü göreceğimi hiç sanmıyordum. Hatta kendime bunu düşünme izni bile vermedim. Tabii ki bu bundan başka bir şey düşünebildiğim anlamına gelmiyor."

Bir an için Honoria gözlerini dikip annesine bakmaktan başka bir şey yapamadı. Üç yıl boyunca Daniel'ın adını bile anmamıştı. Ve şimdi de kalkmış bundan başka hiçbir şey düşünmediğini mi söylüyordu?

Honoria başını iki yana salladı. Annesine kızmanın bir anlamı yoktu. Son birkaç yıldır her ne yaptıysa veya her nasıl olduysa, bu son birkaç günde kendini affettirmişti.

Honoria eğer annesinin hemşirelik becerileri olmasaydı Marcus'ın hayatta kalamayacağını biliyordu.

"İtalya'dan İngiltere'ye yolculuk ne kadar sürüyor?" diye sordu Honoria, çünkü bu kesinlikle en önemli soru olmalıydı.

Marcus başını kaldırdı. "Hiç fikrim yok. Hatta onun İtalya'nın hangi kısmında olduğundan bile emin değilim."

Honoria başıyla onayladı. Ağabeyinin her zaman hikâyeler anlatma ve en önemli detayları atlama alışkanlığı vardı.

"Bu çok heyecan verici," dedi Bayan Wetherby. "Hepinizin onu çok özlediğinizi biliyorum."

Bir an odada hiç ses çıkmadı. Bu çok açık olduğu için kimsenin tam olarak nasıl katılacağını bilmediği o yorumlardan biriydi. Sonunda Leydi Winstead konuştu. "Eh, yarın Londra'ya yola çıkmayı planladığımız iyi oldu. Geldiğinde evde olmalıyız." Marcus'a bakarak konuştu. "Eminim biraz dinlenmek istersin. Hadi gel Honoria. Senin ve benim konuşacağımız çok şey var."

Leydi Winstead'in tartışmak istediği şeyin, Daniel'ın dönüşünü nasıl kutlayabilecekleri olduğu ortaya çıkmıştı. Ama tartışma pek ilerleyemedi; Honoria mantıklı bir şekilde dönüş tarihini bilmedikçe yapabilecekleri pek bir şey olmadığını işaret etti. Annesi bunu en azından on dakika kadar duymazdan gelmeyi başararak büyük toplantılarla küçükleri kıyasladı, Lord Ramsgate ve Lord Hugh'ü davet edip etmemekten söz etti ve eğer davet edilirlerse geri çevirip çevirmeyeceklerinden emin olamayacağına karar verdi. Her aklı başında insan öyle yapardı ama konu Lord Ramsgate olunca, bunu kimse bilemezdi.

"Anne," dedi gene Honoria, "Daniel gelinceye kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Hatta bir kutlama istemiyor bile olabilir."

"Saçma. Tabii ki isteyecek. O- "

"Ülkeyi utanç içinde terk etti," diye lafını kesti Honoria. Bu kadar dobra olmaktan nefret ediyordu fakat yapılacak başka bir şey yoktu.

"Evet ama bu adil değildi."

"Adil olup olmaması önemli değil. Öyle oldu ve bunu kimseye hatırlatmak istemeyebilir."

Annesi ikna olmamış gibi görünüyordu ama konunun olduğu gibi kalmasına izin verince yatmaya gitmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

Ertesi sabah Honoria güneşle uyandı. Yola erken çıkacaklardı; yolda gece konaklamadan Londra'ya gitmenin tek yolu buydu. Hızlı bir kahvaltıdan sonra, hoşça kal demek için Marcus'ın odasına yöneldi.

Ve belki daha fazlası için.

Ama oraya gittiğinde, Marcus yatağında değildi. Bir hizmetçi vardı, yataktan çarşafları çekip çıkarıyordu.

"Lord Chatteris'in nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Honoria, ters giden bir şey olmadığını umuyordu.

"Hemen yandaki odada," diye yanıtladı hizmetçi. Sonra yanakları pembeleşti. "Uşağıyla birlikte."

Honoria yutkundu ve muhtemelen kendisi de pembeleşti, bunun Marcus'ın banyo yapması anlamına geldiğini gayet iyi anlamıştı. Hizmetçi çamaşır yığınıyla oradan ayrılınca Honoria bir an bundan sonra ne yapacağını merak

ederek yatak odasında yalnız kaldı. Not bırakarak veda etmesi gerekiyordu. Burada onu bekleyemezdi; bu kuraldışı olmanın da ötesindeydi, hatta geçen hafta boyunca yaptıkları tüm kuraldışı davranışlardan da öteydi.

Birisi ölümcül hastayken bazı görgü kuralları esnetilebilirdi ama artık Marcus iyileşip ayağa kalkmıştı ve anlaşılan belli bir ölçüde yarı çıplaktı. Onun odasında bulunması tam bir mahvolmadan başka bir şeye yol açamazdı.

Ayrıca, annesi yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Odada etrafına bakınarak kalem kâğıt arandı. Pencereye yakın küçük bir masa vardı ve komodinin üzerinde...

Daniel'dan gelen mektup.

Marcus'ın bir gece önce bıraktığı yerde duran buruşuk iki sayfa posta ücretinden kurtulmak isteyenler tarafından kullanılan, küçük, sıkışık yazılarla doluydu. Marcus Daniel'ın eve döneceği dışında mektuptaki hiçbir şeyden söz etmemişti. Bu tabii ki en önemli konuydu ama ondan haber almayalı çok uzun zaman olmuştu. Sadece kahvaltıda ne yediğinden bahsetse bile... Bu İtalya'da bir kahvaltıydı ve çok egzotikti. Neler yapıyordu? Sıkılmış mıydı? İtalyanca konuşabiliyor muydu?

İki sayfa kağıda dikkatle baktı. Bir göz atsa çok mu korkunç bir şey yapmış olurdu?

Hayır. Yapamazdı. Bu emanete hıyanet, Marcus'ın mahremiyetine tam bir saldırı olurdu. Daniel'ınkine de.

Ama gene de kendisini ilgilendirmeyen ne konuşmuş olabilirlerdi ki?

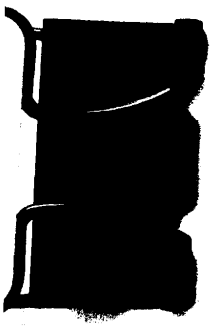
Honoria dönerek hizmetçinin sözünü ettiği odanın kapısına göz attı. İçerden gelen hiçbiri ses duyamıyordu. Eğer Marcus banyosunu bitirmiş olsaydı, hareket ettiğini kesinlikle duyardı. Tekrar mektuba baktı.

Sanki sürat günahını azaltacakmış gibi hızla hareket ederek iki sayfayı kapıverdi. Sevgili Marcus vesaire vesaire... Daniel kiraladığı daireden söz etmiş, çevredeki bütün dükkânları güzel detaylarla tarif etmiş ama bulunduğu şehrin ismini yazmayı atlamıştı. Sonra İngiliz yemeklerinden daha üstün olduğunda ısrar ettiği yemeklerle devam ediyordu. Ondan sonra eve dönme planlarıyla alakalı kısa bir paragraf vardı.

Honoria gülümseyerek mektubun ikinci sayfasını çevirdi. Daniel konuşur gibi yazmıştı ve Honoria sayfadan sesinin geldiğini duyabiliyordu.

Bir sonraki paragrafta Daniel Marcus'tan annesine yaklaşan dönüşünü bildirmesini istiyordu, bu Honoria'nın tebessümünün daha da yayılmasına neden oldu. Daniel mektubu okurken Marcus'ın yanında olacaklarını asla hayal edemezdi.

Ve en sonda, Honoria kendi ismini gördü.

Honoria'nın evlendiğine dair hiçbir şey duymadım, bu yüzden onun hâlâ bekâr olduğunu farz ediyorum. Geçen sene Fotheringham'ı korkutup kaçırdığın için sana tekrar teşekkür etmeliyim. Ciğeri beş para etmez herifin biridir ve onun Honoria'ya kur yapmayı denemesi bile beni deli ediyor.

Bu da neydi? Honoria gözlerini kırpıştırdı, sanki bunu yaparak bir şekilde sayfadaki sözcükleri değiştirebilirmiş gibi yine gözlerini kırpıştırdı. Marcus'ın Lord Fotheringham'ın herhangi bir teklifte bulunmamasında bir alakası var mıydı?

Travers de kötü bir beraberlik olurdu. Umarım Honoria'yı rahat bırakması için ona para ödemek zorunda kalmamışsındır ama eğer yaptıysan, sana geri öderim.

Ne? İnsanlara para ödeniyordu... Ne için? Kendisine kur yapmasınlar diye mi? Bunda hiçbir mantık yoktu.

Ona göz kulak olduğun için sana müteşekkirim. Çok büyük bir şey istediğimi ve yola çıkmamın arifesinde bunu istediğim için sana fazla seçenek bırakmadığımı biliyorum. Döndüğüm zaman sorumluluğu ben üstleneceğim ve sen, nefret ettiğini bildiğim Londra'dan ayrılmakta hür olacaksın.

Ve işte Daniel'ın mektubu bu şekilde sona eriyordu. Marcus'ı korkunç bir yükten, görünüşe göre Honoria'dan kurtaracaktı.

Sayfaları yerine bıraktıktan sonra ilk aldığı zamanki gibi görünmesi için yeniden düzeltti.

Daniel, Marcus'tan kendisine göz kulak olmasını mı istemişti? Marcus neden hiçbir şey söylememişti? Kendisi anlamayacak kadar aptal mıydı? Bu her şeyi açıklıyordu. Marcus'ı kendisinden tarafa ters ters bakarken yakaladığı tüm o partiler - davranışlarını beğenmediği için ters ters kendisine bakmıyordu; morali bozuktu, çünkü kendisi iyi bir evlenme teklifi alıncaya kadar Londra'da kalmıştı. Her zaman o kadar sıkıntılı görünmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Ve tüm o kendisini gizemli bir şekilde bırakan talipleri Marcus *korkutup* uzaklaştırmıştı. Onların Daniel'ın isteyeceği kişiler olacağına karar vermiş ve kendi arkasından iş çevirerek onları korkutup kaçırmıştı.

Çok kızması gerekirdi.

Ama kızmamıştı. Buna değil.

Tek düşünebildiği Marcus'ın bir gece önce söyledikleriydi. *"Ben Sarah'ya bakmıyordum."*

Lanet olsun, tabii ki Sarah'ya bakmıyordu. Kendisine bakıyordu, çünkü bunu yapmak zorunda bırakılmıştı. Kendisine bakıyordu, çünkü en iyi arkadaşı söz verdirmişti.

Kendisine bakıyordu, çünkü mecburdu.

Ve şimdi Honoria, Marcus'a âşık olmuştu.

Boğazından ürkütücü bir kahkaha yükseldi. Odadan çıkması gerekiyordu. Küçük düşmesini daha eksiksiz hale getirecek tek şey mektubunu okurken Marcus'a yakalanmaktı.

Ama bir not bırakmadan gidemezdi. Bu tamamen karakterine aykırı bir şeydi; Marcus ters giden bir şeyler olduğunu kesinlikle anlardı.

Böylece kâğıt kalem bularak tamamen sıradan, tamamen sıkıcı bir veda karaladı.

Ve sonra oradan ayrıldı.

On Yedi

Ertesi hafta
Yeni havalandırılmış müzik odası
Winstead Konutu, Londra

"Bu sene Mozart!" diye duyurdu Daisy Smythe-Smith. Yeni kemanını yukarda tutmak için öylesine gayret gösteriyordu ki sarı bukleleri neredeyse bonesinden dışarı fırlayacaktı. "Ne harika değil mi? Bu keman bir Ruggieri. Babam on altıncı yaş günüm için getirdi."

"Çok güzel bir enstrüman," diye kabul etti Honoria, "ama geçen yıl Mozart çalmıştık."

"Biz her yıl Mozart çalıyoruz," dedi Sarah, önünde oturduğu piyanodan ağır ağır konuşarak.

"Ama ben geçen sene çalmadım," dedi Daisy. Sarah'ya aksi bir bakış attı. "Ve bu senin kuartete sadece ikinci katılışın, bu yüzden her yıl yaptığından pek de şikâyet edemezsin."

"Sanırım sezon sona ermeden seni öldürebilirim," dedi Sarah, *sanırım çay yerine limonata içeceğim* derken kullandığına çok benzeyen bir ses tonuyla.

Daisy dilini çıkardı.

"Iris?" Honoria çellodaki kuzinine baktı.

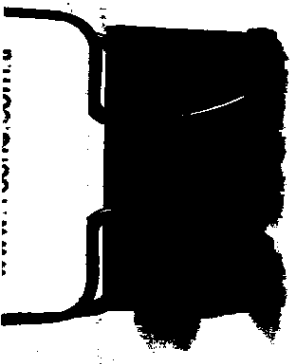
"Umurumda değil," dedi Iris asık suratla.

Honoria içini çekti. "Geçen senekiyle aynı şeyi yapamayız."

"Neden olamayacağını anlamıyorum," dedi Sarah. "Bizim yorumumuzla kimsenin fark edeceğini sanmıyorum."

Iris birden çöktü.

"Ama programda basılmış olacak," diye belirtti Honoria.

"Bizim programımızı bir sonraki yıla kadar saklayan birisi olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Sarah.

"Annem saklıyor," dedi Daisy.

"Benimki de," diye yanıtladı Sarah, "ama bu demek değil ki onları yan yana koyup karşılaştırıyor."

"Annem yapıyor," dedi Daisy tekrar.

"Tanrım," diye inledi Iris.

"Bay Mozart sadece tek bir parça yazmadı ya," dedi şımarık bir ifadeyle Daisy. "İçinden seçebileceğimiz bir sürü parça var. Bence *Eine Kleine Nachtmusik*'i çalmalıyız. Kesinlikle en sevdiğim parça. Çok şen şakrak ve canlı."

"Onda piyano bölümü yok," diye hatırlattı Honoria.

"Benim bir itirazım yok," dedi Sarah çabucak, piyanonun arkasından.

"Eğer ben yapmak zorundaysam, sen de yapmak zorundasın," dedi Iris öfkeyle.

Sarah aslında sandalyesinde geriye çekilmişti. "Bu kadar kin dolu görünebileceğini hiç bilmiyordum Iris."

"Çünkü kirpiklerin yok," dedi Daisy.

Iris tam bir sükunetle ona döndü ve, "Senden nefret ediyorum," dedi.

"Bunu söylemen korkunç bir şey Daisy," dedi Honoria, sert bir ifadeyle ona dönerek. Iris'in, görünüşe göre kirpiklerini ve kaşlarını görünmez hale getiren, bir tür çilek sarısı saçlarıyla olağanüstü solgun olduğu doğruydu. Ama daima Iris'in kesinlikle muhteşem, neredeyse bir azize gibi göründüğünü düşünmüştü.

"Eğer kirpikleri olmasaydı ölü olurdu," dedi Sarah.

Honoria ona döndü, sohbetin aldığı yöne inanamıyordu. Yok, hayır, bu tam olarak doğru değildi. Buna inanıyordu (ne yazık ki). Sadece bunu anlamıyordu.

"Eh, bu *doğru*," dedi Sarah savunmaya geçerek. "Ya da en azından, kör. Kirpikler gözlerimizi tozdan koruyor."

"Bu konuşmayı neden yapıyoruz?" dedi Honoria yüksek sesle, merak etmişti.

Daisy hemen cevap verdi. "Çünkü Sarah Iris'in bu kadar kin dolu görünebileceğini bilmediğini söyledi ve sonra dedi ki- "

"Biliyorum," diye lafını kesti Honoria. "Retorik bir soruydu."

"Yine de geçerli bir cevabı var," dedi Daisy burun kıvırarak.

Honoria, Iris'e döndü. Yirmi bir yaşındaydılar, her ikisi de tam olarak aynı yaştaydılar ama Iris bu yıla kadar kuartette yer almak zorunda kalmamıştı. Ablası Marigold geçen sonbaharda evleninceye kadar çello kısmına sımsıkı

yapışıp kalmıştı. "Herhangi bir önerin var mı Iris?" diye sordu Honoria canlı bir şekilde.

Iris kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesinde öne eğilerek iki büklüm oldu. Honoria'ya göre, sanki böyle iki kat olarak yok olmaya çalışıyordu. "Çello olmayan bir şeyler," diye geveledi.

"Madem ben yapmak zorundayım, sen de yapmaya mecbursun," dedi Sarah sırıtarak.

Iris ona anlaşılmayan bir sanatçının tüm öfkesiyle ters ters baktı. "Anlamıyorsun."

"Ah, inan bana anlıyorum," dedi Sarah sevecenlikle. "Hatırlayacak olursan, ben geçen sene çaldım. Anlamak için tam bir yılım oldu."

"Neden herkes şikâyetçi?" diye sordu Daisy sabırsızlanarak. "Bu çok heyecanlı bir şey! İcra etmemiz gerekiyor. Bu günü ne kadar uzun zaman beklediğimi biliyor musunuz siz?"

"Ne yazık ki evet," dedi Sarah kayıtsızca.

"Neredeyse beni yıldıracak kadar," diye mırıldandı Iris.

"Bu gerçekten şaşırtıcı," dedi Sarah, "yani ikinizin kardeş olması."

"Ben buna her gün hayret ediyorum," dedi Iris duygusuzca.

"Bir piyano kuarteti olmalı," dedi Honoria çabucak, Daisy daha kendisine hakaret edildiğini anlamadan. "Ne yazık ki arasından seçebileceğimiz çok fazla parça yok."

Kimse bir fikir ileri sürmedi.

Honoria inlemesini bastırmaya çalıştı. Dizginleri ele almak zorunda kalacağı belliydi. "Mozart'ın 1 numaralı piyano kuarteti veya Mozart'ın 2 numaralı piyano kuarteti," diye duyurdu. "Bir görüşü olan var mı?"

"Geçen yıl hangisini çalmadıysak," diye içini çekti Sarah. Başını piyanoya dayadı, sonra başını gerçekten tuşların üstüne bıraktı.

"Kulağa güzel geliyordu," dedi Daisy şaşkınlıkla.

"Kulağa balığın kusması gibi geliyordu," dedi Sarah olduğu yerden.

"Büyüleyici bir örnek," diye belirtti Honoria.

"Balıkların kustuğunu sanmıyorum," diye belirtti Daisy, "ve eğer yapıyorlarsa, böyle ses çıkardıklarını hiç sanmıyor- "

"Başkaldıran ilk kuzin gurubu biz olamaz mıyız?" diye lafa girdi Sarah, başını kaldırarak. "Sadece hayır diyemez miyiz?"

"Hayır!" diye uludu Daisy.

"Hayır," diye ona katıldı Honoria.

"Evet?" dedi Iris zayıf bir sesle.

"Bunu tekrar yapmak istediğine inanamıyorum," dedi Sarah Honoria'ya.

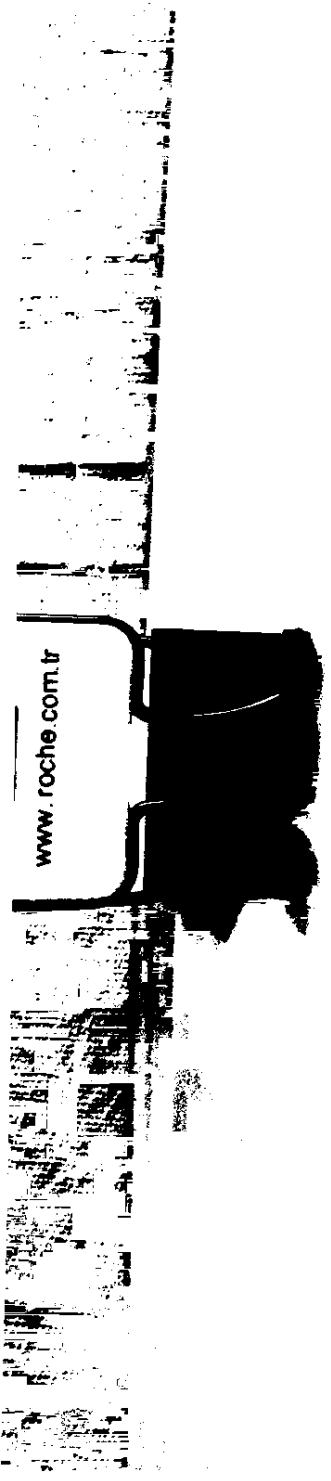
"Bu bir gelenek."

"Bu berbat bir gelenek ve kendime gelmek altı ayımı alacak."

"Ben hiçbir zaman kendime gelemeyeceğim," diye yakındı Iris.

Daisy sinirden zıplayacak gibi görünüyordu. Eğer Honoria kötü kötü bakarak bastırmasaydı muhtemelen öyle yapacaktı.

Honoria, Marcus'ı düşündü, sonra onu düşünmemek için kendini zorladı. "Bu gelenek," dedi yeniden, "ve biz geleneklere değer veren bir aileden olduğumuz için çok şanslıyız."

www.roche.com.tr

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Sarah, başını iki yana sallayarak.

"Bazı insanların kimsesi yok," dedi Honoria hararetle.

Sarah ona bir an daha dikkatle baktıktan sonra tekrar söyledi. "Affedersin ama sen neden bahsediyorsun?"

Honoria hepsine birden baktı, duygudan sesinin yükseldiğinin farkındaydı fakat kesinlikle kontrol edemiyordu. "Müzikallerde çalmayı sevmiyor olabilirim ama üçünüzle prova yapmayı seviyorum."

Üç kuzini bir an şaşkınlıkla ona baktılar.

"Ne kadar şanslı olduğumuzun farkında değil misiniz?" dedi Honoria. Ve ardından hiçbiri cevap vermeyince ekledi. "Birbirimize sahip olduğumuz için?"

"Peki kart oynayarak birbirimize sahip olamaz mıyız?" diye önerdi Iris.

"Biz Smythe-Smith'leriz," dedi Honoria, "ve biz böyle yapıyoruz." Ardından Sarah herhangi bir itiraz sözcüğü edemeden konuştu. "Sen de öyle, soyadın ne olursa olsun. Senin annen bir Smythe-Smith'ti ve önemli olan bu."

Sarah içini çekti - yüksek sesle, uzun ve yorgun.

"Enstrümanlarımızı elimize alacağız ve Mozart çalacağız," diye bildirdi Honoria. "Ve bunu yüzümüzde tebessümlerle yapacağız."

"Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Daisy.

"Ben çalacağım," dedi Sarah, "ama tebessüm için hiçbir söz vermiyorum." Piyanoya bakarak göz kırptı. "Ben enstrümanımı elime *alamıyorum*."

Iris iyice kıkırdadı, sonra gözleri ışıldadı. "Sana yardım edebilirim."

"Elime almak için mi?"

Iris'in sırıtması tamamıyla şeytani bir hal almıştı. "Pencereden atabiliriz... "

"Seni sevdiğimi biliyordum," dedi Sarah geniş bir tebessümle.

Sarah ve Iris Leydi Winstead'in yepyeni piyanosunu yok etme planları yaparlarken, Honoria müziğe geri dönerek hangi notaları seçeceklerine karar vermeye çalıştı. "Geçen sene 2 numaralı kuarteti çaldık," dedi, sadece Daisy dinlediği halde, "ama 1 numaralı kuarteti seçmekte tereddüdüm var."

"Neden?" diye sordu Daisy.

"Zor olmasıyla ünlüdür."

"Neden ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Honoria. "Sadece öyle olduğunu duymuştum ve bu da genellikle beni ürkütmeye yetiyor."

"3 numaralı kuartet var mı?"

"Korkarım yok."

"O zaman bence 1 numarayı yapmalıyız," dedi Daisy cesurca. "Korkak olan ne kar eder ne ziyan."

"Evet ama insan haddini bilmeli."

"Kim söylemiş bunu?" diye sordu Daisy.

"Ben söyledim," diye yanıtladı Honoria sabırsızlıkla. 1 numaralı kuartetin notalarını yukarı kaldırdı. "Pratik yapmak için üç misli zamanımız bile olsa, bunu öğrenebileceğimizi sanmıyorum."

"Öğrenmek zorunda değiliz. Notalar önümüzde olacak."

Bu Honoria'nın korktuğundan da kötü olacaktı.

"Bence 1 numarayı yapmalıyız," dedi Daisy üstüne basa basa. "Geçen yılkiyle aynı parçayı çalarsak rezalet olur."

Neyi seçerlerse seçsinler rezalet olacaktı ama Honoria'nın bunu onun yüzüne söylemeye cesareti yoktu.

Öte yandan, hangi parçayı çalarlarsa çalsınlar, bunu kesinlikle tanınmayacak kadar katledeceklerdi. Zor bir parçanın kötü çalınması, biraz daha az zor bir parçanın kötü çalınmasından daha kötü olabilir miydi?

"Eh, neden olmasın?" diye razı oldu Honoria. "1 numarayı çalacağız." Başını iki yana salladı. Sarah küplere binecekti. Özellikle piyano bölümü çok zordu.

Diğer yandan, Sarah seçme sürecine katılma lütfunu göstermemişti.

"Akıllıca bir seçim," dedi Daisy büyük bir inançla. "1 numaralı kuarteti çalıyoruz!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Honoria onu geçerek, piyanoyu odada birkaç metre itmiş olan Sarah ve Iris'e baktı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye neredeyse çığlık attı.

"Ah, merak etme," dedi Sarah gülerek. "Pencereden dışarı *gerçekten* atmayacağız."

Iris piyano taburesine yığıldı, gülmekten bütün vücudu sarsılıyordu.

"Hiç komik değil," dedi Honoria, öyle olmasına rağmen. Hiçbir şey kuzininin yaramazlıklarına katılmaktan daha fazla hoşuna gitmezdi ama birisinin sorumluluğu alması gerekiyordu ve eğer kendisi almazsa Daisy alacaktı.

Tanrım.

"Mozart'ın 1 numaralı piyano kuartetini seçtik," dedi Daisy tekrar.

www.ikuna.com.tr

Iris'in gerçekten rengi atmıştı ki bu onun hayalete benzemesi anlamına geliyordu. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır," diye yanıtladı Honoria, tüm dürüstlüğüyle. "Eğer daha güçlü bir fikrin varsa, o zaman konuşmalara katılmalıydın."

"Ama bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

"İşte bu nedenle bunu çalmak istiyoruz!" diye ilan etti Daisy.

Iris bir an kardeşine baktıktan sonra tekrar Honoria'ya döndü, ikisinin arasından onun kesinlikle daha mantıklı olduğuna karar vermişti. "Honoria 1 numaralı kuarteti çalamayız. Bu mümkün değil. Bugüne kadar hiç dinledin mi?"

"Sadece bir kere," diye itiraf etti Honoria, "ama çok iyi hatırlamıyorum."

"Bu imkansız," diye bağırdı Iris. "Bu parça amatörler için değil."

Honoria kuzininin sıkıntısıyla eğlenmeyecek kadar temiz kalpliydi.

"Beni dinleyin," dedi gene Iris. "Eğer bu parçayı çalarsak mahvoluruz."

"Kim tarafından?" diye sordu Daisy.

Iris ona sadece baktı, cevap vermeye lüzum görmedi.

"Müzik tarafından," diye lafa karıştı Sarah.

"Ah, demek ki tartışmaya katılmaya karar verdin," dedi Honoria.

"Alay etme," diye kesti Sarah.

"Ben bir parça seçmeye çalışırken siz ikiniz neredeydiniz?"

"Piyanoyu taşıyorlardı."

"Daisy!" diye bağırdı üçü birden.

"Ben ne dedim ki?" diye sordu Daisy.

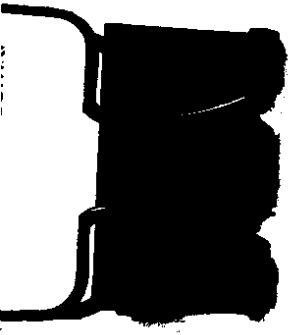
"O kadar gerçekçi olmamaya çalış," diye tersledi Iris.

Daisy ofladı ve nota sayfalarını çevirmeye başladı.

"Ben herkesin moralini yükseltmeye çalışıyorum," dedi Honoria, ellerini beline yerleştirerek Sarah ve Iris'in karşısında durdu. "Pratik yapmamız gereken bir performansımız var ve ikinizden biri ne kadar şikayet ederse etsin, bundan kurtuluş yok. Bu yüzden benim hayatımı bu kadar zorlaştırmayı bırakın ve size söylenenleri yapın."

Sarah ve Iris sadece baktılar.

"Yani lütfen," diye ekledi Honoria.

"Belki de kısa bir mola vermenin zamanı gelmiştir," diye teklif etti Sarah.

Honoria inledi. "Daha başlamadık bile."

"Biliyorum. Ama bir molaya ihtiyacımız var."

Honoria bir an hareketsiz kaldı, ciğerlerindeki hava boşalmış gibi geliyordu. Bu çok yorucuydu. Ve Sarah haklıydı. Bir mola gerekiyordu. Kesinlikle hiçbir şey yapmamışlardı ama bir mola şarttı.

"Ayrıca," dedi Sarah, ona muzipçe bakarak, "Susuzluktan kavruldum."

Honoria kaşını kaldırdı. "Tüm bu şikâyetler seni susattı mı?"

"Kesinlikle," diye sırıtarak karşılık verdi Sarah. "Hiç limonatanız var mı sevgili kuzinim?"

"Bilmiyorum," dedi Honoria göğüs geçirerek, "ama sanırım isteyebilirim." Limonata kulağa güzel geliyordu. Ve tam olarak doğruyu söylemek gerekirse, pratik yapmamak da güzel geliyordu. Bir hizmetçi çağırmak üzere zili çal-

mak için kalktı ve Winstead Konağı'nın uzun süreli kahyası Poole kapıda göründüğünde yerine henüz oturmuştu.

"Bu çok hızlı oldu," diye belirtti Sarah.

"Sizi görmek isteyen bir ziyaretçi var Leydi Honoria," dedi Poole, makamlı bir tonla.

Marcus?

Honoria kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çılgınca atarken Marcus olamayacağını düşündü. Marcus hâlâ Fensmore'da mahsurdu. Doktor Winters ısrar etmişti.

Poole tepsisiyle yaklaşarak Honoria'nın kartviziti alabilmesi için uzattı.

CHATTERIS KONTU

Tanrım, Marcus'tı. Londra'da ne yapıyordu ki? Honoria mahcubiyetini veya kızgınlığını ya da hissettiği her neyse (tam karar verememişti), tamamen unuttu ve büyük bir öfkeye kapıldı. Marcus nasıl olur da sağlığını tehlikeye atardı? Ait olduğu yerde, evinde kalmayacak kadar çılgın olduğu için, Londra'da yığılıp kalsın diye mi yatağının yanında esir olmuş, sıcağa, kana ve tüm o hezeyanlara göğüs germişti?

"Onu hemen içeri al," diye terslendi, sesi oldukça şiddetli çıkmış olmalıydı, çünkü üç kuzini aynı şok ifadesiyle dönüp dikkatle ona baktılar.

Honoria hepsine kaşlarını çattı. Daisy bir adım geri çekildi.

"Tam sağlığına kavuşmadan yataktan çıkmamalıydı," diye homurdandı Honoria.

"Lord Chatteris," dedi Sarah, tam bir güvenle.

"Burada kalın," dedi Honoria diğerlerine. "Az sonra dönerim."

"Sen yokken pratik yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu Iris.

Honoria gözlerini devirerek buna cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Lord hazretleri zaten misafir odasında bekliyor," diye bildirdi Poole.

Elbette. Hiçbir kâhya bir kontu gümüş tepsiye kartvizit bırakıp gitmek zorunda bırakarak hakaret etmezdi.

"Hemen dönerim," dedi Honoria kuzinlerine.

"Bunu söylemiştin," dedi Sarah.

"Beni izlemeyin."

"Bunu da söylemiştin," dedi Sarah. "Ya da hemen hemen eş anlamlı bir şeyler."

Honoria odadan çıkmadan önce ona son kez ters bir bakış attı. Sarah'ya Fensmore'daki zamanından pek bahsetmemişti, sadece Marcus'ın hastalandığını ve annesinin iyileşmesine yardımcı olduğunu anlatmıştı. Ama Sarah onu herkesten daha iyi tanıyordu; merak edecekti, özellikle de şimdi Honoria sadece Marcus'ın kartvizitini görerek neredeyse deliye döndüğü için.

Honoria evin içinde yürürken her adımda öfkesi artıyordu. Marcus ne düşünüyordu ki? Doktor Winters bundan daha açık konuşamazdı. Marcus'ın bir hafta boyunca yatakta ve bundan sonra da bir, belki iki hafta evde kalması gerekiyordu.

"Sen nasıl olur da- " Misafir odasına fırtına gibi girdi, ama şöminenin yanında turp gibi sağlıklı duran Marcus'ı görünce birdenbire durdu. "Marcus?"

Marcus gülümseyince yüreği -kör olası, hain organeridi.

"Honoria," dedi Marcus. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Görüntün... " Honoria gözlerini kırpıştırdı, hâlâ inanamıyordu. Marcus'ın rengi yerine gelmiş, çökmüş gözleri düzelmiş ve kaybettiği kiloları geri almış gibi görünüyordu. "Gayet iyi," diyerek sözlerini tamamlarken sesindeki şaşkınlığa engel olamamıştı.

"Doktor Winters yolculuk yapmamın uygun olduğunu belirtti," diye açıkladı. "Bu kadar hızla iyileşen birisini hiç görmediğini söyledi. "

"Pekmezli turta sayesinde olmalı."

Marcus'ın gözlerinde sıcak bir ifade belirdi. "Muhakkak."

"Seni şehre getiren nedir?" diye sordu Honoria. "Benim bir salakla evlenmememi sağlama mecburiyetinden yakında kurtulacağına göre," diye ilave etmek *istiyordu.*

Belki biraz acı hissediyordu.

Ama kızgın değildi. Ona kızmanın bir anlamı ve aslında sebebi de yoktu. Marcus sadece Daniel'ın kendisinden istediği şeyi yapmıştı. Ve gerçek bir aşkı engellemiş de değildi. Honoria taliplerinden birine fena halde âşık olmamıştı ve gerçek şuydu ki eğer içlerinden biri evlenme teklif etmiş olsaydı, muhtemelen kabul etmeyecekti.

Ama bu çok rahatsız ediciydi. Neden hiçbiri Marcus'ın kendi işlerine karıştığını söyleyememişti? Yaygara koparabilirdi -tamam, kesinlikle yaygara kopartırdı- ama büyük bir şey olmazdı. Ve eğer bilmiş olsaydı, Marcus'ın Fensmore'daki davranışlarını yanlış yorumlamazdı. Marcus'ın belki de kendisine biraz âşık olduğunu düşünmezdi.

Ve ona âşık olmak için kendisine de izin vermezdi.

Ama emin olduğu bir şey varsa, o da Marcus'ın olağandışı bir şeyler olduğunu öğrenmesine izin vermeyecekti. Marcus'ın bildiği kadarıyla, Honoria hâlâ onun entrikalarından habersizdi.

Böylece Honoria yüzüne en güzel tebessümünü yerleştirdi ve Marcus cevap verirken söyleyeceği şeylerle kesinlikle son derece ilgileniyormuş gibi göründü. "Müzikali kaçırmak istemedim."

"Ah, yalan söylediğini biliyorum. "

"Hayır, gerçekten," diye üsteledi Marcus. "Senin gerçek hislerini bilmek o çabaya tamamen farklı bir boyut getirecek."

Honoria gözlerini devirdi. "Lütfen. Benimle birlikte gülümsediğini ne kadar düşünürsen düşün, ahenksiz çıkan tüm o seslerden kaçamazsın."

"Kulaklarıma pamuk tıkamayı düşünüyorum."

"Eğer annem seni yakalayacak olursa, ölümcül bir şekilde yaralanır. Ve o seni ölümcül yaradan kurtaran kişi."

Marcus ona biraz şaşkın bakıyordu. "Hâlâ senin yetenekli olduğunu mu düşünüyor?"

"Her birimizin," diye onayladı Honoria. "Sanırım buna katılacak son kızı olduğum için biraz üzgün. Ama meşalenin yakında yeni bir nesle geçeceğini tahmin ediyorum. Minicik parmaklarıyla küçük kemanlarını çalma pratiği yapan bir sürü küçük kız yeğenim var."

"Gerçekten mi? Minicikler mi?"

"Hayır. Sadece onları bu şekilde tanımlamak kulağa daha hoş geliyor."

Marcus buna güldü, sonra sessizleşti. Her ikisi de susu-

www.roche.com.tr

yor, orada, misafir odasında alışılmadık bir şekilde garip ve sessiz, öylece duruyorlardı.

Çok tuhaftı. Bu davranış hiç onlara uygun değildi.

"Biraz dolaşmak ister miydin?" diye sordu Marcus birdenbire. "Hava çok güzel."

"Hayır," dedi Honoria, istediğinden biraz daha sertçe. "Teşekkür ederim."

Marcus'ın gözlerinden bir gölge geçti ve o kadar çabuk kayboldu ki Honoria bunu kendisinin hayal etmiş olabileceğini düşündü. "Pekâlâ," dedi Marcus sertçe.

"Yapamam," diye ekledi Honoria, çünkü aslında onun duygularını incitmek istemiyordu. Ya da belki istemişti ve şimdi kendisini suçlu hissediyordu. "Kuzinlerimin hepsi burada. Prova yapıyoruz."

Marcus'ın yüzünden hafif bir endişe ifadesi geçti.

"Muhtemelen seni Mayfair'den tamamen kurtaracak bir tür iş bulmak istersin," dedi Honoria. "Daisy henüz *pianissimo* beceremiyor." Marcus boş boş bakınca ekledi. "Çok yüksek sesle çalıyor."

"Yani müzikale geldiğim zaman arka koltuğu kapmaya gayret etmem gerektiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Eğer becerebilirsen, bitişik odada bir yer tut."

"Gerçekten mi?" Marcus dikkat çekecek kadar -hayır, buna komik bir şekilde denmeli- umutlu görünüyordu. "Bitişik odada koltuk *olacak mı*?"

"Hayır," diye yanıtladı Honoria gene gözlerini devirerek. "Ama arka sıranın seni kurtarabileceğini sanmıyorum. Daisy'den kurtaramaz."

Marcus içini çekti.

"Bunu nekahet devreni aceleye getirmeden önce düşünmeliydin."

"Anlamaya başlıyorum."

"Eh," dedi Honoria, sanki pek çok randevusu ve yapılacak çok işi olan, aynı zamanda da onu şu kadarcık bile özlememiş genç bir leydi gibi konuşmaya çalıştı. "Gerçekten gitmek zorundayım."

"Elbette," dedi Marcus ona başıyla kibar bir veda selamı vererek.

"Hoşça kal." Ama Honoria yerinden kıpırdamamıştı.

"Hoşça kal."

"Seni görmek çok güzeldi."

"Seni de," dedi Marcus. "Lütfen annene saygılarımı ilet."

"Elbette. Senin bu kadar iyi olduğunu duyunca çok sevinecek."

Marcus başını salladı ve orada durmaya devam etti. Sonunda, "İyi o zaman," dedi.

"Evet," dedi Honoria alelacele. "Gitmek zorundayım. Hoşça kal," dedi tekrar. Bu sefer odadan çıktı. Ve omzunun üzerinden bile bakmadı.

Bu Honoria'nın hayal ettiğinden çok daha büyük bir başarı olmuştu.

www.roche.com.tr

On Sekiz

Marcus Londra'daki evinde çalışma odasında oturmuş, genç leydilere kur yapma konusunda çok az bilgisi olduğunu düşünüyordu. Onlardan kaçınmak için epey bilgisi vardı ve hatta annelerinden sakınmak için daha da fazlasını biliyordu. Aynı zamanda genç leydilere (özellikle Honoria'ya) kur yapan diğer erkekleri gizlice soruşturmayı ve hepsinden önemlisi, onları peşinde oldukları kişiyi terk etmeleri için gizlice nasıl tehdit ederek ikna edeceğini oldukça iyi biliyordu.

Ama mesele kendisine gelince, hiç bilgisi yoktu.

Çiçekler? Diğer erkekleri çiçeklerle görmüştü. Kadınlar çiçek seviyorlardı. Kahrolsun, kendisi de çiçekleri seviyordu. Çiçeği kim sevmezdi ki?

Honoria'nın gözlerini hatırlatan misk sümbülü bulmasının iyi olabileceğini düşündü ama onlar küçük çiçeklerdi ve bir bukette güzel duracaklarını sanmıyordu. Hem ayrıca, onları Honoria'ya vererek kendisine onun gözlerini hatırlattığını mı söyleyecekti?

Kendisini daha aptal hissettirecek başka hiçbir şey hayal edemiyordu.

Ve çiçeklerle alakalı son problem daha önce ona hiç çiçek vermemiş olmasıydı. Honoria hemen önce meraklanacak, ardından kuşkulanacaktı ve eğer kendi duygularına karşılık vermezse (ve Honoria'dan böyle bir şey beklemesi için belli bir neden bulamıyordu) o zaman misafir odasında tam bir aptal gibi görünerek kalakalacaktı.

Her şey göz önüne alındığında, bu senaryodan kaçınmayı tercih ediyordu.

Herkesin içinde kur yapmanın daha güvenli olacağına karar verdi. Leydi Bridgerton ertesi gün bir doğum günü partisi veriyordu ve Honoria'nın katılacağını biliyordu. Hatta istemiyor olsa bile, gene de gidecekti. Geri çevireceği pek çok uygun bekâr erkek hazır bulunacaktı. Buna Marcus'ın hakkındaki fikrini yeniden gözden geçirdiği Gregory Bridgerton da dahildi - bir eş alamayacak kadar ağzı süt kokan bir çocuktu. Eğer Honoria sonunda genç Bay Bridgerton'la ilgilenmeye karar verirse, Marcus araya girmek zorunda kalacaktı.

Tabii ki her zamanki usulüyle, sessizce ve perde arkasından. Ama yine de orada hazır bulunmak zorunda olmasının başka bir nedeni vardı.

Masasına baktı. Sol tarafta Bridgerton Konağı için kabartmalı bir davetiye vardı. Sağ tarafta Honoria'nın bir hafta önce yola çıkmadan Fensmore'da kendisi için bırakmış olduğu not duruyordu. Şaşırtıcı bir şekilde alelade bir nottu. Bir selam, bir imza, sıradan iki cümle. Bir hayatın kurtarılmış olduğunu, bir öpüşmenin gerçekleştiğini, pekmezli bir turta çalındığını gösterebilecek hiçbir şey yoktu...

Mükemmel ve kibarca düzenlenmiş bir bahçe partisi için ev sahibine teşekkür etmek istendiği zaman yazılacak türden bir nottu. Evlenme ihtimali olduğu düşünülen birisine yazılan türden değildi.

Çünkü Marcus'ın niyeti buydu. Daniel kahrolası kıçını İngiltere'ye geri getirir getirmez, ona evlenme teklif edecekti. Ama o zamana kadar, ona kur yapması gerekiyordu.

Bu nedenle ikilem içindeydi.

İçini çekti. Bazı erkekler kadınlarla nasıl konuşulacağını içgüdüsel olarak biliyorlardı. O erkeklerden birisi olmak ne güzel olurdu.

Ama değildi. Aksine, sadece Honoria'yla nasıl konuşacağını bilen bir erkekti. Ve son zamanlarda kendisi için bu da pek iyi gitmiyordu.

Böylece, ertesi gece kendisini dünyada en az sevdiği yerde buldu: Bir Londra balo salonunda.

Kenara çekilerek, sırtı duvarda, olup bitenleri izleyebileceği ve ilgilenmiyormuş gibi görüneceği her zamanki pozunu aldı. Kadın olarak doğmadığı için haddinden fazla şanslı olduğu aklına ilk kez gelmiyordu. Sol tarafındaki genç leydi dansa kaldırılmayan kenarda kalmış kızlardandı; Marcus asık suratlı, itici ve düşüncelere dalmış bir tavır takındı.

Parti çılgınca kalabalıktı -Leydi Bridgerton son derece popüler biriydi- ve Marcus Honoria'nın orada olup olmadığını anlayamamıştı. Onu görmemişti ama az evvel girdiği kapıyı da göremiyordu. Bunca sıcak, ter ve hiç tanımadığı bir kalabalık arasında hoşça vakit geçirmek nasıl beklenebilirdi ki?

Yanındaki genç leydiye kaçamak bir bakış daha attı. Ta-

nıdık görünüyordu ama Marcus pek çıkaramamıştı. Belki de gençliğin ilk çağlarında değildi fakat onun yaşça kendisinden daha büyük olduğundan kuşkuluydu. Kız uzun uzun ve bıkkın bir şekilde içini çekince Marcus kafa dengi birisinin yanında durduğunu düşünmekten kendisini alamadı. Kız da kalabalığa bakıyor, belirli bir kişiyi aranıyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu.

İyi akşamlar demeyi veya Honoria'yı tanıyıp tanımadığını ve eğer tanıyorsa görüp görmediğini sormayı düşündü. Ama daha onu selamlamak için dönmeden, kız aksi yöne döndü ve Marcus onun, "Lanet olsun, gidip kremalı ekler alacağım," diye mırıldandığına yemin edebilirdi.

Genç leydi kalabalığın arasında zikzaklar çizerek yavaşça ilerliyordu. Marcus onu alakayla izledi; görünüşe göre gideceği yeri tam olarak biliyordu. Eğer Marcus onu doğru duyduysa...

Genç leydi ekleri nereden alacağını biliyordu.

Marcus hemen onun peşinden gitti. Eğer bu balo salonunda, bu kalabalığa maruz kalmasının tek sebebi olan Honoria'yı bile göremeden sıkışıp kalacaksa, gidip bir tatlı alması iyi olacaktı.

Amaçlı hareket etme sanatını uzun zamandır geliştirmişti ve sadece çenesini yukarda, bakışlarını sert ve kalabalığın üstünde tutarak, gereksiz konuşmalardan kaçınmayı başarabiliyordu.

Ta ki bacağına bir şey çarpıncaya kadar.

Ahh.

"Bu surat da nesi Chatteris?" diye otoriter bir kadın sesi geldi. "Sana neredeyse dokunmadım bile."

Marcus kıpırdamadan durdu, çünkü bu sesi tanıyor ve bundan kaçış olmadığını biliyordu. Hafif bir tebessümle aşağı Leydi Danbury'nin kırışık yüzüne baktı.

Annesinin büyük teyzesiydi ve Marcus onun yüz yaşında olduğuna yemin edebilirdi.

"Bacağımda bir incinme var leydim," dedi en saygılı baş selamıyla selamlayarak.

Leydi Danbury silahını (başkaları buna baston diyebilirlerdi ama kendisi daha iyi biliyordu) güm diye yere vurdu. "Atından mı düştün?"

"Hayır, ben- "

"Merdivenden mi yuvarlandın? Ayağına bir şişe mi düştü?" Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. "Yoksa bir kadınla mı alakalı?"

Marcus kollarını göğsünde kavuşturma dürtüsüyle savaştı. Leydi hafifçe sırıtarak ona bakıyordu. Arkadaşlarıyla gırgır geçmeyi severdi; bir seferinde Marcus'a yaşlanmanın en iyi tarafının her şeyi söyleyebilmek olduğunu belirtmişti.

Marcus öne eğilerek büyük bir ciddiyetle konuştu. "Aslında uşağım tarafından bıçaklandım."

Bu belki de onu şaşırtarak sessizliğe bürünmesini başardığı tek zamandı.

Leydinin ağzı açık kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve hatta betinin benzinin bile attığını düşünmek Marcus'ın hoşuna gidiyordu ama yaşlı kadının cildinin o kadar tuhaf bir tonu vardı ki bunu söylemek zordu. Daha sonra, anlık şokun ardından bir kahkaha patlatarak, "Daha neler! Ne oldu?" dedi.

"Tam olarak dediğim gibi. Bıçaklandım." Bir an bekle-

dikten sonra ekledi. "Balo salonunun orta yerinde olmasaydım size gösterirdim."

"Öyle mi?" Şimdi gerçekten ilgilenmişti. Öne eğildi, gözleri ölümcül bir merakla parıldıyordu. "Ürkütücü mü?"

"Öyley*di*," diye teyit etti Marcus.

Leydi dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kısarak sordu. "Peki uşağın şimdi nerede?"

"Chatteris malikânesinde, muhtemelen benim en iyi konyak kadehimi iç ediyor."

Leydi kesik kesik bir dizi daha kahkaha attı. "Sen beni her zaman eğlendirmişsindir," diye belirtti. "Sanırım ikinci favori yeğenimsin. "

Marcus başka bir cevap düşünemeyerek, "Gerçekten mi?" dedi.

"Çoğu kişinin seni espriden yoksun bulduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Siz dobra konuşmayı seversiniz," diye mırıldandı Marcus.

Leydi omzunu silkti. "Sen benim büyük-büyük yeğenimsin. Dilediğim kadar dobra olabilirim."

"Akrabalık açık konuşmanız için hiçbir zaman önkoşullarınızdan biri olmamıştır gibime geliyor."

"Pes," diye karşılık verdi leydi, tek bir baş işaretiyle onu onaylayarak. "Ben sadece senin hoş mizacının oldukça gizli olduğuna işaret ettim. Bunu tüm kalbimle alkışlıyorum."

"Sevinçten titriyorum."

Leydi ona parmağını salladı. "Ben de tam olarak bundan söz ediyorum. Hiç kimsenin görmesine izin vermesen de gerçekten oldukça eğlencelisin."

www.roche.com.tr

Marcus, Honoria'yı düşündü. Onu güldürebilirdi ve o kahkaha bildiği en güzel sesti.

"Eh, bu kadarı yeterli," diye bildirdi Leydi Danbury, bastonunu yere vurarak. "Neden buradasın?"

"Davet edildiğimi sanıyorum."

"Öf. Sen böyle şeylerden nefret edersin."

Marcus hafifçe omzunu silkti.

"Sanırım şu Smythe-Smith kızının arkasını kollamak için," dedi.

Marcus omzunun üzerinden bakıyor, eklerin yerini saptamaya çalışıyordu ama bu sözler üzerine hızla geri döndü.

"Ah, merak etme," dedi yaşlı kadın, tepeden bakar bir tavırla gözlerini devirerek. "Onunla ilgileniyorsun demeye çalışmıyorum. Keman çalanlardan biri, değil mi? Tanrım, bir haftada sağır olursun."

Marcus, Honoria'yı savunmak, bu espriyi bildiğini söylemek için ağzını açtı, ancak bunun onun için espri olmadığı aklına geldi. Honoria kuartetin korkunç olduğunu gayet iyi biliyor yine de devam ediyordu, çünkü bu ailesi için önemliydi. Sahnede yerini almak ve iyi bir kemancı olduğunu düşünüyormuş gibi rol yapma... Bu çok büyük bir cesaret gerektiriyordu.

Ve sevgi. Honoria çok derinden seviyordu.

"Sen o aileye her zaman yakın oldun," dedi Leydi Danbury, Marcus'ın düşüncelerini bölerek.

Marcus gözlerini kırpıştırdı, mevcut konuşmaya geri dönmek için biraz zamana gerek duymuştu. "Evet," dedi sonunda. "Okula onun ağabeyiyle birlikte gittim."

"Ah, evet," dedi yaşlı kadın, içini çekerek. "Ne saçma-

lıktı o öyle. O çocuk asla ülkeden çıkarılmamalıydı. Ramsgate'in aptalın biri olduğunu her zaman söylemişimdir."

Marcus şoke olarak ona baktı.

"Senin de dediğin gibi," dedi küstahça, "akrabalık dobra konuşmak için hiçbir zaman önkoşul değildir."

"Görünüşe göre, değil."

"A, bak, işte orada," diye bildirdi Leydi Danbury. Başını sağ tarafa eğdi ve Marcus onun bakışlarını izleyince uzaktan kim olduklarını saptayamadığı diğer iki genç leydiyle çene çalan Honoria'yı gördü. Honoria onu henüz görmemişti, Marcus bu fırsattan faydalanarak içer gibi onu seyretti. Saçı farklı görünüyordu; Marcus onun saçlarına ne yaptığını anlayamadı -kadınların saç modellerindeki ince noktaları hiçbir zaman anlamamıştı- ama çok güzel olduğunu düşündü.

Honoria'daki her şey çok güzeldi. Belki de onu tarif etmek için başka, daha şairane bir yol düşünmeliydi ama bazen en basit sözcükler en yürekten gelenler oluyordu.

Honoria çok güzeldi. Ve onun için yanıp tutuşuyordu.

"Sen ona *âşıksın*," diye fısıldadı Leydi Danbury.

Marcus hızla döndü. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bu bilinen bir ifadedir ve yüzünün her tarafında yazılı. Ah, hadi git ve onu dansa kaldır," dedi bastonunu kaldırıp Honoria'yı işaret ederek. "Çok daha kötüsünü yapabilirdin."

Marcus duraksadı. Leydi Danbury ile en basit cümlelerle bile konuşmak zordu. Bastonunun hâlâ havada olması da cabası. O baston hareket halindeyken insan fazla dikkatli olamıyordu.

"Git, git," diye üsteledi yaşlı kadın. "Beni merak etme.

www.roche.com.tr

İşkence yapacak başka zavallı aptallar bulacağım. Ve evet, sen itiraz etmeden söyleyeyim, biraz önce sana aptal dedim."

"Bence bu, akrabalığın izin verdiği ayrıcalıklardan birisi."

Yaşlı leydi keyifle kesik kesik güldü. "Sen yeğenlerimin arasında teksin," diye ilan etti.

"İkinci favoriniz," diye mırıldandı Marcus.

"Eğer onun kemanını yok edecek bir çare bulursan listenin tepesine yükseleceksin."

Marcus'ın gülmemesi gerekirdi ama güldü.

"Bu hakikaten bir lanet," dedi Leydi Danbury. "Benim yaşımda mükemmel duyabilen bildiğim tek kişi benim."

"Çoğu kişi buna bir lütuf derdi."

Leydi Danbury homurdandı. "Ufukta görünen müzikalle değil."

"Neden katılıyorsunuz?" diye sordu Marcus. "Aileye özel bir yakınlığınız yok. Kolaylıkla geri çevirebilirdiniz."

Leydi Danbury içini çekti ve bir an bakışları yumuşadı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Birisinin bu zavallı şeyleri alkışlaması gerekiyor."

Marcus onun yüzünün değişerek normal, duygusuz haline geri dönmesini izledi. "Gösterdiğinizden daha yumuşak bir insansınız," dedi gülümseyerek.

"Sakın kimseye söyleme. Hmm." Bastonunu güm diye vurdu. "Seninle işim bitti."

Marcus ürkütücü bir büyük-büyük teyzeye gösterilmesi gereken tüm saygısıyla eğilerek selamladı ve Honoria'ya doğru yöneldi. Kıyafeti uçuk maviydi, elbisesi omuzlarını açıkta bırakması dışında muhtemelen tarif edemeyeceği

bir karmaşaydı ki Marcus bunu tasvip etmeye karar vermişti, hem de çok, "Leydi Honoria," dedi yanına gelince. Honoria döndü ve kibarca reverans yaptı.

Gözlerinde bir mutluluk parıltısı yanıp söndü, sonra nazikçe selamlayarak mırıldandı. "Lord Chatteris, sizi görmek ne güzel."

İşte Marcus bu yüzden böyle şeylerden nefret ediyordu. Tüm yaşamı boyunca Honoria kendisine ilk ismiyle hitap etmiş ama Londra'daki bir balo salonuna gelince birdenbire Lord Chatteris olmuştu.

"Bayan Royle'u elbette hatırlarsınız," dedi Honoria, daha koyu mavi bir kıyafet giymiş, sağ tarafında duran genç leydiyi işaret ederek. "Ve kuzinim Leydi Sarah."

"Bayan Royle, Leydi Sarah." Sırayla her ikisini eğilerek selamladı.

"Sizi burada görmek ne sürpriz," dedi Honoria.

"Sürpriz mi?"

"Hiç aklıma gelmemişti- " Honoria birden sustu ve yanakları garip bir şekilde pembeleşti. "Önemli değil," dedi, yalan söylediği iyice belliydi. Ama Marcus böyle umumi bir salonda ona baskı yapamazdı, bu yüzden bunun yerine son derece anlayışlı bir şekilde konuştu. "Bu akşam oldukça kalabalık değil mi, ne dersiniz?"

"Ah evet," diye mırıldandı üç leydi, farklı ses tonlarıyla. Hatta içlerinden biri, "Gerçekten," demiş olabilirdi.

Kısa bir ara oldu, ardından Honoria hızla sordu. "Daniel'dan başka bir haber aldınız mı?"

"Almadım," dedi Marcus. "Umarım bu şimdiden yola çıkmış olması anlamına geliyordur."

"Öyleyse ne zaman döneceğini bilmiyorsunuz," dedi Honoria.

"Hayır," diye yanıtladı Marcus. Garipti. Bir önceki sözlerinde bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyordu.

"Anlıyorum," dedi Honoria, sonra da *gülümsüyorum çünkü söyleyecek bir şeyim yok* tebessümlerinden birini takındı. Ki bu daha da garipti.

"Onun dönüşü için sabırsızlandığınızdan eminim," dedi Honoria, birkaç saniye geçip de konuşmaya kimse katkıda bulunmayınca.

Sözlerinde bir alt metin olduğu belliydi ama Marcus'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle kendi altmetni değildi; ağabeyinin dönmesini bekliyordu, çünkü Honoria'yla evlenmek için onun iznini isteyecekti.

"Onu görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum, evet," diye mırıldandı.

"Hepimizin olduğu gibi," dedi Bayan Royle.

"Ah, evet," diye lafa girdi Honoria'nın o ana kadar sessiz duran kuzini.

Bir başka uzun sessizlikten sonra Marcus, Honoria'ya dönerek konuştu. "Benim için bir dans ayıracağınızı umuyorum."

"Elbette," dedi Honoria, Marcus onun memnun göründüğünü düşündü fakat bu akşam Honoria'yı okumak alışılmadık bir şekilde zor geliyordu.

Diğer iki leydi gözleri açılmış ve kırpmadan, tamamen hareketsiz orada öylece durup duruyorlardı. Aslında bu aklına bir çift tavuskuşu getirmişti, sonra Marcus kendisinden ne beklendiğini fark etti. "Umarım üçünüz de bana birer dans ayırırsınız," dedi kibarca.

Dans kartları derhal ortaya çıkarıldı. Bayan Royle için bir menuet dansı, Leydi Sarah için bir yerel dans kararlaş-

tırıldı ve Marcus Honoria için de bir vals talep etti. Dedikoducular bununla dilediklerini yapabilirlerdi. Onunla daha önce hiç vals yapmamış değildi.

Danslar kararlaştırıldıktan sonra, sessiz bir dörtlü olarak (bütün kuartetler sessiz olmalı diye düşündü Marcus) orada durmaya devam ettiler, ta ki Honoria'nın kuzini boğazını temizleyip konuşuncaya kadar. "Aslında galiba dans şimdi başlıyor."

Bu menuet başlıyor anlamına geliyordu.

Bayan Royle ona bakarak ışıl ışıl gülümsedi. Marcus onun annesinin kendilerini birleştirmek gibi bir düşüncesi olduğunu hatırladı.

Honoria ona baktı, sanki *kork* der gibiydi.

Ve Marcus'ın tek düşünebildiği, *lanet olsun, o eklerin peşine asla düşmemeliydim,* oldu.

"Senden hoşlanıyor," dedi Sarah, Marcus ve Cecily menuet için yanlarından ayrıldıkları anda.

"Ne?" diye sordu Honoria. Gözlerini kırpmak zorunda kalmıştı. Marcus uzaklaşırken onun sırtına bakmaktan gözlerini odaklayamıyordu.

"Seni seviyor," dedi Sarah.

"Sen neden bahsediyorsun, tabii ki sever. Biz eski arkadaşız." Eh, bu tam olarak doğru değildi. Birbirlerini eskiden beri tanıyorlardı ama yakın zamana kadar gerçekten arkadaş olmamışlardı.

"Hayır, seni *seviyor*," dedi Sarah büyük bir abartıyla.

"Ne?" dedi Honoria gene, çünkü açık bir şekilde aptallığı tutmuştu. "Ah. Hayır. Hayır, tabii ki öyle değil."

Ama yine de yüreği hop etmişti.

Sarah sanki konuşurken bir idrake varıyormuş gibi, yavaş yavaş başını sallıyordu. "Marcus yağmura yakalandığı zaman ikiniz birlikte onu kontrol etmeye Fensmore'a gittiğinizde, Cecily bana bundan kuşkulandığını söylemişti ama ben bunları onun hayal ettiğini düşünmüştüm."

"Daha neler," dedi Honoria çabucak.

Sarah bunu alaya aldı. "Sana nasıl dikkatle baktığını görmedin mi?"

Honoria neredeyse yalvararak, "Bana dikkatle bakmıyordu," dedi.

"Ah, evet, bakıyordu," diye karşı çıktı Sarah. "Ha, aklıma gelmişken, merak etme ihtimaline karşılık söyleyeyim, ben şahsen onunla ilgilenmiyorum."

Honoria sadece gözlerini kırpıştırabildi.

"Royle'lardayken," diye hatırlattı Sarah, "hızlı bir şekilde bana âşık olup olmayacağı ihtimalini düşünüyordum ya hani?"

"Alı, doğru," diye hatırladı Honoria, Marcus'ın başka birisine âşık olma düşüncesiyle midesinin nasıl altüst olduğunu belli etmemeye çalışarak. Boğazını temizledi. "Unutmuşum."

Sarah omzunu silkti. "Çaresiz bir umuttu." Kalabalığa doğru bakarak mırıldandı. "Burada benimle çarşamba gününden önce evlenmek isteyebilecek bir centilmen olup olmadığını merak ediyorum."

"Sarah!"

"Şaka yapıyorum. Tanrını, gene sana bakıyor," dedi.

"Ne?" Honoria şaşkınlıktan gerçekten sıçramıştı. "Hayır, olamaz. Cecily'yle dans ediyor."

"Cecily'yle dans ediyor ve *sana* bakıyor," diye cevap

verdi Sarah, kendinden oldukça memnun bir tonla konuşuyordu.

Honoria onun kendisiyle ilgilenmesi düşüncesinden memnun olabilirdi ama Daniel'ın mektubunu okumuştu, nedenini biliyordu. "Bu benimle ilgilendiği için değil," dedi başını iki yana sallayarak.

"Gerçekten mi?" Sarah sanki kollarını kavuşturacakmış gibi görünüyordu. "Peki ne o zaman, yalvarırım söyle?"

Honoria yutkundu, sonra kaçamak bir şekilde etrafına bakındı. "Sır tutabilir misin?"

"Tabii ki."

"Daniel yokluğunda ondan 'bana göz kulak olmasını' istemiş."

Sarah etkilenmemişti. "Bu neden sır oluyor?"

"Sanırım, bu değil. Yani, evet, öyle. Çünkü bunu bana hiç kimse söylemedi."

"Peki nereden biliyorsun?"

Honoria yanaklarına sıcak bastığını hissetti. "Okumamam gereken bir şeyi okudum," diye mırıldandı.

Sarah gözlerini açtı. "Gerçekten mi?" dedi, daha yakına eğilerek. "Bu hiç senin yapacağın bir şey değil."

"Anlık bir zayıflıktı."

"Şimdi pişman mısın?"

Honoria bunu bir an düşündü. "Hayır," diye itiraf etti.

"Honoria Smythe-Smith," dedi Sarah neredeyse sırıtarak, "seninle gurur duyuyorum."

"Neden diye sorardım," dedi Honoria ihtiyatla, "ama cevabı bilmek istediğimden emin değilim."

"Muhtemelen bu senin şimdiye dek yaptığın en uygunsuz şey."

"Bu doğru değil. "

"Ah, yoksa bana Hyde Park'ta çırılçıplak koştuğunu anlatmayı mı unuttun?"

"Sarah!"

Sarah kıkırdadı. "Herkes hayatının bir noktasında okumaması gereken bir şey okur. Ben sadece senin nihayet insanlığın geri kalan kısmına katılmayı seçmene memnun oldum."

"Ben o kadar katı ve kuralcı değilim," diye itiraz etti Honoria.

"Elbette değilsin. Ama maceraperest olduğunu da söyleyemem."

"Ben de sana maceraperestsin diyemem."

"Hayır." Sarah'nın omuzları düştü. "Değilim."

Biraz üzgün, biraz düşünceli bir süre orada durdular. "Eh," dedi Honoria, ortamı biraz daha hafifletmeye çalışarak, "Hyde Park'ta çıplak koşmayacaksın, değil mi?"

"Sensiz olmaz," dedi Sarah muzipçe.

Honoria buna güldükten sonra içgüdüsel bir şekilde kolunu kuzininin omzuna atarak onu hafifçe sıktı. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum," diye yanıtladı Sarah.

Honoria bekledi.

"Ah, evet, ben de seni seviyorum," dedi Sarah.

Honoria gülümsedi ve bir an için dünyadaki her şeyin olması gerektiği gibi yerli yerinde olduğunu hissetti. Veya yerli yerinde değilse bile, en azından normaldi. Kendisi Londra'daydı, bir balodaydı, en sevdiği kuzininin yanında duruyordu. Hiçbir şey daha olağan olamazdı. Başını biraz yana eğerek kalabalıkta göz gezdirdi. Menuet gerçekten

seyretmesi hoş bir danstı, görkemli ve zarifti. Ve belki Honoria'nın kendi hayal gücüydü ama sanki leydilerin hepsi benzer renkler giyinmiş gibi görünüyordu - dans pistinde maviler, yeşiller ve gümüş renkleri parıldıyordu.

"Neredeyse bir müzik kutusu gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Öyle," diye kabul etti Sarah, sonra o anı bozarak, "Menuet dansından nefret ediyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Sarah. "Neden olduğunu bilmiyorum."

Honoria dans edenleri izlemeye devam etti. Sarah ile ikisi kaç kez böyle birlikte durmuşlardı? Yan yana, kalabalığı izlerken birbirlerine bir kere bile bakmadan, sohbete devam ederek. Aslında buna gerek yoktu; birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki ne hissettiğini bilmek için yüz ifadeleri gerekli değildi.

Marcus ve Cecily sonunda görüş alanına girmişlerdi ve Honoria onları izliyordu. "Sence Cecily Royle, Marcus'a abayı yakmış mıdır?" diye sordu.

"Sence?" diye karşılık verdi Sarah.

Honoria gözlerini Marcus'ın ayaklarından ayırmıyordu. Böylesine iri bir erkek için gerçekten oldukça zarifti. "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Umursuyor musun?"

Honoria bir an duygularının ne kadarını paylaşmak istediğini düşündü. "Sanırım öyle," dedi sonunda.

"Öyle bile olsa önemli değil," dedi Sarah. "Marcus ona karşı ilgi duymuyor."

"Biliyorum," dedi Honoria usulca, "ama benimle ilgilendiğini de düşünmüyorum."

"Dur biraz," dedi Sarah, sonunda dönüp gözlerinin içine bakarak. "Bekle de gör."

Bir saat kadar sonra, Honoria tatlı masasında son ekler pastayı kaptığı için kendisini kutlarken Marcus valse kaldırmak için yanına geldi.

"Sen de bir tane aldın mı?" diye sordu Marcus'a.

"Neyi aldım mı?"

"Ekler pasta. Muhteşemler. Ah." Honoria gülümsememeye çalıştı. "Üzgünüm. Yüzündeki ifadeden almadığını görebiliyorum."

"Tüm akşam boyunca buraya ulaşmaya çalıştım," diye itiraf etti Marcus.

"Belki biraz daha vardır," dedi Honoria iyimserce.

Marcus tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Ama muhtemelen yok," dedi Honoria. "Çok üzgünüm. Belki Leydi Bridgerton'a nereden aldığını sorabiliriz. Ya da..." Sinsi görünmeye çalıştı. "Eğer onun aşçısı yaptıysa, o zaman onu işe alabiliriz."

Marcus gülümsedi. "Ya da dans edebiliriz."

"Ya da dans edebiliriz," diye mutlulukla kabul etti Honoria. Elini Marcus'ın koluna yerleştirdi ve kendisini balo salonunun ortasına doğru götürmesine izin verdi. Daha önce dans etmişler, hatta bir iki kere vals de yapmışlardı ama bu farklı geliyordu. Daha müzik bile başlamadan, sanki cilalı ahşap zeminde kayıyormuş, hiç çaba göstermeden ilerliyormuş gibi geliyordu. Ve Marcus'ın eli sırtının alt kısmına yerleşip de gözlerine baktığında, içinde sıcak ve akıcı bir şeylerin çözülmeye başladığını hissetti.

Ağırlıksızdı. Nefessizdi. Aç, muhtaç hissediyordu. Ta-

nımlayamadığı başka bir şeyi istiyordu ve bunu kendisini korkutan bir yoğunlukla istiyordu.

Ama olmadı. Marcus'ın eli kendi sırtındayken olmazdı. Onun kollarının arasında vücudu kendisini bir çılgınlığın içine sürükleyecek şekilde kamçılansa bile güvende hissediyordu. Marcus'ın teninden gelen sıcaklık, beslermiş gibi elbisesinden geçiyor, sarhoş eden kokusu parmak uçlarına kalkıp yerden havalanarak uçmak istemesine sebep oluyordu.

Marcus'ı istiyordu. Bu bir anda olmuştu. Bu arzuydu.

Kızların kendilerini mahvetmelerinde şaşacak bir şey yoktu. 'Hata yapan' kızlar olduğunu duymuştu. İnsanlar onların ahlaksız olduklarını, doğru yoldan çıktıklarını fısıldaşıyorlardı. Honoria bunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. Bir insan neden sadece bir gecelik tutku yüzünden bütün rahatını çöpe atıyordu?

Şimdi biliyordu. Ve aynı şeyi yapmak istiyordu.

"Honoria?" Marcus'ın sesi kayan yıldızlar gibi kulaklarına doğru süzüldü.

Honoria başını kaldırdığında onun merakla kendisine baktığını gördü. Müzik başlamış ama Honoria ayaklarını kıpırdatmamıştı.

Marcus sanki ona soru soruyormuş gibi başını yana eğdi. Ama onun konuşmasına ve Honoria'nın cevap vermesine gerek yoktu. Bunun yerine Honoria onun elini sıktı ve dans etmeye başladılar.

Müzik alçalıp yükseliyor, Honoria Marcus'ın yüzünden gözlerini hiç ayırmadan onun adımlarını izliyordu. Müzik onu kaldırıyor, taşıyordu ve hayatında ilk kez dansın ne ifade ettiğini anlamış gibi hissediyordu. Ayakları valse mü-

kemmel bir zamanlamayla uygun hareket ediyor *bir-iki-üç bir-iki-üç* ve kalbi hızla atıyordu.

Keman seslerinin tenine işlediğini hissediyordu. Müzikle bütünleşmiş bir hale gelmişti ve müzik bittiği zaman Marcus'ın eğilerek verdiği selama reveransla karşılık verdiğinde, kendisini terk edilmiş hissetti.

"Honoria?" dedi Marcus usulca. Kaygılı görünüyordu. Bu *Honoria'yı kendime hayran etmek için ne yapabilirim* kaygısı değildi. Hayır, bu daha çok *aman Tanrım hasta olacak* endişesine benziyordu.

Marcus âşık bir erkek gibi görünmüyordu. Berbat bir mide rahatsızlığı olan birisinin yanında durmaktan kaygılıymış gibi görünüyordu.

Honoria onunla dans etmişti ve kendisini tamamen değişmiş hissediyordu. Müzik kulağı olmayan veya ayaklarını bir ritme uyduramayan kendisi, Marcus'ın kollarında bir mucizeye dönüşmüştü. Dans ederken tıpkı cennette gibiydi ve Marcus'ın da aynı şekilde hissetmemesi onu öldürüyordu.

Yorulmuş olamazdı. Kendisi zorla ayakta duruyordu ve Marcus da...

Kendisi gibi görünüyordu.

Kendisini bir yük olarak gören, aynı eski Marcus. Tamamen tatsız bir yük değil ama gene de bir yük. Daniel'ın İngiltere'ye dönmesini neden sabırsızlıkla beklediğini biliyordu. Bu Londra'dan ayrılabilmesi ve daha mutlu olduğu taşraya dönmesi anlamına geliyordu.

Marcus'ın özgür olması anlamına geliyordu.

Marcus gene kendi ismini söyleyince Honoria bir şekilde sersemlik halinden çıkmayı başardı. "Marcus," dedi birdenbire, "neden buradasın?"

Marcus bir an için ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi dikkatle baktı. "Davet edildim," diye yanıtladı biraz kızgınca.

"Hayır." Honoria'nın başı ağrıyor, gözlerini silmek ve en önemlisi ağlamak istiyordu. "Bu baloda demiyorum, Londra'da."

Marcus kuşkuyla gözlerini kıstı. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü sen Londra'dan nefret edersin."

Marcus kravatını düzeltti. "Eh, *nefret etmiyorum-*"

"Sen sezondan nefret edersin," diye lafını kesti Honoria. "Bana öyle demiştin."

Marcus bir şeyler söylemeye başlamıştı ki durdu. İşte o sırada Honoria hatırladı - Marcus berbat bir yalancıydı. Her zaman öyle olmuştu. Çocukluklarında, o ve Daniel bir seferinde tavandan bütün bir avizeyi koparmışlardı. Bu güne dek, Honoria hâlâ bunu nasıl yaptıklarını merak ediyordu. Leydi Winstead itiraf etmelerini istediği zaman, Daniel onun yüzüne karşı ve öylesine tatlı bir şekilde yalan söylemişti ki Honoria annesinin onun doğru söyleyip söylemediğinden emin olamadığını görebilmişti.

Öte yandan, Marcus'ın hafifçe yanakları kızarmış ve sanki boynu kaşınıyormuş gibi yakasını çekeleyip durmuştu.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

"Benim burada... sorumluluklarım var," dedi becerriksizce. Sorumluluklar.

"Anlıyorum," dedi Honoria, sözcükleri neredeyse boğulacakmış gibi söylemişti.

"Honoria, iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye terslendi Honoria ve bu kadar çabuk

kızdığı için kendisinden nefret etti. Daniel'ın ona bir yük, yani *kendisini,* yüklemesi Marcus'ın suçu değildi. Hatta bunu kabul etmek de onun suçu değildi. Her centilmen öyle yapardı.

Marcus kıpırdamadan duruyordu ama gözleri bir o yana bir bu yana çevriliyor, sanki Honoria'nın bu kadar tuhaf davranmasına bir açıklama arıyordu. "Kızgınsın... " dedi biraz sakinleştirici bir tavırla.

"Ben kızgın değilim," diye terslendi Honoria.

Çoğu kişi öfkeli konuştuğunu söyleyerek cevabı yapıştırırdı ama Marcus sadece o sinir bozucu kendine hakim ifadesiyle bakıyordu.

"Ben kızgın değilim," diye mırıldandı Honoria, çünkü Marcus sessizliğiyle bir şey söylemesini bekliyordu.

"Tabii ki değilsin. "

Honoria hızla başını kaldırdı.

Marcus hiçbir şey söylemedi. Söylemeyecekti. Marcus hiçbir zaman taşkınlık yapmazdı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," deyiverdi Honoria. En azından bu doğruydu. Başı ağrıyordu, aşırı sıcak geliyordu ve dengesini kaybetmişti, tek istediği eve gitmek, örtüleri yüzüne kadar çekerek yatağa kıvrılmaktı.

"Seni biraz temiz havaya çıkaracağım," dedi Marcus sertçe ve bahçeye açılan çift kanatlı kapılara doğru yönlendirmek için elini Honoria'nın sırtına koydu.

"Hayır," dedi Honoria, sözcük aşırı yüksek sesle ve ahenksiz bir şekilde çıkmıştı ağzından. "Yani, hayır, teşekkür ederim." Yutkundu. "Sanırım eve gideceğim."

Marcus başını sallayarak onayladı. "Anneni bulacağım."

"Ben yaparım."

"Mutlu olurum eğer- "

"Kendi işimi kendim yapabilirim," diye patladı Honoria. Tanrım, kendi sesinden nefret ediyordu. Susma zamanının geldiğini biliyordu. Doğru sözleri pek bulamıyormuş gibi görünüyordu. Ve pek de susacağa benzemiyordu. "Senin patronluk taslamana ihtiyacım yok."

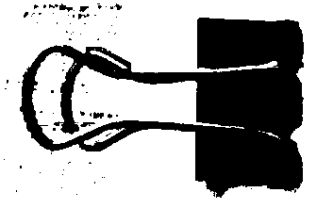
"Sen neden bahsediyorsun?"

Bu soruya cevap veremezdi, bunun yerine, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

Marcus sonsuz gelen bir an boyunca dikkatle ona baktı, sonra başıyla sert bir selam verdi. "Sen nasıl istersen," diyerek uzaklaştı.

Böylece Honoria eve gitti. Tıpkı istediği gibi. Tam olarak söylediğini yapmıştı.

Ve bu berbat bir şeydi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Dokuz

Müzikal günü
Gösteriden altı saat önce

"Sarah nerede?"

Honoria kenara notlar çiziktiriyordu. Yazdıkları hiçbir şey ifade etmiyordu ama yaptığı şeyi birazcık biliyormuş gibi görünmesini sağlıyordu, bu yüzden her sayfada bir tür formül bulunmasını garantiye alıyordu.

Iris müzik odasının orta yerinde duruyordu. "Sarah nerede?" dedi tekrar.

"Bilmiyorum," dedi Honoria. Bir o yöne, bir bu yöne baktı. "Daisy nerede?"

Iris sabırsızca kolunu kapıya doğru salladı. "Biz geldikten sonra kendisiyle ilgilenmek için çalışmayı kesti. *Onu* merak etme. Bunu hayatta kaçırmak istemez."

"Sarah burada değil mi?"

Iris öfkeli gibiydi. "*Sen* onu görebiliyor musun?"

"Iris!"

"Özür dilerim. Kabalık etmek istememiştim ama nerede ki o?"

Honoria sinirli sinirli soluğunu bıraktı. Iris'in endişeleneceği daha önemli bir şey yok muydu? Âşık olduğunu anladığı bir erkeğin karşısında kendisini tam bir aptal durumuna düşüren *Iris* değildi.

Üç gün geçmişti ve aklına gelince kendisini hasta gibi hissediyordu. Honoria neler söylediğini tam olarak anımsayamıyordu. Bunun yerine, tamamen düzensiz ve kısık sesindeki korkunç tonu hatırlıyordu. Beyninin ağzına *hemen kes konuşmayı* diye yalvardığını ve ağzının bunu hiçbir şekilde yapmadığını hatırlıyordu. Tamamen mantıksız davranmıştı ve eğer Marcus kendisini önceden sorumluluk olarak görüyorsa bile artık angarya olarak düşünüyor olmalıydı.

Hatta bundan da önce, saçma sapan laflar etmeden önce bile aptallık etmişti. Onunla sanki Marcus kendi kurtuluşuymuş gibi dans etmiş, tüm yüreği gözlerinde olarak ona bakmıştı ve Marcus demişti ki-

Hiçbir şey. Hiçbir şey söylememişti. Sadece kendi ismini.

Bunlar üç gün önce olmuştu. Üç gün. Tek bir haber olmadan geçen üç gün.

"En az yirmi dakika önce burada olmalıydı," diye söylendi Iris.

Honoria buna, "İki gün önce burada olmalıydı," diye mırıldandı.

Iris hızla döndü. "Ne dedin sen?"

"Acaba trafik mi var?" diye sordu Honoria, hızla düzelterek.

"Sadece yarım mil uzakta yaşıyor."

Honoria dalgın dalgın başını sallayarak onu onayladı. Notalarının ikinci sayfasında aldığı notlara baktı ve Marcus'ın ismini yazmış olduğunu fark etti. İki kere. Hayır, üç kere. Süslü kıvrımla yazılmış, yanındaki uzatma noktasını örten küçük bir M.H. vardı. Aman Tanrım. Acınacak durumdaydı.

"Honoria! Honoria! Sen beni dinliyor musun?"

Gene Iris'ti. Honoria inlememeye çalıştı. "Birazdan burada olacağından eminim," dedi yatıştıran bir ifadeyle.

"Öyle mi?" diye sordu Iris. "Çünkü ben emin değilim. Bana bunu yapacağını biliyordum."

"Ne yapacağını?"

"Anlamıyor musun? Gelmiyor."

Honoria sonunda başını kaldırdı. "Saçmalama. Sarah asla böyle bir şey yapmaz."

"Gerçekten mi?" Iris kesinlikle inanmayarak ona baktı. Ve panikle. "*Gerçekten mi*?"

Honoria uzun süre dikkatle ona baktıktan sonra, "Oh, ulu Tanrım," dedi.

"Sana 1 numaralı kuarteti seçmemen gerektiğini söylemiştim. Aslında Sarah piyanoda o kadar kötü değil fakat parça çok zor."

"Bizim için de zor," dedi Honoria zayıf bir sesle. Kendisini kötü hissetmeye başlamıştı.

"Piyanoda olduğu kadar zor değil. Ve ayrıca, keman bölümlerinin ne kadar zor olduğu önemli değil, çünkü-" Iris lafını kesti. Yutkundu ve yanakları pembeleşti.

"Benim duygularımı incitmiş olmayacaksın," dedi Honoria. "Berbat olduğumu biliyorum. Ve Daisy'nin daha da

beter olduğunun farkındayım. Herhangi bir müzik parçasıyla eşit derecede kötü iş çıkaracağız."

"Ona inanamıyorum," dedi Iris, çılgın gibi odayı adımlamaya başlamıştı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Onun çalmayacağını *bilmiyoruz*," dedi Honoria.

Iris kendi etrafında dönerek baktı. "Bilmiyor muyuz?"

Honoria huzursuz huzursuz yutkundu. Iris haklıydı. Sarah hiçbir zaman bir provaya yirmi dakika -yo, şimdi yirmi beş dakika olmuştu- geç kalmamıştı.

"Bu kadar zor bir parça seçmeseydin bunlar olmazdı," diye suçladı Iris.

Honoria ayağını yere vurdu. "Suçu benim üstüme atmaya çalışma! Geçen haftayı şikâyet ederek geçiren ben değilim- Of, boş ver! Ben buradayım, o değil ve bunun neden benim suçum olduğunu anlamıyorum."

"Hayır, hayır, tabii ki," dedi Iris, başını iki yana sallayarak. "Bu sadece- Oh!" Öfkeli bir hayal kırıklığıyla yüksek sesle bir çığlık kopardı. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum."

"Bize," diye hatırlattı Honoria usulca.

"Evet ama çalmak istemeyen kişi bendim. Sen ve Daisy aldırmadınız."

"Bunun ne alakası var anlayamadım," dedi Honoria.

"*Bilmiyorum*," diye sızlandı Iris. "Sadece bu gösteride hepimizin birlikte olmamız gerekiyordu. Sen öyle söylemiştin. Bunu her gün söyledin. Ve eğer gururumu ayaklar altına alacak ve tanıdığım her insanın karşısında kendimi küçük düşüreceksem, o zaman Sarah'nın da bunu yapması gerekiyordu."

Tam o sırada Daisy geldi. "Neler oluyor?" diye sordu. "Iris neden bu kadar gergin?"

"Sarah burada değil," diye açıkladı Honoria.

Daisy şöminenin üstündeki saate baktı. "Neredeyse yarım saat geç kalmış."

"Gelmeyecek," dedi Iris kesin bir ifadeyle.

"Bundan emin değiliz," dedi Honoria.

"Gelmeyecek derken ne demek istiyorsunuz?" dedi Daisy. "Gelmemezlik yapamaz. Piyano olmadan nasıl bir piyano kuarteti çalabiliriz ki?"

Odaya uzun bir sessizlik çöktü, sonra Iris derin bir nefes verdi. "Daisy, çok zekisin."

Daisy memnun görünüyordu ama gene de sordu. "Öyle miyim?"

"Gösteriyi iptal edebiliriz!"

"Hayır," dedi Daisy, hızla başını iki yana sallayarak. Honoria'ya döndü. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Başka yolu yok," diye devam etti Iris, gözleri neşeyle parıldıyordu. "Tıpkı dediğin gibi. Piyano olmadan piyano kuarteti çalamayız. Ah, Sarah *çok akıllı*."

Ama Honoria ikna olmamıştı. Sarah'ya tapardı ama onun bu kadar bencilce bir şey planladığını düşünmek zordu, özellikle de bu koşullar altında. "Bunu tüm gösteriyi iptal etmek amacıyla yaptığını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Neden yaptığı umurumda değil," dedi Iris açıkça. "Ben sadece çok mutluyum. Özgürüm! Özgürüz! Biz- "

"Kızlar! Kızlar!"

Iris tezahüratını aniden yarıda keserken hepsi birlikte kapıya döndüler. Sarah'nın annesi, kendi teyzeleri Charlotte -herkesçe Leydi Pleinsworth olarak bilinirdi- peşinde son derece sade elbisesiyle bir mürebbiye olduğunu he-

men belli eden genç, siyah saçlı bir kadınla birlikte aceleyle odaya giriyordu.

Honoria'nın içinde kötü bir his vardı.

Kadınla alakalı değil. Kadın gayet hoş görünümlüydü, belki aile tartışmasına sürüklendiği için biraz rahatsızdı. Ama Charlotte Teyze'nin gözlerinde ürkütücü bir parıltı vardı. "Sarah hastalandı," diye duyurdu.

"Ah, hayır," diye bağırdı Daisy, dramatik bir şekilde koltuğa çökerek. "Ne yapacağız biz?"

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı Iris, Honoria'ya.

"Doğal olarak performansın iptal edilmesine izin veremem," diye devam etti Charlotte Teyze. "Böyle bir trajedi meydana gelirse kendimi asla affetmem."

"Onu da," dedi Iris duyulamayacak kadar alçak bir sesle.

"İlk düşüncem geleneği bozmak ve eski müzisyenlerimizden birisinin grupla birlikte çalması oldu ama 1816 yılında Philippa çaldığından bu yana kuartette hiç piyanistimiz olmadı."

Honoria teyzesine merakla baktı. Böyle detayları gerçekten hatırlıyor muydu yoksa bir yere not mu almıştı?

"Philippa doğurmak üzere," dedi Iris.

"Biliyorum," diye yanıtladı Charlotte Teyze. "Bir aydan az zamanı kaldı ve zavallıcık kocaman oldu. Keman olsa çalabilirdi ama piyano imkânsız."

"Philippa'dan önce kim çalmıştı?" diye sordu Daisy.

"Hiç kimse."

"Bu doğru olamaz, " dedi Honoria. "On sekiz yıl boyunca müzikaller ve Smythe-Smith'ler sadece iki piyanist mi çıkarabildi?"

"Öyle," diye onayladı Charlotte Teyze. "Ben de sizin kadar şaşkınım. Sadece emin olmak için bütün programları gözden geçirdim. Çoğu seneler iki keman, bir viyola ve bir çelloyla çaldık."

"Yaylı çalgılar dörtlüsü," dedi Daisy gereksiz yere.

"Öyleyse iptal mi ediyoruz?" diye sordu Iris ve Honoria ona bir bakış attı. Iris bu olasılıkla biraz fazla heyecanlı konuşmuştu.

"Kesinlikle hayır," dedi Charlotte Teyze ve yanındaki kadını işaret etti. "Bayan Wynter. Sarah'nın yerini o alacak."

Hepsi birden yan tarafta ve Charlotte Teyze'nin arkasında sessizce duran koyu renk saçlı kadına döndüler. Kadın tek kelimeyle muhteşemdi. Parlak saçlarından süt-beyazı tenine kadar her yönüyle mükemmeldi. Yüzü kalp şeklinde, dudakları dolgun ve pembeydi, kirpikleri o kadar uzundu ki Honoria eğer gözlerini iyice açarsa kaşlarına değebileceğini düşündü.

"Eh," dedi Honoria mırıldanarak Iris'e, "en azından hiç kimse *bize* bakmayacak"

"O bizim mürebbiyemiz," diye açıkladı Charlotte Teyze.

"Ve piyano çalabiliyor mu?" diye sordu Daisy.

"Eğer çalmasaydı onu buraya getirmezdim," dedi Charlotte Teyze sabırsızca.

"Bu zor bir parça," dedi Iris, sesi acımasızlık sınırındaydı. "Çok zor bir parça. Çok, çok- "

Honoria ona bir dirsek attı.

"Parçayı zaten biliyor," dedi Charlotte Teyze.

"Öyle mi?" dedi Iris. İnanmaz bir ifadeyle ve doğruyu

söylemek gerekirse, umutsuzlukla, Bayan Wynter'a döndü. "Biliyor musunuz?"

"Çok iyi değil," diye cevap verdi Bayan Wynter yumuşak bir sesle, "ama daha önce bazı bölümlerini çalmıştım."

"Programlar çoktan basıldı," diye denedi Iris. "Piyanoda Sarah'nın olduğu yazıyor."

"Boş ver programı," dedi Charlotte Teyze sinirli sinirli. "Başlangıçta bir anons yapacağız. Bunu tiyatroda her zaman yaparlar." Elini Bayan Wynter'a doğru sallayınca yanlışlıkla omzuna çarptı. "Onu Sarah'nın yedeği olarak düşünün. "

Biraz kaba bir sessizlikten sonra Honoria öne çıktı. "Hoş geldiniz," dedi ciddiyetle, böylece Iris ve Daisy kendisini örnek almaları gerektiğini anlayacaklardı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bayan Wynter dizlerini kırarak reverans yaptı. "Ve ben sizi, şey... "

"Ah, çok özür dilerim," dedi Honoria. "Ben Leydi Honoria Smythe-Smith ama rica ederim, eğer bizimle çalacaksanız ilk isimlerimizi kullanın." Kuzinlerini işaret etti. "Bu Iris ve bu da Daisy. Onlar da Smythe-Smith."

"Bir zamanlar benim de olduğum gibi," diye lafa girdi Charlotte Teyze.

"Benim adım Anne," dedi Bayan Wynter.

"Iris çello çalıyor," diye devam etti Honoria, "ve Daisy'yle ben, ikimiz de keman çalıyoruz."

"Dördünüzü provanızla baş başa bırakıyorum," dedi Charlotte Teyze kapıya doğru giderken. "Önünüzde çok yoğun bir öğleden sonra var."

Dört müzisyen o gidinceye kadar beklediler ve sonra Iris atılıverdi. "Gerçekten hasta değil, değil mi?"

Anne, Iris'in sesindeki hararetten açıkça şaşırarak cevap verdi. "Anlayamadım?"

"Sarah," dedi Iris ve hiç kibar değildi. "Numara yapıyor. Biliyorum."

"Bunu gerçekten söyleyemem," dedi Anne büyük bir tarafsızlıkla. "Onu görmedim bile."

"Belki isilik oldu," dedi Daisy "Eğer lekeleri varsa, kimsenin görmesini istememiş olabilir."

"Kalıcı bir şekil bozukluğundan başka hiçbir şey beni tatmin edemez," diye homurdandı Iris.

"Iris!" diye payladı Honoria.

"Leydi Sarah'yı çok iyi tanımıyorum," dedi Anne. "Ben sadece geçen sene işe alındım ve onun bir mürebbiyeye ihtiyacı yoktu."

"O zaten sizi dinlemezdi," dedi Daisy. "Yaşınız ondan büyük mü?"

"Daisy!" diye payladı Honoria. Tanrım, ne çok azarlaması gerekiyordu.

Daisy omzunu silkti. "Eğer vaftiz isimlerimizi kullanıyorsa, sanırım kaç yaşında olduğunu sorabilirim."

"*Senden* büyük," dedi Honoria, "bu da demektir ki hayır, soramazsın."

"Hiç sorun değil," dedi Anne, Daisy'ye hafifçe gülümseyerek. "Yirmi dört yaşındayım. Harriet, Elizabeth ve Frances'ten sorumluyum."

"Tanrı yardımcınız olsun," diye mırıldandı Iris.

Honoria kendini ikna edip karşı çıkamadı. Sarah'nın üç küçük kız kardeşi birer birer ele alındığında son derece sevimliydiler. Ama birlikte... Pleinsworth hanesinde olayların hiç eksik olmamasının bir sebebi vardı.

Honoria içini çekti. "Sanırım prova yapmamız lazım."

"Sizi uyarmalıyım," dedi Anne, "çok iyi çalmıyorum."

"Sorun değil. Biz de öyle."

"Bu doğru değil!" diye itiraz etti Daisy.

Honoria diğerlerinin duymaması için öne eğilerek Bayan Wynter'a fısıldadı. "Iris gerçekten oldukça yetenekli-dir ve Sarah da yeterliydi ama Daisy'yle ben felaketiz. Size bozuntuya vermemenizi ve bir şekilde üstesinden gelmenizi tavsiye ederim."

Anne biraz etekleri tutuşmuş gibi görünüyordu. Honoria omuz silkerek yanıtladı. Çok yakında bir Smythe-Smith müzikalinde çalmanın ne demek olduğunu öğrenecekti.

Ve eğer öğrenmezse, bunu öğrenmeye çalışırken aklını kaçıracaktı.

Marcus o gece erken geldi ama ön tarafta mı yoksa arkadamı oturacağından pek emin değildi. Çiçek getirmişti -misk sümbülü değildi, hem zaten onlardan kimsede yoktu- iki düzine Hollanda lalesi.

Daha önce bir kadına hiç çiçek götürmemişti. Bu durum, hayatında şimdiye kadar ne yaptığını merak etmesine sebep olmuştu.

Performansı pas geçmeyi düşünmüştü. Honoria, Leydi Bridgerton'ın doğum günü balosunda çok garip davranmıştı. Kendisine bir konuda kızgın olduğu açıkça belliydi. Ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ama bunun önemli olup olmadığından da pek emin değildi. Ve Londra'ya döndükten sonraki ilk karşılaşmalarında alışılmadık şekilde mesafeli davranmıştı.

Ama sonra, dans ettikleri zaman...

Büyülü gibiydi. Honoria'nın da öyle hissettiğine yemin edebilirdi. Dünyanın geri kalanı uzaklaşıp gitmişti. Bulanık renkler ve sesler arasında sadece ikisi vardı ve Honoria ayağına bir kere bile basmamıştı.

Ki bu başlı başına bir başarıydı.

Ama belki de bu kendi hayal gücüydü. Ya da belki sadece tek taraflı bir duyguydu. Çünkü müzik sona erdiği zaman, ters ve aceleci davranmış, kendisini iyi hissetmediğini söylediği halde tüm yardım tekliflerini geri çevirmişti.

Kadınları hiçbir zaman anlamayacaktı. Onun bir istisna olabileceğini düşünmüştü fakat anlaşılan değildi. Ve son üç gününü bunun sebebini anlamaya çalışarak geçirmişti.

Ama sonunda müzikali kaçıramayacağını fark etmişti. Bu, Honoria'nın da açıkladığı gibi bir gelenekti. Londra'da tek başına kalabileceği yaşa geldiğinden bu yana her birine katılmıştı ve eğer hastalığından sonra Londra'ya gelmesinin esas nedeninin bu olduğunu ileri sürdükten sonra katılmayacak olursa, Honoria bunu suratına atılan bir tokat gibi kabul edecekti.

Marcus bunu yapamazdı. Honoria'nın kendisine kızgın olması önemli değildi. Kendisinin de ona kızgın olması önemli değildi ve Honoria'ya kızmak için her türlü hakkı olduğunu düşünüyordu. Honoria çok garip ve düşmanca davranmış, neden olduğu konusunda da hiçbir şey çıtlatmamıştı.

Honoria arkadaşıydı. Kendisini hiç sevmemiş olsa bile, daima arkadaşı olarak kalacaktı. Ve kasten sağ elini doğrayamayacağı gibi Honoria'yı da bile bile incitemezdi.

Ona daha kısa süre önce âşık olmuş olabilirdi ama on beş yıldır tanıyordu. Kalbinin nasıl attığını öğrendiği upu-

zun bir on beş sene. Honoria hakkındaki fikrini sadece tek bir gece yüzünden değiştirmeyecekti.

Hizmetkârlar yaklaşan performans için hazırlık yaparken arı kovanı gibi hareketli olan müzik odasına yöneldi. Aslında Honoria'ya bir göz atmak, belki konserden önce cesaret veren birkaç söz etmek istiyordu.

Kahretsin, aslında *benim* cesarete ihtiyacım var, diye düşündü. Orada oturup Honoria'nın sadece ailesini memnun etmek için gösterdiği performansı seyretmek üzücü olacaktı.

Bu kadar erken gelmemiş olmayı dileyerek odanın yan tarafında dimdik durdu. O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi ne düşünmüş olduğu hakkında pek fikri yoktu. Honoria etrafta yoktu. Olmayacağını fark etmiş olması gerekirdi; o ve kuzinleri kuşkusuz evin başka bir yerinde enstrümanlarıyla hazırlanıyor olmalıydılar. Ve bütün hizmetkarlar sanki *Senin burada ne işin var?* der gibi bakıyorlardı.

Marcus çenesini kaldırarak çoğu resmi etkinliklerde yaptığına benzer şekilde odayı gözden geçirdi. Muhtemelen sıkılmış, tamamen mağrur görünüyordu ve ikisi de kesinlikle doğru değildi.

Diğer konukların en azından daha yarım saat gelmeyeceğini tahmin ediyor ve şu anda kesinlikle boş olan misafir odasında bekleyip bekleyemeyeceğini düşünüyordu. Bu enada gözüne pembe bir şey ilişti ve onun Leydi Winstead olduğunu fark etti, alışılmadık çılgınca bir telaşla odada koşturuyordu. Marcus'ı görünce hızla yaklaştı. "Ah. Tanrı'ya şükür buradasın," dedi.

Marcus onun yüzündeki çılgınca ifadeye dikkat kesildi. "Ters giden bir şeyler mi var?"

"Sarah hastalandı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Marcus kibarca. "Durumu iyi olacak mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Leydi Winstead, yeğeninin sağlığından söz ettiği göz önüne alındığında biraz sert konuşmuştu. "Onu görmedim. Tek bildiğim burada olmadığı."

Marcus göğsündeki sersemletici duyguyu bastırmaya çalıştı. "Yani müzikali iptal etmek zorunda mı kalacaksınız?"

"Neden herkes durmadan bunu soruyor? Of, boş ver. Tabii ki iptal edemeyiz. Görünüşe göre Pleinsworth'lerin mürebbiyesi çalabiliyor ve Sarah'nın yerini alacak."

"Öyleyse her şey yolunda," dedi Marcus. Boğazını temizledi. "Öyle değil mi?"

Leydi ona zor-öğrenen bir çocukmuş gibi baktı. "Bu mürebbiyenin iyi olup olmadığını bilmiyoruz."

Marcus mürebbiyenin piyano yeteneğinin performansın tüm kalitesi üzerinde nasıl fark yaratacağını anlamamıştı, ancak yüksek sesle açıklama yapmayı reddetti. Bunun yerine, "Ah, iyi," veya belki de, "Elbette," gibi bir şeyler söyledi.

Bu koşullar altında umut edebileceğinin en iyisi buydu.

"Bu bizim on sekizinci müzikalimiz, bunu biliyor muydun?" diye sordu Leydi Winstead.

Bilmiyordu.

"Her biri başarılı olmuştu ve şimdi şu hale bak."

"Belki mürebbiye çok yeteneklidir," dedi onu rahatlatmaya çalışarak.

Leydi Winstead ona sabırsızlıkla baktı. "Pratik yapmak için sadece altı saat olunca yetenek pek önemli olmuyor."

Marcus bu konuşmanın bir yere ulaşmayacağını fark etti, bu yüzden hayır diyeceğini umarak, kibarca performansı kolaylaştırmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu, böylece misafir odasında bir kadeh konyağın keyfini çıkarmak üzere serbest kalacaktı.

Ama Leydi onu iyice şaşırtarak ve dehşete düşürerek, hararetle elini yakaladı ve, "Evet!" dedi.

Marcus donakalmıştı. "Anlayamadım?"

"Kızlara biraz limonata götürebilir misin?"

Kendisinden istediği- "*Ne*?"

"Herkes çok meşgul. Herkes." Ellerini sallayarak odayı gösterdi. "Uşaklar sandalyeleri daha şimdiden üç kere yeniden düzenlediler."

Marcus sandalyelerden oluşan on iki düz sıranın neden bu kadar karmaşık olabileceğini merak ederek odaya göz gezdirdi.

"Benim onlara limonata götürmemi istiyorsunuz," diye tekrarladı Marcus.

"Susayacaklardır," diye açıkladı.

"Onlar *şarkı söylemiyorlar* değil mi?" Tanrım, ne korkunç olurdu.

Leydi Winstead'in asabi bir şekilde dudakları gerilmişti. "Tabii ki hayır. Ama bütün gün prova yaptılar. Bu çok yorucu bir iştir. Sen bir şey çalıyor musun?"

"Bir enstrüman mı? Hayır." Bu babasının öğrenmesini gerekli saymadığı birkaç beceriden biriydi.

"O zaman anlayamazsın," dedi abartılı bir tavırla. "Zavallı kızlar susuzluktan kavrulmuşlardır."

"Limonata," dedi Marcus tekrar, leydinin bir tepsiyle götürmesini isteyip istemediğini merak ediyordu. "Çok güzel."

Leydi Winstead'in kaşları kalktı, Marcus'ın yavaşlığından biraz canı sıkılmış gibi görünüyordu. "Herhalde sürahiyi taşıyacak kadar kuvvetin vardır, değil mi?"

Gelen hakaret o kadar saçmaydı ki Marcus'ı rahatsız etmedi. "Evet, sanırım başarabilirim," dedi kuru kuru.

"İyi. İşte orada," dedi Leydi Winstead, eliyle odanın yan tarafında duran bir masayı işaret ederek. "Honoria hemen kapının ötesinde." Arka tarafı işaret etti.

"Sadece Honoria mı?"

Leydi Winstead'in gözleri kısıldı. "Tabii ki değil. Bu bir kuartet." Uzaklaşıp uşaklara talimat vermeye, hizmetçileri sorgulamaya ve genel olarak Marcus'a göre tıkır tıkır işleyen, görünürdeki her şeyi denetlemeye başladı.

Marcus içecek masalarından birine gidip bir limonata sürahisi aldı. Henüz hiç bardak konmamış olduğunu görünce, acaba Leydi Winstead limonatayı kızların boğazlarından aşağı mı dökmemi istiyor diye merak etti.

Gülümsedi. Bu eğlenceli bir görüntüydü.

Elinde sürahi, Leydi Winstead'in gösterdiği kapıdan yavaşça girdi, provanın devam ediyor olması ihtimaliyle rahatsız etmemek için çok yavaş hareket ediyordu.

Prova yoktu.

Bunun yerine, dört kadın sanki Büyük Britanya'nın kaderi buna bağlıymış gibi münakaşa ediyorlardı. Yo, hayır, aslında üç kadın tartışıyordu. Mürebbiye olduğunu tahmin ettiği piyanodaki kadın akıllıca bunun dışında kalıyordu.

Dikkat çeken şuydu ki üç Smythe-Smith kadını konukların birazdan bitişik odaya geleceğini bildiğinden, Marcus'un tahminine göre üstü kapalı bir anlaşmayla, bunu seslerini yükseltmeden yapmayı başarıyorlardı.

"Eğer biraz gülümseyecek olsan Iris," diye terslendi Honoria, "her şey çok daha kolay olacak."

"Kim için? Senin için mi? Çünkü seni temin ederim ki benim için hiç kolay olmayacak."

"Gülümsemesi umurumda bile değil," dedi diğeri. "Hiç gülümsemese bile umurumda değil. O bir baş belası."

"Daisy!" diye çıkıştı Honoria.

Daisy gözlerini kısarak Iris'e kötü kötü baktı. "Sen bir baş belasısın."

"Sen de bir aptalsın."

Marcus mürebbiyeye göz attı. Başını piyanoya dayamıştı, bu, Marcus'ın Smythe-Smith'lerin ne zamandır bu halde olduklarını merak etmesine yol açtı.

"Gülümsemeyi *deneyebilir misin?*" diye sordu Honoria yorgun yorgun.

Iris'in dudakları o kadar ürkütücü bir ifadeyle gerildi ki Marcus neredeyse odadan çıkıyordu.

"Tanrım, boş ver," diye mırıldandı Honoria. "Sakın yapma."

"Tek istediğim kendimi pencereden atmakken mutlu numarası yapmak çok zor. "

"Pencere kapalı," dedi Daisy işgüzarlık ederek.

Iris'in bakışları zehir gibiydi. "Kesinlikle."

"Lütfen," diye yalvardı Honoria. "Hep birlikte üstesinden gelemez miyiz?"

"Bence harika çalıyoruz," dedi Daisy burun kıvırarak. "Hiç kimse Anne'le sadece altı saat pratik yaptığımızı anlamayacak. "

Mürebbiye adını duyunca başını kaldırdı, sonra cevap vermesine gerek olmadığı belli olunca tekrar indirdi.

Iris kötülük sınırında bir ifadeyle kardeşine döndü. "Sen iyiyi bilemezsin- Of! Honoria!"

"Üzgünüm. Dirseğim mi çarptı?"

"Tam kaburgalarıma."

Honoria, Iris'e bir şeyler tıslayınca Marcus sadece onun duymasını istediğini tahmin etti ama Daisy'yle alakalı olduğu belliydi, çünkü Iris küçük kardeşine küçümseyen bir bakış attıktan sonra gözlerini devirerek, "İyi," dedi.

Marcus tekrar mürebbiyeye baktı. Tavandaki lekeleri sayıyor gibi görünüyordu.

"Son bir kez deneyelim mi?" dedi Honoria yorgun bir kararlılıkla.

"Bunun ne faydası olacağını bilemiyorum." Bu doğal olarak Iris'ten gelmişti.

Daisy ona susturan bir bakış atarak lafını kesti. "Pratik mükemmelleştirir."

Marcus mürebbiyeyi bir kahkahayı bastırmaya çalışırken gördüğünü düşündü. Kadın sonunda başını kaldırmış ve limonata sürahisiyle orada durduğunu görmüştü. Marcus parmağını dudaklarına götürünce başıyla onayladı ve gülümseyerek tekrar piyanosuna döndü.

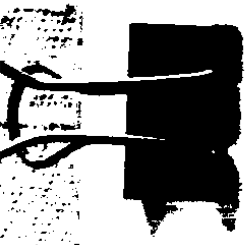
"Hazır mıyız?" diye sordu Honoria.

Kemancılar enstrümanlarını kaldırdılar.

Mürebbiyenin elleri piyano tuşlarının üzerine yerleşti.

Iris perişan bir inleme salıverdi ama gene de yayını çellosuna yerleştirdi. Ve sonra dehşet başladı.

Yirmi

Marcus, Smythe-Smith prova odasında dört enstrümandan çıkan sesleri muhtemelen tarif edemezdi. Bunun için uygun sözlerin kibar olduğundan hiç emin değildi. Buna müzik demeye isteksizdi; tüm dürüstlüğüyle, başka her şeyden çok bir silahtı.

Sırayla, her kadına tek tek baktı. Başı tuşlarla notaları arasında ileri geri hareket eden mürebbiye biraz tuhaf gibi görünüyordu. Daisy gözlerini kapamış, başını büküyor, indirip kaldırıyordu, sanki kendisini -eh, herhalde buna müzik demeliydi- ihtişamına kaptırmış gibiydi. Iris ise çığlık atmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ya da muhtemelen Daisy'yi öldürmek.

Ve Honoria...

O kadar güzel görünüyordu ki Marcus ağlamak istedi. Ya da belki onun kemanını katletmek.

Geçen yılki müzikalde olduğu gibi görünmüyordu, o zamanki mutluluk veren tebessümü ve gözlerindeki he-

yecanlı pırıltı yoktu. Bunun yerine acımasız bir kararlılıkla kemanına saldırıyordu, gözleri kısılmış, dişleri sıkılmış, adeta savaş alanındaki askerlerine öncülük ediyor gibiydi.

Honoria bu gülünç kuarteti bir arada tutan tutkal gibiydi ve Marcus onu bundan fazla sevemezdi.

Onların tüm parçayı çalmayı tasarlayıp tasarlamadıklarını bilmiyordu ama neyse ki Iris başını kaldırdı ve onu görünce çalışmayı sona erdirmeye yetecek kadar yüksek sesle "Oh," dedi.

"Marcus!" diye bağırdı Honoria, Marcus onun kendisini görünce mutlu olduğuna yemin edebilirdi. "Neden buradasın?" diye sordu Honoria.

Marcus sürahiyi yukarı kaldırdı. "Annen beni limonatayla içeri yolladı."

Honoria bir an dikkatle baktı, sonra kahkahalara boğuldu. Iris de onu izledi, hatta mürebbiye bile tebessüm ediyordu. Daisy sadece orada duruyor, şaşkın görünüyordu. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Hiç," dedi Honoria zorlukla. "Sadece... Tanrım, annem bize limonata servisi yapması için bir kont yolluyor."

"Bana hiç komik gelmedi," dedi Daisy. "Aşırı derecede yakışık almaz buluyorum."

"Ona aldırma," dedi Iris. "Hiç mizah duygusu yoktur."

"Bu doğru değil!"

Marcus kıpırdamadan durdu, sadece yol göstermesi için bakışlarını Honoria'ya çevirdi. Honoria hafifçe başını sallayarak Iris'in değerlendirmesini doğruladı.

"Söyleyin bize lordum," dedi Iris büyük bir abartıyla, "performansımız için ne düşünüyorsunuz?"

Hiçbir koşulda buna cevap vermeyecekti. "Ben sadece limonata servisi yapmak için buradayım," dedi.

"Aferin," diye mırıldandı Honoria, ayağa kalkıp yanına gelerek.

"Umarım bardağınız vardır," dedi Marcus ona, "çünkü getirecek hiç bardak yoktu."

"Var," dedi Honoria. "Önce Bayan Wynter'a verir misin lütfen? Kuartete daha bu öğleden sonra katıldığı için en çok çalışan o oldu. "

Marcus piyanoya doğru yürüdü. "Buyurun," dedi biraz sertçe, içecek servis etmeye hiç alışık değildi.

"Teşekkür ederim lordum," dedi mürebbiye bardağını ileri uzatarak.

Marcus doldurdu, sonra başıyla nazik bir selam verdi. "Tanışmış mıydık?" diye sordu. Mürebbiye hayli tanıdık geliyordu.

"Sanmıyorum," diye yanıtlayarak hızla bir yudum aldı Anne.

Marcus önemsemedi ve Daisy'ye doğru ilerledi. Mürebbiyenin sadece her zaman tanıdık görünen yüzlerden biri olduğunu düşünebilirdi ama öyle değildi. İnanılmayacak derecede güzel bir kadındı fakat sessiz, sakin bir şekilde. Hiçbir koşulda bir annenin mürebbiye olarak tutmak isteyeceği türden biri değildi. Leydi Pleinsworth bunu yaparken kendine çok güveniyor olmalıydı.

"Teşekkür ederim lordum," dedi Daisy, Marcus onun bardağını doldurduğunda. "Böyle bir işi üstlenmeniz son derece demokratik."

Marcus'ın buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden başıyla garip bir selam vererek kardeşine açıkça gözlerini deviren Iris'e döndü. Marcus ona servis yaparken genç kız gülümseyerek teşekkür etti ve Marcus sonunda tekrar Honoria'ya dönebildi.

"Teşekkür ederim," dedi Honoria bir yudum alarak.

"Ne yapacaksın?"

Marcus'a sorgulayarak baktı. "Ne konuda?"

"Müzikal," dedi Marcus, bunun açık olması gerektiğini düşünerek.

"Ne demek istiyorsun? Çalacağım. Başka ne yapabilirim ki?"

Marcus belli belirsiz bir hareketle başıyla mürebbiyeyi işaret etti. "İptal etmek için mükemmel bir bahaneniz var."

"Bunu yapamam," diye yanıtladı Honoria ama sesinde üzüntü ifadesinden daha fazlası vardı.

"Ailen için kendini feda etmen gerekmez," dedi Marcus usulca.

"Bu bir fedakârlık değil. Bu- " Mahcup, belki biraz dalgınca gülümsedi. "Ne olduğunu bilmiyorum fakat fedakârlık değil." Bakışlarını kaldırdı, yüzünde gözleri kocaman ve sıcak duruyordu. "Bu benim işim."

"Ben- "

Honoria biraz bekledikten sonra, " Ne oldu?" diye sordu.

Marcus onun tanıdığı en cesur, en bencil olmayan kişi olmasının kuvvetle muhtemel olduğunu söylemek istiyordu. Eğer onunla beraber olmak bunu gerektiriyorsa, binlerce Smythe-Smith müzikalinin sonuna kadar oturacağını söylemek istiyordu.

Onu sevdiğini söylemek istiyordu ama bunu orada söyleyemezdi. "Bir şey değil," dedi. "Sadece sana hayranım."

Honoria küçük bir kahkaha attı. "Akşamın sonunda bu lafını geri alabilirsin."

"Ben senin yaptığını yapamazdım," dedi Marcus usulca.

Honoria dönerek ona baktı, Marcus'ın sesindeki ciddiyet karşısında şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Marcus bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu, bu yüzden tereddüt ederek açıkladı. "Ben ilgi odağı olmaktan hoşlanmam."

Honoria başını yana eğerek uzun süre ona baktıktan sonra, "Hayır. Hoşlanmazsın," dedi. Ve ardından, "Sen her zaman bir ağaç oldun," dedi.

"Anlayamadım?"

Honoria'nın bakışları duygusallaşmıştı. "Çocukluğumuzda o berbat pandomimlerimizi yaparken. Sen hep ağaç olurdun."

"Hiçbir zaman bir şey söylemek zorunda kalmazdım."

"Ve her zaman arkada dururdun."

Marcus gülümsediğini hissetti, biraz yamuk ve gerçek bir tebessümdü. "Ağaç olmayı bayağı seviyordum."

"Çok iyi bir ağaç oluyordun." Sonra o da gülümsedi - ışıl ışıl, harika bir şekilde. "Dünyanın daha fazla ağaca ihtiyacı var."

Müzikalin sonunda Honoria'nın gülümsemekten yüzü ağrıyordu. İlk bölümde sırıtmıştı, ikincisi sırasında gülümsemiş ve üçüncü bölüme geldiklerinde dişçide olduğu gibi bol bol dişlerini göstermişti.

Performans tam anlamıyla korktuğu kadar berbat olmuştu. Aslında, büyük ihtimalle Smythe-Smith müzikallerinin tarihindeki en kötü müzikal olmamıştı ve bu da başarı sayılırdı. Anne piyanoda oldukça başarılıydı ve pratik için altı saatten fazla zaman verilmiş olsaydı, iyi iş çıkarabilirdi ama bu haliyle, sürekli olarak kuartetteki diğerlerinden bir ya da bir buçuk bölüm geride kalmıştı.

Daisy'nin daima bir ya da bir buçuk bölüm *önden* gitmesiyle durum daha da karmaşık bir hal almıştı.

Iris parlak bir şekilde çalmıştı ya da daha doğrusu çalmış olabilirdi. Honoria onu tek başına pratik yaparken duymuştu ve yetenekli oluşuna o kadar şaşırmıştı ki eğer Iris ayağa kalkıp evlat edinilmiş olduğunu ilan etseydi bu kadar şaşırmazdı.

Ama Iris derme çatma sahneye zorla çıktığı için o kadar mutsuzdu ki yayını hiç canlı bir şekilde kullanmıyordu. Omuzları düşmüş, ifadesi üzgündü ve Honoria ona ne zaman baksa çellosunu bırakmanın eşiğinde gibi görünüyordu.

Honoria'ya gelince... Eh, korkunç çalmıştı. Ama öyle olacağını biliyordu. Aslında, her zamankinden daha da kötü olabileceğini düşünmüştü. Coşkudan kendinden geçmiş gibi gülümsemeye o kadar odaklanmıştı ki sık sık notalardaki yerini kaybetmişti.

Ama buna değmişti. İlk sıradaki seyircilerin çoğu kendi ailesiydi. Annesi ve tüm diğer teyzeleri oradaydı. Birkaç abla, bir sürü kuzen... Hepsi kendisine gülümsüyordu, geleneğin bir parçası olmaktan çok mutlu ve gururluydular.

Ve diğer seyirciler biraz hasta gibi görünseler de... Eh nasıl bir olaya girdiklerini biliyor olmaları gerekirdi. On sekiz yılın ardından, Smythe-Smith müzikaline kendilerini bekleyen dehşeti biraz olsun tahmin etmeden katılan kimse yoktu.

Oldukça fazla alkışlandılar, konser bittiği için olduğu neredeyse kesindi ve alkışlar sona erdiğinde Honoria gülümsemeye devam ederek sahneye yaklaşacak kadar cesaret gösteren konukları selamladı.

Müzisyenleri kutlarken yüzlerindeki ifadesiz hali devam ettirebilme becerilerinden kuşku duyuyordu.

Ve sonra, herkesin konserden keyif aldığına inanıyormuş gibi numara yapmasının sona erdiğini düşündüğü sırada, iyi dileklerde bulunan son kişi geldi.

Lanet olsun, Marcus değildi. Marcus herkesçe dört Featherington kız kardeşin en güzeli olarak bilinen Felicity Featherington'la derin bir sohbete dalmış gibi görünüyordu.

Honoria tam da çenesini esnetmeye çalışıyordu ki-

Leydi Danbury. Aman Tanrım.

Honoria korkuya kapılmamaya çalıştı ama boşunaydı, leydi onu korkutuyordu.

Bastonunu yere vurma sesini şu sözler izledi. "Sen yenilerden biri değilsin, öyle değil mi?"

"Anlayamadım hanımefendi?" diye yanıtladı Honoria, çünkü gerçekten de ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Leydi Danbury eğilerek yaklaştı gözlerini öyle kısmıştı ki neredeyse kaybolmuşlardı. "Sen geçen sene çalmıştın. Programı incelerdim ama programları saklamıyorum. Çok fazla kâğıt."

"Ah, anlıyorum," diye cevapladı Honoria. "Hayır, hanımefendi, yani evet, ben yenilerden biri değilim." Konuşurken zorlansa da Leydi Danbury ne demek istediğini anlamış görünüyordu.

Ayrıca beyninin en az yarısı Marcus'a ve onun hâlâ Felicity Featherington'la konuşuyor olmasına odaklanmıştı. Felicity Featherington'ın, ateşlendiğinde Marcus'a bakmak üzere Londra'dan ayrılmak zorunda kalmadan önce

satın almaya niyetlendiği, çuhaçiçeği tonundaki gece elbisesi içinde olağanüstü güzel göründüğü dikkatinden de kaçmamıştı.

Leydi Danbury öne eğilerek Honoria'nın elindeki kemanı gözden geçirdi. "Keman mı?"

Honoria gözlerini ayırıp tekrar Leydi Danbury'ye baktı. "Şey, evet hanımefendi."

Yaşlı kontes gözlerinde kurnaz bir bakışla ona baktı. "Bunun bir piyano olmadığına dair bir yorum yapmak istediğini görebiliyorum."

"Hayır hanımefendi." Ve ardından, bu türden bir akşam olduğu için Honoria, "Bir çello olmadığına dair yorum yapacaktım," dedi.

Leydi Danbury'nin buruşuk yüzüne birden bir tebessüm yayıldı ve Honoria'nın annesini telaş içinde baktıracak kadar yüksek sesle güldü.

"Bir kemanla çelloyu ayırt etmek bana zor geliyor," dedi Leydi Danbury. "Sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Honoria, kendini biraz daha konuşmaya verdiği için artık daha cesur hissediyordu, "ama bu aslında keman çaldığım için olabilir."

Eh, diye düşündü Honoria, "çalmak," fazlasıyla iddialı bir fiil olabilir. Ama bunu kendine sakladı.

Leydi Danbury bastonuyla güm diye yere vurdu. "Piyanodaki hanımı tanıyamadım."

"O Bayan Wynter'dır, küçük Pleinsworth kızlarının mürebbiyesi. Kuzinim Sarah hastalanınca onun yerini alması gerekti." Honoria kaşlarını çattı. "Ben bir duyuru yapıldığını sanıyordum."

"Yapılmış olabilir. Eminim ben dinlemiyordum."

Leydi Danbury'nin o gece hiçbir şeyi dinlememiş olmasını umduğunu söylemek Honoria'nın dilinin ucuna kadar geldi ama bunu yuttu. Neşeli görüntüsünü devam ettirmesi gerekiyordu ve kendisini böyle asabileştirdiği için tamamen Marcus'ı suçlu buluyordu - ve biraz da Felicity Featherington'ı.

"Kime bakıyorsun?" diye sordu Leydi Danbury muzipçe.

Honoria biraz fazla çabuk cevap verdi. "Hiç kimseye."

"O zaman kimi arıyorsun?"

Tanrım, kadın baykuş gibiydi. "Hiç kimseyi hanımefendi," dedi Honoria, tatlılıkla söylediğini umuyordu.

"Hmm. O benim yeğenim biliyorsun."

Honoria paniğe kapılmamaya çalıştı. "Anlayamadım?"

"Chatteris. Doğruyu söylemek gerekirse, büyük-büyük yeğenimdir ama tüm bu büyük-büyükler insanı çok yaşlı hissettiriyor."

Honoria önce Marcus'a, sonra Leydi Danbury'ye baktı. "Mar- yani Lord Chatteris sizin yeğeniniz mi?"

"Gerektiği kadar sık ziyarete gelmese de öyle."

"Eh, Londra'yı sevmiyor," diye mırıldandı Honoria düşünmeden.

Leydi Danbury muzip muzip kıkırdadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Honoria yanaklarına ateş basmasından *nefret ediyordu.* "Onu çocukluğumdan beri tanıyorum."

"Evet, evet," dedi Leydi Danbury oldukça ilgisizce, "ben de öyle duymuştum. Ben- " Bir şey dikkatini çekmiş gibiydi, sonra gözlerinde korkunç bir bakışla eğildi. "Sana *çok* büyük bir iyilik yapacağım."

"Gerçekten keşke yapmasanız," dedi zayıf bir sesle Honoria, çünkü Leydi Danbury'nin yüzündeki ifadeden iyi bir şey çıkması kesinlikle mümkün değildi.

"Sen her şeyi bana bırak. Bu tür konularda bir rekorum var." Duraksadı. "Eh, neyse, birde bir ama gelecek için iyimserim."

"Ne için?" diye sordu Honoria umutsuzlukla.

Leydi Danbury onu duymazdan geldi. "Bay Bridgerton! Bay Bridgerton!" diye seslendi şevkle. Elini salladı ama ne yazık ki bu vücut uzantısı bastonuna bağlıydı ve Honoria bastondan kaçınmak için sağa doğru eğilip bükülmek zorunda kaldı.

Honoria kendini düzeltip doğruluncaya kadar, yeşil gözlerinde şeytani parıltılı, yakışıklı bir adam onlara katılmıştı. Honoria'nın biraz zamanını aldı ama henüz tanıştırılmadan onun Gregory Bridgerton'ın ağabeylerinden Colin Bridgerton olduğunu fark etti. Honoria onu şahsen tanımıyordu ama ablalarının bekârlıklarında hiç durmadan ondan bahsettiklerini duymuştu. Cazibesi de neredeyse tebessümü kadar efsaneviydi.

Ve şu anda tebessümü kendisine yönelmişti. Honoria yüreğinin hopladığını hissetti ve hızla tekrar yoluna koydu. Eğer Marcus'a çok âşık olmasaydı, bu gerçekten tehlikeli bir adam olabilirdi.

"Ülke dışındaydım," dedi Bay Bridgerton rahat bir ifadeyle, hemen elini öptükten sonra, "bu yüzden tanıştırıldığımızdan emin değilim."

Honoria başını sallayarak onayladı ve elinin sargılı olduğunu gördü.

"Umarım yaranız çok ciddi bir şey değildir," dedi kibarca.

"Ha, bu mu?" diyerek elini kaldırdı. Parmakları oynatacak şekilde serbestti ama geri kalan kısmı kapalıydı. "Mühim bir şey değil. Mektup açacağıyla bir mücadele."

"Eh, enfeksiyona dikkat edin lütfen," dedi Honoria, *görgü kuralından* biraz daha güçlü bir şekilde. "Eğer kızarırsa ya da şişerse veya daha kötüsü sararırsa, o zaman mutlaka bir doktora görünmeniz gerekiyor."

"Yeşil?" diye espri yaptı Colin Bridgerton.

"Anlayamadım?"

"Dikkat etmem gereken bir sürü renk saydınız."

Honoria bir an sadece bakakaldı. Enfeksiyon gülünecek bir konu değildi.

"Leydi Honoria?" diye mırıldandı.

Honoria hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye karar verdi. "En önemlisi, yaradan yayılan kırmızı çizgilere dikkat etmelisiniz. En kötüsü onlar."

Colin Bridgerton gözlerini kırpıştırdı ama sohbetin aldığı yöne şaşırmışsa bile, bunu belli etmedi. Bunun yerine merakla eline baktı ve sordu. "Ne kadar kırmızı?"

"Anlayamadım?"

"Çizgiler ne kadar kızarırsa endişelenmem gerekiyor?"

"Tıbbi konularda nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun?" diye lafa karıştı Leydi Danbury.

"Biliyor musunuz ne kadar kızaracağından emin değilim," dedi Honoria Bay Bridgerton'a. "Bence yol yol olan herhangi bir şey telaşa neden olmalı." Sonra Leydi Danbury'ye dönerek, "Geçenlerde korkunç iltihaplı yarası olan birisine yardım ettim," dedi.

"El miydi?" dedi bağırarak Leydi Danbury.

Honoria neden söz ettiğini hayal bile edememişti.

"Kadının eli miydi? Kolu mu? Bacağı mı? Her şey detaylardadır." Bastonunu yere vurdu, Bay Bridgerton'ın ayağını kıl payı kaçırmıştı. "Aksi halde hikâye sıradanlaşır."

"Üzgünüm, şey... Bacak." Honoria bunun bir *kadın* değil bir *erkek* olduğundan söz etmek için bir neden görmemişti.

Leydi Danbury bir an suskun kaldıktan sonra tam anlamıyla gıdaklayarak kesik kesik güldü. Honoria'nın onun neden güldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha sonra diğer müzisyenlerle konuşmak gerektiğine benzer bir şeyler söyledi ve Honoria'yı Bay Bridgerton'la yalnız -ya da kalabalık bir odada iki kişinin olabileceği kadar yalnız- bırakarak uzaklaştı.

Honoria onun Daisy'ye doğru ilerlemesini izlemekten kendini alamayınca Bay Bridgerton, "Merak etmeyin, genellikle zararsızdır," dedi.

"Kuzinim Daisy mi?" diye sordu Honoria kuşkuyla.

"Hayır," dedi Bay Bridgerton bir an şaşırarak. "Leydi Danbury."

Honoria ona bakmadan Daisy ve Leydi Danbury'ye baktı. "Leydi sağır mı?"

"Kuzininiz Daisy mi?"

"Hayır, Leydi Danbury."

"Sanmıyorum."

"Ya." Honoria yüzünü buruşturdu. "Bu çok kötü. Daisy'nin yanından ayrılıncaya kadar olabilir. "

Bunun üzerine Bay Bridgerton kendini tutamayıp omzunun üzerinden baktı. Emeğinin karşılığını Daisy'nin tüm cümleleri Leydi Danbury için bağırarak ve yavaş yavaş söylediğini görmekle -ya da daha doğrusu duymakla- aldı. O da yüzünü buruşturdu.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek," diye mırıldandı.

Honoria başını iki yana sallamaktan ve mırıldanmaktan başka bir şey yapamadı. "Öyle."

"Kuzininiz ayak parmaklarına düşkün müdür?"

Honoria şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Öyle sanırım, evet."

"O zaman bastona göz kulak olsa iyi olur."

Honoria, Daisy'nin küçük bir çığlık atarak geriye sıçramaya çalıştığını görmek için tam zamanında arkasına baktı. Sonuncusunda başarılı olamamıştı; Leydi Danbury'nin bastonu onu oldukça sert bir şekilde mıhlamıştı.

Her ikisi de gülümsememeye çalışarak bir an orada kalakaldılar, sonra Bay Bridgerton, "Geçen ay Cambridge'deymişsiniz," dedi.

"Öyle," diye cevap verdi Honoria. "Kardeşinizle akşam yemeği yeme zevkine eriştim."

"Gregory'yle mi? Gerçekten mi? Bunu bir zevk olarak mı görüyorsunuz?" Ama bunu söylerken sırıtıyordu ve Honoria birdenbire Bridgerton hanesinde yaşamın nasıl olacağını gözünde canlandırabildi: bol muziplik ve bol sevgi.

"Bana karşı çok kibardı," dedi Honoria tebessümle.

"Size bir sır vereyim mi?" diye mırıldandı Bay Bridgerton.

"Sırrı saklamam gerekiyor mu?" diye sordu Honoria çok hafifçe öne eğilerek.

"Kesinlikle hayır."

Honoria ona güneş gibi gülümsedi. "O zaman evet, lütfen."

Bay Bridgerton, Honoria'ya yaklaştı. "Yemek masasında bezelyeleri mancınık gibi fırlatmasıyla bilinir."

Honoria büyük bir ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Yakın zamanda hiç yaptı mı?"

"Çok yakınlarda değil, hayır."

Honoria dudaklarını sıkarak gülümsememeye çalıştı. Bu tarzda kardeş şakalaşmalarına tanık olmak güzel oluyordu. Eskiden kendi evinde de böyle şeyler çok olurdu ama kendisi çoğu zaman sadece tanık olmaktan başka bir şey yapmazdı. Diğer kardeşlerinden çok daha küçüktü; açık söylemek gerekirse, çoğu zaman muhtemelen kendisine takılmayı unutuyorlardı.

"Bir soru sormadan duramayacağım Bay Bridgerton."

Bay Bridgerton başını kaldırdı.

"Şu mancınık nasıl yapılıyor?"

Bay Bridgerton gülümsedi. "Basit bir kaşıkla Leydi Honoria. Ama Gregory'nin hilekâr ellerinde hiç de basit olmuyor."

Honoria buna güldü, sonra aniden dirseğinde bir el hissetti.

Marcus'tı ve öfkeli görünüyordu.

Yirmi Bir

Marcus en son ne zaman hiddete kapıldığını hatırlayamıyordu ama orada durmuş Colin Bridgerton'ın sırıtan yüzüne bakarken fena halde öfkelenmişti.

"Lord Chatteris," diye mırıldandı Bridgerton, kibar bir baş hareketiyle selamlayarak. Kibar bir baş selamı ve bir *bakış*. Eğer Marcus daha iyi bir ruh halinde olsaydı, o bakışta kendisini bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu kolayca anlayabilirdi ama Marcus'ın ruh hali iyi değildi. Aslına bakılırsa, o güne dek insanlık tarafından bilinen en kötü Mozart sunumuna maruz kalmasına rağmen, gene de ruh hali iyiydi.

Bu gece kulaklarının ciddi anlamda işitme kaybına uğramış olması önemli değildi; geri kalan kısmı mutlulukla doluydu. Koltuğuna oturmuş ve Honoria'yı izlemişti. Son provasında acımasız bir savaşçı olsa da sonradan konser için topluluğun mutlu bir üyesi olmuştu. Tüm konser boyunca gülümsemişti ve Marcus onun seyirciler için veya

hatta müzik için gülümsemediğini biliyordu. Sevdiği kişiler için gülümsüyordu. Ve kısa bir an için bile olsa, kendisinin de o kişilerden biri olduğunu hayal edebiliyordu.

Marcus'ın yüreğinde, Honoria onun için gülümsüyordu.

Ama şimdi Colin Bridgerton'a, cazibesiyle ve parıldayan yeşil gözleriyle ünlü o adama gülümsüyordu. Bu da neredeyse katlanılabilirdi ama Colin Bridgerton Honoria'ya gülümsemeye başlayınca...

Bazı şeylere tahammül edilemezdi.

Ama araya girmeden önce, kendisini Felicity Featherington'la yaptığı sohbetten kurtarması gerekiyordu - veya daha ziyade kendisini mengeneye eş değer esaret altına alan Felicity Featherington'ın annesinden. Marcus muhtemelen kaba davranmıştı; hayır, kesinlikle kaba davranmıştı fakat Featherington'lardan kaçmak incelikle başarılacak bir şey değildi.

Nihayet, kolunu Bayan Featherington'ın pençesinden kelimenin tam anlamıyla koparark kurtardıktan sonra, ışıl ışıl parlayan, Bay Bridgerton'la birlikte neşeyle gülen Honoria'ya doğru ilerledi.

Kesinlikle nazik olmaya kararlıydı. Gerçekten öyleydi. Ama Marcus yaklaşırken, Honoria yana doğru bir adım atınca eteğinin altından çıkan kırmızı saten gözüne çarptı.

Honoria'nın şanslı kırmızı pabuçları.

Ve birdenbire alev aldı.

O ayakkabıları başka bir erkeğin görmesini istemiyordu. Hatta başka bir erkeğin o ayakkabıları *bilmesini* bile istemiyordu.

Honoria'nın yerine adım atmasını, baştan çıkarıcı kü-

çük kırmızı parçanın tekrar eteğinin altına saklanmasını izledi. İlerleyerek belki de amaçladığından daha soğuk bir sesle "Leydi Honoria," dedi.

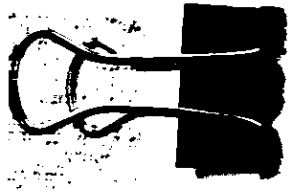
"Lord Chatteris," diye yanıtladı Honoria.

Kendisine Lord Chatteris demesinden nefret ediyordu..

"Sizi görmek ne güzel." Honoria'nın ses tonu kibar bir tanıdık veya uzak bir kuzin gibiydi. "Bay Bridgerton'la tanışıyor muydunuz?"

"Öyle," dedi Marcus kısa ve öz bir şekilde.

Önce Bridgerton başıyla selamladı, sonra Marcus başıyla selamladı, görünüşe göre iki erkeğin paylaşmak istediği konuşmanın ölçüsü bu kadardı.

Marcus, Bridgerton'ın oradan ayrılmak için bir bahane uydurmasını bekledi, çünkü mutlaka kendisinden beklenenin bu olduğunu anlayacaktı. Ama sinir bozucu herif dünya yansa umurunda değilmiş gibi sırıtarak orada duruyordu.

"Bay Bridgerton biraz önce diyordu ki- " diye başladı Honoria, ama tam o sırada Marcus, "Bize müsaade edin lütfen. Leydi Honoria'yla özel bir şey konuşmam gerekiyor," dedi.

Marcus'ın sesi daha yüksek çıkmıştı ve daha da önemlisi cümlesini gerçekten bitirdi. Honoria ağzını sımsıkı kapayarak taş gibi bir sessizliğe gömüldü.

Bay Bridgerton ona tartan bir bakış atıp Marcus'ın çenesinin kasılmasına yetecek kadar durumunu korudu, sonra sanki o an hiç gerçekleşmemiş gibi göz açıp kapayıncaya kadar eski büyüsüne dönerek başıyla havalı bir selam verdi ve, "Ah, elbette," dedi. "Ben de tam bir bardak limonatayı her şeyden fazla istediğimi düşünüyordum."

Eğilerek selamladı, gülümsedi ve gitti.

Honoria onun işitme menzilinden çıkmasını bekledikten sonra öfkeyle kaşlarını çatarak Marcus'a döndü. "İnanılmaz derecede kaba davrandın."

Marcus ona sert sert baktı. "Küçük kardeşi Bay Bridgerton'ın aksine, bu hiç de acemi çaylak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla flört etmemeliydin."

Honoria'nın ağzı açık kalmıştı. "Etmedim!"

"Tabii ki ettin," dedi sert sert. "Seni izliyordum."

"Hayır, izlemiyordun," diye terslendi Honoria. "Felicity Featherington'la konuşuyordun!"

"Benden bir baş kısa. Onun üzerinden görebiliyordum."

"Eğer bilmen gerekiyorsa," dedi Honoria, Marcus'ın mağdur tarafmış gibi davranmasına inanamayarak, "onu teyzen çağırdı. Ona kabalık etmemi ve burada kendi evimde görmezden gelmemi mi bekliyordun?"

"Teyzem mi?" diye sordu Marcus.

"Leydi Danbury. Senin büyük-büyük-büyük-büyük... "

Marcus ters ters baktı.

"Büyük-büyük-büyük-büyük... " diye devam etti Honoria, sadece sinirlendirmek için.

Marcus bıyık altından bir şeyler söylendi, sonra sadece biraz daha uygun bir tonda, "O bir tehlike," dedi.

"Ben onu sevdim," dedi Honoria meydan okurcasına.

Marcus hiçbir şey söylemedi fakat *öfkeyle* baktı. Ve Honoria'nın tek düşünebildiği *Neden?* oldu. Bu kadar kızacağı ne olmuştu ki? Kendisini bir yük olarak gören bir erkeğe aşık olan kendisiydi. Hoş bir arkadaşlığı olan bir yük ama

gene de yük. Şimdi bile Daniel'a verdiği aptalca bir söz tarafından yönlendiriliyor, uygun bulmadığı centilmenleri korkutarak uzaklaştırıyordu.

Eğer kendisine âşık olmayacaksa, o zaman en azından başka kişilerle olan şansını mahvetmeyebilirdi.

"Ben gidiyorum," diye bildirdi Honoria, çünkü buna daha fazla tahammül edemeyecekti. Onu görmek istemiyordu ve Daisy'yi veya Iris'i ya da annesini veya hatta uzak bir köşede Felicity Featherington'ın ablasını büyülemekte olan Bridgerton'la bile görmek istemiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Marcus.

Honoria cevap vermedi. Bu onun üstüne vazife değildi. Arkasına bakmadan odadan çıktı.

Kahretsin.

Marcus odadan çıkarken Honoria'nın hemen peşinden gitmek isterdi ama hiçbir şey bundan daha büyük bir rezalet nedeni olamazdı. Ayrıca tartıştıklarını kimsenin fark etmemiş olmasını da isterdi fakat Colin Bridgerton köşede limonata bardağının üzerinden sırıtıyordu ve Leydi Danbury'nin yüzünde Marcus'ın normalde aldırmayacağı *ben her şeyi biliyorum ve mutlak güce sahibim* ifadesi vardı.

Sonunda, sinir bozucu Bay Bridgerton sargılı elini alaylı bir selamla kaldırınca, Marcus bu kadarının yettiğine karar verdi ve uzun adımlarla Honoria'nın çıktığı kapıya yöneldi. Dedikoduların cehenneme kadar yolu vardı. Eğer her ikisinin de gittiğini fark eder ve bunu mesele yapacak olurlarsa, pekâlâ Marcus'ın ona evlenme teklif etmesini talep edebilirlerdi.

Marcus için bu sorun olmazdı.

Bahçede, misafir odasında, müzik odasında, kütüphanede ve hatta mutfaklarda aradıktan sonra, Honoria'yı nihayet zihnini göz ardı etmeye zorladığı bir yerde, yatak odasında buldu. Winstead Konağı'nda özel dairelerin nerede olduğunu bilmeye yetecek kadar zaman geçirmişti ve evdeki diğer her kahrolası odaya baktıktan sonra, Honoria gerçekten onu orada bulamayacağını mı beklemişti yani?

"Marcus!" diye neredeyse çığlık attı. "Ne arıyorsun sen burada?"

Anlaşılan, Marcus'ın kendisini orada bulamayacağını ummuştu.

Marcus'ın ağzından çıkan ilk sözler kesinlikle düşünmeden söylenmişti. "Derdin ne senin?"

"Benim derdim mi ne?" Yatakta vücudunu kaydırıp, başucuna hızla oturdu. "Senin derdin ne?"

"Partiden fırtına gibi ayrılıp bir köşede surat asmaya giden ben değilim."

"Bu bir parti değil. Bir müzikal."

"*Senin* müzikalin."

"Ve canım isterse surat asarım," diye mırıldandı Honoria.

"Ne?"

"Hiç." Kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturarak dik dik Marcus'a baktı. "Burada olmamalıydın."

Marcus avucunu açıp havaya kaldırdı, sanki *gerçekten mi?* der gibiydi.

Honoria onun önce eline, sonra yüzüne baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Daha yeni bir haftanın büyük kısmını benim yatak odamda geçirdin."

"Neredeyse ölüyordun!"

İyi bir noktaya değinmişti ama Marcus bunu itiraf etmeye hazır değildi. "Şunu anla," dedi, asıl önemli olan noktaya geri dönerek, "Bridgerton'ın gitmesini isterken sana bir iyilik yapıyordum."

Honoria'nın öfkeden ağzı açık kalmıştı. "Sen- "

"O senin ilişki kuracağın türden biri değil," dedi Marcus onun lafını keserek.

"Ne?"

"Sesini alçaltacak mısın sen?" diye tısladı Marcus.

"Sen içeri girinceye kadar gürültü yapmıyordum," diye geri tısladı Honoria.

Marcus öne doğru bir adım attı, vücudunu tam olarak kontrol altında tutamıyordu. "O senin için doğru adam değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim! Onu Leydi Danbury oraya çağırdı."

"Leydi Danbury bir tehlike."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Tekrarlamak gerekir."

Honoria yataktan -nihayet!- çıktı. "Beni Colin Bridgerton'ı tanıştırmak nasıl bu kadar 'tehlikeli' oluyor?"

"Çünkü beni kıskandırmaya çalışıyordu!" dedi Marcus oldukça bağırarak.

Her ikisi de mutlak bir sessizliğe gömüldüler, ardından açık kapıya hızla göz attıktan sonra, Marcus alelacele gidip kapıyı kapattı.

Honoria'nın yanına geri döndüğünde, o kadar hareketsizdi ki Marcus yutkunduğunu kolayca gördü. Gözleri kocaman açılmıştı - şu baykuş bakışları Marcus'ı her zaman

sinirlendirmişti. Neredeyse gümüş rengi, parıldayan titrek mum ışığında, Marcus kendisini hipnotize olmuş gibi hissediyordu.

Honoria çok güzeldi. Bunu zaten biliyordu fakat yeniden öylesine bir güçle çarpmıştı ki neredeyse diz üstü düşecekti.

"Leydi Danbury böyle bir şeyi neden yapmak istesin ki?" diye usulca sordu Honoria.

Marcus cevap vermemeye çalışarak dişlerini sıktı ama sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

"Bunu *yapabileceğini* neden düşünüyor?" diye bastırdı Honoria.

"Çünkü her şeyi yapabileceğini düşünüyor," dedi Marcus çaresizlik içinde. Hakikati söylemekten kaçınmak için herhangi bir şey. Honoria'ya onu sevdiğini söylemek istemediğinden değil ama zamanı değildi. Bunu bu şekilde yapmak istemiyordu.

Honoria tekrar yutkundu, vücudunun geri kalan kısmının hareketsizliğinde, bu hareket acı verecek kadar abartılıydı. "Ve benim hangi erkekle arkadaşlık kuramayacağım neden senin üstüne vazife oluyor?"

Marcus hiçbir şey söylemedi.

"*Neden* Marcus?"

"Daniel yapmamı istedi," dedi Marcus gergin, düz bir sesle. Bundan utanmıyordu. Hatta Honoria'ya söylemediği için de utanmıyordu. Ama köşeye sıkıştırılmak da hiç hoşuna gitmiyordu.

Honoria uzun, titrek bir nefes aldı, sonra bıraktı. Elini ağzına götürerek son nefesini yakaladı ve sımsıkı gözlerini kapadı. Bir an için, Marcus onun ağlayabileceğini düşündü

fakat sonra bunu sadece duygularını saklamak için yaptığını anladı. Üzüntü müydü? Öfke mi? Bunu söyleyemezdi ve bu her nedense Marcus'ın yüreğine ok gibi saplandı.

Honoria'yı tanımak istiyordu. Onu her yönüyle tanımak istiyordu.

"Eh," dedi Honoria sonunda, "yakında geliyor, böylece sen de sorumluluklarından kurtulmuş olacaksın."

"Hayır." Sözcük tüm varlığının özünden, bir yemin gibi çıkmıştı.

Honoria ona sabırsız bir şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Marcus öne çıktı. Ne yaptığından pek emin değildi. Sadece duramayacağını biliyordu. "Yani hayır. Kurtulmak istemiyorum."

Honoria'nın dudakları aralandı.

Marcus bir adım daha attı. Kalbi küt küt atıyordu, içinde ateşli ve açgözlü bir şey vardı, eğer dünyada Honoria'nın dışında, kendi dışında bir şey varsa - Marcus bunu bilmiyordu.

"Seni istiyorum," dedi, sözleri pervasız, neredeyse haşindi fakat kesinlikle, silinemeyecek şekilde gerçekti.

"Seni istiyorum," dedi tekrar, uzanıp elini tuttu. "Seni istiyorum."

"Marcus, ben- "

"Seni öpmek istiyorum," diyerek parmağını dudaklarına değdirdi. "Sana sarılmak istiyorum. " Ve ardından, bunu bir saniye daha içinde tutamadığı için, "Senin için yanıp tutuşuyorum," dedi.

Honoria'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve öptü. İçinde oluşan her şeyle, her sızıyla, aç arzu patlamasıyla

öptü. Onu sevdiğini anladığından bu yana, bu tutku içinde büyüyüp duruyordu. Muhtemelen çok uzun süredir oradaydı, sadece fark etmesini bekliyordu.

Honoria'yı seviyordu.

Onu istiyordu.

Onu arzuluyordu.

Ve onu şimdi arzuluyordu.

Hayatını mükemmel bir centilmen olarak geçirmişti. Hiçbir zaman çapkın olmamıştı. Hiçbir zaman hovardalık yapmamıştı. İlgi odağı olmaktan nefret ediyordu ama Honoria'nın ilgisinin odağı olmak istiyordu. Yanlış olanı, kötü olanı yapmak istiyordu. Honoria'yı kollarının arasına alıp yatağına götürmek istiyordu. Kıyafetinin her bir parçasını vücudundan çıkarmak, sonra da ona tapınmak istiyordu. Nasıl söyleyeceğinden emin olamadığı her şeyi ona göstermek istiyordu.

"Honoria," dedi, çünkü en azından ismini söyleyebiliyordu. Kimbilir belki de sesinden hissettiklerini duyabilirdi.

"Ben... ben... " Honoria onun yanağına dokundu, gözleri araştırırcasına yüzünde dolaşıyordu. Nemlendirmek için dışarı çıkardığı dilinin pembe ucunu sadece Marcus'ın görmesine yeterli olacak kadar dudaklarını araladı.

İşte o zaman Marcus buna dayanamadı. Onu tekrar öpmeliydi. Honoria'ya sarılmaya, kendi vücuduna bastırdığı vücudunu hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Eğer hayır derse, eğer bunu istemediğini belli ederek başını iki yana sallar veya herhangi bir davranışta bulunursa, arkasını dönecek ve odadan çıkacaktı.

Ama Honoria yapmadı. Sadece ona bakıyordu, koca-

man açılmış gözleri merakla doluydu, böylece Marcus onu çekti, kollarını ona doladı ve onu tekrar öptü.

Honoria'yı kendisine çekerek vücudundaki tüm kıvrımların, boşlukların keyfine vardı. Honoria hafifçe inleyince -zevkten mi? arzudan mı?- Marcus'ın içindeki ateşi alevlendirdi.

"Honoria," diye inledi, ellerini çılgıncasına sırtında, kalçasındaki muhteşem kıvrımda dolaştırarak. Onu sıktı, sonra karnının narin yumuşaklığını kendi arzusunun kanıtına bastırdı. Bu temasla Honoria şaşkınlıkla soluğunu tuttu ama Marcus'ın ondan uzaklaşıp açıklayacak gücü yoktu. Honoria saftı, bunu biliyordu, muhtemelen Marcus'ın vücudunun bu şekilde tepki vermesinin anlamı hakkında bir fikri bile yoktu.

Daha yavaş gitmeli, ona rehberlik etmeliydi ama yapamıyordu. Bir erkeğin kontrolünün sınırları vardı ve Honoria uzanıp yanağına dokunduğu anda bu sınırı geçmişti.

Honoria kollarının arasında yumuşak ve esnekti, eğitimsiz ağzı öpüşlerine coşkuyla karşılık veriyordu, Marcus onu kollarının arasına alıp kaldırarak hızla yatağa taşıdı. Elinden geldiğince yumuşak bir şekilde yatağa yatırıp hâlâ tamamen giyinik olarak üstüne uzandı, altında onun bedenini hissederken neredeyse delirecekti.

Honoria'mn elbisesinde, görünüşe göre leydilerin tercih ettiği o küçük kabarık kollardan vardı ve Marcus çok geçmeden bunların oldukça gevşek durduğunu fark etti. Parmakları kenarı buldu ve altına kayarak süt gibi omuzlardan birini ortaya çıkardı.

Kesik kesik nefes alarak geri çekilip aşağıya, Honoria'ya baktı. "Honoria," dedi ve eğer bu kadar sarmaş dolaş ol-

masaydı gülebilirdi. Görünüşe göre tek çıkarabildiği ses Honoria'nın adıydı.

Belki de bu önemli olan tek kelimeydi.

Honoria ona baktı, yakınlıktan dolayı dudakları dolgun ve şişti. Marcus'ın o güne dek gördüğü en güzel varlıktı, gözleri arzuyla parıldıyor, her nefesiyle göğsü inip kalkıyordu.

"Honoria," dedi tekrar, bu sefer bir soru veya belki de bir yakarıydı. Oturdu, ceketini ve gömleğini çıkardı. Teninde havayı hissetmeye ihtiyaç duyuyordu; teninde *onu* hissetmeye ihtiyacı vardı. Honoria uzanıp yumuşacık elini onun göğsüne yerleştirdi ve adını fısıldayınca Marcus mahvoldu.

Honoria kendisini Marcus'a verme kararını ne zaman aldığından emin değildi. Belki ismini söylediği ve uzanıp Marcus'ın yanağına dokunduğu zaman vermişti. Veya belki de Marcus kendisine ateşli ateşli ve açlıkla bakarak, "Senin için yanıp tutuşuyorum," dediği zamandı.

Ama odaya daldığı anda olduğuna dair bir hissi vardı. Tam o sırada, içinde bir yerlerde bunun olacağını, eğer Marcus kendisini sevdiğini söyleyecek ya da sadece istediğini gösterecek olursa kendisini kaybedeceğini anlamıştı. Yatağında oturmuş akşamın nasıl böyle açıklanamaz bir şekilde ters gittiğini anlamaya çalışırken, sanki büyü yoluyla onu çağırmış gibi birdenbire Marcus içeri girmişti.

Tartışmışlardı ve oradaki biri soracak olsa tek amacının Marcus'ı odadan sepetlemek ve kapıyı sürgülemek olduğunu ileri sürerdi ama içinin derinliklerinde bir şey yanmaya ve parıldamaya başlamıştı. Kendi odasındaydılar.

Kendi yatağındaydı. O andaki yakınlık çok yoğun ve güçlüydü.

Bu yüzden Marcus aralarındaki mesafeyi aşıp da, "Senin için yanıp tutuşuyorum," deyince daha fazla inkâr edemedi. Marcus kendisini yatağa yatırınca, sadece bunun ait olduğu yer olduğunu düşünebilmişti.

Marcus onundu. İşte bu kadar basitti.

Marcus gömleğini çıkarmış, kaslı göğsünü açıkta bırakmıştı. Honoria bunu tabii ki daha önce de görmüştü ama böyle değil. Gözleri ilkel bir arzuyla doluyken, böyle çıplakken değil.

Ve Honoria bunu istiyordu. Ah, ne kadar da istiyordu. Eğer Marcus onunsa, o zaman Honoria da mutlulukla onun olurdu. Sonsuza kadar.

Uzanıp dokunduğunda Marcus'ın vücudunun sıcaklığına şaşırdı. Marcus'ın kalp atışlarını, kendi ismini fısıldadığını duyabiliyordu. Çok yakışıklıydı, çok ciddi ve çok... *iyiydi.*

Marcus iyiydi. İyi kalpli, iyi bir insandı. Tanrım, dudaklarıyla boynunun dibinde her ne yapıyorsa... Marcus bunda da çok iyiydi.

Honoria, Marcus odaya gelmeden önce ayakkabılarını ayağından fırlatmıştı ve çoraplı parmaklarını Marcus'ın bacağı boyunca-

Honoria birden bir kahkaha patlattı.

Marcus geri çekildi. Gözlerinde sorgulayan ama aynı zamanda çok eğlenmiş bir ifade vardı.

"Çizmelerin," diye kıkırdadı.

Marcus hareketsiz kaldı, sonra başını yavaşça ayaklarına çevirdi. "Lanet olsun."

Honoria daha da fazla gülmeye başladı.

"Hiç komik değil," diye mırıldandı Marcus. "Bu... "

Honoria nasıl olduysa soluğunu tuttu.

"Komik," diye kabul etti Marcus.

Honoria öyle coşkulu gülüyordu ki tüm yatak sarsılıyordu. "Onları çıkarabilecek misin?" dedi soluk soluğa.

Marcus ona mağrur bir ifadeyle baktı ve kendini çekerek yatağın kenarında oturur pozisyona geçti.

Honoria birkaç nefes aldıktan sonra, konuşmayı başardı. "Hiçbir koşul altında onları çıkarman için sana bıçak getirmem."

Marcus'ın yanıtı sağ çizmesini gürültüyle pat diye yere indirmek oldu. "Bıçak gerekmeyecek."

Honoria ciddi durmaya çalıştı. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Diğer çizmesini de çıkardıktan sonra tekrar Honoria'ya döndü, gözleri yarı kapalı bakınca Honoria içinin eridiğini hissetti. "Ben de öyle," diye mırıldandı Honoria'nın yanına uzanarak. "Ben de öyle."

Marcus parmaklarıyla sırtındaki küçük düğme sırasını bulunca, Honoria inledi.

Honoria içgüdüsel bir şekilde elleriyle göğüslerini örttü. Marcus tartışmadı, ellerini çekmeye çalışmadı. Bunun yerine, sadece onu tekrar öptü, ağzı ateşli ve tutkuluydu. Ve Honoria giderek onun kollarında gevşedi, ta ki aniden göğüslerindeki elin kendisinin değil Marcus'ın eli olduğunu fark edinceye kadar.

Ve bu hoşuna gitmişti.

Honoria kendi vücudunun -vücudunun herhangi bir kısmının- bu kadar duyarlı olacağını, bu kadar arzulu his-

sedeceğini hiç fark etmemişti. "Marcus!" dedi soluk soluğa, Marcus'ın parmakları pembemsi ucu bulduğunda şoktan sırtı yay gibi kıvrıldı.

"Çok güzelsin," dedi Marcus nefes nefese ve Honoria kendisini güzel hissetti. Marcus kendisine baktığında, dokunduğunda, kendisini dünyada yaratılmış en güzel kadınmış gibi hissediyordu.

Marcus'ın parmaklarının yerini ağzı alınca Honoria şaşkınlıkla hafifçe inledi, bacakları dümdüz ve sertçe gerilirken parmaklarını Marcus'ın saçlarının arasına soktu. Bir şeye tutunması gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Aksi halde yok olup gidecekti. Ya da vücudunda dolaşan enerji ve ateş yüzünden patlayarak ortadan kaybolacaktı.

Vücudu çok yabancı geliyordu, bu kesinlikle o güne dek hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Aynı zamanda, her şey çok doğal geliyordu. Elleri nereye gideceğini, kalçaları nasıl hareket edeceğini tam olarak biliyor gibiydi ve Marcus'ın dudakları karnından aşağı inip son derece özenle, teninden ayırdığı elbisesinin etek kenarında yavaşça ilerlerken, Honoria bunun doğru olduğunu, iyi olduğunu biliyor, sadece istemekle kalmıyor, çok istiyordu. Hem de hemen, lütfen.

Marcus'ın elleri uyluklarını kavradı, hafifçe dürterek açıp arasına yerleşirken, Honoria, "Evet lütfen," diye inliyordu.

Sonra Marcus onu öptü. Bu Honoria'nın beklemediği bir şeydi ve zevkten öleceğini sandı. Nefesini tutarak kendisini bu mahrem istilaya hazırladı. Ama bunun yerine Marcus ağzıyla, diliyle, dudaklarıyla, Honoria anlaşılmaz sözler söyleyip, soluk soluğa kıvranıncaya kadar taparcasına onunla sevişti.

"Lütfen, Marcus," diye yalvarırken ne için yalvardığını öğrenmeyi diliyordu. Ama bu her neyse, Marcus'ın kendisine verebileceğini de biliyordu. İçindeki bu nefis sızıyı nasıl dindireceğini öğrenecekti. Marcus onu cennete çıkarabilir ve dünyaya geri döndürebilirdi, bu şekilde ömrünü kollarında geçirebilirdi.

Marcus bir an uzaklaştığında temastan yoksun kalan Honoria neredeyse ağlayacaktı. Marcus pantolonunu neredeyse yırtarak çıkardı ve geri döndüğünde yüzü Honoria'nın yüzünün yanında, eli elinde, kalçalarını acilen onun bacaklarının arasına yerleştirerek, boylu boyunca birleştiler.

Honoria düzgün nefes almaya çalışırken dudakları aralanmıştı. Marcus'a baktığında, bakışları kendi yüzünde, tek söylediği, "Al beni," oldu.

Vücuduyla ona yüklenerek açınca Honoria anladı. Çok zordu, çünkü Honoria'nın tüm istediği vücudundaki bütün kasları kenetlemekti ama her nasılsa kendisini yeterince gevşetti, böylece Marcus her harekette daha derinlere girdi ve Honoria şaşkınlıkla nefesini tutarak onun tamamen içinde olduğunu fark etti.

Marcus zevkle ürperdi ve yeni bir ritimle hareket ederek içinde ileri geri hareket etmeye başladı. Honoria ne dediğini bilmeden konuşmaya başlamıştı. Belki de Marcus'a devam etmesi, birlikte hareket etmesi, sonuna kadar tamamlaması ve hiç durmaması için yalvarıp yakarıyor ya da bir tür anlaşma yapıyordu ve-

Bir şeyler oldu.

Her zerresinin sıkı bir top gibi bir araya toplandığını ve sonra da Vauxhall'da ateşlendiğini gördüğü havai fişekler

gibi patlayarak dağıldığını hissetti. Marcus da inledi, son bir kez öne doğru gerildi ve tamamen yığılmadan önce içine boşaldı.

Honoria birkaç dakika boyunca, yanında yatan Marcus'ın vücut hararetinin zevkine vararak orada yatmaktan başka bir şey yapamadı. Marcus üzerlerine yumuşak bir battaniye çekti ve birlikte küçük cennetlerini oluşturdular. Eleleydiler, parmakları iç içe geçmişti ve Honoria daha huzurlu, daha güzel bir an düşünemiyordu.

Marcus evlilikten söz etmemişti, ama bu onu kaygılandırmıyordu. Bu Marcus'tı. O böyle bir andan sonra bir kadını asla terk etmezdi. Ve muhtemelen evlenme teklif etmek için sadece doğru zamanı bekliyordu. Kendi Marcus'ı her şeyi doğru ve dürüstçe yapmayı severdi.

Onun Marcus'ı.

Bunu duymak hoşuna gidiyordu.

Honoria gözlerinde bir pırıltıyla, tabii ki bu akşam hiç düzgün davranmadı, diye düşündü. Bu yüzden belki de...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Marcus.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Honoria. "Neden soruyorsun?"

Marcus pozisyonunu değiştirerek dirseğine dayandı ve Honoria'ya baktı. "Yüzünde korkunç bir ifade var."

"Korkunç mu?"

"Karmaşık," diye düzeltti Marcus.

"Hangisini tercih edeceğimden emin değilim."

Marcus gülünce Honoria alçak, içten gürültünün kendi vücudunda yankılandığını hissetti. Sonra Marcus'ın yüzü ciddi bir hal aldı. "Geri dönmemiz gerekecek."

"Biliyorum," dedi Honoria içini çekerek. "Özlenmiş olacağız."

"Ben değil ama sen olacaksın."

"Anneme her zaman için hastalandığımı söyleyebilirim. Sarah'nın derdi her neyse, ona yakalandığımı söyleyeceğim. Yani hiçbir şey fakat bunu Sarah'dan başka hiç kimse bilmiyor." Dudakları asabi bir çizgi halini aldı. "Ve ben. Ve Iris. Ve muhtemelen Bayan Wynter da. Henüz."

Marcus gene güldü, sonra öne eğilerek Honoria'yı hafifçe burnundan öptü. "Yapabilseydim, sonsuza kadar burada kalırdım. "

Marcus'ın sözlerindeki sıcaklık bir öpücük gibi içine işlerken Honoria gülümsedi. "Biraz önce bunun tıpkı cennet gibi olduğunu düşünüyordum."

Marcus bir an sessiz kaldıktan sonra, o kadar usulca fısıldadı ki Honoria doğru duyup duymadığından emin olamadı. "Muhtemelen cennetle bile kıyaslanamaz."

Yirmi İki

Neyse ki Honoria'nın saçları çok zor bir modelde yapılmamıştı. Akşamüstü fazladan prova yapınca buna zaman kalmamıştı. Bu yüzden saçını yeniden yapmakta zorlanmadı.

Marcus'ın boyun bağıysa başka meseleydi. Ne yaparlarsa yapsınlar, şık, karmaşık düğümü atamamışlardı.

"Uşağının ayrılmasına asla izin verme," dedi Honoria üçüncü kez denedikten sonra. "Aslında, ücretini arttırsan fena olmaz."

"Leydi Danbury'ye beni bıçakladığını çoktan söyledim," diye mırıldandı Marcus.

Honoria ağzını eliyle kapadı. "Gülümsememeye çalışıyorum," dedi, "çünkü bu hiç komik değil."

"Gene de öyle."

Honoria elinden geldiğince dayandı. "Öyle."

Marcus ona bakıp gülümsedi, o kadar mutlu ve tasasız görünüyordu ki Honoria'nın yüreği hızla çarpmaya başladı. Kendi mutluluğunun bir başkasının mutluluğuna bu kadar bağlı olması ne kadar tuhaf ve muhteşemdi.

"Bir de ben deneyeyim," dedi Marcus ve Honoria'nın aynasının karşısında durdu.

Honoria iki saniye kadar onu izledi. "Eve gitmek zorunda kalacaksın."

Marcus aynaya akseden boyunbağından gözlerini ayırmadı. "Daha ilk düğüme bile geçemedim."

"Ve geçemeyeceksin."

Marcus kaşını garip şekilde kaldırarak ona mağrur bir bakış attı.

"Bunu asla doğru düzgün yapamayacaksın," diye bildirdi Honoria. "Kadın tasarımlarının pratik olmaması konusundaki fikrimi sayende yeniden gözden geçireceğim."

"Gerçekten mi?"

Honoria bakışlarını Marcus'ın çizmelerine indirdi, cilalanmış, mükemmel bir şekilde parlıyorlardı. "Benim ayakkabılarımı çıkarmak için kimse bıçak kullanmak zorunda kalmadı."

"Ben de sırtı baştan aşağı düğmeli hiçbir şey giymiyorum," diye karşılık verdi Marcus.

"Doğru ama ben düğmeleri önde olan bir kıyafet seçebilirim, halbuki sen bir boyunbağı olmadan etrafta dolanamazsın."

"Fensmore'da yapabilirim," diye mırıldandı Marcus, parmaklarıyla giderek daha çok kırışan kumaşı halletmeye çalışarak.

"Ama Fensmore'da değiliz," diye sırıtarak hatırlattı Honoria.

"Teslim oluyorum," dedi Marcus boyun bağını çekip tamamen çıkararak. Cebine koydu ve başını iki yana sallayarak, "Gerçekten en iyisi bu," dedi. "Bu kahrolası şeyi

bağlasam bile, müzikale dönmemin hiçbir anlamı yok. Eminim herkes eve gittiğimi düşünmüştür." Durdu, sonra ekledi. "Tabii eğer akıllarına geldiysem."

Katılan birçok bekâr genç leydi ve daha da önemlisi bu bekâr genç leydilerin anneleri olduğu için Honoria Marcus'ın yokluğunun fark edildiğinden oldukça emindi.

Ama gene de Marcus'ınki iyi bir plandı ve birlikte sinsice ve sessizce merdivenlerden aşağı indiler. Honoria'nın planına göre birkaç odayı kestirmeden geçerek müzikalin yanındaki prova alanına gidecekler, Marcus hizmetkârların girişinden dışarı çıkacaktı. Yollarını ayırmaları gereken noktada, Marcus ona bakıp eliyle hafifçe yanağına dokundu.

Honoria gülümsedi. İçinde tutamayacağı kadar mutlulukla dolup taşıyordu.

"Yarın sana uğrarım," dedi Marcus.

Honoria başını salladı. Ve sonra, kendisini tutamadığı için fısıldadı. "Bana veda öpücüğü vermeyecek misin?"

Marcus'a daha fazla teşvik gerekmiyordu; eğildi, Honoria'nın yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarından tutkuyla öptü. Honoria yanıp tutuştuğunu, sonra eridiğini ve neredeyse buharlaştığını hissetti. Neredeyse sevinçle gülerek Marcus'a daha fazla yaklaşmak için parmak uçlarında yükseldi ve sonra-

Marcus kaybolmuştu.

Korkunç bir çığlık duyuldu ve Marcus küçük alanda uçarak gidip karşı duvara çarptı.

Honoria bir çığlık koparak ileri doğru koştu. Eve davetsiz bir misafir girmiş ve Marcus'ın boğazına sarılmıştı. Honoria'nın korkacak bile zamanı olmadı. Hiç düşünme-

den saldırganın üzerine atılıp sırtına sıçradı. "Bırak," diye çekerek Marcus'u tekrar yumruklamasını engellemek için kolunu yakalamaya çalıştı.

"Tanrı aşkına," diye terslendi adam. "İn üstümden Böcek."

Böcek mi?

Honoria gevşedi. "Daniel?"

"Lanet olsun, başka kim olabilir ki?"

Üç yıldan uzun bir süredir yurt dışında olduğu dikkate alındığında, Honoria buna birkaç cevap düşünebilirdi. Dönmeyi planladığını yazmış olmasının önemi yoktu; kimseye ne zaman olduğunu söyleme zahmetine girmemişti.

"Daniel," dedi Honoria tekrar ve sırtından aşağı atladı. Geriye çekilerek ona dikkatle baktı. Daha yaşlı görünüyordu ki elbette öyleydi ama yaşlı görünmesi sadece yıllardan değildi.

Belki daha yorgundu, belki de hayat yorgunuydu. Ya da belki sadece yaptığı seyahatten dolayı bu haldeydi. Hâlâ toz toprak içinde ve rüzgârdan dağılmış haldeydi; İtalya'dan Londra'ya uzun yolculuk yapan herkes yorgun ve hayatından bıkmış görünürdü.

"Döndün," dedi aptal aptal.

"Gerçekten," dedi sertçe, "lanet olsun, neler oluyor burada?"

"Ben- "

Daniel elini havaya kaldırdı. "Sen bu işe karışma Honoria."

Daha şimdi kendisine bir soru sormamış mıydı?

"Tanrım Daniel," dedi Marcus, ayağa kalkarken. Hafif-

çe sendeliyor, başının arkasını ovuşturuyordu. "Bir daha sefere bize söylemeyi düşün- "

"Seni piç kurusu," diye tısladı Daniel ve yumruğunu Marcus'ın yanağına indirdi.

"Daniel!" diye haykırdı Honoria. Tekrar onun sırtına atladı ya da daha doğrusu öyle yapmaya çalıştı; Daniel onu savuşturdu.

Tıpkı can sıkıcı bir böcek gibi.

Honoria onu tekrar durdurmak için zamanında ayağa kalkmaya çalıştı ama Daniel her zaman çevik olmuştu ve şu anda çok öfkeliydi. Daha Honoria doğrulamadan Marcus'a gene yumruk attı.

"Seninle dövüşmek istemiyorum Daniel," dedi Marcus, gömlek koluyla çenesindeki kanı silerek.

"Sen benim kız kardeşimle ne halt ediyordun?"

"Sen... Delisin," diye homurdandı Marcus, sözü Daniel'ın yumruğunun etkisiyle kesilmişti.

"Senden ona göz kulak olmanı istemiştim," diye homurdandı Daniel. Her sözcüğü Marcus'ın karnına şiddetli bir darbe indirerek vurguladı. "Ona. Göz kulak. Olmak."

"Daniel, dur!" diye yalvardı Honoria.

"O benim kardeşim," diye tısladı Daniel.

"Biliyorum," diye homurdanarak karşılık verdi Marcus. Dengesini yeniden kazanıyor gibiydi, kolunu geri çekerek yumruğunu Daniel'ın çenesine indirdi. "Ve sen- "

Ama Daniel konuşmakla ilgilenmiyordu, en azından Marcus sorusuna cevap vermedikçe. Daha Marcus cümlesini bitiremeden, Daniel boğazına sarılarak onu duvara mıhladı. "Kardeşime ne yapıyordun?" diye tısladı tekrar.

"Onu öldüreceksin," diye haykırdı Honoria. Yeniden

ileri atılarak Daniel'ı geri çekmeye çalıştı fakat Marcus kendi başının çaresine bakıyor olmalıydı, çünkü aniden kalkan dizi doğruca Daniel'ın kasığına isabet etti. Daniel neredeyse hayvani bir ses çıkarttı ve Honoria'yı da kendisiyle birlikte alarak yere düştü.

"Siz ikiniz de delisiniz," dedi Honoria nefes nefese, bacaklarını ağabeyinin bacaklarından çözmeye çabaladı. Ama onu dinlemiyorlardı; sanki döşeme tahtalarına konuşuyordu.

Marcus ellerini boğazına götürdü, yüzünü buruşturarak Daniel'ın sıktığı yeri ovuşturuyordu. "Tanrı aşkına, Daniel," dedi, "beni neredeyse öldürüyordun."

Daniel acı içinde, kesik kesik zorla solurken bile yerden öfkeyle ona baktı. "Honoria'ya ne yapıyordun?"

"Bu öyle- " Honoria araya girmeye, bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı ama Marcus, "Sen ne gördün ki?" diyerek onun lafını kesti.

"Benim ne gördüğüm fark etmez," diye terslendi Daniel. "Ben senden ona göz kulak olmanı istemiştim, fırsattan yarar- "

"Benden *istedin,*" diye sözünü kesti Marcus. "Evet, bunu bir düşün bakalım. Benden genç, bekar kız kardeşine göz kulak olmamı istedin. Ben! Lanet olsun, ben genç bir leydi konusunda ne bilirim ki?"

"Görünüşe göre gerekenden fazlasını," diye cevabı yapıştırdı Daniel. "Dilinle onu- "

Honoria ağzı açık kalarak ağabeyinin kafasına bir şaplak indirdi. Eğer Daniel itip kakarak karşılık vermeseydi, tekrar vuracaktı ama daha hareket edemeden, Marcus havada uçarak yetişti.

"Hhhhhrrrrrrccccchhhh!" Ağzından kesinlikle anlaşılamaz bir ses çıktı. Katışıksız, basit öfkenin sesiydi ve Marcus daima tek gerçek arkadaşı olarak kabul ettiği adamın üstüne atılırken Honoria ancak yana kaçmayı başarabildi.

"Tanrı aşkına, Marcus," diye soludu Daniel darbelerin arasında. "Derdin ne senin?"

"Bir daha Honoria hakkında asla öyle konuşma!" diye azarladı Marcus.

Daniel onun altından kayarak çıktı ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Nasıl yani? Ben sana hakaret ediyordum."

"Gerçekten mi?" dedi Marcus, ayağa kalkmıştı. "Eh, o zaman bu..." Yumruğunu Daniel'ın yüzüne indirdi. "Hakaret için. Ve *bu da*..." Diğer yumruğunu yüzünün diğer tarafına indirdi. "Onu bırakıp gittiğin için."

Bu çok tatlıydı ama Honoria böyle gelmesinin doğru olup olmadığından pek emin değildi. "Şey, o aslında öyle yapmadı- "

Daniel artık kan sızmaya başlayan ağzını kavramaya çalıştı. "Asılacaktım!"

Marcus, Daniel'ı omzundan itti, sonra gene itti. "Uzun zaman önce dönebilirdin."

Honoria soluğunu tuttu. Bu doğru muydu?

"Hayır," diye yanıtladı Daniel, Marcus'ı geri iterek. "Yapamazdım. Yoksa sen Ramsgate'in deli olduğunu fark etmedin mi?"

Marcus kollarını kavuşturdu. "Kız kardeşine yazmayalı bir yıldan fazla oldu."

"Bu doğru değil."

"Doğru," dedi Honoria, kendisini dinleyen olmadığı halde. İşte o sırada fark etti. Onu dinlemeyeceklerdi. En azından bu kavgada.

"Annen perişan oldu," dedi Marcus.

"Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu," diye karşılık verdi Daniel.

"Ben gidiyorum," dedi Honoria.

"Ona mektup yazabilirdin."

"Anneme mi? Yazdım! Hiç cevap yazmadı."

"Ben gidiyorum," diye tekrarladı Honoria ama şimdi neredeyse burun buruna duruyorlardı. Honoria omzunu silkti. En azından artık birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı. Her şey yoluna girecekti. Daha önce de dövüşmüşlerdi ve muhtemelen gene dövüşeceklerdi, kaldı ki kendisi için dövüşmelerinden içinde küçük bir parçasının -ah, tamam, küçükten büyük- memnun olduğunu itiraf etmeliydi. Ağabeyi için pek değil ama Marcus...

Onu savunurken yüzündeki vahşi ifadeyi hatırlayınca içini çekti. Marcus onu seviyordu. Henüz söylememişti ama öyleydi ve öyle olacaktı. Daniel'la ikisi her neyi çözmeleri gerekiyorsa çözeceklerdi ve bu aşk hikayesinin -kendi aşk hikayem, diye düşündü hülyalı hülyalı- muhteşem bir mutlu sonu olacaktı. Evlenecekler ve bir sürü bebekleri olacak, bir zamanlar sahip olduğu mutlu, şakacı aileyi oluşturacaklardı. Marcus'ın daima hak ettiği mutlu, neşeli aile. Ve en azından haftada bir kere pekmezli turta yapılacaktı.

Büyük bir tane hem de.

Erkeklere son bir bakış attı, birbirlerinin omuzlarını dürtüyorlardı ancak neyse ki önceki kadar güçlü değildi. Müzikale geri dönmek zorundaydı. Birisinin annesine Daniel'ın döndüğünü söylemesi gerekiyordu.

"Honoria nereye kayboldu?" diye sordu Daniel birkaç dakika sonra. Duvara dayanmışlar yerde yan yana oturuyorlardı. Marcus'ın bacakları bükülüydü; Daniel'sa bacaklarını boylu boyunca uzatmıştı. Belli bir noktada itişip kakışmaları son bulmuş, sessiz bir anlaşmayla duvarın dibine yığılmışlardı. Nihayet akılları vücutlarına yetişince, birbirlerine ne yaptıklarını fark etmiş, acıyla yüzlerini buruşturuyorlardı.

Marcus başını kaldırıp etrafına bakındı. "Sanırım partiye geri dönmek gerekiyor." Daniel'ın tekrar kavga etmek istemediğini umuyordu, çünkü enerjisinin kaldığından pek emin değildi.

"Berbat görünüyorsun," dedi Daniel.

Marcus omzunu silkti. "Sen daha kötü görünüyorsun." En azından öyle olduğunu umuyordu.

"Onu öpüyordun," dedi Daniel.

Marcus ona sıkıntılı bir şekilde ters ters baktı. "Ve?"

"Ve bu konuda ne yapacaksın?"

"Sen beni yumruklamadan önce ona evlenme teklif etmek *üzereydim.*"

Daniel gözlerini kırpıştırdı. "Ya."

"Başka ne yapacağımı düşünüyordun ki? Baştan çıkarıp kurtların önüne atacağımı mı?"

Daniel anında gerildi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onu baştan mı çı- "

"Yapma," diye kesti elini havaya kaldırarak. "Bu soruyu sorma."

Daniel dilini tuttu ama Marcus'ı kuşkuyla süzdü.

"Yapma," dedi yeniden Marcus, iyice netleştirmek için. Uzanıp çenesine dokundu. Kahretsin, canı acıyordu. Da-

niel'a baktı, yüzünü buruşturarak parmaklarını esnetiyor, eklemlerindeki berelenmeleri kontrol ediyordu. "Aklıma gelmişken, eve hoş geldin."

Daniel garip bir şekilde kaşını kaldırarak baktı.

"Bir dahaki sefere, ne zaman eve dönmeyi planladığını bize bildir."

Daniel sanki cevap verecekmiş gibi baktı, sonra gözlerini devirdi.

"Annen üç yıl boyunca adını ağzına almadı," dedi Marcus usulca.

"Bana bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü sen gittin. Gittin ve- "

"Başka seçeneğim yoktu."

"Geri dönebilirdin," dedi Marcus baştan savarcasına. "Biliyorsun ki sen- "

"Hayır," diye lafını kesti Daniel. "Yapamazdım. Orada Ramsgate'in bir adamı beni izliyordu."

Marcus bir an suskun kaldı. "Üzgünüm. Bilmiyordum."

"Önemli değil." Daniel içini çekti, sonra başını arkasındaki duvara yasladı. "Benim mektuplarıma hiç cevap vermedi."

Marcus ona baktı.

"Annem," diye açıkladı Daniel. "Adımı hiç ağzına almaması bana sürpriz olmadı."

"Bu Honoria için çok zor oldu," dedi Marcus usulca.

Daniel yutkundu. "Siz ne zamandan beri, ee... "

"Sadece bu baharda."

"Ne oldu?"

Marcus gülümsediğini hissetti. Yani, ağzının bir tarafiy-

la. Diğer tarafı şişmeye başlıyordu. "Emin değilim," diye itiraf etti. Daniel'a köstebek yuvasından veya burkulan ayak bileğinden, ya da bacağındaki enfeksiyon veya pekmezli turtadan söz etmek doğru gelmiyordu. Bunlar sadece olaylardı. Kalbinde olup bitenler değildi.

"Onu seviyor musun?"

Marcus ona baktı. Evet anlamında başını salladı.

"İyi o zaman." Daniel tek omzunu silkti.

Söylenmesi gereken bu kadardı. Marcus bundan sonra da söyleneceklerin bu kadarla kalacağını fark etti. Onlar erkekti ve böyle yaparlardı, bu kadarı yeterliydi. Daniel'ın bacağına veya belki de omzuna hafifçe vurmak için uzandı. Ama bunun yerine, kaburgalarına dostça bir dirsek atarak dürttü. "Eve döndüğüne sevindim," dedi.

Daniel birkaç saniye kadar sessiz kaldı. "Ben de Marcus. Ben de."

Yirmi Üç

Honoria koridorda Marcus ve Daniel'dan ayrıldıktan sonra, sessizce prova odasına süzüldü. Beklediği gibi boştu ve ana odanın aralık duran kapısından zemine dökülen ışık selini görebiliyordu. Honoria aynadaki aksini bir kere daha inceledi. Karanlıktı, bu yüzden emin olamıyordu ama düzgün göründüğünü düşündü.

Hâlâ etrafta dolanan yeterince misafir vardı, bu yüzden Honoria yokluğunu kimsenin, en azından aile dışında kimsenin, fark etmediğini umuyordu. Daisy odanın merkezine yakın bir yerde ilgi odağı olmuş, dinleyecek herkese Ruggieri kemanların nasıl yapıldığını anlatıyordu. Leydi Winstead yan tarafta duruyor, son derece mutlu ve memnun görünüyordu ve Iris hemen-

"Nerelerdeydin?" diye tısladı Iris.

Görünüşe göre Iris hemen yanı başındaydı.

"Kendimi iyi hissetmiyordum," dedi Honoria.

Iris tiksintiyle homurdandı. "Sonra da bana Sarah'nınkiyle aynı hastalığa yakalandığını söylersin."

"Şey, belki de. "

Bu bir iç çekişiyle karşılandı. "Tek istediğim gitmek ama annem bunu duymak istemeyecektir."

"Üzgünüm," dedi Honoria. Bu kadar sevinçle dolup taşarken onun duygularını paylaşır gibi konuşmak zor geliyordu fakat yine de uğraştı.

"En kötüsü de Daisy," dedi Iris hainice. "Hoplayıp zıplayarak etrafta dolanıyor, tıpkı... Kolundaki kan mı?"

"Ne?" Honoria başını eğerek baktı. Elbise kolunda bir peni büyüklüğünde kabarık bir leke vardı. Erkeklerden hangisine ait olduğunu ancak Tanrı bilirdi; kendisi ayrılırken ikisi de kanıyordu. "Şey, hayır. Ne olduğunu bilmiyorum."

Iris kaşlarını çatarak daha yakından baktı. "Sanırım kan."

"Aslına bakarsan sana olmadığını söyleyebilirim," diye yalan söyledi Honoria.

"Peki, o zaman ne- "

"Daisy ne yaptı?" diye çabucak lafını kesti Honoria. Ve Iris sadece gözlerini kırpıştırınca, "Onun daha kötü olduğunu söylemiştin," dedi.

"Eh, öyle," dedi Iris hararetle. "Özel bir şey yapmasına gerek yok. Sadece- "

Yüksek sesli titrek bir kahkahayla lafı kesildi. Daisy'den geliyordu.

"Ağlayabilirim," dedi Iris.

"Hayır, Iris, sen- "

"İzin ver de üzüleyim," diye lafını kesti Iris.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Honoria pişmanlıkla.

"Bu hayatımdaki en utanç verici gün oldu," dedi Iris

başını iki yana sallayarak, neredeyse sersemlemiş bir ifadeyle. "Bunu bir daha yapamam Honoria. Sana söylüyorum, yapamam. Yerimi almak için bekleyen bir çellist olmaması umurumda değil. Bunu yapamam."

"Eğer evlenirsen... "

"Evet, bunun farkındayım," dedi Iris neredeyse tersleyerek. "Bu aklımdan geçmedi sanma. Geçen sene sırf kuartete katılmaktan kurtulmak için neredeyse Lord Venable'ı kabul edecektim."

Honoria yüzünü buruşturdu. Lord Venable büyükbabaları olacak kadar yaşlıydı. Hatta daha da fazla.

"Lütfen tekrar ortadan kaybolma," dedi Iris, boğuk sesi neredeyse hıçkırıklarla kesilmek üzereydi. "İnsanlar performans için iltifat etmeye geldiklerinde altından kalkamayacağım. Ne söyleneceğini bilmiyorum."

"Elbette," dedi Honoria kuzininin elini tutarak.

"Honoria, işte buradasın!" Annesiydi, aceleyle yaklaşıyordu. "Nerelerdeydin?"

Honoria boğazını temizledi. "Birkaç dakika uzanmak için yukarı çıktım. Birdenbire çok yorulmuşum."

"Eh, evet, uzun bir gün oldu," dedi annesi başını sallayarak.

"Zaman nasıl geçti bilemiyorum. Uyuyakalmış olmalıyım," dedi Honoria özür dilercesine. Bu kadar iyi bir yalancı olduğunu kim tahmin ederdi? Önce kan, şimdi de bu.

"Hiç önemi yok," dedi annesi Iris'e dönmeden önce.

"Bayan Wynter'ı gördün mü?"

Iris başını salladı.

"Charlotte eve gitmeye hazır ve onu hiçbir yerde bulamıyor."

"Acaba tuvalete gitmiş olabilir mi?" diye önerdi Iris.

Leydi Winstead kuşkulu görünüyordu. "Bunun için fazla uzun zaman geçti."

"Şey, anne," dedi Honoria, Daniel'ın koridorda olduğunu düşünerek, "izin verirsen sana bir şey söyleyeceğim."

"Bunun beklemesi gerekecek," dedi Leydi Winstead, başını iki yana sallayarak. "Bayan Wynter için endişem artmaya başlıyor."

"Belki o da biraz uzanmaya ihtiyaç duymuştur," diye ileri sürdü Honoria.

"Sanırım. Umarım Charlotte bu hafta ona bir gün fazladan izin vermeyi düşünür." Leydi Winstead çok haklı olduğuna karar vererek başını salladı. "Sanırım hemen onu bulup bu öneriyi yapacağım. En azından bunu yapabiliriz. Bayan Wynter gerçekten günü kurtardı."

Honoria ve Iris onun gidişini izlediler, sonra Iris, "Bence bu 'kurtardı' sözcüğünün nasıl tanımlandığına bağlı," dedi.

Honoria hafifçe kıkırdadı ve kolunu kuzinine doladı. "Gel benimle," dedi. "Odada bir tur atacağız ve bunu yaparken de mutlu ve gururlu görüneceğiz."

"Mutlu ve gururlu benim kapasitemin ötesinde ama—"

Iris'in sözleri yankılanan bir çatırdama sesiyle kesildi. Aslında tam olarak çatırdama sesi değildi. Daha ziyade parçalanma sesiydi. Birkaç çat pat ve tıngırtılar da vardı.

"Bu da neydi?" diye sordu Iris.

"Bilmiyorum." Honoria boynunu uzattı. "Kulağa sanki- "

"Oh, Honoria!" diye Daisy'nin çığlığı duyuldu. "Kemanın!"

"Ne?" Honoria arbedeye doğru yavaş yavaş yürürken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Tanrım," dedi birdenbire Iris elini ağzına götürerek. Onu durdurmak için elini Honoria'nın eline koydu, sanki *bakmasan daha iyi olur* demek istiyordu.

"Neler oluyor? Ben- " Honoria ağzı açık bakakaldı.

"Leydi Honoria!" diye bağırdı Leydi Danbury. "Kemanın için çok üzgünüm."

Honoria sadece gözlerini kırpıştırarak enstrümanının parçalanmış kalıntılarına bakıyordu. "Ne? Nasıl...?"

Leydi Danbury, Honoria'ya fazla abartılıymış gibi gelen bir pişmanlık ifadesiyle başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Baston işte, biliyorsun. Masaya çarpıp düşürmüş olmalıyım."

Honoria ağzının açılıp kapandığını hissetti ama hiç ses çıkmıyordu. Keman masadan düşmüş gibi görünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse, kemanın nasıl bu hale gelebildiği konusunda Honoria'nın iyice kafası karışmıştı. Tamamen paramparça olmuştu. Her teli kopmuş, tahta parçaları tamamen ayrılmıştı ve çenesini koyduğu kısım görünürde yoktu.

Açık bir şekilde bir filin ayakları altında çiğnenmişti.

"Sana yeni bir tane almak için ısrar ediyorum," diye duyurdu Leydi Danbury.

"Ah. Hayır," dedi Honoria garip bir şekilde ses tonu hiç değişmeden. "Gerekli değil. "

"Ve ayrıca," dedi Leydi Danbury, onu tamamen duymazdan gelerek, "yenisi bir Ruggieri olacak."

Daisy soluğunu tuttu.

"Hayır, gerçekten," dedi Honoria, gözlerini kemandan

ayıramıyordu. Bunda kesinlikle merak uyandıran bir şeyler vardı.

"Bu zarara ben neden oldum," dedi Leydi Danbury görkemli bir şekilde. Havada kolunu salladı, hareketi kalabalıktan ziyade Honoria'ya doğru yapılmıştı. "Bunu düzeltmem lazım."

"Ama bir Ruggieri!" diye bağırdı Daisy.

"Biliyorum," dedi Leydi Danbury elini kalbine götürerek. "Onlar korkunç pahalı ama böyle bir durumda, en iyisinin yapılması gerekiyor."

"Bekleme listesinde oldukça fazla kişi var," dedi Daisy burnunu kıvırarak.

"Gerçekten de. Bundan daha önce de söz etmiştin."

"Altı ay. Hatta belki de bir yıl."

"Yoksa daha da mı uzun?" diye sordu Leydi Danbury, belki de biraz neşeyle.

"Başka bir kemana ihtiyacım yok," dedi Honoria. Ve gerçekten yoktu; Marcus'la evlenecekti. Hayatının geri kalan kısmında başka bir müzikalde bir daha hiç çalmak zorunda kalmayacaktı.

Kuşkusuz bunu kimseye söyleyemezdi.

Ayrıca Marcus'ın evlenme teklif etmesi gerekiyordu.

Ama bu önemsiz bir konu gibi geliyordu. Bunu yapacağından emindi.

"Benim eski kemanımı kullanabilir," dedi Daisy. "Benim için sorun değil."

Leydi Danbury onunla bu konuyu tartışırken, Honoria Iris'e doğru eğildi. "Bu gerçekten şaşırtıcı. Sence bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum," dedi Iris, aynı derecede şaşkınlıkla.

"Bunun için bir bastondan daha fazlası olmalı. Sanırım bir file gerek var."

Honoria keyifle yutkundu ve nihayet gözlerini katliamdan ayırdı. "Ben de tam olarak böyle düşünüyorum!"

Göz göze gelince kahkahalara boğuldular, her ikisi de öylesine coşkuyla gülüyorlardı ki Leydi Danbury ve Daisy onlara bakmak için tartışmayı kestiler.

"Bence üzüntüden," dedi Daisy.

"Eh tabii ki seni kuş beyinli," dedi Leydi Danbury havlar gibi. "Kemanını daha yeni kaybetti."

"*Tanrı'ya* şükür," dedi birisi. Büyük bir içtenlikle.

Honoria baktı. Kim olduğundan bile emin değildi. Orta yaşlı şık bir centilmenle aynı derecede şık bir leydi.

"Kızın bir kemana ihtiyacı yok," diye ekledi. "Bir daha asla bir enstrümana dokunmaması için ellerinin bağlanması gerekiyor."

Birkaç kişi kıs kıs güldü. Diğerleri çok rahatsız görünüyorlardı.

Honoria'nın ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Londra'da yazısız bir kural vardı, birisi Smythe-Smith müzikaliyle alay edebilirdi ama gerçek bir Smythe-Smith'in işitme menzili içinde asla alay edemezdi. Hatta dedikodu sütunlarında bile ne kadar berbat olduklarından asla söz edilmezdi.

Annesi neredeydi? Ya da Charlotte teyze? Duymuşlar mıydı? Bu onları öldürürdü.

"Ah, hadi ama," dedi adam, sözlerini etrafında toplanan küçük kalabalığa yönelterek. "Hepimiz gerçeği ifade etmek için bu kadar isteksiz miyiz? Berbat çalıyorlar. Doğaya aykırı bir iğrençlik."

Birkaç kişi daha güldü. Elleriyle gizlediler ama güldüler.

Honoria ağzını açmaya, ses çıkarmaya çalıştı; ailesini savunma sayılabilecek herhangi bir ses. Iris sanki hemen oracıkta ölmek istiyormuş gibi onun koluna yapışmıştı ve Daisy sadece şaşkın görünüyordu.

"Size yalvarıyorum," dedi centilmen, yüzünü Honoria'ya dönerek. "Kontesten yeni bir keman kabul etmeyin. Hatta bir kemana dokunmayın bile." Ve yanındaki arkadaşına yöneltilen kısa bir kıkırtıdan sonra Honoria'ya hitap ederek, "Berbatsınız. Beni neredeyse ağlatıyordunuz," dedi.

Honoria yutkundu, gözlerini kırpıştırarak öfke gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Daima herkesin önünde saldıran birisi olursa, zekice bir yanıtla onu mat edeceğini düşünmüştü. Zamanlaması kusursuz olacaktı; öyle bir gösterişle burnunu sürtecekti ki atasözündeki gibi, rakibinin kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp uzaklaşmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Ama şimdi böyle bir şey gerçekleşirken kalakalmıştı. Sadece bakabiliyor, soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken elleri titriyordu. O gece daha geç vakit, ne söylemesi gerektiğini anlayacaktı ama şimdi zihni bomboştu.

Başka birisinin, sonra bir başkasının daha güldüğünü duydu. Adam kazanıyordu. Adını bile bilmediği bu korkunç adam evine gelmiş, tanıdığı herkesin önünde kendisine hakaret etmişti ve kazanıyordu. En temel sebebin dışında pek çok nedenden dolayı bu yanlıştı. Kemanda berbattı. Ama kuşkusuz -kesinlikle- insanlar böyle daha iyi

davranmayı biliyorlardı. Mutlaka birileri öne çıkıp kendisini savunacaktı.

Ve sonra, kısık sesli gülüşmelerin ve tıslanan fısıltıların üzerinden, ahşap zeminde yanlış anlaşılamayacak çizme tıkırtıları duyuldu. Kalabalık yavaş yavaş, sanki bir dalga gibi başlarını kapıya doğru çevirdiler. Ve gördükleri şey...

Honoria kesinlikle yeniden aşık oldu.

Marcus, pandomimlerde her zaman ağaç olmak isteyen adam; işlerini sessizce, perde arkasından halletmeyi tercih eden adam. Marcus, ilgi odağı olmaktan nefret eden adam...

Çok büyük bir olay çıkarmak üzereydi.

"Ona ne söyledin?" diye sordu adama, öfkeli bir tanrı gibi odayı kat ediyordu. Berelenmiş ve son derece öfkeli bir tanrı, boyun bağı eksik ama yine de kesinlikle çok öfkeli.

Honoria'nın karşısında duran centilmen irkilerek geri çekildi. Aslında birkaç kişi daha irkilmişti; Marcus biraz vahşi görünüyordu.

"Ona ne dedin Grimston?" diye tekrarladı Marcus, adamın karşısına gelinceye kadar durmamıştı.

Honoria'nın zihninde şimşek gibi bir anı canlandı. Adam Basil Grimston'dı. Yıllardır şehir dışındaydı ama en parlak dönemindeyken acımasız esprileriyle tanınırdı. Ablaları ondan nefret ederlerdi.

Bay Grimston çenesini kaldırarak, "Ben sadece gerçeği söyledim," dedi.

Marcus bir elini yumruk yaptı. "Bu akşam yumruklayacağım ilk kişi sen olmayacaksın," dedi sakince.

O zaman Honoria nihayet ona dikkatle baktı. Marcus

son derece yabani görünüyordu - saçları dört bir yana dağılmıştı, gözlerini siyah ve mor halkalar çevreliyordu ve ağzı sanki sol tarafa doğru şişmeye başlıyor gibiydi. Gömleği yırtılmış, toz ve kan lekeleri içindeydi, Honoria yanılmıyorsa, ceketinin omzunda küçük bir tüy vardı.

Honoria onun o güne dek gördüğü en yakışıklı erkek olabileceğini düşündü.

"Honoria?" diye fısıldadı Iris, parmaklarını sertçe koluna batırarak.

Honoria sadece başını salladı. Iris'le konuşmak istemiyordu. Başını bir saniye bile Marcus'tan öteye çevirmek istemiyordu.

"Ona ne dedin?" diye tekrar sordu Marcus.

Bay Grimston kalabalığa döndü. "Bu adam kesinlikle buradan çıkarılmalı. Ev sahibemiz nerede?"

"Tam olarak burada," dedi Honoria bir adım öne çıkarak. Tam olarak doğru değildi ama annesi ortalıkta yoktu ve Honoria bunun için şükrediyordu.

Ama Marcus'a baktığında hafifçe başını sallayınca, Honoria sessizce Iris'in yanındaki yerine geri çekildi.

"Eğer Leydi Honoria'dan özür dilemezsen," dedi Marcus, sesi korkutacak kadar sakindi, "seni öldüreceğim."

Herkesin nefesi kesildi ve Daisy bayılma numarası yaparak zarif bir şekilde Iris'e doğru kayınca Iris yana çekilerek yere düşmesine izin verdi.

"Ah, hadisene," dedi Bay Grimston. "Şafakta düelloya tabii ki gelmeyeceğim."

"Ben düellodan söz etmiyorum," dedi Marcus. "Seni hemen buracıkta öldüreceğim diyorum."

"Sen delisin," dedi Grimston soluğunu tutarak.

Marcus omuzunu silkti. "Belki de."

Bay Grimston, Marcus'tan yanındaki hanım arkadaşına, kalabalığa ve sonra da tekrar arkadaşına baktı. Görünüşe göre kimse ona sessizce ya da başka bir şekilde bir tavsiyede bulunmuyordu, bu yüzden yumruk yemek üzere olan her züppenin yapacağı şekilde, boğazını temizledi ve Honoria'ya dönerek, "Özür dilerim Leydi Honoria," dedi.

"Doğru dürüst yap," diye haşladı Marcus.

"Özür dilerim," dedi Bay Grimston sıkılmış dişlerinin arasından.

"Grimston..." diye uyardı Marcus.

Sonunda Bay Grimston bakışlarını indirerek Honoria'nın gözlerinin içine baktı. "Lütfen özrümü kabul edin," dedi ona. Sefil görünüyordu ve sesi öfkeli çıkıyordu ama söylemişti.

"Teşekkür ederim," dedi Honoria çabucak.

"Artık git buradan," diye emretti Marcus.

"Sanki kalmaya bayılıyorum," dedi Bay Grimston burun kıvırarak.

"Sana vurmak zorunda kalacağım," dedi Marcus, buna inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak.

"Bu gerekli olmayacak," dedi hızla Bay Grimston'ın hanım arkadaşı, Marcus'a ihtiyatla bakıyordu. İlerledi, Bay Grimston'ın kolunu kavrayarak bir adım geri çekti. "Teşekkür ederim," dedi Honoria'ya, "güzel bir akşamdı. Eğer birisi soracak olursa, hiç olaysız geçtiğini söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Honoria kadının kim olduğunu hâlâ bilmiyordu ama gene de başını sallayarak onayladı.

"Tanrı'ya şükür gittiler," diye mırıldandı Marcus onla-

rın ardından. Eklemlerini ovuşturuyordu. "Tekrar birine vurmayı gerçekten istemiyordum. Ağabeyinin sert bir kafası var."

Honoria gülümsediğini hissetti. Böyle bir şeye gülümsemek saçma bir şeydi ve gülümsemek için daha da saçma bir zamandı. Daisy hâlâ yerde yatıyor, sahte baygınlığı içinde inliyor, Leydi Danbury dinleyen herkese, "Görülecek bir şey yok, görülecek bir şey yok," diye bağırıyor ve Iris, Tanrı bilir ne hakkında, soru sormayı kesmiyordu.

Ama Honoria, Iris'i dinlemiyordu. "Seni seviyorum," dedi Marcus'ın bakışları kendi yüzüne döner dönmez. Bunu tam o sırada söylemek istememişti fakat içinde tutamamıştı. "Seni seviyorum."

Birisi bunu duymuş olmalıydı, o birisi başka birilerine söyleyen birisine söylemiş olsa gerekti ki birkaç saniye içinde odaya bir sessizlik çöktü. Ve bir kez daha, Marcus kendisini ilgi odağı olarak bulmuştu.

"Ben de seni seviyorum," dedi ciddi ve net bir sesle. Ve ardından, sosyetenin yarısının gözü kendi üstündeyken Honora'nın ellerini tuttu, tek dizinin üstüne çöktü ve, "Leydi Honoria Smythe-Smith, eşim olma şerefini bana lütfeder misiniz?" dedi.

Honoria evet demeye çalıştı fakat o kadar duygulanmıştı ki konuşamıyordu. Bu yüzden sadece başını salladı. Gözyaşları içinde başını salladı. Öylesine hızla ve gayretle salladı ki neredeyse dengesini kaybetti ve sallanarak tekrar ayağa kalkan Marcus'ın kollarının arasına düşmekten başka seçeneği kalmadı.

"Evet," diye fısıldadı sonunda. "Evet."

Iris sonradan ona bütün odanın tezahürat yaptığını söy-

ledi. Ama Honoria hiçbir şey duymamıştı. O harikulade anda, sadece Marcus'la o vardı.

"Sana söyleyecektim," dedi Marcus, "doğru zamanı bekliyordum."

Honoria parmak ucunda yükselerek onu öptü ve bu sefer etrafında patlak veren tezahüratı duydu. "Bence bu doğru zaman," diye fısıldadı.

Marcus kabul etmiş olmalıydı, çünkü onu tekrar öptü. Herkesin önünde.

Sonsöz

Bir yıl sonra

"Ön sıranın görmek için en iyi yer olduğundan emin değilim," dedi Marcus, geri kalan boş koltuklarda özlemle göz gezdirerek. O ve Honoria bu yılki Smythe-Smith müzikaline erken gelmişlerdi; Honoria 'en iyi' koltukları kapmak için çok ısrar etmişti.

"Bu görüş açısı meselesi değil," dedi Honoria, seçici bakışlarla ön sırada bir aşağı bir yukarı bakınarak. "Dinlemekle alakalı."

"Biliyorum," dedi Marcus somurtarak.

"Hem zaten, aslında dinlemekle de alakalı değil. Desteğimizi göstermek için." Marcus'a parıltılı bir tebessümle gülümsedi ve alçalarak seçilen koltuğa -ön sıra, tam orta- oturdu. Marcus içini çekerek onun sağ tarafındaki koltuğa yerleşti.

"Rahat mısın?" diye sordu. Honoria bebek bekliyordu ve hamileliği iyice ilerlediği için aslında cemiyette görün-

memeliydi ama müzikalin bir istisna olduğunda ısrar etmişti.

"Bu bir aile geleneği," demişti. Ve bu onun için yeterli bir açıklamaydı.

Marcus için, bu Honoria'yı sevme nedeniydi.

Kendisine ait bir ailenin parçası olmak çok garipti. Her gece karısının yanına uzandığı zaman, onun kendisine ait olduğuna tam olarak inanamıyordu. Ve kendisinin ona ait olduğuna. Bir aileye ait olduğuna.

Çok yakında üç kişi olacaklardı.

Şaşırtıcı.

"Sarah ve Iris konserde çalma konusunda hâlâ huysuzluk ediyorlar," diye fısıldadı Honoria, etrafta hiç kimse olmadığı halde.

"Senin yerini kim alıyor?"

"Harriet," dedi Honoria, ardından ekledi: "Sarah'ın küçük kardeşi. Daha on beş yaşında ama yerini alacak daha büyük kimse yok."

Marcus, Harriet'ın biraz olsun iyi olup olmadığını sormak istedi ama sonra cevabı bilmek istemediğine karar verdi.

"Bu sene kuartette iki tane iki kardeş var," dedi Honoria, görünüşe göre tam o sırada fark etmişti. "Acaba bu daha önce hiç oldu mu diye merak ediyorum. "

"Annen biliyordur," dedi Marcus dalgın dalgın.

"Ya da Charlotte Teyze. Charlotte Teyze artık aile tarihçisi haline geldi sayılır."

Köşedeki koltuk için önlerinden birisi geçince Marcus odanın yavaş yavaş dolduğunu fark ederek etrafına bakındı.

"Çok gerginim," dedi Honoria ona heyecanla gülümseyerek. "Biliyorsun, ilk kez seyircilerin arasında oluyorum."

Marcus şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya çalmadan önceki yıllar?"

"Bu farklı," dedi Honoria, ona *sen bunu anlayamazsın* bakışıyla bakarak. "Ah, işte. Başlamak üzere."

Marcus onun elini okşadıktan sonra, koltuğuna yerleşerek Iris, Sarah, Daisy ve Harriet'ın yerlerini almalarını izledi. Sarah'nın inlediğini duymuş olduğuna emindi.

Ve sonra çalmaya başladılar.

Korkunçtu.

Marcus korkunç olacağını tabii ki biliyordu; her zaman korkunç olmuştu. Ama her nasıl olduysa, kulakları ne kadar korkunç olduğunu unutmayı başarmıştı. Ya da belki bu yıl her zamankinden daha az korkunçtu. Harriet iki kere yayını düşürdü. Böyle iyi olması mümkün değildi.

Honoria'ya göz attı, yüzünde bir empati ifadesi göreceğinden emindi. Ne de olsa, Honoria da orada bulunmuştu. Sahnede olmanın, bu gürültüyü yaratmanın nasıl hissettirdiğini tam olarak biliyordu.

Ama Honoria kuzinleri için zerre üzülmüş görünmüyordu. Aksine onlara ışıl ışıl bir tebessümle bakıyordu, gururlu bir anneye benziyordu.

Marcus hayal görmediğinden emin olmak için iki kere bakmak zorunda kaldı.

"Ne kadar harikalar, değil mi?" diye mırıldandı Honoria.

Marcus'ın şoktan dudakları aralandı. Nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Çok ilerlemişler," diye fısıldadı Honoria.

Bu pekala doğru olabilirdi. Eğer öyleyse, provalarından hiçbirine dinleyici olarak katılmadığına memnundu.

Konserin geri kalan kısmını Honoria'yı izleyerek geçirdi. Işıl ışıl gülümsüyor, iç geçiriyordu; bir seferinde elini kalbinin üstüne koydu. Ve kuzinleri enstrümanlarını bıraktıkları zaman (veya Sarah açısından, gözlerini devirerek parmaklarını piyano tuşlarından kaldırdığı zaman), ilk ayağa kalkan, çılgınca alkışlayan Honoria oldu.

"Kuartette çalabilecek kızlarımız olduğu zaman ne harika olacak, değil mi?" dedi Marcus'a, içgüdüsel bir şekilde yanağından öperek.

Marcus konuşmak için ağzını açtı ve doğruyu söylemek gerekirse, ne söylemeyi planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama söylediği şey, "Sabırsızlanıyorum," oldu.

Ama eli karısının belinde orada durmuş, onun kuzinleriyle çene çalmasını dinlerken, gözleri Honoria'nın yeni bir yaşamın şekillendiği karnına kaydı. Ve bunun doğru olduğunu fark etti. Sabırsızlanıyordu. Hepsi için.

Eğilerek Honoria'nın kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Çünkü bunu yapmak istemişti.

Honoria dönüp ona bakmadı ama gülümsedi.

Ve Marcus da gülümsedi.

www.webcanavari.net / Orppersephone